NORA ROBERTS

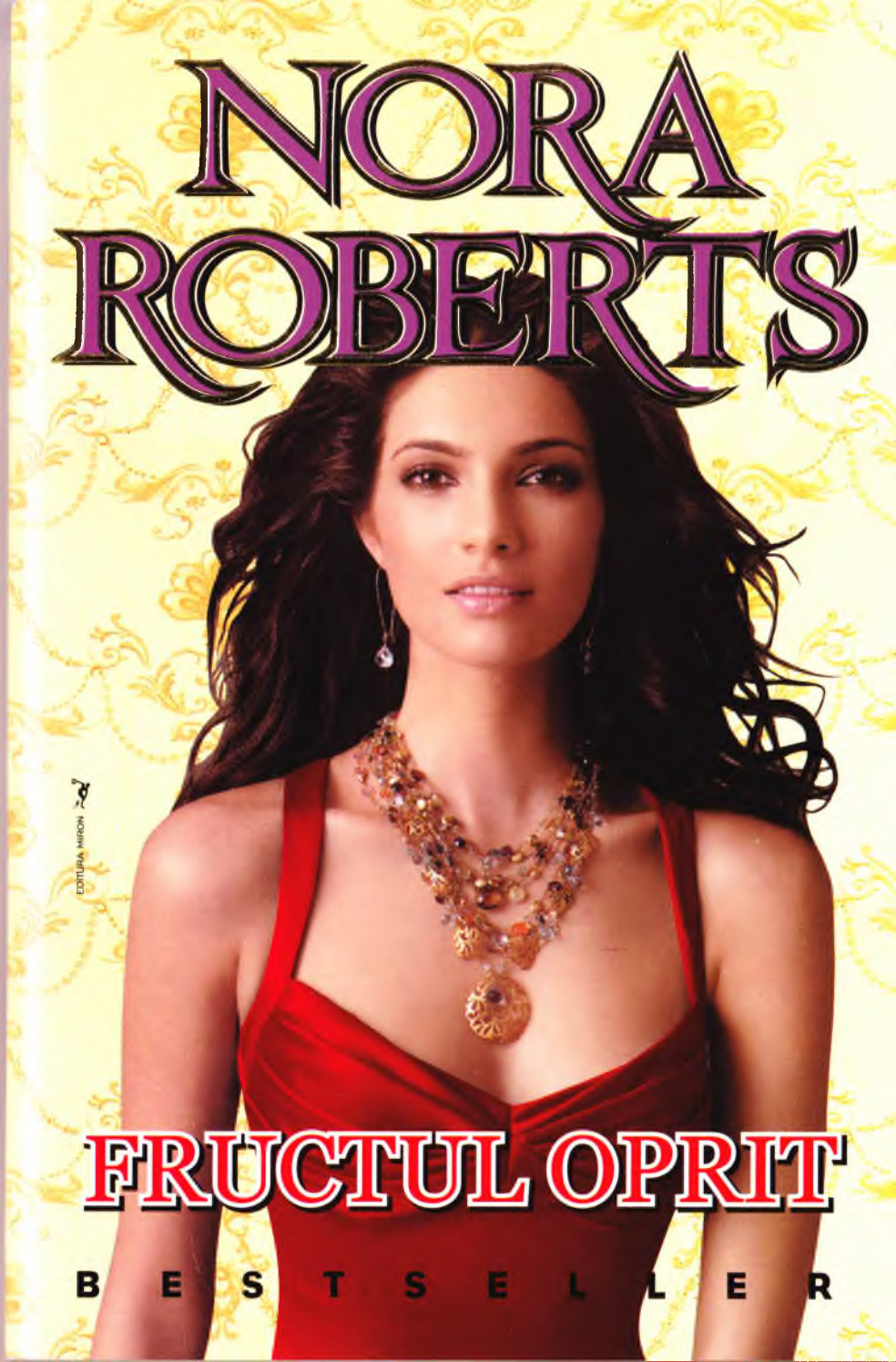

FRUCTUL OPRIT

BESTSELLER

NORA ROBERTS

Tuturor cititorilor
care au întrebat vreodată:
„Cînd intenţionezi
să spui povestea lui Seth?“

FRUCTUL OPRIT

„Nora Roberts inventează
personaje excepţionale care rămîn
în inima şi imaginaţia cititorilor.“
Publishers Weekly

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

Lei: 24,00

ISBN 978-973-8991-46-0

NORA ROBERTS

FRUCTUL OPRIT

CHESAPEAKE BLUE
by Nora Roberts

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

NORA ROBERTS

FRUCTUL OPRIT

Traducere:
Lucia Ostafi Iliescu

1

Venea acasă.

Coasta de Est a statului Maryland era o lume de mlaştini şi noroaie rămase în urma refluxului şi de cîmpuri de culturi în rînduri drepte, ca soldaţii. Erau ape de cîmpie cu maluri scunde şi ascunzişuri tainice săpate de flux, unde se ospăta bîtlanul.

Era Golful şi crabii albaştrii şi barcagii care îi adunau.

Indiferent unde trăise în prima decadă mizerabilă a vieţii lui, sau în ultimii cîţiva ani, sau acum cînd se apropia de sfîrşitul celui de al treilea deceniu, doar Coasta de Est a însemnat întotdeauna acasă.

Existau aspecte nenumărate şi nesfîrşite amintiri ale acestui acasă, şi toate erau la fel de luminoase şi de strălucitoare în mintea lui, ca soarele ce făcea să scînteieze apa Golfului Chesapeake.

Traversînd podul, ochiul lui de artist voia să imobilizeze clipa — apa de un albastru profund, cu ambarcaţiunile ce-i brăzdau suprafaţa, valurile iuţi şi albe, şi

zborul în picaj al pescărușilor lacomi. Felul cum cîmpia mărginea liziera și revenea la brunul și verdele ei obișnuit. Frunzele dese ale arborilor de cauciuc și ale stejarilor, cu scînteierile acelea colorate, ce erau flori îmbobocite de căldura primăverii.

Voia să rețină în minte momentul, așa cum își amintea și de prima dată cînd a traversat Golful spre Coasta de Est, un băiat morocănos și îngrozit, alături de un bărbat care îi promisese viața.

Stătea în mașină pe locul pasagerului, la volan cu bărbatul pe care de abia îl cunoștea. Avea doar îmbrăcămintea de pe el și cîteva bunuri sărăcăcioase într-un sac de hîrtie.

Stomacul i se strînsese de nervi, dar își așternuse pe figură ceea ce credea el că e o expresie plictisită, și privea fix afară, pe geam.

A fi cu acest individ bătrîn, însemna că nu mai era cu *ea.* Aceasta era cea mai bună treabă ce putea să existe.

Și în afară de asta, individul bătrîn era grozav.

Nu duhnea a butoi și nici a lichior de mentă, ca unii dintre neisprăviții pe care Gloria îi aducea în magazia unde locuiau și unde obișnuiau să se ascundă. Și de cele cîteva ori cînd au fost împreună, individul bătrîn, Ray, îi adusese ori un burger, ori o pizza.

Și i-a vorbit.

Din cîte știa el, adulții nu vorbesc cu puștii. Spre ei, pe lîngă ei, peste ei. Dar nu cu ei.

Ray totuși a făcut-o. L-a și ascultat. Și cînd l-a întrebat direct, dacă el — doar un puști — ar dori să locuiască împreună , nu s-a simțit gîtuit de frică, sau de panică arzătoare. S-a simțit ca și cum, doar ca și cum, se desprinsese de ceva.

Departe de ea. Asta era cea mai bună parte a lucrurilor. Cu cît șofau mai departe, cu atît se depărta de ea.

Dacă lucrurile vor merge prost, putea să fugă. Individul era realmente bătrîn. Mare, categoric era al naibii de mare, dar bătrîn. Tot părul acela alb, și fața aceea mare și zbîrcită!

Îi aruncă priviri rapide și pieziș și începu să-i schițeze figura în minte.

Ochii lui erau foarte albaștri și asta era cam ciudat, deoarece și ai lui erau la fel.

Avea voce puternică, dar cînd vorbea, nu era ca și cum ar fi țipat. Vocea era calmă și poate puțin obosită.

În acest moment arăta într-adevăr obosit.

— Aproape am ajuns acasă, rosti Ray în timp ce se apropiau de pod. Ți-e foame?

— Nu știu. Da, așa cred.

— După cîte știu eu, băieții sînt în permanență flămînzi. Am crescut trei saci fără fund.

Era veselie în vocea aceea puternică, dar şi efort. Copilul, putea să aibă doar vreo zece ani, recunoştea cînd tonul nu era natural.

Acum sîntem destul de departe, cugetă el. Dacă trebuia să fugă! Aşa că îşi va da cărţile pe faţă şi va vedea ce naiba se întîmplă.

— De ce m-ai luat acasă cu tine?

— Pentru că ai nevoie de un loc unde să stai.

— Să fim drepţi. Oamenii nu fac astfel de rahaturi.

— Unii fac. Stella, soţia mea, şi cu mine facem rahaturi de felul acesta.

— I-ai spus că mă aduci cu tine?

Ray zîmbi cu tristeţe.

— În felul meu. A murit cu cîtva timp în urmă. I-ai fi plăcut. Ţi-ar fi aruncat doar o privire şi şi-ar fi suflecat mînecile.

La asta nu ştia ce mai putea să spună.

— Ce se presupune că voi face, cînd vom ajunge acolo unde mergem?

—Vei trăi, îi răspunse Ray. Vei fi un băiat. Vei merge la şcoală, vei avea necazuri. Am să te învăţ să navighezi.

— Pe un vas?

Ray izbucni în rîs, un sunet bubuitor ce umplu maşina şi, din motive pe care băiatul nu le putea înţelege, nervii din stomac îi dispărură.

— Da, pe un vas. Am dat peste un tînăr prostuţ şi fără minte — întotdeauna dau peste unii fără minte — dar încerc să mă deprind. Ai putea să mă ajuţi în această direcţie. O să ai sarcini grele, le vom stabili. Vom stabili şi regulile şi tu le vei urma. Să nu crezi că, pentru că sunt bătrîn, sunt un adversar slab.

— I-ai dat bani!

Ray îşi întoarse scurt privirea de la drum şi se uită în ochii de aceiaşi culoare cu ai săi.

— Aşa e. La asta se pricepe ea, după cîte am putut să văd. Pe tine nu te-a înţeles niciodată, nu-i aşa, băiete?

Ceva se aduna în el, o furtună pe care nu o recunoscu drept speranţă.

— Dacă vei profita de mine, sau vei obosi să mă mai vezi prin preajmă, sau doar îţi vei schimba părerea, ai să mă trimiţi înapoi. N-am să mă duc.

Acum erau chiar pe pod şi Ray trase maşina pe marginea drumului şi îşi mişcă trupul masiv în scaun, aşa încît acum stăteau faţă-în-faţă.

— Am să profit de tine şi la vîrsta mea am dreptul să fiu obosit, din cînd în cînd. Dar îţi fac o promisiune, aici şi acum. Îţi dau cuvîntul meu, înapoi nu te trimit.

— Dacă ea...

— N-am să-i permit să te ia înapoi, zise Ray anticipînd întrebarea. Indiferent ce va trebui să fac. Acum eşti al meu. Acuma faci parte din familia mea. Şi vei rămîne cu mine, cît de mult vei dori. Un Quinn care face o promisiune, adăugă el întinzînd mîna, o ţine.

Seth privi mîna ce i se oferea şi şi-o retrase deprimat pe a lui.

— Nu-mi place să fiu atins.

Ray dădu din cap.

— În regulă. Totuşi ai cuvîntul meu! Intră înapoi pe drum şi îi aruncă băiatului o ultimă privire. Sîntem aproape acasă, repetă el.

După cîteva luni, Ray muri, dar s-a ţinut de cuvînt. Şi-a ţinut cuvîntul prin intermediul celor trei bărbaţi, pe care îi făcuse fiii lui. Aceşti bărbaţi i-au dat viaţă băiatului costeliv, suspicios şi speriat.

I-au dat un cămin şi au făcut din el un bărbat.

Cameron, cel mai în vîrstă, un ţigan cu temperament vulcanic; Ethan, barcagiul răbdător şi hotărît; Phillip, administratorul elegant şi cu mintea ascuţită. L-au susţinut, au luptat pentru el. L-au salvat.

Fraţii lui.

Lumina aurită a soarelui după-amiezei tîrzii strălucea pe iarba mlaştinilor, pe terenurile mocirloase, pe cîmpiile netede, cu rînduri de culturi. Cu geamul coborît, cînd trecu prin orăşelul St. Christopher, sesiză mireasma apei.

Se gîndi să se îndrepte spre oraş, mai întîi la vechiul şantier naval din cărămidă aparentă. „*Ambarcaţiunile Quinn*" îşi menţineau tradiţia de a construi ambarcaţiuni din lemn, şi în cei optsprezece ani de cînd luase fiinţă întreprinderea — cu vise, cu inocenţă, cu sudoare — îşi cîştigase o reputaţie de lucru de calitate şi de măiestrie.

Erau probabil acolo, chiar şi acum. Cam înjurînd, în timp ce termina aranjarea cabinei. Ethan rezolvînd liniştit bordurile. Phil, sus în birou pregătind o nostimă campanie de publicitate.

Ar fi putut să treacă pe la *Crawford's*, să ia un pachet de şase beri. Poate că şi ei au unul, la rece, sau mai curînd Cam îi va întinde un ciocan şi îi va spune să-şi pună fundul imediat la treabă.

I-ar fi făcut plăcere, dar nu era ceea ce îl determinase să vină. Nu era ceea ce îl atrăgea pe drumul îngust de ţară, unde mlaştina se cutremura la umbră, iar copacii cu trunchiurile lor noduroase îşi desfăceau frunzele lucioase ale lunii mai.

Dintre toate cele văzute — domurile uriaşe şi clopotniţele Florenţei, frumuseţea înfloritoare a Parisului, dealurile de un verde ameţitor ale Irlandei — nimic nu-i tăiase respiraţia, nu-i umpluse inima, ca această casă albă şi veche cu ornamentele ei albastre decolorate, aflată pe pajişea cu hîrtoape ce se întindea în spatele ei, pînă la apa liniştită.

Intră pe aleea de acces, în spatele Corvettei albe şi vechi ce fusese cîndva a lui Ray şi a Stellei Quinn. Maşina arăta la fel de imaculată cum fusese în ziua în care ieşise de la salonul de expoziţie. Opera lui Cam, reflectă el. Cam ar spune că e un mod de a-şi arăta respectul faţă de o maşină excepţională. Dar

adevărul era că ţinea de Ray, de Stella, de familie. Era ceva despre iubire.

Liliacul din curtea din faţă era plin de muguri. Şi acesta era o dovadă de iubire, se gîndi el. Îi oferise Annei micul tufiş, de Ziua Mamei, cînd el avea douăsprezece ani.

A ţipat, îşi aminti el. Ochii mari, frumoşi, căprui au înotat în lacrimi, rîzînd şi ştergîndu-i tot timpul cît Cam l-a plantat.

Era soţia lui Cam, ceea ce făcea din Anna sora lui. Dar, în inimă, acolo unde conta, reflectă el, fusese de fapt mama lui.

Familia Quinn ştia tot ce era în inima lui.

Coborî din maşină, în liniştea aceea minunată. Nu mai era un băiat costeliv, cu picioare supradimensionate şi ochi suspicioşi.

Crescuse pe aceste picioare. Avea 1,86 m şi un trup muşchiulos. Ceva ce putea să-l facă greoi, dacă s-ar fi neglijat. Părul i se închisese la culoare şi era de un castaniu de bronz, nu ca ciuful nisipiu din copilărie. Acum tindea să-l neglijeze şi în acest moment, trecîndu-şi mîna prin el, tresări cînd îşi aminti de intenţia de a se tunde, înainte de plecarea din Roma.

Băieţii o să-l tachineze din cauza micuţei coade de cal, ceea ce înseamna că va trebui să o păstreze aşa o vreme, din principiu.

Ridică din umeri şi, băgîndu-şi mîinile în buzunarele jeanşilor lui ponosiţi, începu să meargă,

scrutînd împrejurimile. Florile Annei, balansoarele de pe veranda din faţă, pădurea care hălăduia într-o parte a casei, prin care alergase sălbatic cînd era băiat.

Vechiul doc de acostare, ce se balansa deasupra apei, şi goeleta legată de el.

Rămase privind în zare, cu faţa aureolată şi bronzată întoarsă spre apă.

Buzele, ferme şi pline, începură să se curbeze. Greutatea, pe care nu realizase că îi atîrna de inimă, începu să se uşureze.

La zgomotul unui foşnet din pădure, se întoarse, cu destul din ceea ce rămăsese din băiatul schimbat în bărbat, pentru a face o mişcare rapidă, în defensivă. Dintre copaci ţîşni un glonţ negru.

— Witless! Vocea lui avea o undă de autoritate, dar era îndulcită de veselie. Combinaţia făcu cîinele să se oprească cu limba scoasă, să-şi ridice urechile şi să-l studieze pe bărbat. Vino, nu e chiar aşa de multă vreme! Se ghemui şi întinse mîna. Nu mă mai ţii minte? Witless rînji, cu rînjetul acela care-i dăduse numele, apoi brusc se aşternu pe jos şi se răsturnă pe spate, pentru a-şi expune burtica la mîngîiat. Aşa mai merge. Asta e calea! Întotdeauna existase un cîine în această casă. Întotdeauna, o ambarcaţiune la doc, un balansoar pe verandă şi un cîine în curte. A, îţi aminteşti de mine! reluă el şi, în timp ce-l mîngîia pe Witless, se uită spre capătul cel mai îndepărtat al

curţii, unde Anna plantase hortensii pe mormîntul propriului lui cîine. Credinciosul şi mult-iubitul Foolish. Eu sunt Seth, murmură el. Am fost plecat prea multă vreme!

Prinse zgomotul unui motor şi scrîşnetul cauciucurilor la curba luată puţin mai repede decît permitea legea. Cînd se ridică, cîinele sări în sus şi alergă nebuneşte spre partea din faţă a casei.

Vrînd să savureze clipa, Seth îl urmă mai încet. Auzi portiera maşinii izbindu-se, apoi ritmul vioi al vocii ei înălţîndu-se, în timp ce-i vorbea cîinelui.

După care o văzu şi pe ea, Anna Spinelli Quinn, cu claia cîrlionţată a părului ei brunet răvăşită de viteza maşinii şi cu braţele încărcate de pungi, pe care le scotea din maşină.

Zîmbetul lui se lăţi văzînd-o cum încearcă să scape de afecţiunea disperată a cîinelui.

— De cîte ori trebuie să stabilim această regulă simplă? întrebă ea. Nu ai voie să sari pe oameni, mai ales pe mine. Şi mai ales cînd port costum.

— Grozav costum, strigă Seth. Picioare lungi!

Îşi smuci capul, ochii căprui întunecaţi se măriră dezvăluindu-i şocul, plăcerea şi salutul de bun venit, toate într-o singură privire.

— O, Doamne! Fără să dea atenţie conţinutului, aruncă pungile prin portiera deschisă a maşinii şi o luă la fugă.

El o prinse, o ridică 15 cm de la pămînt şi o răsuci în aer, înainte de a o depune din nou pe picioare. Dar nu-i dădu drumul. În loc de asta, îşi îngropă faţa în părul ei.

— Bună!

— Seth! Seth! Îl strînse în braţe, ignorînd cîinele, care sărea, scheuna şi făcea tot ce putea să-şi strecoare botul între ei. Nu-mi vine să cred. Eşti aici!

— Nu plînge!

— Doar puţin. Trebuie să te privesc. Îi cuprinse faţa în mîini, în timp ce se dădu puţin înapoi. Ce frumos e, se gîndi ea. Şi cît a crescut. Ia uită-te la asta! murmură ea şi îşi trecu mîna prin părul lui.

—Vreau să spun că am mai tăiat ceva din coadă.

— Îmi place. Lacrimile încă străluceau, deşi rîdea. Foarte boem. Arăţi minunat. Absolut minunat.

—Tu eşti cea mai frumoasă femeie din lume.

— O, băiete! Îşi trase nasul şi dădu din cap. Ăsta nu e un mod de a mă determina să opresc astea. Îşi şterse lacrimile. Cînd ai sosit? Credeam că eşti la Roma.

— Am fost. Dar mi-am dorit să fiu aici.

— Dacă ai fi sunat, am fi venit în întîmpinarea ta.

— Am vrut să vă fac o surpriză. Se îndreptă spre maşină pentru a-i lua bagajele. Cam e la şantierul naval?

— Aşa ar trebui. Uite ce, iau eu astea. Tu trebuie să-ţi iei obiectele tale.

— Le iau mai tîrziu. Unde sunt Kevin şi Jake?

Mergea alături de el şi îşi privi ceasul gîndindu-se la băieţii ei.

— Ce zi e azi? Încă mi se învîrte capul!

— Joi.

— O, Kevin are repetiţie la o piesă pentru şcoală şi Jake se antrenează la baseball pentru copii. Kevin tocmai şi-a luat carnetul de conducere, Dumnezeu să ne ajute! Aşa că îşi va lua fratele, în drum spre casă. Descuie uşa din faţă. Cam trebuie să apară cam într-o oră, apoi nu va mai fi pace pe pămînt.

Totul e la fel, gîndi Seth. Nu contează în ce culoare sînt vopsiţi pereţii, sau dacă vechea sofa a fost înlocuită şi pe masă e o lampă nouă. Totul a rămas la fel, pentru că *se simţea* la fel.

Cîinele se strecură pe lîngă picioarele lui şi se îndreptă direct spre bucătărie.

— Vreau să stai jos. Făcu semn spre masa de bucătărie sub care se lungise Witless, rozînd fericit o bucată de sfoară. Şi să-mi spui tot. Nu vrei puţin vin?

— Sigur că da, după ce te ajut să le pui pe toate la locul lor. Cînd ea ridică din sprîncene, se opri cu bidonul de lapte în mînă. Ce e?

— Îmi aduc aminte modul în care fiecare, inclusiv tu, dispăreaţi cînd venea vemea să puneţi alimentele unde trebuie.

— Deoarece întotdeauna ai spus că le punem unde nu trebuie.

— Şi întotdeauna chiar aşa făceaţi, dinadins, ca să vă alung afară din bucătărie.

— Îţi dădeai seama de asta, nu-i aşa?

— Îmi dădeam seama de tot, cînd era vorba de băieţii mei. Nimic nu-mi scăpa, amice. S-a întîmplat ceva la Roma?

— Nu. Continua să golească pungile. Ştia unde trebuie pus fiecare lucru, unde se punea totul în bucătăria Annei. Nu am dat de nici un necaz, Anna.

Dar eşti necăjit, gîndi ea, şi nu mai insistă, pentru moment.

— Mă duc să destup un vin alb italian bun. Să bem cîte un pahar şi tu să-mi spui despre toate lucrurile minunate pe care le-al făcut. Pare că au trecut ani, de cînd n-am mai vorbit unul cu altul.

El închise frigiderul şi se întoarse spre ea.

— Regret că nu am venit acasă de Crăciun.

— Scumpule, am înţeles. Aveai o expoziţie în ianuarie. Sîntem toţi aşa de mîndri de tine, Seth. Cam a cumpărat o sută de exemplare din numărul acela al revistei *Smithsonian,* unde a apărut articolul despre tine. Tînărul artist american care a cucerit Europa! El ridică un umăr; un gest atît de categoric Quinn, încît ea zîmbi. Şi stai jos! porunci ea.

— Am să stau, dar mai bine informează-mă tu. Unde naiba e fiecare? Ce fac? Tu întîi.

— În regulă. Termină de destupat sticla şi aduse două pahare. Zilele acestea fac mai multă muncă

administrativă decît gospodărie, îl informă ea. Munca socială implică o mulţime de hîrtii, dar nu e la fel de satisfăcătoare. Cu asta şi cu doi adolescenţi în casă, nu-mi mai rămîne timp să mă plictisesc. Afacerea cu ambarcaţiunile e înfloritoare.

Se aşeză şi îi întinse lui Seth paharul.

— Şi Aubrey lucrează aici.

— Nu mai spune? Gîndul la ea, fata care era mai soră pentru el decît orice rudă de sînge, îl făcu să zîmbească. Ce mai face?

— Splendid. E frumoasă, deşteaptă, încăpăţînată şi, conform lui Cam, un geniu în materie de lemn. Cred că Grace a fost puţin dezamăgită cînd Aubrey nu a vrut să urmeze baletul, dar e greu să protestezi, cînd vezi ce fericit e copilul tău. Dar Emily, fata lui Grace şi a lui Ethan, a urmat-o pe mamei ei.

— Se duce la New York la sfîrşitul lui august?

— O ocazie să danseze în *Compania Americană de Balet* nu se iveşte în fiecare zi. A pus mîna pe ea şi jură că va ajunge primă balerină, înainte de a împlini douăzeci de ani. Deke e fiul tatălui său — liniştit, inteligent şi cel mai fericit cînd se află pe apă. Iubitule, nu vrei o gustare?

— Nu. Întinse mîna şi o puse peste ale ei. Continuă.

— Atunci, bine. Phillip rămîne gurul afacerii şi al publicităţii. Nu am crezut că vreunul dintre noi, inclusiv Phil, s-a gîndit vreodată că va părăsi firma din Baltimore, şi va renunţa la viaţa de orăşean, pentru a

se îngropa în Saint Chris. Dar aşa s-a întîmplat acum paisprezece ani, deci nu cred că l-am putea numi un capriciu. Desigur, el şi Sybill şi-au păstrat apartamentul din New York. Ea lucrează la o carte nouă.

— Da, am vorbit cu ea. Mîngîie capul cîinelui cu piciorul. Ceva în legătură cu evoluţia comunităţii în spaţiul cibernetic. E cineva! Ce fac copiii?

— Nebuni, cum poate fi oricare adolescent care se respectă. Săptămîna trecută Bram s-a îndrăgostit nebuneşte de o fată cu numele Cloe. Probabil că pînă acum totul s-a terminat. Interesele Fionei oscilează între băieţi şi cumpărături. Dar, desigur, are paisprezece ani, aşa că e normal.

— Paisprezece, Isuse! Nu împlinise nici zece cînd am plecat în Europa. Chiar dacă i-am văzut din cînd în cînd în ultimii cîţiva ani, nu înseamnă că... nu pare posibil ca Kevin să conducă automobilul şi Aub să construiască vase. Iar Bram să adulmece după fete. Îmi amintesc... Se opri şi scutură din cap.

— Ce?

— Îmi amintesc cînd era Grace însărcinată cu Emily. A fost prima oară de cînd eram aici, cînd cineva dădea naştere unui bebeluş — ei bine, cineva care voia să-l aibă.

Pare că s-a întîmplat acum cinci minute şi cînd colo, Emily pleacă la New York. Cum au putut să trecă aşa repede optsprezece ani, Ana, şi tu să nu arăţi deloc mai bătrînă?

— O, cît mi-ai lipsit! Rîse şi îl strînse de mînă.

— Şi tu mi-ai lipsit. Voi toţi.

— O să aranjăm noi treaba asta. O să ne adunăm cu toţii şi duminică o să dăm o petrecere mare şi zgomotoasă; un fel de urare de bun-sosit gen Quinn. Cum ţi se pare?

— Cît de perfect se poate.

Cîinele scînci, apoi se tîrî afară de sub masă şi alergă spre uşa din faţă.

— Cameron, zise Anna. Du-te şi întîmpină-l.

Traversă casa, aşa cum făcuse de atîtea ori. Deschise uşa din reţea de sîrmă, aşa cum făcuse de atîtea ori. Şi îl privi pe bărbatul de pe pajiştea din faţă jucîndu-se de-a trasul de funie cu cîinele agăţat de bucata lui de sfoară.

Era tot înalt, tot bine făcut, ca un atlet. Acum avea şuviţe argintii în păr. Mînecile cămăşii de lucru îi erau suflecate pînă deasupra coatelor, iar jeanşii erau aproape albi în locurile uzate. Purta ochelari de soare şi tenişi Nike îngrozitor de uzaţi.

La cincizeci de ani, Cameron Quinn încă arăta ca un flăcău.

În loc de salut, Seth lăsă uşa de sîrmă să se izbească în urma lui. Cameron ridică privirea şi singurul semn de surpriză au fost degetele lui care dădură drumul frînghiei.

Mii de cuvinte se schimbară între ei, fără a fi pronunţate. Milioane de sentimente şi nenumărate amintiri. Fără să spună nimic, Seth coborî treptele, în timp ce Cameron traversa pajiştea. Apoi se opriră faţă-în-faţă.

— Sper că bucata aia de rahat de pe drum, e închiriată, începu Cameron.

— Da, este. Ce am putut să primesc mai bun, cu un anunţ atît de scurt. Îmi închipui că o s-o restitui mîine, apoi o vreme am să folosesc Corvette.

Zîmbetul lui Cameron fu tăios ca o lamă.

— Doar în visele tale, amice. În cele mai sălbatice vise ale tale!

— Nu are nici un rost să stea acolo fără a fi folosită.

— Dar în nici un caz să laşi un pictor, bîntuit de mania grandorii, la volanul ei clasic.

— Hei, tu ai fost cel care m-a învăţat să conduc.

— Încearcă numai! O femeie de nouăzeci de ani cu braţul rupt poate să conducă mai bine decît tine. Făcu semn cu capul spre maşina închiriată de Seth. Acest obiect jenant de pe aleea mea nu-mi inspiă încredere că ai fi făcut progrese în domeniu.

Plin de el, Seth se balansă pe călcîie.

— Am testat un Maserati acum cîteva luni.

Sprîncenele lui Cam se ridicară.

— Ieşi afară de aici!

—A ajuns la 110 km. Mi-a scos sufletul.

Cam rîse şi îi dădu un pumn plin de afecţiune în braţ. Apoi oftă.

—Pui de căţea! Pui de căţea! repetă el în timp ce-l trase pe Seth în braţele lui teribile. De ce dracu' nu ne-ai spus că vii acasă?

—A fost ceva spontan, începu Seth. Am vrut să fiu aici. Pur şi simplu am avut nevoie să fiu aici.

— În regulă. Anna va înroşi telefoanele comunicînd tuturor că vom tăia viţelul cel gras?

— Probabil. A spus că duminică vom mînca viţelul.

— E bine. Te-ai aranjat deja?

— Nu. Am lucrurile în maşină.

— Nu numi maşină obiectul acela oribil. Hai să luăm echipamentul.

— Cam, Seth întinse mîna şi îl atinse pe braţ. Am vrut să vin acasă. Nu doar pentru cîteva zile, sau cîteva săptămîni. Vreau să rămîn. Pot să rămîn?

Cam îşi scoase ochelarii de soare şi ochii lui cenuşii îi întîlniră pe ai lui Seth.

— Ce naiba se întîmplă cu tine, că îţi închipui că trebuie să întrebi? Încerci să mă scoţi din fire?

– N-am încercat niciodată, nimeni nu încearcă cu tine. Oricum, am să-mi trag greutăţile după mine.

– Întotdeauna le-ai tras după tine. Şi ne-a fost dor să-ţi vedem faţa ta urîtă pe aici.

Aceasta, gîndi Seth în timp ce se îndrepta spre maşină, aceasta e urarea de bun-venit de care am nevoie din partea lui Cameron Quinn.

Îi păstraseră camera. Se schimbase de-a lungul anilor, altă zugrăveală pe pereţi, un nou covor pe

duşumea. Dar patul era acelaşi, în care a dormit, a visat, s-a trezit.

Acelaşi pat în care îl lăsa pe Foolish să se strecoare, cînd era copil.

Şi acelaşi în care se strecurase Alice Albert, cînd şi-a închipuit că a devenit bărbat.

Îşi dădea seama că atentul Cam a ştiut de Foolish şi adesea s-a întrebat dacă n-a ştiut şi de Alice.

Îşi puse neglijent valizele pe pat şi îşi aşeză trusa de pictor — cea pe care i-o dăduse Sybill la aniversarea de unsprezece ani — pe masa de lucru făcută de Ethan.

Pînă la urmă, voi avea nevoie să găsesc un studio de creaţie, se gîndi el. Atîta timp cît îi va permite vremea, putea să lucreze în aer liber. Şi oricum prefera asta. Dar avea nevoie de un loc unde să-şi păstreze pînzele, usensilele. Poate că exista un spaţiu în vechiul hambar de la şantierul naval, dar asta nu va fi o rezolvare definitivă.

Iar el voia ceva definitiv.

Se săturase de călătorii, pînă acum trăise destul printre străini ca să-i ajungă o viaţă întreagă.

Avusese nevoie să plece, să ajungă stăpînul lui însuşi. Avusese nevoie să înveţe. Şi, Doamne, avusese nevoie să picteze.

Aşa că a studiat la Florenţa şi a lucrat la Paris. A hoinărit pe dealurile Irlandei şi ale Scoţiei şi a poposit pe falezele din Cornwall.

A trăit greu, cu bani puţini, cea mai mare parte a timpului. Cînd intervenea o alegere între a cumpăra hrană sau a picta, rămînea flămînd.

Şi mai înainte fusese flămînd. Îi făcuse bine, spera el, să-şi amintească faptul că era ca şi cum nu avea pe nimeni care să-i asigure hrana, siguranţa şi căldura.

Presupunea că era ceva din Quinn în el, care l-a făcut să-şi croiască propriul său drum.

Puse jos caietul de schiţe, cărbunii, pensulele. Îşi va petrece timpul revenind la bază prin munca la şantier, înainte de a mai pune mîna pe pensulă.

Pereţii camerei conţineau desenele lui din copilărie. Cam îl învăţase cum să le facă rame dintr-o veche ladă cu unghiuri ascuţite, de la şantierul naval. Seth luă una de pe perete pentru a o studia. Promitea, reflectă el, cu liniile ei primitive şi nedisciplinate.

Dar mai mult, mult mai mult, reprezenta viaţă.

Prinsese destul de bine situaţia, hotărî el. Se afla acolo Cam, cu degetele mari înfipte în buzunare, într-o atitudine bătăioasă. Apoi Phillip, rafinat, tinzînd spre o eleganţă ce aproape anula suferinţele străzii. Ethan, răbdător, solid ca un brad în hainele lui de lucru.

Se desenase şi pe el însuşi. Seth la zece ani, reflectă el. Subţire, cu umeri înguşti şi picioare mari, cu bărbia ridicată, pentru a masca ceva mult mai mult decît frica.

Ceva ce se numea speranţă.

O clipă de viaţă, se gîndi Seth, captivat de desenul în creion. Desenîndu-l, începuse să creadă, în îndrăzneala lui, că e unul dintre ei.

Un Quinn.

– Ai provocat necazuri unui Quinn, murmură el în timp ce agăţă desenul la loc pe perete. Le-ai provocat necazuri la toţi.

Se întoarse, se uită la valize şi se întrebă dacă n-ar putea să o roage frumos pe Anna să le despacheteze ea.

Nici o şansă.

– Hei!

Privi spre uşă şi se lumină la faţă cînd îl văzu pe Kevin. Dacă trebuia să-şi aranjeze hainele, cel puţin va avea companie.

– Hei, Kev!

– Deci, de data aceasta vei rămîne cu adevărat? Pentru totdeauna?

– Aşa se pare.

– Straşnic. Kevin intră domol înuntru, se trînti pe pat şi-şi puse picioarele pe una dintre valize. Mami se prosteşte teribil în legătură cu asta. Pe aici, dacă mami e fericită, toată lumea e fericită. Şi s-ar putea să fie destul de bună, încît să mă lase să-i folosesc maşina în weekend-ul acesta.

– Încîntat dacă pot să te ajut. Îi dădu picioarele la o parte de pe valiză şi o deschise.

Are privirea mamei lui, se gîndi Seth. Brunet, cu părul ondulat, ochi mari italienești. Seth își imagină cum cădeau fetele în jurul lui, ca popicele.

– Cum e piesa?

– Merge. Merge bine. *West Side Story.* Eu sunt Tony. Un fel de șef, omule.

– Rămîi șef! Seth își așeza cămășile la întîmplare într-un sertar. Dar vei fi ucis, nu-i așa?

– Da. Kevin își încleștă mîna pe inimă și se cutremură cu fața îndurerată, plină de extaz. Apoi se prăbuși. E grozav, iar înainte de asta fac niște treburi mortale, avem scena aceea de luptă, în care ne dăm picioare în fund. Spectacolul e săptămîna viitoare. Ai să vii, nu-i așa?

– Rîndul întîi central, amice.

– Urmărește-o pe Lisa Maxdon, o interpretează pe Maria. Total lipsită de experiență. Avem împreună vreo două scene de dragoste. Am făcut o mulțime de repetiții, adăugă el și făcu cu ochiul.

– Totul pentru artă!

– Mda. Kevin era grăbit. În regulă, deci spune-mi totul despre puicuțele din Europa. Fierbinți, nu?

– Singurul mod de a te arde. A fost fata aia din Roma, Anna-Theresa.

– O fată cu două nume! Kevin își scutură degetele, ca și cum le-ar fi apropiat prea mult de o flacără. Fetele cu două nume sînt sexy.

– Mie îmi spui! Lucra într-o mică trattoria. Felul cum servea pasta cu roșii era pur și implu uluitor.

– Deci? Ți-a reușit?

Seth îi aruncă lui Kevin o pivire plină de milă.

– Te rog, cu cine crezi că vorbești? Își îngrămădi jeanșii în alt sertar. Avea un păr pînă la fund, iar fundul era superb. Ochi ca ciocolata topită și o gură care nu-ți dădea drumul

– Ai pictat-o goală?

– Am făcut o duzină de studii. Era așa naturală! Total relaxată, complet lipsită de inhibiții.

– Mă omori, omule!

– Și avea cea mai uluitoare..... Seth făcu o pauză și-și duse mîinile la nivelul pieptului pentru a-i arăta. ...Personalitate, continuă lăsînd mîinile în jos. Bună, Anna!

– Vorbiți despre artă? întrebă ea sec. E așa de drăguț din partea ta să-i împărtășești lui Kevin din experiențele tale culturale.

– Hmm! Ei bine... Zîmbetul ucigător pe care-l aruncă în direcția lui, îl făcea întotdeauna să i se usuce gura. În loc de a încerca să o contrazică, se resemnă la un zîmbet inocent.

– Dar sesiunea din seara asta despe artă și cultură s-a terminat. Kevin, cred că ai teme de făcut.

– Ai dreptate. Mă îndrept direct într-acolo. Văzînd îndemnul ca pe un mijloc de scăpare, Kevin o luă la goană.

Anna păşi în cameră.

– Crezi, îl întrebă ea pe Seth glumind, că tînăra în chestiune ar fi apreciat să fie redusă la o pereche de sîni?

– A... i-am menţionat şi ochii. Erau aproape la fel de fabuloşi ca ai tăi.

Anna scoase o cămaşă din sertarul deschis şi o împături frumos.

– Crezi că asta funcţionează la mine?

– Nu. Şi o imploră: te rog nu mă bate. De abia am sosit acasă.

Ea luă o altă cămaşă şi o împături.

– Kevin are şaisprezece ani şi sînt perfect conştientă că la această vîrstă interesul lui major sunt sînii goi şi dorinţa fierbinte de a-şi pune mîinile pe ei, cît mai mult posibil.

Seth se dădu înapoi.

– Pfui, Anna!

– De asemenea, sunt conştientă, continuă ea fără să se oprească, că predilecţia lui — cînd va deveni mai civilizat şi mai controlat — va rămîne totuşi cea profund înrădăcinată în specia masculină, ca ceva natural.

– Hei, vrei să-mi vezi unele din schiţele mele cu peisaje din Toscana?

– Sînt înconjurată de tine. Oftînd uşor, luă în mînă o altă cămaşă. Depăşită, şi aşa am fost de cînd am intrat în această casă. Asta nu înseamnă că nu pot să

dau una cu ele în capetele voastre sparte, cînd e necesar. Înţeles?

– Da, doamnă.

– Bine. Arată-mi peisajele.

Mai tîrziu, cînd casa deveni liniştită şi luna îşi continua plimbarea pe suprafaţa apei, ea îl găsi pe Cam pe veranda din spate. Ieşi afară şi se îndreptă spre el.

O înconjură cu un braţ, masîndu-i umărul pentru a înlătura răcoarea nopţii.

– I-ai rezolvat pe toţi?

– Chiar asta am făcut. Ce seară răcoroasă! Se uită la cer, punctat de gheaţa stelelor. Sper să fie frumos duminică. Apoi îşi îngropă faţa la pieptul lui. O, Cam!

– Ştiu. Îi mîngăie părul şi îşi frecă obrazul de el.

– Să-l văd stînd la masa din bucătărie! Să-l văd luptîndu-se cu Jake şi cu cîinele ăla idiot! Să-l aud chiar vorbind cu Kevin despre femei goale...

– Care femei goale?

Ea rîse, îşi aruncă părul pe spate şi-l privi.

– Nici una dintre cele cunoscute de tine. E aşa de bine să-l avem acasă!

– Ţi-am spus că o să vină înapoi. Cei din familia Quinn se întorc întotdeauna la cuib.

— Cred că ai dreptate. Îl sărută. O lungă şi fierbinte întîlnire a buzelor. De ce nu ne ducem sus? Îşi lăsă mîinile în jos, strîngîndu-l sugestiv de fund. Şi am să te rezolv şi pe tine.

2

– Răsari şi străluceşte, amice. Aici nu e o casă părăsită.

Vocea şi sadismul plin de veselie din spatele ei, îl făcură pe Seth să geamă. Se răsturnă pe burtă şi îşi puse perna pe cap

– Pleacă. Pleacă cît mai departe.

– Dacă îţi închipui că o să-ţi petreci zilele dormind pînă apare luna, mai gîndeşte-te. Încîntat, Cam trase de pernă. Sus!

Seth deschise un ochi, se răsuci pînă ajunse să vadă ceasul de alături. Încă nu era şapte. Îşi întoarse faţa înapoi în saltea şi bombăni o sugestie grosolană în italiană.

– Dacă îţi închipui că am trăit cu Spinnelli toţi aceşti ani şi nu ştiu ce înseamnă „pupă-mă-n fund", eşti tot atît de prost pe cît de leneş.

Pentru a rezolva problema Cam trase cearşafurile de pe el, îl apucă de glezne şi îl trase jos, pe podea.

– Rahat. *Rahat!* Gol, cu cotul zvîcnind acolo unde se izbise de masă, Seth îl privi pe cel ce-l persecuta. Ce naiba e cu tine? Asta e camera mea, patul meu şi eu încerc să dorm în el.

– Pune-ţi ceva pe tine. Am o treabă s-o faci: curăţenie în spate.

– Să o ia dracu' de treabă! Ai putea să-i acorzi unui individ douăzeci şi patru de ore, înainte de a sări la el.

– Puştiule, am sărit la tine cînd aveai zece ani şi nu mă apropii de final. Am ceva de lucru, aşa că, să ne mişcăm.

– Cam. Anna stătea în uşă cu mîinile în şold. Ţi-am spus să-l trezeşti, nu să-l trînteşti pe jos.

– Isuse! Mortificat, Seth smulse cearşaful din mîinile lui Cam şi şi-l înfăşură în jurul mijlocului. Isuse! Anna, sînt gol!

– Deci îmbracă-te, îi sugeră ea şi plecă.

– În spate, îi repetă Cam în timp ce ieşea tacticos din cameră. Cinci minute.

– Da, da, da.

Unele lucruri nu se vor schimba niciodată,se gîndi Seth cînd îşi apucă jeanşii. În casa asta ar fi putut să aibă şaizeci de ani şi Cam tot l-ar fi tras din pat, ca şi cum ar fi avut doisprezece.

Puse mîna pe ceea ce mai rămăsese din tricoul de la *Universitatea Maryland* şi îl trase peste cap, în timp ce ieşea din cameră.

Dacă nu există cafea, fierbinte şi proaspătă, cineva va primi un picior serios în spate.

– Mami! Nu-mi găsesc pantofii!

Seth aruncă o privire spre camera lui Jake şi se îndreptă spre scară.

– Sînt aici, jos, răspunse Anna. În mijlocul bucătăriei mele, unde nu ar trebui să fie.

– Nu pantofii *aceia*. Pfui, mami. *Ceilalţi* panofi.

– Încearcă să-ţi atingi buca, sosi sugestia îngrijit modulată din camera lui Kevin. Capul tău se află deja acolo.

– Tu n-ai nici o problemă în găsirea bucii tale, veni răspunsul şuierat. Atîta timp cît ţi-o porţi pe umeri!

Astfel de replici obişnuite familiei l-ar fi făcut pe Seth să zîmbească, dacă nu ar fi fost şapte dimineaţa. Dacă cotul nu i-ar fi pulsat, ca o căţea în călduri. Dacă ar fi avut puţină cofeină.

– Nici unul dintre voi nu-şi poate găsi buca cu propriile mîini, bombăni el în timp ce cobora scările îmbufnat. Ce dracu' e cu Cam? o întrebă pe Anna cînd ajunse în bucătărie. Ai ceva cafea? De ce trebuie ca toată lumea să se trezească aici strigînd?

– Cam are nevoie să ieşi afară. Da, a rămas o jumătate de recipient de cafea şi într-adevăr fiecare se trezeşte strigînd, deoarece acesta e modul în care ne place să salutăm noua zi. Turnă cafea într-o ceaşcă groasă şi albă. Eşti singur la micul dejun. Noi

am avut deja o întrunire mai devreme. Nu te bosumfla, Seth. Am să-ţi cumpăr nişte îngheţată.

La urma urmei, ziua începuse să arate strălucitoare.

– Rocky Road?

– Rocky Road. Jake! la pantofii ăştia din bucătăria mea, înainte de a-i da cîinelui să-i roadă. Du-te afară, Seth, ori o să-i strici lui Cam dispoziţia lui însorită.

– Da, arăta realmente bine dispus cînd m-a dat jos din pat. Fierbînd, Seth ieşi pe uşa bucătăriei.

Şi iată-i acolo, aproape la fel cum îi desenase cu atît de mulţi ani în urmă. Cam, cu degetele mari în buzunare, Phillip, rafinat într-un costum elegant, Ethan cu pălăia aceea năstruşnică decolorată, de pe părul răvăşit de vînt.

Seth înghiţi cafeaua şi inima care i se urcase în gît.

– De asta m-ai tras afară din pat?

– Ce vorbă înţeleaptă! Phillip îl îmbrăţişă. Ochii lui de aproape acelaşi auriu roşcat ca părul, studiară cămaşa şi jeanşii zdrenţăroşi ai lui Seth. Cristoase, puştiule! Nu te-am învăţat nimic? Clătinînd din cap, apucă între degete mîneca cenuşie şi sumbră. În mod evident, Italia şi-a pierdut degeaba vremea cu tine.

– Sînt haine, Phil. Le pui pe tine, pentru a nu-ţi fi frig, sau a nu fi arestat.

Cutremurîndu-se îndurerat, Phillip făcu un pas înapoi.

– Unde am greşit oare?

– Mie mi se par în regulă. Poate puţin cam amărîte. Asta ce mai e? Ethan îl trase pe Seth de păr. Lung ca al unei fete.

– Aseară îl avea într-o codiţă de cal frumoasă, îl informă Cam. Arăta realmente dulce.

– După părerea ta, zise Seth rîzînd.

– O să-ţi dau o fundă roz frumoasă, zise Ethan cu un chicotit şi îl apucă pe Seth într-o îmbrăţişare de urs.

Phillip luă cana din mîna lui Seth şi sorbi.

– Am vrut să trecem pe aici să te vedem, înainte de duminică.

– E minunat să vă văd! Realmente minunat! Seth îi aruncă lui Cam o privire. Ai fi putut să-mi spui că toată lumea e aici, în loc să mă arunci jos din pat.

– A fost mult mai nostim aşa. Ei bine! Cam se balansă pe călcîie.

– Ei bine! fu de acord Phillip şi puse cana pe balustrada verandei.

– Ei bine! Ethan îl trase din nou pe Seth de păr. Apoi îl prinse de braţ ca într-o menghină.

– Ce e?

Cam rînji doar şi îşi încleştă mîna de celălalt braţ. Seth nu avu nevoie să-i privească în ochii pentru a înţelege.

– Haideţi-haideţi! Glumiţi, nu-i aşa?

– Asta trebuie făcut! Şi, înainte ca Seth să înceapă să se zbată, Phillip îi trase picioarele de sub el. Nu

trebuie să te îngrijoreze, dacă îţi uzi îmbrăcămintea asta spilcuită.

– Terminaţi! Seth se zbătu, încercă să dea din picioare, în timp ce era scos de pe verandă. Vorbesc serios. Apa aia e a naibii de rece.

– Probabil că va cădea la fund ca un pietroi, rosti Ethan blînd, în timp ce-l cărau pe Seth pe doc. Se pare că traiul în Europa l-a transformat într-un molîu.

– Molîu, pe dracu'! Se lupta împotriva lor, se lupta, nu glumea. Trebuie trei ca voi să mă duceţi. Ceată de bătrîni slăbănogi! mîrîi el. Cu strînsoarea ca de oţel, gîndi în sinea lui.

Asta a făcut sprînceana lui Phillip să se ridice.

– Cît de departe credeţi voi că am putea să-l aruncăm?

– Hai să aflăm. Unu, anunţă Cam în timp ce-l balansau între ei.

– Am să te ucid. Înjurînd, rîzînd, Seth se zbătea ca un peşte pe uscat.

– Doi, rosti Phillip cu un rînjet. Mai bine păstrează-ţi aerul în plămîni, puştiule.

– Trei. Bine ai venit acasă, Seth! zise Ethan cînd toţi trei îl aruncară în aer.

Avea dreptate. Apa era îngheţată. Inspirase un pic de aer, pe care nu-şi bătuse capul să-l păstreze, iar răceala îi ajunse pînă la oase. Cînd ieşi la suprafaţă, scuipînd şi netezindu-şi părul, îi auzi pe fraţii lui urlînd de plăcere şi îi văzu adunaţi împreună pe doc, cu

soarele dimineţii strălucind pe bătrîna casă albă din spatele lor.

Sînt Seth Quinn, reflectă el. Şi sunt acasă.

După scufundarea din zorii zilei, i-a luat multă vreme pînă a reuşit să cureţe ce rămăsese de pe urma scăldatului. Dar de cînd se făcuse mare, Seth a hotărît că putea foarte bine să lase lucrurile să-şi urmeze cursul. Deci conduse înapoi la Baltimore, restitui maşina închiriată şi după cîteva manevre şi tratative cu vînzătorul, se îndreptă spre Coastă ca mîndrul proprietar al unui Jaguar fiţos, transformat într-o săgeată argintie.

Ştia că maşina striga: ofiţer, mai am o chitanţă pentru viteză, te rog! Dar n-a putut rezista.

Vînzarea picturilor era o sabie cu două tăişuri. I se rupea inima de fiecare dată cînd se despărţea de un tablou. Dar se vindeau foarte bine şi beneficiile îi erau de mare folos.

Fraţii mei, se gîndi el îngîmfat, se vor înverzi cînd vor vedea dovada noului meu triumf.

Micşoră viteza cînd străbătu St.Chris. Orăşelul de coastă, cu docurile lui ocupate şi străzile liniştite, era pentru el un alt tablou, unul pe care îl repictase de nenumărate ori, din nenumărte unghiuri.

Market Street cu magazinele şi restaurantele lui se desfăşura paralel cu ţărmul, locul unde pescuitorii de crabi tot îşi mai scoteau mesele în weekend-uri,

pentru a-i arăta turiştilor. Barcagii ca Ethan îşi vor duce întotdeauna captura acolo.

Oraşul se dezvăluia, cu vechile lui case victoriene, cu lăzile cu sare şi şindrilele acoperişurilor umbrite de copaci deşi. Pajiştile erau îngrijite. Ordonate, pitoreşti, atracţii istorice pentru turiştii care bîntuiau prin magazine, mîncau la restaurante, se odihneau în unul din muzee, în timpul petrecerii unui weekend relaxant pe Coastă.

Localnicii învăţaseră să trăiască alături de ei, aşa cum învăţaseră să trăiască şi cu vijeliile ce băteau dinspre Atlanic, sau seceta care sfîrîia pe cîmpurile lor de soia. Aşa cum învăţaseră să trăiască alături de Golful capricios şi de darurile lui cele mai neînsemnate.

Trecu de *Crawford's* şi se gîndi la sandviciurile suculente cu fructe de mare, sau la conurile de îngheţată şi la bîrfele oraşului.

Alergase pe aceste străzi pe motocicletă, întrecîndu-se cu Danny şi cu Will McLean. Îl străbătuse cu ei în Chevy-ul de la second-hand, pe care el şi Cam îl puseseră la punct, în vara în care a împlinit şaisprezece ani.

Şi stătuse — bărbatul şi băiatul — la una din mesele protejate de umbrele, în timp ce oraşul fremăta alături, încercînd să asimileze tot ce se întîmpla în acest singur loc de pe planetă ce strălucea atît de luminos pentru el.

Nu era sigur că a reuşit vreodată, sau că va reuşi.

Trase într-o parcare, pentru a putea merge pe jos, spre doc. Voia să studieze lumina, umbrele, culorile şi unghiurile. Ar fi vrut să-i fi trecut prin minte să aducă cu el un bloc de desen.

Era uimit în permanenţă de cîtă frumuseţe exista pe lume. Cum se schimba, cum se modifica chiar sub ochii lui. Felul în care soarele se oglindea în apă într-o anumită clipă, şi cum se ascundea sau dispărea în spatele unui nor.

Sau astea,se gîndi el privind curbele obrazului unei fetiţe, cînd şi-a ridicat capul să se uite după un pescăruş. Felul în care rîsul ei îi contura gura, sau felul în care degetele ei se strecurau printre ale mamei, cu o încredere absolută.

Exista forţă în asta.

Stătea privind o ambarcaţiune albă trasîndu-şi urma pe apă, cu pînzele desfăşurîndu-se în întregime, pentru a capta vîntul.

Voia să fie departe, din nou pe apă, îşi dădu el seama. Să facă parte din ea. Poate că o va determina pe Aubrey să facă asta, cîteva ore. Se va mai opri de cîteva ori, apoi se va duce la şantierul naval, să vadă dacă n-ar putea să o răpească.

Scrutînd strada, se îndreptă înapoi spre maşină. O firmă pictată de pe un frontispiciu, îi atrase atenţia. *Boboc şi Floare.* citi el. O florărie! Asta era ceva nou.

Se apropie încet, observînd ghivecele ornamentale ce atîrnau de fiecare parte a vitrinei.

Vitrina însăşi era plină de plante şi de ceea ce îşi închipui că sînt nişte suporţi. Ingenioşi, reflectă el. Descoperi că se amuză, cînd observă o vacă alb-cu-negru cu nişte pansele în spate.

În colţul vitrinei, în dreapta jos, scris cu aceeaşi caligrafie ornamentală se citea: *Drusilla Whitcomb Banks, proprietar.*

Nu era un nume cunoscut şi pentru că scrisul pictat îl informă că magazinul a fost deschis în septembrie anul trecut, îşi imagină că proprietara e o văduvă nervoasă, aproape bătrînă. Cu părul alb, hotărî el, cu o rochie scrobită cu imprimeu floral, ca să se potrivească cu nişte pantofi practici, şi cu ochelari sub formă de semilună, pe care îi purta pe un lanţ de aur în jurul gîtului.

Ea şi soţul ei au venit la St.Chris în mai multe weekend-uri şi cînd el a murit, ei i-au rămas o mulţime de bani şi de timp. Aşa că s-a mutat aici şi a deschis micuţa florărie, pentru a putea fi undeva unde fuseseră împreună fără griji, şi unde să facă ceva, ce în mod tainic îşi dorise de ani întregi.

Povestea îl făcu să-i placă de doamna Whitcomb Banks şi de pisica ei snoabă — *trebuie* că avea o pisică — cu numele Ernestine.

Hotărî să o facă fericită, aşa cum făcuse multe femei în viaţa lui. Cu florile în gînd, Seth deschise uşa în clinchetul muzical al clopoţelului.

Proprietara, se gîndi el, are ochi artistic. Nu erau doar florile — la urma urmei, chiar şi zugrăvela. Vopsise, stropise şi lăsase să se întindă foarte bine vopseaua. Fluvii de culoare, o combinaţie de unghiuri, un contrast de texturi acopereau ţesăturile din prăvălie.

Era îngrijită, aşa cum se aşteptase, dar nu înregimentată sau formală.

Ştia destule despre flori, din anii în care trăise alături de Anna, pentru a recunoaşte cît de inteligent asortase gerbera de un roz fierbinte, cu nemţişorul de un albastru bogat, cu crinii albi ca zăpada şi cu eleganţa trandafirilor roşii. Amestecate printre aceste tuşe de culoare, se aflau ferigă şi spini şi alte urme de verde.

Şi din nou imaginaţie, observă el încîntat. Purceluşi din fier forjat, broaşte ce cîntau la fluier, gargui cu feţe hidoase.

Existau ghivece şi glastre, panglici şi dantele, vase mici cu plante medicinale şi plante de interior viguroase. Avea impresia unei dezordini, organizată inteligent într-un spaţiu limitat şi bine folosit.

Deasupra tuturor se aflau notele baletului-basm „După-amiaza unui faun.'"

Se potriveşte perfect, doamnă Whitcomb Banks, hotărî el şi se pregăti să se distreze din plin.

Femeia care intră pe uşa din spatele tejghelei lungi pentru sevit, nu semăna cu imaginea lui Seth despre văduva talentată, dar în mod sigur aparţinea unui basm.

Îi conferi văduvei puncte în plus, pentru că angajase un ajutor care-l făcea pe un bărbat să se gîndească la o prinţesă dintr-o poveste fermecată.

– Pot să te ajut cu ceva?

– O, da, Seth se îndreptă spre tejghea şi rămase privind-o.

Înaltă, subţire şi îngrijită ca un trandafir, reflectă el. Părul era perfect negru, tuns scurt pentru a urma forma drăgălaşă a capului, lăsînd expus lujerul elegant al cefei. Era un aspect, hotărî el, ce demonstra un considerabil curaj feminin şi încredere în sine.

Îi lăsase faţa complet descoperită, astfel încît delicatul ivoriu al pielii forma un tablou oval perfect. Zeii fuseseră în toane bune în ziua în care au creat-o şi îi dăduseră o pereche de ochi mari, migdalaţi, de un verde-muşchi, la care au adăugaz un cerc de ambră în juruil pupilelor.

Nasul era mic şi drept, gura mare asortată ochilor şi foarte cărnoasă. Şi colorată de un profund şi seducător roz.

Bărbia avea cea mai fină gropiţă, ca şi cum creatorul o lovise uşor cu un deget aprobator.

Dorea să picteze această faţă; fără nici o îndoială. Ca şi restul. O văzu întinsă pe

un pat din petale de trandafiri roşii, cu ochii aceia de basm strălucind cu o putere adormită, cu buzele uşor curbate, ca şi cum tocmai se trezise dintr-un vis de iubire.

Zîmbetul ei nu şovăi în timp ce el o studia, dar aripile negre ale sprîncenelor se arcuiră.

– Deci, cu ce pot să-ţi fiu de folos?

Vocea e frumoasă, meditä el. Puternică şi blîndă. Nu e de pe aici, hotărî el.

– Putem să începem cu florile, rosti apoi. E o prăvălie minunată.

– Mulţumesc. La ce fel de flori te gîndeşti astăzi?

– O să ajungem şi acolo. Se aplecă peste tejghea. În St.Chris, era întotdeauna timp pentru puţină conversaţie. Lucrezi de mult aici?

– De la început. Dacă te gîndeşti anticipat la Ziua Mamei, am cîteva drăguţe.....

– Nu. Am rezolvat cu Ziua Mamei.. Nu eşti de pe aici. Accentul, explică el cînd sprîncenele i se ridicară din nou. Nu de pe Coastă. Puţin mai de la nord, probabil.

– Exact. Washington D.C.

– De aici şi numele prăvăliei: *Boboc şi Floare*. E din Whistler?

Surpriza şi speculaţiile care o urmară licăriră pe figura ei.

– De fapt, aşa e. Eşti primul care ţi-ai dat seama.

– Unul din fraţii mei e mare în probleme de genul acesta. Nu-mi pot aduce aminte citatul exact. Ceva în legătură cu perfecţiunea, atît ca boboc, cît şi ca floare.

– „Capodopera trebuie să-i apară pictorului ca o inflorescenţă — perfectă şi ca boboc şi ca floare".

– Da, asta e. Probabil că am recunoscut-o, deoarece asta e ceea ce fac eu. Pictez.

– Adevărat? Îşi aminti că trebuie să fie răbdătoare, să slăbească ritmul. O parte din locuitorii oraşelului erau lenţi, evitînd discuţiile cu străinii. Deja îl cîntarise. Faţa lui îi era vag familiară, şi ochii, de un albastru izbitor, erau sinceri şi direcţi în interesul lor. Nu era înclinată spre flirt, şi în mod cert nu pentru a face vînzare, dar putea să fie prietenoasă.

Venise în St. Chris tocmai pentru a fi prietenoasă.

Deoarece îşi imagină că zugrăvea case, îşi imagină în minte un aranjament floral care să corespundă bugetului lui.

– Munceşti prin oraş?

– Acum da. Dar am fost plecat. Tu lucrezi singură aici? Aruncă o privire în jur, calculînd volumul de muncă necesar pentru menţinerea grădinii pe care o crease. Proprietara nu te ajută?

– Lucrez singură pentru moment. Şi, eu sînt proprietara.

Se uită iar la ea şi începu să rîdă.

– Măi copile! Nu erai nici măcar pe aproape! Încîntat să te cunosc Drusilla Whitcomb Banks. Îi întinse mîna. Eu sunt Seth Quinn.

Seth Quinn. Automat îşi puse mîna într-a lui şi-şi revizui propria impresie. Nu e o faţă care să o fi văzut prin oraş, realiză ea, ci una pe care o văzuse în reviste. Nu era zugrav de case, în ciuda jeanşilor vechi şi a cămăşii uzate, ci artist. Băiatul local, care devenise sărbătoritul Europei.

– Îţi admir lucrările, îi spuse ea.

– Mulţumesc. Şi eu pe ale tale. Şi probabil că te reţin de la treabă. Intenţionez să fac să merite timpul pierdut. Am cîteva doamne, pe care vreau să le impresionez. Ai putea să mă ajuţi.

– Doamne? La plural?

– Da. Trei. Nu, patru, se corectă gîndindu-se la Aubrey.

– E o minune că mai ai timp să pictezi, domnule Quinn.

– Seth. Mă descurc.

– Fac pariu că te descurci. Un anumit tip de bărbaţi reuşeşte întotdeauna. Flori tăiate, aranjamente florale sau plante?

– A... flori tăiate, în cutii frumoase. E mai romantic, nu-i aşa? Lasă-mă să mă gîndesc. Calculă ruta şi timpul şi hotărî să treacă întîi să o vadă pe Sybill. Numărul unu e sofisticată, şic, intelectuală şi cu o minte practică, totuşi dulce. Bănuiesc că trandafiri.

– Dacă vrei să fii previzibil.

O privi din nou pe Dru.

– Hai să fim imprevizibili!

– O clipă. Am ceva în spate, ce s-ar putea să-ţi placă.

Ceva de aici îmi place deja, se gîndi el în timp ce ea se întoarse spre uşa din spate. Îşi bătu inima uşor cu mîna.

Phillip, reflectă Seth în timp ce se plimba prin magazin, ar aproba liniile clasice, curate, ale costumului de culoarea piersicii coapte pe care-l purta ea. Ethan, îşi imagină el, s-ar întreba cum ar putea să-i dea o mînă de ajutor, la toată munca ce era necesară pentru a conduce acest negoţ. Şi Cam.... Ei bine, Cam i-ar arunca o privire lungă şi ar rînji.

Seth presupunea că are în el puţin din toţi trei.

Ea se întoarse aducînd un braţ plin de flori exotice cu coadă lungă şi cu floarea cerată de culoare vineţie.

– Cale, îi spuse ea. Elegante, simple, cu clasă şi cu o culoare spectaculoasă.

– Ai ghicit-o!

Le puse într-o glastră în formă de con.

– Următoarea?

– Caldă, de modă veche, în stilul cel mai bun posibil. Numai gîndul la Grace îl făcu să zîmbească. De asemenea, simplă. Dulce dar nu lacrimogenă şi cu o spinare de oţel.

– Lalele, zise ea şi se îndreptă spre o cameră frigorifică din faţă. Cu acest roz blînd. O floare liniştită, mai robustă decît arată, adăugă ea în timp ce i le aduse să le vadă.

– Bingo! Eşti foarte bună în meserie!

– Da, sînt. Acum şi ea se distra — nu pentru că făcea vînzare, ci pentru jocul implicat. Acesta fusese motivul pentru care deschisese magazinul. Numărul trei?

Aubrey, gîndi el. Cum să o descriu pe Aubrey?

– Tînără, proaspătă, nostimă. Dură şi loială fără rezerve.

– Stai puţin. Cu imaginea în minte, Dru se duse din nou în spate. Şi se întoarse cu un mănunchi de floarea soarelui, cu nişte feţe la fel de mari ca o farfurie de desert.

– Isuse, sunt perfecte! Drusilla, ţi-ai ales perfect meseria.

Era, reflectă ea, cel mai frumos compliment.

– Nici nu era cazul să mă îndrept în direcţie greşită. Şi pentru că eşti gata să depăşeşti recordul la o singură vînzare, spune-mi Dru.

– Frumos!

– Şi cea de a patra femeie norocoasă?

– Curajoasă, frumoasă, inteligentă şi sexy. Cu o inimă ca o.... Inima Annei, gîndi el. Cu o inimă ce nu poate fi descrisă. Cea mai uluitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Şi aparent cunoşti destule. Un minut. Din nou se duse în spate. Tocmai admira floarea soarelui, cînd Dru se întoarse cu nişte crini asiatici de un roşu aprins.

– Doamne! Sînt atît de Anna! Întinse mîna pentru a atinge una din petalele sîngerii. Atît de cu desăvîrşire Anna. Faci din mine un erou.

– Încîntată să te îndatorez. O să le ambalez în cutii şi o să o leg pe fiecare cu o fundă asortată cu culoarea florilor dinăuntru. Ai putea să le ţii drepte?

– Cred că pot să le mînuiesc.

– Se pot include cartonaşe cu diferite dedicaţii. Poţi lua ce doreşti din suportul de pe tejghea.

– N-am nevoie de cartonaşe. O privi ataşînd recipientele pline cu apă la fiecare codiţă. Nu are verighetă, observă el. Oricum, ar fi pictat-o fără să-i pese, dar dacă era căsătorită ar fi trebuit să pună capăt restului planurilor sale.

– Tu ce floare eşti?

Îi aruncă o privire rapidă în timp ce aranja primele flori într-o cutie albă căptuşită cu voal.

– De toate. Îmi place varietatea. Legă o panglică roşie aprinsă în jurul primei cutii. Aşa cum se pare că eşti şi tu.

– Urăsc că trebuie să distrug impresia că am pe aici un harem. Dar, sunt surorile mele, zise el făcînd un semn spre flori. Totuşi floarea soarelui e nepoată, vară, soră. Relaţia exactă este puţin neclară.

– Îhî!

– Soţiile fraţilor mei, explică el. Şi una din fiicele fratelui meu cel mare. Am simţit nevoia să clarific asta, pentrucă intenţionez să te pictez.

– Da? Legă cea de a doua cutie cu o panglică roz tivită cu dantelă. Adevărat?

El scoase cartea de credit şi o aşează pe tejghea, în timp ce ea continua să lucreze la floarea soarelui.

– Crezi probabil că mă gîndesc să te pictez goală, n-aş avea nici eu o obiecţie.

Scoase o panglică aurie de pe resortul ei.

– De ce n-ai face-o?

– Exact. Dar de ce să nu începem cu faţa? E o faţă minunată. Realmente mi-ar plăcea să pictez forma capului tău.

Pentru prima oară, degetele ei bîjbîiră puţin. Rîzînd pe jumătate, se opri şi îl privi din nou.

– Forma capului meu?

– Sigur. Şi ţie îţi place, altfel nu ţi-ai fi tuns părul în felul acesta. Te descrie bine, cu un efort minim.

Legă nodul.

– Eşti foarte bun în a defini o femeie, cu cîteva fraze concise.

– Îmi plac femeile.

– Mi-am dat seama. În timp ce termina de legat crinii roşii, o pereche de clienţi intrară înăuntru şi începură să privească în jur.

Bună treabă, gîndi Dru. E timpul să-l dau deoparte pe artisticul domn Quinn.

– Sînt flatată că admiri forma capului meu. Luă cartea de credit pentru a înregistra vînzarea. Şi că cineva cu talentul şi reputaţia ta doreşte să mă picteze. Dar munca mă ţine foarte ocupată, fără prea mari perioade de timp liber. Iar cu acest puţin timp liber sînt extrem de zgîrcită.

Îi înaintă totalul pentru a-l semna.

– Închizi zilnic la şase, iar duminicile nu ai deschis.

Nu sînt plictisită, reflectă ea, dar sînt intrigată.

– Nu-ţi scapă multe din vedere, nu-i aşa?

– Fiecare amănunt contează. După ce semnă chitanţa, luă una din cărţile de vizită pentru cadouri, şi o întoarse pe partea goală. Desenă o schiţă rapidă a feţei ei, sub formă de floare cu coada lungă şi adăugă numărul de telefon de acasă, înainte de a o semna. În caz că-ţi schimbi părerea, mai zise el oferindu-i-o.

Studie cartonul cu buzele destinse.

– Probabil că am să vînd asta în Golf, pe o sumuliţă substanţială.

– Ai prea multă clasă pentru a face asta. Stivui cutiile una peste alta şi le ridică. Mulţumesc pentru flori.

– Pentru puţin. Ieşi de după tejghea pentru a-i deschide uşa. Sper că.....surorile tale le vor aprecia.

– În mod sigur. Îi aruncă o ultimă privire peste umăr. Am să mă întorc.

– Voi fi aici. Băgînd schiţa în buzunar, închise uşa.

A fost grozav să o vadă pe Sybill şi să petreacă o oră cu ea. Şi să remarce plăcerea cu care aranjase florile într-o glastră înaltă, transparentă.

Erau perfecte pentru ea, concluzionă el, ca şi casa pe care ea şi Phillip au cumpărat-o şi au mobilat-o. Vechea şi masiva casă victoriană, cu toate podoabele ei stilizate, era perfectă pentru ea.

Îşi schimbase coafura de-a lungul anilor, dar acum era din nou la fel cum îi plăcuse lui cel mai mult, cu părul lins lăsat aproape pînă pe umeri şi cu toată bogăţia aceea de culoare, ca a unei haine scumpe de nurcă.

Nu-şi bătuse capul să se dea cu ruj, era în timpul zilei de lucru acasă şi îmbrăcase o bluză simplă şi albă apretată şi pantaloni negri înguşti, care presupunea el că ea îşi imaginează că e o îmbrăcăminte neoficială.

Era mama a doi copii activi, ca şi un foarte bun sociolog şi autoare de succes. Şi arăta, se gîndi Seth, perfect senină.

Avea motive să ştie că această seninătate fusese dobîndită cu greu.

Crescuse în acelaşi cămin ca şi mama lui. Surori vitrege, care însă erau ca cele două faţete ale unei monezi.

Numai gîndul la Gloria DeLauter îi făcu stomacul să se strîngă, aşa că şi-o scoase din minte şi se concentră asupra lui Sybill.

– Cînd tu, Phil şi copiii aţi venit la Roma, acum cîteva luni, nu mi-am închipuit că următoarea dată cînd am să te văd va fi aici.

– Voiam să vii înapoi. Turnă cîte un pahar cu ceai la gheaţă pentru fiecare. Cu desăvîrşire egoist din parte mea, dar voiam să te întorci. Uneori în mijlocul oricărei întîmplări, mă opream şi gîndeam: Lipseşte ceva. Ce lipseşte? Apoi, o da, Seth. Lipseşte Seth, proasto!

– Dulceaţo! O strînse de mînă, înainte de a ridica paharul pe care i-l pusese în faţă. Mulţumesc.

– Spune-mi tot, ceru ea.

Vorbiră despre munca lui şi a ei. Despre copii. Despre ce s-a schimbat şi ce a rămas la fel.

Cînd se ridică să plece, ea îl înconjură cu braţele şi îl ţinu un minut întreg.

– Mulţumesc pentru flori. Sunt minunate.

– Noua şi frumoasa prăvălie de pe Market. Femeia care o are pare să-şi cunoască meseria. Se îndreptă spre uşă alături de Sybill, ţinîndu-se de mînă. Ai fost pe acolo?

– O dată sau de două ori. Deoarece îl cunoştea foarte bine, Sybill zîmbi. E foarte drăguţă, nu-i aşa?

– Cine anume? Dar cînd Sybill clătină din cap, zîmbi: M-ai prins. Da, are o faţă deosebită. Ce ştii despre ea?

– Nimic, realmente. S-a mutat aici la sfîrşitul verii trecute, cred, şi a deschis magazinul astă-toamnă.

Cred că e din regiunea Washington D.C. Mi se pare că părinţii mei cunosc nişte Whitcombs şi nişte Banks de pe acolo. S-ar putea să fie rude. Ridică din umeri. Nu pot spune cu siguranţă, iar părinţii mei şi cu mine nu... comunicăm prea des zilele astea.

El îi atinse obazul.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară! Au doi nepoţi spectaculoşi, pe care-i ignoră cu desăvîrşire. Aşa cum te-au ignorat şi pe tine se gîndi ea. Ei au de pierdut.

– Mama ta nu te-a iertat niciodată că ai ţinut cu mine.

– Pierderea ei. Sybill vorbea foarte la obiect, în timp ce-i prinse faţa în palme. Cîştigul meu. Şi nu am fost singura. Nimeni n-a fost vreodată singur în această familie.

Are dreptate în legătură cu asta, gîndi Seth în timp ce conducea spre şantierul naval. Nici un Quinn nu rămîne singur.

Dar nu era sigur că putea să-i implice în necazurile ce îi era foarte frică că îl vor năpădi, odată întors acasă.

3

După ce Dru onoră următoarea comandă şi rămase din nou singură în prăvălie, scoase din buzunar schiţa făcută de el.

Seth Quinn. Seth Quinn voia să o picteze. Era fascinant! Tot atît de uimitor ca şi artistul însuşi. O femeie poate fi intrigată, fără să fie interesată în mod activ.

Ceea ce nu era cazul cu ea.

Nu dorea să pozeze, să fie studiată, să fie imortalizată. Chiar şi de astfel de mîini talentate.Dar era curioasă de concept, aşa cum era curioasă şi de Seth Quinn.

Articolul pe care-l citise cuprinsese unele amănunte despre viaţa lui personală. Ştia că a venit pe Coasta de Est cînd era copil, adus de Ray Quinn, înainte ca acesta să moară într-un accident de maşină. Ceva din poveste era cam nebulos. Părinţii nu fuseseră menţionaţi, iar Seth fusese foarte rezervat în interviu, în privinţa acestei probleme. Ce se

afirmase a fost că Ray Quinn era bunicul lui şi la moartea sa, Seth fusese crescut de cei trei fii adoptivi ai acestuia. Şi de soţiile lor, pe măsură ce apăreau.

Surori, spusese el, gîndindu-se la florile pe care le cumpărase. S-ar putea să fi fost pentru femeile pe care le considera surorile lui.

Nu-i păsa cine ştie ce.

Fusese mai interesată de ceea ce spusese articolul despre munca lui şi cum i-a încurajat familia talentul precoce. Cum i-au sprijinit dorinţa de a studia în Europa.

A fost un copil norocos, după părerea ei şi a avut o familie care l-a iubit suficient de mult, pentru a-l lăsa să plece — pentru a-l lăsa să se descopere, să eşueze sau să reuşească prin el însuşi. Şi care, gîndi ea, se pare că l-a primit cu braţele deschise, cînd a venit înapoi, fără urmă de egoism.

Totuşi, îi era greu să şi-l imagineze pe bărbatul pe care italienii îl numiseră *il maestro giovane* — tînărul maestru — stabilindu-se în St.Christopher pentru a picta peisaje.

Aşa cum, îşi dădea ea seama, a fost greu pentru multe dintre cunoştinţele ei să şi-o imagineze pe Drusilla Whitcomb Banks, tînără cu o poziţie socială importantă, încîntată să vîndă flori într-o prăvălie mică de pe faleză.

Pentru ea nu conta ce gîndeşte lumea, sau ce spune — mai mult decît era de presupus că ar conta

astfel de lucruri pentru Seth Quinn. Ea venise aici pentru a se depărta de obligaţii şi de ce se aştepta de la ea, de constrîngerile neplăcute ale familiei şi de intenţia neînduplecată de a fi folosită ca o funie uzată, în nesfîrşitul joc de a trage-unul-de-altul, pe care îl jucau părinţii ei.

Venise în St.Chris pentru a-şi dobîndi pacea, pacea după care tînjise în cea mai mare parte a vieţii ei.

Şi o găsise.

Deşi mama ei poate ar fi fost emoţionată — ar fi fost emoţionată de perspectiva ca preţioasa ei fiică să stîrnească interesul lui Seth Quinn — Dru nu avea intenţia să cultive acest interes. Nici interesul artistic, nici interesul sexual, mai elementar şi mai sincer, pe care îl zărise în ochii lui cînd a privit-o.

Sau, dacă era să fie corectă, interesul sexual sincer pe care îl simţea ea pentru el.

Familia Quinn era, după tot ce ştia ea, o familie mare, complexă şi foarte legată. Dumnezeu ştie că era sătulă de noţiunea de familie.

Păcat, admise ea, ciocănind cartonaşul din palma ei, înainte de a-l băga în sertar. Tînărul maestru e atractiv, amuzant şi plin de farmec. Şi orice bărbat care îşi rezerva timp pentru a cumpăra flori pentru surorile lui, şi care dorea să se asigure că fiecare achiziţie se potrivea stilului individual al celei căreia îi era destinată, cîştiga în ochii ei o groază de puncte.

– Destul de rău pentru amîndoi, murmură ea şi închise sertarul cu o mică pocnitură finală.

Se gîndea la Dru, în timp ce ea se gîndea la el, studiind în gînd ce unghiuri şi ce tonuri ar fi mai potrivite pentru un portret. Îi plăcea ideea feţei ei pe trei sferturi, cu capul întors spre stînga, dar cu ochii privind dincolo de pînză.

Asta ar fi corespuns contrastului dintre atitudinea ei rece şi cît de sexy era.

Nu se îndoia nici o clipă că va fi de acord să pozeze. Avea un întreg arsenal de arme, care să spulbere şovăiala unui model. Tot ce avea de făcut era să decidă care dintre ele vor funcţiona mai bine cu Drusilla.

Bătînd darabana cu degetele pe volan, pentru a sublinia ritmul formaţiei Aerosmith care se auzea la radio, Seth se gîndea la ea.

Banii au fost la originea ei, hotărî el. Seth recunoştea croiala designerului şi materialul bun, chiar dacă era mai interesat de formă, sub îmbrăcămintea modernă. Apoi ritmul vocii ei. Aceasta demonstra că urmase o şcoală particulară de înaltă clasă.

Apoi, se folosise de James McNeill Whistler pentru a da numele prăvăliei ei. Ceea ce însemnă, reflectă el, o educaţie aleasă, sau poate că cineva îi băgase poezia şi literatura în cap, aşa cum făcuse Phill cu el.

Probabil amîndouă.

Se simţea bine în pielea ei şi nu era tulburată cînd un bărbat îi demonstra că îl atrage.

Nu era căsătorită şi instinctul îi spunea că nu era nici ataşată de cineva. O femeie ca Dru nu se muta într-un loc nou, fugind după un prieten sau un iubit. Se mutase din Washington, deschisese o afacere şi o conducea singură, deoarece aşa a vrut ea.

Apoi îşi aminti ce departe fusese de realitate, cînd şi-o imaginase pe fictiva văduvă Whitcomb Banks şi hotărî să pună capăt îndoielilor, desfăşurînd o mică investigaţie, înainte de a se mai apropia de ea.

Seth trase în parcarea vechiului hambar de cărămidă, pe care fraţii Quinn îl cumpăraseră de la Nancy Claremont, cînd soţul ei avar şi rău a decedat de atac de cord, în timp ce se certa cu Cy Crawford în privinţa preţului unui preparat de perişoare.

Iniţial au închiriat masiva clădire, ce fusese depozit de tutun în anii 1700, depozit de ambalaje în 1800 şi magazie de mărfuri în cea mai mare parte a lui 1900.

Apoi a devenit şantier naval, transformat şi utilat de fraţii Quinn. În ultimii opt ani le aparţinuse.

În timp ce cobora din maşină, Seth ridică ochii spre acoperiş. Ajutase să fie refăcut, îşi aminti el, şi aproape îşi frînsese gîtul cu această ocazie.

Umpluse crăpăturile cu catranul fierbinte şi-şi arsese degetele. Apoi învăţase să acopere bine bordurile, cu ajutorul răbdătorului Ethan. Asudase ca un

porc alături de Cam reparînd docul. Şi scăpase prin diferite mijloace, de fiecare dată cînd Phil încercase să-l facă să înveţe să ţină evidenţa registrelor.

Se îndreptă spre faţadă şi rămase cu mîinile în şold studiind firma decolorată de vreme: AMBARCAŢIUNILE QUINN. Şi observă că fusese adăugat încă un nume, alături de cele patru ce fuseseră acolo de la început.

Aubrey Quinn.

Chiar cînd zîmbea satisfăcut, ea apăru la uşa din faţă.

Avea la şold o centură de care atîrnau uneltele şi o şapcă de sport Orioles lăsată mult pe frunte. Părul de culoarea mierii, era trecut prin fenta de la spate şi sălta pe spinare.

Ghetele scîlciate şi pătate arătau ca ale unei păpuşi.

Avea nişte picioare aşa de mici!

Şi o voce aşa de mare, gîndi el, cînd ea scoase un strigăt plin de viaţă descoperindu-l.

Sări şi aruncîndu-şi mîinile pe umerii lui se sălţă şi îi înconjură talia cu picioarele. Cozorocul şepcii îl lovi în frunte, cînd îşi apăsă gura pe a lui, într-un sărut lung şi savuros.

– Dragul meu Seth! Cu un rîs puternic ca un bubuit, îi înconjură gîtul cu braţele. Să nu mai pleci! Fir-ar al naibii, să nu îndrăzneşti să mai pleci!

– Nici nu pot. Prea multe s-au întîmplat pe aici, cît am fost eu plecat. Dă-te înapoi, porunci el depărtîndo destul de mult pentru a-i studia faţa.

La doi ani, fusese pentru el o mică prinţesă. La douăzeci, era o fiinţă atletică, atrăgătoare şi greu de stăpînit.

– Pfui! Ce frumoasă te-ai făcut! zise el.

– Da? Şi tu.

– De ce nu eşti la colegiu?

– Nu începe! Îşi roti ochii verzi strălucitori şi sări jos. Am fost doi ani şi în perioada aceea aş fi fost mai fericită dacă făceam parte dintr-o bandă. Acum fac ceea ce am vrut să fac. Îşi îndreptă degetul spre firmă. Numele meu e acolo, pentru a o dovedi.

– Întotdeauna ai fost în stare să-l învîrţi pe Ethan pe degete.

– Poate. Dar n-a trebuit. Tati a fost de acod şi după ceva agitaţie iniţială, şi mami. Nu am fost niciodată studenta care ai fost tu, Seth, iar tu nu ai fost niciodată constructorul de vase care sînt eu.

– La naiba! Te-am lăsat singură cîţiva ani şi gata, ai căpătat mania grandorii. Dacă intenţionezi să mă insulţi, nu-ţi dau cadoul.

– Unde e? Ce e? Îl atacă lovindu-l cu degetele în coaste, unde ştia că e cel mai vulnerabil. Haide!

– Termină! E în regulă! Omule, nu te-ai schimbat deloc.

– De ce să aspir la perfecţiune? Am mîna gata pentru jaf, dar nimeni nu e rănit.

– E în maşină. Arătă spre parcare şi avu satisfacţie să o vadă cum rămîne cu gura căscată.

– Un Jag? O, copile! Se repezi peste iarba tunsă a pajiştei spre parcare şi-şi plimbă degetele visătoare pe capota argintie strălucitoare. Cam o să înceapă să plîngă, cînd va da cu ochii de ea. Pur şi simplu va suferi o cădere şi va începe să plîngă. Dă-mi cheile să o încerc şi eu.

– Sigur, cînd vom clefăi în iad peşti comestibili din Atlantic.

– Nu fi rău! Poţi să vii cu mine. Ne ducem pînă la *Crawford's* şi luăm ceva. Se îndepărtă, cînd el scoase cutia lungă şi albă din portbagaj. Clipi spre cutie, apoi clipi spre el, înainte ca privirea să i se îmblînzească şi ochii să se înroureze. Mi-ai cumpărat flori! Mi-ai adus un cadou de fată. O, lasă-mă să le văd! Ce fel de flori sînt? Scoase un cuţit de lucru de la centură, tăie panglica şi apoi luă capacul. Floarea soarelui! Uite ce fericite sînt!

– Mi-au amintit de tine.

– Categoric te iubesc. Privi atentă florile. Am fost aşa de furioasă pe tine că ai plecat. Cînd vocea i se frînse, el o bătu stîngaci pe umăr. N-am să plîng, murmură ea şi îşi trase nasul. Ce sînt eu, o plîngăcioasă?

– N-ai fost niciodată.

– Atunci e bine, oricum te-ai întors. Se răsuci pentru a-l îmbrăţişa din nou. Îmi plac florile cu adevărat.

– Bine. Îi dădu o palmă peste mîna ce încerca să se furişeze în buzunarul lui. N-ai să primeşti cheile. Şi oricum trebuie să plec. Am flori şi pentru Grace. În drum spre casă, vreau să trec pe la ea să o văd.

– Nu e acasă. E după-amiaza ei de hoinăreală, după care îl ia pe Deke de la şcoală, îl duce la lecţia de pian şi aşa mai departe. Nu ştiu cum reuşeşte să le facă pe toate. I le duc eu, adăugă Aubrey. Florile vor atenua supărarea că nu te-a văzut astăzi.

– Spune-i că încerc să trec pe la ea mîine, sau ne vedem duminică. Cără cutia din portbagajul lui, pînă la mica şi eleganta ei camionetă albastră.

Aubrey îşi puse florile pe locul pasagerului, lîngă ale mamei ei.

– Mai ai încă puţin timp. Hai să mergem să-l găsim pe Cam să-i arătăm maşina. Îţi spun, va cădea pe spate şi va suspina ca un bebeluş. Nu mai pot să aştept.

– Aceasta e trăsătura ta principală, Aub. Seth îi înconjură umerii cu braţul. Îmi place asta la tine. Acum, spune-mi ce şii despre doamna cu florile, Drusilla.

– Aha! Aubrey îi aruncă o privire plină de subînţelesuri, în timp ce se îndrepta spre clădire. Deci acesta e modul în care se face o curte.

– S-ar putea.

– Să-ţi spun ceva. Hai să ne întîlnim la *Shiney's* după cină. Să zicem pe la opt. Să-mi oferi ceva de băut şi eu voi da din mine tot ce ştiu.

– Nu ai împlinit vîrsta pentru a bea.

– Adevărat, ca şi cum n-aş mai fi sobit o bere înaine, replică ea. O băutură fără alcool, tati. Şi aminteşte-ţi, voi împlini vîrsta legală în mai puţin de şase luni.

– Pînă atunci, cînd eu plătesc, bei Cola. O trase de cozorocul şepcii, apoi smulse portiera, în clinchetul puternicelor unelte de la centura ei.

Cam nici n-a căzut pe spate, nici n-a plîns,se gîndi Seth mai tîrziu, dar a salivat puţin. Şi aproape a îngenunchiat. Cu puţin înainte, medită Seth în timp ce parca în faţa cîrciumii lui *Shiney's*, Cam — fiind mai mare şi mai hotărît ca Aubrey — i-a luat cheile şi a făcut un tur.

După aceea, au petrecut o oră foarte plăcută, învîrtindu-se în jurul maşinii şi admirînd-o.

Seth se uită la camioneta de lîngă maşina lui. Încă ceva bun la Aubrey: întotdeauna a fost punctuală.

Deschise uşa de la *Shiney's* şi se simţi din nou acasă. O altă constantă a orăşelului St.Chris, reflectă el, cîrciuma lui *Shiney's* a arătat întotdeuana ca şi cum avea nevoie să fie spălată cu furtunul, chelnăriţele au avut întotdeauna picioare lungi şi avea

cele mai proaste orchestre ce cîntau live, din întregul stat Maryland.

În timp ce solistul masacra *„Barenaked Ladies"*, Seth scrută mesele şi barul, căutînd o micuţă blondă, cu şapcă sport.

Ochii erau aproape gata să treacă pînă la urmă de ea, după care reveniră.

Era într-adevăr la bar, dar foarte orăşeancă şi calmă, în negru auster, cu părul de culoarea mierii căzînd ondulat pe spate, în timp ce purta o conversaţie fierbinte cu un tip care semăna cu Joe de la colegiu.

Zîmbind, cu trupul gata de o confruntare, Seth se îndreptă spre ei, pentru a-i arăta băiatului de la colegiu ce se poate întîmpla, cînd un tip se leagă de sora lui.

– Eşti plin de asta. Vocea lui Aubrey şfichiui ca un bici şi făcu ca gura lui Seth să se mişte mîrîind. Eşti absolut plin de asta. Rotaţia blocajului e sigură, cei de pe teren poartă mănuşi bune. Bîtele sosesc. Pe lîngă All-Star Game, Birds vor juca mai bine cu cinci sute de mingi.

– N-o să vadă ei cinci sute tot sezonul, se răsti interlocutorul. Şi vor fi coborîţi cu un nivel mai jos de All-Star Game.

– Pariezi? Aubrey scoase douăzeci de dolari din buzunar şi îi puse pe bar.

Seth oftă. S-ar putea să arate ca o bucăţică gustoasă, dar nimeni nu-şi poate înfige colţii în Aubrey a lui.

– Seth! Descoperindu-l, Aubrey se ridică, îl prinse de braţ şi-l duse la bar. Sam Jacoby, zise ea cu un semn spre tipul de lîngă ea. Pentru că joacă puţin softball, crede că ştie totul despre cei mari.

– Am auzit multe despre tine. Sam întinse mîna. De la această sentimentală nepricepută, care crede că Orioles au o lovitură ce va reuşi să-i facă să se ridice pînă la mediocru, în acest sezon.

Îşi strînseră mîinile.

– Sam, dacă vrei să te sinucizi, foloseşte un pistol. Este mai puţin durereros, decît să o faci să jupoaie încet fiecare centimetru de piele de pe trupul tău, cu un cuţit de chituit.

– Îmi place să trăiesc periculos, zise el şi alunecă de pe scaun. la loc. L-am reţinut pentru tine. Mă evapor. Ne mai vedem, Aub.

– Eşti pe cale să-mi datorezi douăzeci de dolari în iulie, strigă ea după el, apoi îşi îndreptă atenţia spre Seth. Sam e un tip destul de drăguţ, cu excepţia viciului fatal care îl face să-i susţină pe Mariners.

– Am crezut că vrea să te atace pe tine.

– Sam? Aubrey îşi îndreptă ochii spre celelalte mese cu o privire încrezută şi feminină, care îl făcu pe Seth să se agite. Îl ţin în rezervă, continuă ea. Acum sînt în aşteptarea lui Will McLean.

– Will? Seth aproape se sufocă. Will McLean? Ideea ca Aubrey şi unul din amicii lui din copilărie ar putea să fie împreună — în felul acesta — îl făcu pe Seth să-i facă un semn barmanului. Am nevoie urgentă de o bere. Rolling Rock.

– Nu că ne-am vedea prea des unul cu altul. Ştiind că tocmai răsucise cuţitul în rană, Aubrey continuă veselă: E internist la Saint Chris General. Gărzile la spital sînt o nenorocire. Dar cînd reuşim să ne facem timp, merită.

– Taci din gură. E prea bătrîn pentru tine.

– Mi-au plăcut întotdeauna bărbaţii maturi. Intenţionat, îl ciupi de obraz. Plăcintă deja tăiată. Plus că nu sînt decît cinci ani diferenţă. Totuşi, dacă vrei să discuţi despre viaţa mea amoroasă....

– Nu vreau. Seth apucă sticla pe care barmanul i-o pusese în faţă şi bău o înghiţitură bună. Pur şi simplu nu vreau.

– În regulă, atunci destul despre mine, hai să vorbim despre tine. Cîte limbi ai reuşit să tragi, cînd ai prădat Europa?

– Acuma vorbeşti ca Kevin. Şi nu-i era prea confortabilă o astfel de topică de discutat cu Aubrey. Nu am participat la un maraton sexual. Am muncit.

– Unele puicuţe se dau în vînt după genul artistic. Poate că doamna ta cu florile e una dintre ele şi tu nu eşti decît un norocos.

– În mod evident, te-ai învîrtit pe lîngă fraţii mei prea mult. De ţi-au transformat creierul în mocirlă. Spune-mi mai bine ce ştii despre ea.

– În regulă. Luă un castron cu covrigi uscaţi de pe bar şi începu să ronţăie. Deci, a apărut pentru prima oară acum aproximativ un an. A petrecut o săptămînă hoinărind pe aici. Căutînd un spaţiu de închiriat, zise ea cu un semn. Am aflat asta de la Doug Motts. Ţi-l aminteşti pe Dougie — puşiul acela mic şi rotofei.

– Vag.

– Oricum, şi-a mai pierdut din rotunjimile de bebeluş. Acum lucrează la *Shore Realtors*. Conform lui Doug, tipa ştia ce caută şi le-a lăsat vorbă să o contacteze în D.C., cînd şi dacă va apărea ceva. Doug..... arătă spre paharul gol cînd barmanul trecu pe lîngă ei. ...tocmai îşi începuse serviciul la *Realtor's* şi spera să o agaţe. Aşa că se învîrtea pe acolo, încercînd să afle informaţii despre potenţialul lui client. Ea îi spusese că a vizitat Saint Chris cu cîtva timp în urmă, cînd era puştoaică, aşa că i-a dat lui Doug un

punct de plecare.

– Ma Crawford, zise Seth rîzînd.

– Ai înţeles. Ceea ce nu ştie Ma Crawford, nu merită să fie ştiut. Femeia are o memorie cît o cireadă de elefanţi. Şi-a amintit de Whitcomb Banks. Un nume ca acesta, cine nu şi l-ar reaminti? Dar au suspectat şi mai multe, pentru că şi-a amintit că doamna

WB, pe vremea cînd era *ea* fetiţă, a vizitat locurile astea cu familia. Cu familia ei realmente bogată. *Whitcomb Technologies*. Genul: facem de toate. Ca în Fortune Five Hundred. Cu Senatorul James Whitcomb, domnul de Maryland.

– A! *Acei* Whitcomb?

– Te-ai prins. Senatorul, care e bunicul doamnei cu florile, a făcut o pasiune pentru Coasta de Est. Şi fiica lui, actuala doamnă WB s-a măritat cu *Proctor Banks* — apropo, ce fel de nume e Proctor ăsta? — de la *Banks* şi *Shelby Communication*. Vorbim despre o super familie cu parale, în această formaţie. Ca un imperiu

— Şi tînăra, nubila şi extrem de bogata Drusilla a închiriat un magazin în Saint Chris şi vinde flori.

– A cumpărat clădirea din Saint Chris, îl corectă Aubrey. A cumpărat locul, un spaţiu pentru comerţul cu amănuntul în micul nostru regat. Cîteva luni după ce Doug a avut norocul să pună mîna pe biroul de la *Shore Realtors*, cînd ea a intrat pe fir, locul tocmai fusese scos pe piaţă. Foştii proprietari locuiesc în LA, l-au închiriat diverşilor comercianţi, care au avut acolo atît succes, cît şi eşecuri. Aminteşte-ţi magazinul *New Age* — pietre, cristale, lumnări ritualice şi benzi cu meditaţii?

– Da. Tipul care îl conducea avea tatuat pe dosul palmei drepte un dragon.

– Negoţul a durat mai mult decît şi-ar fi închipuit oricine că va dura, dar cînd contractul de închiriere a

trebuit reînnoit, anul trecut, totul s-a terminat. Doug, mirosind un comision bun, i-a dat tinerei WB un telefon şi i-a spus că un magazin cu chirie tocmai s-a eliberat în Market, iar ea l-a făcut să saliveze cînd a întrebat dacă proprietarii n-ar fi interesaţi să-l vîndă. Cînd s-a dovedit că aşa e şi contractul a fost semnat, el a cîntat Aleluia. Apoi ea l-a făcut cel mai fericit om din Saint Chris, cînd i-a spus să-i găsească şi o casă. A venit, a vizitat trei pe care i le-a arătat el şi i-a plăcut victoriana aia veche şi dărăpănată din Oyster Inlet. Tot o proprietate imobiliară importantă, adăugă Aubrey. Doamna florilor nu se încurcă cu fleacuri.

— Casa aceea veche albastră? întrebă Seth. Arată ca o casă de turtă dulce, pe jumătate mîncată? A cumpărat-o?

– Cu arme şi muniţii. Aubrey dădu din cap în timp ce crănţănea covrigei. A cumpărat-o acum trei ani şi a ferchezuit-o, în intenţia de a o transforma.

– Nu sunt pea multe pe acolo, doar iarbă de mlaşină şi hăţişuri. Dar e construită într-un cot al rîului, îşi aminti el. Apa aceea de culoarea tutunului, ce sclipea ca ambra, cînd soarele reuşea să străbată printre stejarii şi arborii de cauciuc din jur.

– Fetiţei tale îi place intimitatea, i se adresă Aubrey. Şi o păzeşte. Amabilă şi îndatoritoare cu clienţii, politicoasă, chiar prietenoasă, dar foarte atentă cu intimitatea ei. Suflă vînt de gheaţă.

– E nouă aici. Dumnezeu ştia cît de bine înţelegea el ce înseamnă să te afli într-un loc, unul care e exact aşa cum vrei, dar să nu poţi fi sigur dacă îţi vei găsi căminul.

– E o străină. Aubrey ridică un umăr, în genul tipic Quinn. Va fi nouă aici şi în următorii douăzeci de ani.

– S-ar putea să-şi facă un prieten.

– Să caute să-şi facă noi prieteni, Seth? Cineva cu care să gîtuiască puiul?

El făcu un gest pentru a cere încă o bere, apoi se aplecă pînă cînd aproape o atinse cu nasul.

– Poate. Nu asta e ceea ce faceţi, tu şi cu Will, în timpul liber...

– Noi evităm puiul, şi chiar gîtul. Dar dacă vrei, am să te duc afară cu căruciorul. Însă eu sunt căpitanul. E mult de cînd n-ai mai condus un vas cu pînze, probabil că s-ar putea să o răstorni.

– Pe dracu'! Mergem mîine.

– Deci îmi dai o întîlnire. Şi vorbind de întîlniri, noua ta prietenă tocmai a intrat pe uşă.

– Cine? Deşi ştia, chiar înainte de a să răsuci pentru a o privi. Chiar înainte de a scruta mulţimea şi a o descoperi.

Arăta teribil de neavenită în acel loc, printre barcagii cu feţele lor bătute de vînt şi mîinile crăpate, şi studenţii cu pantofii lor moderni şi cămăşile lăbărţate.

Costumul ei era perfect, iar faţa, un oval de alabastru în lumina slabă.

Probabil că ştie că toate capetele s-au întors cînd a intrat, gîndi el. Femeile ştiu întotdeauna. Dar se mişca cu un scop bine determinat şi o graţie uşoară, printre mesele pătate şi scaunele şubrede.

– Are clasă, fu rezumatul scurt al lui Aubrey.

– O, da. Seth scoase banii pentru băutură şi îi puse pe bar. Scap de tine, puştoaico!

Aubrey deschise ochii mari mimînd un şoc exagerat.

– Pictează-mi uimirea!

– Mîine, zise el apoi se aplecă să-i dea un sărut rapid, înainte de a se duce să o întîmpine pe Dru.

Se oprise lîngă o masă şi începuse să vorbească cu o chelneriţă. Atenţia lui Seth era atît de concentrată asupra lui Dru, încît trecu un timp pînă o recunoscu pe cealaltă femeie.

Terri Hardgrove. Blondă, ursuză şi bine făcută. S-au întîlnit vreo două luni memorabile, cînd era junior la şcoala superioară. Nu s-a terminat bine, îşi aminti Seth şi era gata să se întoarcă, pentru a evita o confruntare.

În loc de asta, schiţă un zîmbet uşor şi continuă să meargă, pînă ajunse să prindă ceva din conversaţia lor.

– Nu am intenţia să iau locul acela, pînă la urmă, zicea Terri în timp ce-şi balansa tava sprijinită pe un şold. J.J.şi cu mine am studiat bine problema.

– J.J.? Dru înclină capul. Aceasta e lepădătura aia decăzută, pe care nu voiai să o mai vezi niciodată, chiar dacă şi-ar da ultima suflare?

– Ei bine! Terri se mută de pe un picior pe altul şişi flutură genele. Cînd am spus asta nu studiasem prea bine treaba. Şi cred că ştii, i-am făcut vînt. Tocmai obţinusem un loc al meu şi am intrat din nou în joc. Şi am văzut anunţul tău *De Închiriat*, cînd eram aşa de supărată pe el şi toate celelalte. Dar studiem în continuare.

– Aşa ai spus. Felicitări. Poate că ar fi fost de ajutor, dacă ai fi venit în după-amiaza asta, aşa cum am hotărît, şi mi-ai fi spus.

– Regret foarte mult, dar asta a fost cînd....

– Tocmai studiai, termină propoziţia Dru.

– Hello, Terri.

Scoase un ţipăt. Seth îşi aminti că întotdeauna ţipa. Aparent nu se maturizase încă.

– Seth! Seth Quinn! la uită-te la tine!

– Ce mai faci?

– Foarte bine. Am auzit că te-ai întors, dar acum, uită-te la tine! Mare, precum viaţa şi de două ori mai frumos şi mai faimos. E clar că a trecut ceva vreme de la şcoala superioară Saint Chris.

– Ceva vreme, da, fu el de acord şi o privi pe Dru.

– Vă cunoaşteţi? întrebă Terri.

– Ne-am mai întîlnit, răspunse Dru. Vă las să depănaţi amintiri. Sper că tu şi cu J.J. sunteţi foarte fericiţi.

– Tu şi J.J.Wyatt?

Terri se mîndri.

– Adevărat. Practic, sîntem logodiţi.

– O să vorbim mai tîrziu. Vei putea să-mi spui totul despre asta. Şi plecă, lăsînd-o pe Terri îmbufnată, în timp ce el o ajungea pe Dru. J.J.Wyatt, începu Seth cînd ajunse lîngă ea. Atacator în echipa Sharks a şcolii superioare Saint Chris. Obişnuia să spargă cît de multe capete putea de la universitatea locală, chiar înainte ca măiestria lui de buldog pe terenul de fotbal să-l poată ţine departe de a fi exmatriculat.

– Mulţumesc pentru acest fascinant episod de istorie locală.

– Nu mai poţi tu! De ce să nu-ţi cumpăr ceva de băut şi tu să-mi spui totul despre tot?

– Nu vreau nimic de băut, mulţumesc, şi vreau să ies de aici, fiindcă urechile mele nu mai pot suporta acest zgomot îngrozitor şi versiunea oribilă a lui „Jack şi Diane", cîntată de orchestra asta lipsită de talent.

Hotărî că e un punct în favoarea ei, că a putut să recunoască melodia aceea chinuită şi îi deschise uşa.

– Florile au fost un succes.

– Sînt încîntată să aud asta. Îşi scoase cheile din geanta de formă aerodinamică şi de culoare galben închis.

Era gata să-i sugereze să meargă în altă parte, să ia ceva de băut, dar din cuta iritată dintre sprncenele ei, putea să-şi dea seama că prefera să tacă.

– Deci, ai un spaţiu de închiriat?

– Aparent. Continuă să se îndepărteze, îndreptîndu-se spre locul şoferului unui SUV Mercedes negru.

Seth puse mîna pe clanţa portierei înaintea ei, apoi se aplecă prietenos spre ea.

– Unde?

– Deasupra magazinului meu.

– Şi vrei să-l închiriezi?

– E un loc gol. Pare un fel de risipă de spaţiu. Nu pot să-mi conduc maşina dacă nu urc în ea, sublinie apoi.

– Deasupra magazinului, repetă el şi îşi aminti clădirea. Două nivele, bine, asta e corect. Cu trei ferestre la faţadă şi trei în spate, rosti tare. S-ar putea să am lumină bună. Cît de mare e?

– 27 mp, inclusiv o bucătărioară.

– Destul de mare. Hai să aruncăm o privire.

– Pardon?

– Să-mi arăţi spaţiul. S-ar putea să mă intereseze.

Îşi scutură nerăbdătoare cheile.

– Vrei să-ţi arăt apartamentul acum?

– Nu vrei să faci risipă de spaţiu, atunci de ce să facem risipă de timp? Îi deschise portiera. Am să te urmez în maşina mea. Nu va dura mult, zise el cu zîmbetul acela molcom şi blînd. Mă hotărăsc foarte repede.

4

Şi eu mă hotărăsc repede, reflectă Dru în timp ce dădea înapoi, pentru a ieşi din parcarea cîrciumii. Şi îl agăţase pe Seth Quinn.

Un bărbat de încredere şi un talent. Fiecare din aceste aspecte era alimentat probabil de celălalt. Faptul că agerimea lui nativă reuşise să prindă un strat de lustru o intriga, ceva ce era sigură că el ştia foarte bine.

Şi se folosea de aceasta la fel de bine.

Era atractiv. Cu o constituţie prelungă şi subţire, arăta ca şi cum fusese desemnat să poarte jeanşii aceia ponosiţi. Şi tot părul acela blond strălucitor, drept şi neted şi niciodată prea bine tuns. Obrajii supţi, ochii de un albastru vibrant. Nu datorită culorii lor, îi trecu ei prin minte. Ci intensităţii privirii. A felului în care se uita la tine, ca şi cum vedea ceva ce nimeni altcineva nu putea să vadă. Ceva pe care nici tu nu putei să-l vezi.

Reuşea să te flateze, să te mişte şi chiar să te surprindă neplăcut, toate deodată.

Te făcea să te miri de el. Şi dacă te mirai de un bărbat, însemna că te gîndeai la el.

Femeile, concluzionă ea, erau pentru el ca nişte culori de pe paletă. Putea să le atingă uşor pe fiecare, după fantezia lui. Felul în care se lipea de blonda de la bar — micul spectacol pe care-l dădeau cînd a intrat ea înăuntru — era edificator.

Apoi felul în care îi zîmbise chelnăriţei, nebuna aia de Terri. Larg, cald şi prietenesc, cu o urmă de intimitate. Foarte puternic zîmbetul acela, meditä Dru, dar asupra mea nu va avea efect.

Bărbaţii care săreau de la o femeie la alta după cum aveau chef, erau prea obişnuiţi pentru gustul ei.

Şi acum iat-o, admise ea, şofînd spre magazin, pentru a-i arăta apartamentul de la nivelul de deasupra, cînd ceea ce voia în realitate era să meargă acasă, la căminul ei drăguţ şi liniştit.

Era desigur cel mai raţional lucru pentru ea. Dar nu era cazul ca spaţiul acela să rămînă gol. Însă era supărător, că el era convins că ea poate să-şi facă timp şi să se necăjească, doar pentru că voia el asta.

Nu era o problemă să găsească spaţiu de parcare, acum. Era ora nouă, într-o seară rece de primăvară, şi faleza era aproape pustie. Cîteva ambarcaţiuni ancorate, legănate de curenţi, cîţiva oameni, cei mai

mulţi probabil turişti, plimbîndu-se în lumina unui sfert de lună.

O, ce mult iubea ţărmul acesta! Aproape a chiuit de bucurie, cînd a putut să pună mîna pe clădirea aceea, pentru prăvălia ei, ştiind că în orice moment al zilei va putea să iasă afară şi să privească apa, pescuitorii de crabi, turiştii. Să simtă umezeala aerului pe piele. Şi mai mult chiar, să se simtă o parte din toate astea, datorită propriul ei merit, în propriile ei condiţii.

Ar fi fost mai inteligent, mult mai înţelept, să reţină camera de sus pentru ea însăşi. Dar conştientă, luase deja o hotărîre deliberată, să nu locuiască acolo unde lucrează. Ceea ce, admise Dru cînd ieşi de pe Market şi trase în spatele clădirii, a fost o scuză la îndemînă pentru a găsi un alt loc, în afară zgomotului oraşului, un loc tot lîngă apă. Un spaţiu liniştit, pentru ea însăşi.

Casa din Georgetown nu o simţise niciodată ca fiind a ei proprie.

Stinse farurile, opri motorul şi îşi apucă geanta. Seth era acolo, deschizîndu-i portiera, înainte de a putea să o facă ea.

– E destul de întuneric. Fii atentă la trepte. O luă de braţ şi o conduse spre scara de lemn, pentru a ajunge la etajul superior.

– Văd destul de bine, mulţumesc. Se eliberă de el, apoi deschise geanta căutînd cheile. Există loc de

parcare, începu ea. Şi o intrare privată, după cum vezi.

– Da, şi eu văd destul de bine. Ascultă! La jumătatea scărilor îşi puse mîna pe braţul ei pentru a o opri. Ascultă! zise din nou şi privi casele ce se aliniau pe strada din spatele lor. E grozav, nu-i aşa?

Nu se putu opri să nu zîmbească. Îl înţelegea perfect. Liniştea era minunată.

– Nu va mai fi chiar aşa de linişte, în cîteva săptămîni. Scrută întunericul, casele, pajiştile. Şi din nou îi trecu ei prin minte că el vedea ceea ce alţii nu vedeau. Începînd cu Ziua Independenţei, turiştii şi cei ce-şi iau liber vara, încep să curgă în valuri. Nopţile devin mai lungi, mai calde şi oamenii tăndălesc. Dar şi aşa ar putea fi grozav, cu tot zgomotul acela. Sunetul vacanţei. Genul pe care îl auzi cînd ai în mînă un cornet cu îngheţată şi nici un ceas nu-ţi ticăie în cap.

Se întoarse, fixîndu-şi ochii aceia puternici şi albaştri pe ea. Putea să jure că erau şocaţi de ceva pur fizic.

– Îţi plac cornetele cu îngheţată? o întrebă el.

– Ar fi ceva în neregulă cu mine, dacă nu mi-ar plăcea. Urcă repede restul treptelor.

– Nu e nimic în neregulă cu tine, murmură el şi rămase cu degetele mari înfipte în buzunarele din faţă ale jeanşilor, în timp ce ea descuia uşa.

Apoi atinse uşor întrerpătorul de pe perete, pentru a aprinde luminile, după care, cînd păşi înăuntru, lăsă intenţionat uşa larg deschisă în spatele lui.

Ea îşi dădu seama imediat că nu trebuia să-şi facă griji. Acum el nu se mai gîndea deloc la ea.

Întîi, traversă încăperea spre ferestrele din faţă şi rămase acolo privind afară, în poziţia aceea şleampătă, ce reuşea să fie pe cît de relaxată, pe atît de atentă. Şi sexy, hotărî ea.

Purta perechea aceea de jeanşi uzaţi, cu mai mult stil decît mulţi oameni care-şi procuraseră un costum de cinci mii de dolari.

Pantofii îi erau mînjiţi de vopsea.

Clipi şi se întoarse, în momentul în care el începu să bombănească.

– Pardon?

– Ce? A, apreciam doar lumina — soarele, unghiurile. Chestii de astea. Se îndreptă spre ferestrele din spate şi rămase acolo, aşa cum făcuse şi în faţă. Bombănind şi la cele din spate.

Vorbeşte cu el însuşi, observă Dru. Ei bine, nu era chiar aşa ciudat. Ea purta conversaţii întregi cu ea însăşi, în minte.

– Bucătăria... începu Dru.

– Nu contează. Încruntat se uită spre tavan, cu o privire atît de intensă şi fixă, încît se trezi şi ea uitîndu-se într-acolo.

După cîteva secunde, în care rămăsese tăcut privind în sus, ea se simţi puţin ridicolă.

– Există vreo problemă în legătură cu tavanul? Am fost asigurată că acoperişul e intact şi ştiu că nu are spărturi.

– Oho! Ai avea vreo obiecţie în privinţa unui luminator — bine înţeles pe cheltuiala mea.

– Eu.... ei bine, nu ştiu. Presupun....

– Ar fi foarte folositor.

Se mai învîrti prin cameră, fixînd în minte locul pînzelor, al tablourilor, al şevaletului, al mesei de lucru pentru schiţe, al rafturilor pentru alimente şi echipament. Trebuie să aduc şi o sofa, sau un pat, gîndi el. Mai bine un pat, în caz că voi lucra pînă destul de tîrziu, încît să simt nevoia să mă trîntesc în el peste noapte.

– E un spaţiu bun, rosti pînă la urmă. Cu ajutorul luminatorului, va funcţiona. Îl iau.

Ea îşi aminti că de fapt nu fusese de acord cu luminatorul. Dar nu putea găsi nici un motiv pentru a obiecta împotriva lui.

– Ai fost într-adevăr rapid, aşa cum m-ai anunţat. Nu vrei să vezi bucătăria, baia?

– Au tot ce se presupune că trebuie să aibă bucătăriile şi băile?

– Da. Dar nu cadă, doar o instalaţie de duş.

– Nu am intenţia să fac multe băi aici. Se întoarse din nou spre ferestrele din faţă. Excelentă privelişte.

– Da, e foarte frumos. Nu că ar fi treaba mea, dar îmi dau seama că poţi avea o mulţime de alte spaţii, în care să stai cît eşti aici. De ce ai nevoie de apartamentul acesta?

– Aici nu vreau să locuiesc, vreau doar să muncesc. Am nevoie de un spaţiu pentru un studio de pictură. Se întoarse. Sînt cazat la Cam şi la Anna, şi asta îmi convine. Pînă la urmă, voi cumpăra ceva al meu propriu, dar nu înainte de a găsi exact ceea ce vreau. Pentru că nu sunt în vizită în Saint Chris. Am venit pentru totdeauna.

– Văd. Ei bine, atunci ai un spaţiu de studio. Ceea ce explică luminatorul.

– Eu sînt o achiziţie mai bună decît Terri, rosti el pentru că o simţea ezitînd. Fără petreceri zgomotoase, sau zbierete la meciuri, pentru care e faimoasă. Şi sînt comod.

– Aşa eşti?

– Profitabil şi îndemînatec, întreţinerea la bază. Nu am să vin la tine plîngînd, de fiecare dată cînd curge robinetul.

– E un punct pentru tine, murmură ea.

– De cîte am nevoie? Vreau realmente spaţiul acesta. Am nevoie să mă întorc la lucru. Ce ai spune de un contract de închiriere pe şase luni?

– Şase luni? Eu plănuisem un an întreg, pentru început.

– Şase luni ne permit la amîndoi să ieşim din combinaţie mai curînd, dacă nu merge treaba.

Ea îşi strînse buzele judecînd.

– Bine.

– Cît ceri?

Îi spuse care era chiria lunară stabilită de ea.

– Vreau chiria pe prima şi pe ultima lună, cînd semnăm contractul. Şi pe încă o lună, ca depozit de siguranţă.

– Oho! Foarte exact.

Acum ea zîmbea.

– Terri m-a plictisit. Trebuie să plăteşti preţul.

– Nu ar fi prima oară cînd fiinţa m-ar costa ceva. Am să vin mîine. Am o petrecere familială duminică, şi trebuie să comand şi luminatoarele, însă lucrurile aş vrea să încep să le mut imediat.

– Foarte bine. Îi plăcea ideea ca el să picteze deasupra magazinului ei şi să ştie că această clădire proprietatea ei, e folosită la întregul potenţial. Felicitări, zise apoi şi îi întinse mîna. Te-ai ales cu un studio de pictură.

– Mulţumesc. Îi luă mîna şi o reţinu în a lui. Fără verighetă, reflectă din nou. Degete lungi, de zînă, cu unghii fără ojă. Te-ai gîndit la propunerea mea de a-mi poza?

– Nu.

Zîmbetul lui sclipi la răspunsul ei categoric şi precis.

– O să mai vorbim despre asta.

– Nu sînt uşor de manevrat. Hai să clarificăm totul, înainte de a începe ceea ce ar trebui să fie o relaţie de afaceri reciproc avantajoasă.

– În regulă. Hai! Ai o faţă puternică şi frumoasă. Ca artist şi ca bărbat, sînt atras de astfel de calităţi, cum sînt puterea şi frumuseţea. Artistul vrea să le interpreteze. Bărbatul vrea să se bucure de ele. Aşa că, mi-ar plăcea să te pictez şi mi-ar plăcea să-mi petrec timpul cu tine.

În ciuda adierii care intra prin uşa deschisă, se simţi complet singură cu el. Singură şi încătuşată de felul în care îi ţinea mîna, îi susţinea privirea.

– Sînt sigură că ai o mulţime de femei pe care să le interpretezi şi de care să te bucuri. Aşa ca blonda aceea durdulie, în negru, cu care te întreţineai la bar.

– Cine....?

Hazul i se aşternu pe faţă. E, gîndi Dru, ca o lumină care străbate printre umbre.

– Blonda durdulie în negru, repetă el ca pe un titlu. Isuse, îi va plăcea asta. Nu voi avea linişte cu ea. Era Aubrey. Aubrey Quinn. Fiica mai mare a fratelui meu Ethan.

– Aşa! O făcu să se simtă prost. Dar nu părea o relaţie ca între unchi şi nepoată.

– Nici nu mă simt unchiul ei. E mai mult o treabă de frate mai mare. Avea doi ani cînd am venit la Saint Chris. Ne-a plăcut unul de altul. Aubrey e prima per-

soană pe care am iubit-o, în mod absolut. Şi ea posedă putere şi frumuseţe şi desigur le-am interpretat şi m-am bucurat de ele. Dar în nici un caz în modul în care mi-ar plăcea să o fac cu tine.

– O să fii dezamăgit. Chiar dacă aş fi interesată, nu am timp să pozez şi nu am înclinaţia să mă bucur. Eşti foarte atractiv, Seth, şi dacă voi ajunge să fiu mai superficială....

– Da. Încă un zîmbet strălucitor îi sclipi pe faţă. Hai să fim superficiali!

– Regret. Însă reuşise să-i smulgă un nou zîmbet. Renunţ. Dacă am să reuşesc, eu trebuie să mă bucur de tine. Dar aşa cum arată lucrurile, vom stabili altceva, mai practic.

– Putem începe de aici. Acum, pentru că m-ai întrebat mai devreme, am să-ţi răspund.

– În regulă, ce anume?

În clipa aceea îi văzu faţa umbrindu-se. Devenise precaută, pentru că era constrînsă la ceva personal şi nu-i păsa dacă răspunde. Aşa că schimbă subiectul.

– Îţi plac crabii fierţi în abur?

Ea îl privi aproape zece secunde şi îi oferi plăcerea de a-i vedea figura relaxîndu-se.

– Da, îmi plac crabii în abur.

– Bine. Vom lua cîţiva, la prima noastră întîlnire. Voi fi aici de dimineaţă pentru a semna contractul de închiriere, adăugă în timp ce se îndrepta spre uşa deschisă.

– Dimineaţă e bine.

Pe cînd se apleca să încuie uşa în urma lui, o privi. Avea gîtul lung, elegant. Contrastul dintre acesta şi tunsoarea severă a părului negru era puternic şi dramatic. Fără să gîndească, îşi plimbă un deget de-a lungul curbei lui, doar pentru a simţi textura.

Ea înţepeni, aşa că pentru o clipă arătau ca într-un portret. Femeia în costumul bogat colorat, aplecată uşor spre uşa închisă şi bărbatul cu îmbrăcămintea uzată, cu vîrful degetului pe ceafa ei.

Îşi îndreptă spatele cu o mişcare rapidă şi Seth îşi lăsă mîna în jos.

– Iartă-mă, un obicei enervant al meu.

– Ai multe?

– Da, mi-e teamă că da. Dar nu a fost nimic personal. Ai realmente o linie frumoasă aici pe spate. Îşi vîrî mîinile în buzunare, ca să nu devină ceva personal. Nu încă.

– Sunt expertă în linii, frumoase sau altfel. Trecu rapid pe lîngă el şi coborî treptele.

– Hei! Alergă după ea. Cunosc şi linii mai bune decît asta.

– Fac pariu că da.

– Am să încerc unele cu tine. Dar între timp..... Îi deschise portiera maşinii. Există şi un spaţiu de depozitare?

– O cameră de serviciu. Acolo. Făcu un gest spre o uşă de sub trepte. Cuptorul şi boilerul, felul acesta de lucruri. Şi ceva loc de depozitat.

– Dacă am nevoie, pot să pun acolo nişte obiecte, pînă îmi pregătesc spaţiul de lucru? Am şi unele lucruri ce vor veni de la Roma. Probabil că vor fi aici luni.

– Nu am nici o obiecţie în legătură cu asta. Cheia e în magazin. Aminteşte-mi să ţi-o dau mîine.

– Apreciez asta. Închise portiera după ce ea urcă, apoi bătu în geam. Să ştii, zise cînd ea coborî geamul. Îmi place să-mi petrec timpul cu o femeie inteligentă, care are încredere în sine, ştie ce vrea şi acţionează pentru a obţine. Îmi place că ai acest loc. Foarte sexy, felul acesta de comportament şi de dedicare. Aşteptă puţin. Şi asta e o linie.

Ea îi susţinu privirea, în timp ce ridica geamul care-i despărţea.

Şi nu-şi permise să rîdă pe înfundate, decît după ce se depărtă.

Cel mai grozav lucru în privinţa duminicilor, după părerea lui Dru, era să se trezească încet, apoi să rămînă în starea aceea pe jumătate visătoare, în timp ce razele soarelui se strecurau printre copaci şi alunecau prin ferestre, dansîndu-i pe pleoapele închise.

Duminicile, cînd ştiai că nu ai absolut nimic de făcut, aşa încît era loc de tot felul de surprize.

Îşi făcea cafeaua şi prăjea un corn în propria ei bucătărie, apoi lua micul dejun în sufrageria cea mică răsfoind cataloage privind negoţul ei.

Îşi pierdea vremea prin grădina plantată de ea — cu propriile ei mîini, mulţumesc — în timp ce asculta muzică.

La orizont nu exista nici dejun de caritate, nici vizite la vecini, nici dejun obligatoriu cu familia sau meci de tenis la club, care să-i dea peste cap duminica.

Nu existau nici ciorovăielile domestice dintre părinţii ei, pe care trebuia să le arbitreze şi nici sentimente rănite şi priviri triste, deoarece fiecare credea că ţine cu celălalt.

Toate acestea au fost cîndva, acum era duminică şi se bucura în tihnă de ea.

În toate lunile de cînd era aici, nu luase asta ca o garanţie. Şi nici nu pierduse nimic din enorma plăcere resimţită, cînd stătea şi privea afară pe propriile ei ferestre.

Asta făcu şi acum deschizînd fereastra spre dimineaţa răcoroasă. De aici putea să admire propriul ei cot al rîului. Nu existau case care să-i stea în cale, sau care să o determine să se gîndească la oameni, decît atunci cînd dorea.

Existau în schimb frunzele pestriţe ale crucii voinicului, pe care îl plantase la umbra stejarului, cu bobocii de un roz ca cireaşa. Şi crinii din vale, cu cupele deja legănîndu-se. Şi mai încolo iarba de mlaştină şi papura, alături de micile luminişuri create de ea pentru irisul galben auriu, căruia îi plăcea să stea în umezeală.

Putea să simtă briza, să asculte păsărelele şi din cînd în cînd să audă plescăitul unui peşte sau al unei broaşte.

Uitînd de micul dejun, se plimbă prin casă pînă la uşa din faţă, pentru a putea sta pe verandă, doar să privească. Era îmbrăcată în boxerii şi maieul în care dormise şi nu era nimeni care să comenteze ce dezbrăcată e nepoata senatorului. Nici un reporter sau fotograf, în căutarea unui articol senzaţional pentru pagina evenimentelor sociale.

Nu era decît o pace adorabilă, adorabilă.

Luă stropitoarea şi o duse înăuntru să o umple, în timp ce-şi făcea cafeaua.

Seth Quinn a avut dreptate în privinţa unui lucru, gîndi ea. Era o femeie care ştia ce vrea şi acţiona pentru a dobîndi ce-şi dorea Poate că îi lua ceva timp, pînă să-şi dea seama ce era acel lucru, dar cînd reuşea, făcea tot ce era nevoie pentru a-l realiza.

Dorise să conducă o afacere, în care să se poată simţi creativă şi fericită. Şi era hotărîtă să aibă

succes, în felul ei propriu. Cochetase cu ideea conducerii unui cămin sau cu un serviciu de grădinărit.

Dar nu era pe deplin încrezătoare în talentul ei, pentru nici una din aceste treburi. Experienţa de grădinărie fusese limitată la mica ei curte din Georgetown şi la plantele din ghivece. Şi cu toate că fusese foarte mîndră de eforturile ei şi încîntată de rezultate, era totuşi greu să fie calificată drept expert.

Însă florile îi erau cunoscute.

Dorise să stea într-un orăşel, unde pacea era obţinută uşor şi exigenţele erau puţine. Şi voia să fie în preajma apei. Fusese întotdeauna atrasă de apă.

Îi plăcuse cum arăta St.Christopher, aspectul lui îngrijit şi vesel şi chiar tonurile schimbătoare şi toanele Golfului. Îi plăcuse să audă zdrăngănitul celor ce marcau canalul şi ţipătul gutural al unei sirene de ceaţă, cînd pîcla se rostogolea peste golf.

Se obişnuise şi ajunsese aproape reconfortantă prietenia întîmplătoare a localnicilor. Şi inima bună a lui Ethan Quinn, care se interesase de situaţia ei, în timpul unei furtuni din iarna trecută.

Nu, nu va mai locui niciodată la oraş.

Părinţii ei vor putea să continue să încerce să se adapteze distanţei pe care o pusese între ea şi ei. Geografică şi emoţională. Pînă la urmă, era sigură că era cel mai bun remediu pentru fiecare dintre cei implicaţi.

Iar acum, indiferent cît de egoistă părea, era mai interesată de ce era mai bun pentru Drusilla.

Ridică uşurel cana şi după ce gustă cafeaua, o duse afară împreună cu stropitoarea, pentru a se ocupa de ghivece.

Pînă la urmă, se gîndi ea, voi construi şi o seră, astfel încît să pot experimenta cultivarea propriilor mele flori, pe care să le vînd în prăvălie. Dar trebuia să fie convinsă că poate adăuga structura respectivă, fără să strice arhitectura ciudată a casei.

Îi plăceau coamele casei şi garnitura de podoabe ornamentale. Cei mai mulţi ar considera-o un fel de nebunie, cu lucrătura nostimă şi culoarea de un albastru închis, cum apărea dintre hăţişuri şi mlaştini. Dar pentru ea era doar un fel de a se exprima.

Căminul poate fi acolo unde ai nevoie de el, exact ceea ce ai nevoie să fie, dacă ţi-l doreşti suficient de mult.

Îşi puse cafeaua pe masă şi udă o jardinieră încărcată de verbină şi heliotrop.

Auzind un zgomot, privi în depărtare. Şi văzu un bîtlan ridicîndu-se ca un monarh deasupra ierbii înalte, deasupra apei cafenii.

– Sînt fericită, rosti cu voce tare. Sînt mai fericită decît am fost vreodată în toată viaţa mea.

Hotărî ca astăzi să renunţe la costum şi la cataloage şi în locul lor să-şi pună echipamentul de grădinărit.

Timp de o oră lucră în partea însorită a casei, unde era hotărîtă să înfiinţeze o combinaţie de arbuşti şi de straturi de flori. Cînd vor izbucni, florile roşii ca sîngele ale rododendronului pe care îl plantase cu o săptămînă în urmă vor fi în contrast puternic cu albastrul casei. Petrecuse fiecare seară timp de o lună astă iarnă plănuind ce flori să pună. Voia să fie simple şi puţin sălbatice, ca într-o grădină de ţară, cu căldăruşe, nemţişori şi flori căţărătoare cu aspect adorabil, toate învălmăşite laolaltă.

Există tot felul de genuri de artă,se gîndi ea încrezută, în timp ce planta tulpinile parfumate. Îşi imagină că Seth ar aproba alegerea ei, privind tonurile şi textura aleasă.

Nu că asta ar fi contat, desigur. Grădina exista pentru a-i face ei plăcere. Dar era plăcut să crezi că un artist ar putea să-i considere eforturile drept creaţie.

În mod cert, ieri n-a avut prea multe de spus, îşi aminti ea. Se repezise înăuntru imediat ce i-a deschis uşa, i-a înmînat suma stabilită, şi-a pus semnătura pe contract, a apucat cheile şi apoi a luat-o la goană.

Nici flirt, nici zîmbete insinuante.

Ceea ce a fost foarte bine, îşi aminti ea. În acest moment, nu voia flirturi şi nici insinuări.

Totuşi, la un anumit nivel, ar fi fost simpatic să-şi imagineze că-şi păstrează opţiunile drept rezervă.

Probabil că a avut o întîlnire sîmbătă dimineaţă cu una din femeile care tînjiseră după el cît a fost plecat. Arăta ca un gen după care tînjesc femeile. Tot părul acela nepieptănat, silueta lungă şi subţire!

Şi mîinile! Cum s-ar putea să nu-i observi mîinile, cu palma lată şi degete lungi.

Avea o eleganţă primitivă în ele, care făceau o femeie, se corectă ea — să-şi imagineze cum ar fi să fie mîngîiată de ele.

Dru se lăsă pe călcîie cu un oftat, deoarece ştia că pur şi simplu născocise un scenariu, nu fusese un gînd trecător. Doar pentru că e primul bărbat de care ai fost atrasă... Doamne, cine ştie de cît timp?

Nu avusese o întîlnire de aproape un an.

A fost alegerea ei, îşi aminti. Şi nu avea intenţia să-şi schimbe obiceiul şi să sfîrşească alături de Seth Quinn şi de crabii lui în abur.

Va merge mai departe ca şi pînă acum, aranjîndu-şi casa şi conducîndu-şi afacerea, în timp ce el va veni şi va picta deasupra capului ei, în fiecare zi.

O să se obişnuiască cu el acolo, apoi va înceta să mai simtă că e acolo. Cînd contractul de închiriere va expira, o să vadă dacă....

– La naiba! Cheia de la camera de serviciu!

A uitat să i-o dea. Ei bine, şi el a uitat să-i amintească să i-o dea.

Nu e problema mea,se gîndi ea şi smulse o buruiană din rădăcină. El e cel care a vrut să folosească

încăperea ca depozit şi dacă n-ar fi fost aşa de grăbit să plece, şi-ar fi amintit să-i dea cheia.

Plantă pălăria cucului, şi adăugă nişte nemţişor. Apoi, înjurînd se ridică în picioare.

Asta ar fi sîcîit-o toată ziua. Sînt obsedată, admise ea în timp ce se îndrepta apăsat spre casă. Era îngrijorată şi se întreba ce trebuia să-i vină de la Roma a doua zi. Mult mai uşor ar fi să ia dublura cheii, pe care o ţinea aici acasă, şi să se ducă cu maşina pînă la Anna Quinn să i-o dea.

N-ar dura mai mult de douăzeci de minute şi în drum putea să treacă şi pe la pepinieră.

Îşi puse mănuşile şi uneltele de grădinărit într-un coş de pe verandă.

Seth apucă funia pe care i-o aruncă Ethan şi legă ambarcaţiunea de doc. Puştii săriră afară primii. Emily cu trupul ei lung de dansatoare şi părul ca floarea soarelui şi Deke, greoi ca un căţeluş, la cei paisprezece ani ai lui.

Seth îi prinse capul lui Deke într-o încleştare a braţului şi se uită la Emily.

– Nu s-a presupus că veţi creşte, cît eram eu plecat.

– N-am putut să fiu de nici un ajutor. Emily îşi frecă obrazul de al lui. Bine ai venit acasă!

– Cînd mîncăm? dori Deke să ştie.

– Băieţii sînt ca tenia. Aubrey sări sprintenă pe doc. A mîncat aproape o jumătate de franzelă acum cinci minute.

– Sînt un băiat în creştere, zise el chicotind. Mă duc să o farmec pe Anna să-mi dea ceva.

– Pur şi simplu îşi imaginează că e fermecător, rosti Emily clătinînd din cap. E un mister.

Nigel, retriverul lui Ethan din Golful Chesapeake, sări în apă cu o plescăitură fericită, apoi ieşi la mal şi o luă la goană după Deke.

– Dă-mi o mînă de ajutor la asta, Em, cînd o ridic. Aubrey apucă un mîner al răcitorului pe care Ehan îl pusese pe doc.

– Cred că mami plînge, îi şopti ea lui Seth. E tare nerăbdătoare să te vadă.

Seth se îndreptă spre ambarcaţiune, întinse mîna şi o apucă pe Grace de mijloc. Dacă Aubrey a fost prima persoană pe care a iubit-o, Grace a fost prima femeie pe care a şi iubit-o şi a avut încredere în ea.

Cînd păşi pe doc, braţele ei îl încolăciră şi-şi frecă obrazul de al lui, cu aceeaşi dulceaţă feminină ca şi Emily.

– Uită-te la tine, zise ea calmă, cu un oftat vesel. Iată-te, asta face ca totul să fie perfect. Acum totul se află unde trebuie să fie. Se depărtă de el şi îi zîmbi. Mulţumesc pentru lalele. Sînt minunate. Regret că n-am fost acasă.

– Şi eu am regretat. Mi-am închipuit că fac un troc cu tine, florile contra uneia din fripturile tale făcute în casă. Ale tale sînt cele mai bune.

– Vino mîine la cină. Am să prepar cîteva pentru tine.

– Cu mult sos?

Ea rîse din nou şi întinse o mînă să o ia pe a lui Ethan.

– Ei bine, nimic nu s-a schimbat, nu-i aşa? Cu mult sos. Deke se va cutremura.

– Şi prăjitură cu ciocolată?

– La cît de multe se aşteaptă un tip pentru un buchet de flori, comentă Ethan.

– Cel puţin nu le-am rupt din grădina Annei, ca apoi să încerc să dau vina pe o căprioara inocentă şi pe iepuri.

Ethan clipi şi aruncă o privire precaută spre casă, pentru a se asigura că Anna n-a auzit.

– Hai să nu mai dezgropăm morţii. Sînt aproape douăzeci de ani şi ea tot mă mai jupoaie de viu pentru asta.

– Am auzit că le-ai luat de la florăreasa aceea drăguţă de pe Market Street. Grace înconjură mijlocul lui Seth, în timp ce se îndreptau spre casă. Şi că ai închiriat locul de deasupra prăvăliei, pentru un studio de pictură.

– Vorbele circulă.

– Repede şi departe, fu de acord Grace. De ce nu-mi spui toată povestea.

– Nimic de spus, încă. Dar acţionez în această direcţie.

O luă la fugă spre partea din spate. Era greşeala ei. Nu avea nici un motiv, nici un motiv sănătos să se simtă obligată să facă duş şi să-şi scoată îmbrăcămintea neglijentă de grădinarit. În mod cert nici un motiv, se gîndi ea supărată pe sine însăşi, să-şi petreacă timpul preţioasei ei duminici agitîndu-se pentru a se machia.

Era trecut de miezul zilei.

Nu contează, îşi spuse. E o zi minunată pentru condus. Va petrece două minute cu Seth Quinn, îi va da cheia şi apoi se va dedica pepinierei.

Desigur, va trebui să se schimbe din nou în îmbrăcămintea de grădinărit, dar asta nu va fi nici aici şi nici acolo. Va planta, apoi va face o limonadă rece şi va sta tolănită cu satisfacţia unei trebi bine făcută.

Simţea aerul! Proaspăt primăvara, umed de la apă. Terenurile de fiecare parte a şoselei erau arate şi semănate şi deja se vedeau rîndurile verzi. Putea să simtă mirosul acid al îngrăşămintelor, să vadă nuanţele bogate ale pămîntului, asta însemna primăvara la ţară.

Luă o curbă şi prinse o rază de soare dincolo de terenurile noroioase, înainte ca pomii să-şi desfăşoare umbrele adînci.

Bătrîna casă albă era perfectă prin aşezarea ei. Mărginiă de păduri, cu apa încorsetîndu-i spatele şi pajiştea îngrijită şi plină de flori ocolind-o în faţă. O admirase şi înainte, felul cum stătea acolo, atît de drăguţă şi confortabilă, cu balansoarele de pe veranda din faţă şi obloanele albastre.

În timp ce simţea că propria ei casă ciudată i se potrivea de minune, putea totuşi să admire caracterul Quinn al acestui loc. Vădea simţ al ordinei, însă fără înregimentare. E genul de casă, reflecă ea, unde picioarelor le e permis să fie aşezate pe măsuţele de cafea.

Nimeni n-ar fi visat să-şi odihnească un călcîi pe mesele Ludovic al XIV-lea ale mamei ei. Nici chiar tatăl ei.

Numărul de maşini de pe alee o făcu să se încrunte. O Corvette albă — model vechi îşi dădu ea seama — o SUV puternică, de felul celor ce păreau că au cîteva sute de kilometri la bord. O mică şi elegantă limuzină decapotabilă, un 4x4 uzat, cu urme de loviturі, ce trebuie că avea douăzeci de ani, o camionetă bărbătească şi un Jaguar strălucitor şi puternic.

Ezită, în timp ce în minte atribuia vehicolele: SUV era o maşină familială. îVette era fără îndoială vechea maşină în care participase la curse Cameron Quinn —

pe care acum o folosea la lucru, dîndu-i Annei limuzina decapotabilă şi vechea dă-mi-o-mînă-de-ajutor băiatului mai mare, care trebuie că avea vîrsta corespunzătoare pentru a conduce.

Jaguarul era al lui Seth. Îl observase cu admiraţie noaptea trecută. Şi dacă nu l-ar fi văzut, ar fi auzit totul despre recenta lui achiziţie de la clienţii care pălăvrăgeau la ea în magazin.

Se opri în spatele lui.

Două minute, îşi aminti ea şi înhăţîndu-şi geanta opri motorul.

Brusc, se auzi muzica bubuind. Adolescenţi, îşi închipui ea în timp ce se îndrepta spre uşa din faţă, paşii menţinînd fără să-şi dea seama ritmul imprimat de Matchbox 20.

Admiră ghivecele şi jghiaburile cu flori de pe verandă. Ştia că Anna are mînă bună la combinarea florilor. Bătu la uşă, apoi îi dădu o lovitură mai puternică, înainte de a ofta.

Nimeni nu o va auzi cu muzica asta, chiar dacă ar folosi un berbece de asalt.

Resemnată, coborî de pe verandă şi începu să înconjoare casa. Acum auzea mai mult decît muzică. Existau strigăte, ţipete şi ceea ce putea să fie descris ca nişte hohote nebune.

Puştii trebuie că aveau o petrecere. Se va duce în spate, va da cheia unuia dintre copiii Annei şi apoi îşi va vedea de drum.

Primul apăru cîinele, o ghiulea cu blana neagră şi limba atîrnîndu-i. Avea un lătrat ca o mitralieră şi deşi era foarte iubitoare de cîini, Dru se opri brusc.

– Hei, e cineva pe aici? O, ce cîine drăguţ! Se pare că acesta luă vorba drept o invitaţie de a se învîrti sălbatic de două ori în jurul ei, ca apoi să-şi apese botul în bifurcaţia dintre picioare. E în regulă! Îi puse o mînă fermă sub bot ridicîndu-l. Dar aşa ceva e puţin cam prea mult. Îl mîngîie rapid, apoi îi dădu un ghiont şi reuşi să mai facă un pas, înainte ca băiatul să apară strigînd de după o latură a casei. Deşi ţinea o armă mare de plastic în mînă, era în plină retragere.

Reuşi să o ocolească.

– E mai bine să fugi, gîfîi el, cu o clipă înainte ca ea să zărească cu coada ochiului o mişcare fulgerătoare. Şi instantaneu fu împroşcată mortal în inimă, cu un şuvoi de apă rece. Şocul fu atît de puternic, încît rămase cu gura căscată, fără să poată scoate un sunet. Chiar în spatele ei băiatul murmură: Ohoooo!

Şi părăsi cîmpul de bătaie.

Seth, cu pistolul cu apă în mînă, cu părul picurînd de la un atac precedent, o zări pe Dru.

– O, la naiba!

Neajutorată, Dru se privi. Bluza ei roşie scrobită şi pantalonii albaştri erau uzi. Stropii reuşiseră să-i ajungă şi pe faţă, făcînd ca machiajul să fie o totală pierdere de vreme.

Ridică privirea, care evoluase de la uimire devenind nimicitoare, cînd observă că Seth arăta ca un om care se străduia să nu rîdă.

– Eşti *nebun?*

– Regret. Realmente. Înghiţi cu greutate, ştiind că hohotul ce se străduia să-i scape din gît, îl va osîndi cu desăvîrşire. Regret, reuşi să repete, în timp ce se îndrepta spre ea. Alergam după Jake — micul ticălos m-a ţintit. Ai pătruns într-un foc încrucişat. Încercă un surîs fermecător şi scoase o basma din buzunarul de la spate al jeanşilor. Ceea ce dovedeşte că la război nu există martori inocenţi.

– Ceea ce dovedeşte, zise ea printre dinţi, că unii bărbaţi sînt nişte idioţi, cărora nu li se poate încredinţa o jucărie de copil.

– Hei, hei, ăsta e un Super Soaker 5000. Ridică pistolul cu apă, dar descoperind sclipirea din ochii ei, îl lăsă din nou în jos. Oricum, regret din suflet. Ce spui de o bere?

– Poţi să-ţi iei berea şi Super Soaker-ul 5000 şi.....

– Seth! Anna ţîşnise de după casă, apoi scoase un suspin uriaş. Măi imbecilule!

– Jake, rosti el în barbă şi jură răzbunare. Anna, tocmai....

– Linişte. Îi făcu cu degetul, apoi îşi petrecu braţul în jurul umerilor lui Dru. Scuză-mă pentru copiii ăştia idioţi. Biata de tine. Te duc înăuntru şi îţi dau ceva uscat să îmbraci.

– Nu, te rog. Doar....

– Insist, o întrerupse Anna împingînd-o spre partea din faţă a casei. Ce urare de bun sosit! Aş putea să declar că lucrurile nu sînt de obicei atît de nebuneşti pe aici, dar aş minţi. Ţinînd o mînă fermă pe Dru — Anna ştia cînd cineva era gata să o ia la goană — o ghidă spre casă şi în sus pe scări. Astăzi nebunia e mai mare, pentru că toată şleahta e aici. E petrecerea de bun venit acasă a lui Seth. Indivizii sînt gata să fiarbă nişte crabi. Rămîi şi tu.

– Nu pot să mă interferez. Temperamentul ei o făcu să alunece rapid spre jenă. M-am oprit doar să-i las lui Seth cheile de la camera de serviciu. Pur şi simplu n-aş putea....

– Să-ţi dau nişte îmbrăcăminte uscată, ceva de mîncare, nişte vin, rosti Anna cu căldură. Jeanşii lui Kevin vor fi cît se poate de potriviţi pentru tine. Scoase o bluză albastră de bumbac din propriul ei dulap. Să văd dacă pot să găsesc o preche în gaura neagră a camerei lui.

– E doar puţină apă. Ar trebui să fii jos cu familia. Eu trebuie să plec.

– Iubito, eşti udă şi tremuri. Scoate-ţi chestiile astea ude. O să le punem în uscător, cît timp vom sta la masă. Sînt înapoi într-un minut.

Cu asta ieşi afară în fugă, lăsînd-o pe Dru singură în dormitor.

Femeia asta nu i s-a părut aşa de.... formidabilă, hotărî Dru, cînd a vizitat-o la florărie. Acum se întreba dacă cineva a cîştigat vreodată o dispută cu ea.

Adevărul e că era îngheţată. Renunţînd, îşi dezbrăcă bluza udă, scoase un mic oftat şi înlătură şi sutienul tot aşa de ud. Tocmai îşi încheia bluza uscată, cînd Anna se întoarse.

– Succes total. Îi întinse o preche de Levi's. Bluza e bună?

– Da, e perfectă. Mulţumesc.

– Cînd eşti gata, adu-ţi lucrurile ude jos la bucătărie. O privi din nou, apoi se întoarse. Şi Dru? Bine ai venit la balamuc!

Destul de aproape de adevăr,se gîndi Dru. Putea să audă strigătele, hohotele şi bubuitul muzicii prin fereastra deschisă. I se părea că jumătate din St. Christopher participa la petrecerea din curtea din spate a familiei Quinn.

Dar cînd îşi aruncă ochii afară, îşi dădu seama că tot zgomotul acela era făcut doar de familia Quinn. Erau acolo adolescenţi de diverse mărimi şi sexe alergînd în jur şi doi, nu, trei cîini. Mai bine zis patru, cînd observă un retriever enorm sărind afară din apă şi alergînd pe pajişte, umplînd astfel de stropi cît mai multe persoane posibil.

Tînărul băiat pe care îl vînase Seth făcea cam acelaşi lucru. Evident, Seth reuşise să-l prindă.

Bărcile erau legate la doc — ceea ce explica, presupuse ea, de ce numărul de maşini de pe aleea de acces nu corespundea numărului de petrecăreţi.

Fraţii Quinn navigaseră.

Exista o mulţime de zgomot, umezeală şi dezordine. Scena de jos nu semăna în nici un fel cu evenimentele sociale de la iarbă verde ale părinţilor ei, sau cu adunările lor familiale. Muzica ar fi fost clasică şi intimă. Conversaţiile ar fi fost calme şi ordonate. Şi mesele ar fi fost aşezate meticulos, după un fel de tematică inteligentă.

Mama ei era strălucitoare în privinţa alegerii tematicilor şi-şi dicta precis dorinţele, pentru a şti ce să i se livreze.

Nu era sigură că ştia cum să socializeze acum, chiar şi pentru scurtă durată, în mijlocul unui atare haos. Dar nu putea nici să evite adunarea, fără să fie grosolană.

Se schimbă în Levi's. Băiatul — Kevin, gîndi ea că a spus Anna — era înalt. Trebui să-şi suflece cracii pantalonilor de cîteva ori.

Se uită în oglinda frumoasă cu ramă de lemn de pe birou şi oftă, luînd o pînză pentru a-şi şterge petele de machiaj lăsate sub ochi de neaşteptatul duş.

Apoi adună restul obiectelor ude şi începu să coboare scările.

În camera de zi era un pian. Arăta vechi şi destul de uzat. Crinii roşii pe care îi vînduse lui Seth se aflau

pe el, într-o vază de cristal şlefuit. Îşi împrăştiau parfumul în aer.

Sofaua părea nouă. Covorul vechi. Era, gîndi Dru, o cameră foarte familiară, cu culori vesele, perniţe fantezii comode, cîteva fire de păr de cîine şi amprenta feminină dată de flori şi de lumînări. Nu existase nici o încercare de coordonare şi acesta constituia şarmul ei, hotărî ea.

Existau şi picturi — peisaje marine, privelişti din oraş, iată — era sigură că erau de Seth. Exista şi o mică schiţă în creion adorabilă, care o atrase cel mai mult.

Era o casă albă cu multe cotloane, flancată de pădure şi înconjurată de apă. Spunea, cu o simplitate absolută: acesta e căminul meu. Şi îi atinse o coardă în suflet, care o făcu să sufere.

Apropiindu-se, studie cu atenţie semnătura din colţul de jos. O semnătură aşa îngrijită, pe care o recunoscu ca fiind a unui copil, chiar înainte de a citi data trecută sub ea.

O desenase cînd era copil, realiză ea. Doar un băieţel ce făcea un desen al casei lui — dar deja demonstrîndu-şi valoarea, deja talentat şi fin psiholog, în stare să transpună această valoare, această căldură şi stabilitate cu ajutorul creionului său.

Neajutorată, inima ei se înmuie gîndindu-se la el. Putea să fie un idiot cu un pistol cu apă supradimensionat, dar era un om bun. Dacă arta reflectă artistul, înseamnă că era un om foarte special.

Se ghidă după sunetul vocilor din spatele bucătăriei. Acesta, recunoscu ea imediat, era un alt centru al familiei, unul condus de femei care tratau gătitul cu seriozitate. Blaturile lungi erau de un alb imaculat, în contrast strălucitor şi fericit cu ornamentele roşii ca mărul. Erau acoperite cu platouri şi boluri cu mîncare.

Seth stătea cu braţul petrecut în jurul umerilor Annei. Capetele lor era apropiate şi cu toate că ea continua să lucreze la un bol, era un fel de unitate în atitudinea lor.

Iubire. Dru putea să simtă curentul acesteia, chiar şi din partea cealaltă a camerei, curentul simplu, puternic şi stabil al iubirii. Larma putea să continue să pătrundă de afară, oamenii puteau să intre şi să iasă ca vîntul pe uşa din spate, cei doi însă creiau o mică insulă de afecţiune.

Fusese întotdeauna atrasă de acest fel de legături şi se trezi zîmbindu-le, înainte ca o femeie — care trebuie că era Grace — să iasă dintr-un frigider enorm cu un alt platou în mînă.

– O, Dru! Stai puţin, lasă-mă pe mine să iau astea.

Grece puse bolul deoparte; Anna şi Seth se întoarseră. Şi zîmbetul lui Dru fu plin de politeţe.

Inima poate că se îmblînzise faţă de artist, dar nu voia să lase să scape prea uşor idiotul.

– Mulţumesc. Sînt doar umede. Bluza a primit partea cea mai serioasă.

– Eu am primit ce a fost mai rău. Seth îşi atinse capul de al Annei, înainte de a se depărta. Regret. Cu adevărat. Nu ştiu cum de am putut să te confund cu un băiat de treisprezece ani.

Privirea pe care i-o aruncă ar fi putut să îngheţe un lac, de la zece paşi.

– De ce să nu spunem doar că am fost într-un loc nepotrivit, într-un moment nepotrivit şi să o lăsăm aşa.

– Nu, locul acesta e foarte potrivit. Îi luă mîna şi o ridică la buze, în ceea ce îşi imagină ea că el considera a fi un gest fermecător. Şi să fie al naibii, chiar aşa era. Şi momentul e întotdeauna potrivit.

– Hopa, fu de părere Jake intrînd pe uşa din spate. Crabii au fost puşi la fiert, i se adresă apoi lui Seth. Tati spune că trebuie să-ţi mişti fundul pînă acolo!

– Jake!

Jake îi aruncă mamei lui o privire inocentă.

– Eu nu sînt decît mesagerul. Murim de foame.

– Ia asta. Anna îi îndesă un ou bine condimentat în gură. Acum du astea afară. După aceea vino înapoi fără să trînteşti uşa şi scuză-te faţă de Dru.

Jake scoase nişte bolboroseli, cît îi putea permite oul, şi cără platoul afară.

– Nu a fost vina lui, începu Dru.

– Dacă asta nu a fost vina lui, altceva totuşi a fost. Ceva este întotdeauna. Pot să-ţi dau vin?

– Da, mulţumesc. În mod evident, nu va reuşi să scape. Şi adevărul e că era curioasă în privinţa familiei, care vieţuia în schiţa în creion a unui tînăr artist. Exisă ceva cu care pot să vă ajut?

– Ia orice de aici şi du afară. Masele vor fi hrănite în curînd.

Anna ridică din sprîncene, cînd Seth apucă şi el un platou, apoi împinse uşa deschizîndu-i-o lui Dru şi castronului ei cu salată de varză. Apoi Anna îşi mişcă sprîncenele spre Grace.

– Arată bine împreună.

– Aşa e, fu de acord Grace. Îmi place de ea. Se îndreptă spre uşă să-i spioneze, alături de Anna. E întotdeauna puţin rece la început, apoi se încălzeşte — sau se relaxează, bănuiesc. E foarte drăguţă, nu-i aşa? Şi atît.... de şlefuită.

– De obicei banii pun un strat de luciu pe tine. E încă puţin cam rigidă, dar dacă ceata aceasta nu poate să o îmblînzească, atunci nimic nu poate. Seth e foarte atras de ea.

– Aşa am observat şi eu. Grace întoarse capul spre Anna. Bănuiesc că ar fi mai bine să aflăm şi altele despre ea.

– Exact ce gîndeam şi eu. Se duse să aducă vinul.

Fraţii Quinn erau exemple impresionante de variaţie pe aceeaşi temă. Ca grup, hotărî Dru, erau uluitori. Poate că nu aveau acelaşi sînge, dar erau atît de evident fraţi — înalţi, subţiri, frumoşi şi foarte masculini.

Cuartetul din jurul uriaşei oale exploda de masculinitate, aşa cum alţi bărbaţi emanau un distinct after-shave. Şi pentru moment nu se îndoia că erau conştienţi de asta.

Sînt ceea ce sînt, gîndi ea, şi erau al naibi de plăcuţi aşa cum erau.

Ca femeie, găsi acest lucru ca un fel de autosatisfacţie atractivă firească. Respecta încrederea în sine şi un ego bun şi sănătos. Cînd se îndreptă spre cuptorul de cărămizi, unde fierbeau crabii în abur, pentru a le duce, la sugestia Annei, un pachet de patru beri reci, prinse sfîrşitul unei conversaţii.

– Dosul ăla de fund crede că e Horaţio care îl dă gata pe Hornblower, rostea Cam.

– Mai mult. Căpitanul care îl dă gata pe Queed, bombăni Ethan.

– Poate fi oricine vrea el, atîta timp cît are bani, adăugă ridicînd din umeri Phillip. Am construit vase pentru dosuri de fund şi înainte, şi o vom mai face.

– Un cap dat naibii e la fel ca..... Seth se întrerupse cînd o descoperi pe Dru.

– Domnilor, rosti fără să clipească. Bere rece pentru o treabă fierbinte.

– Mulţumiri. Phillip le luă de la ea. Am auzit că astăzi te-ai răcorit deja.

– Pe neaşteptate. După ce scăpă de sticle, ridică paharul de vin la buze şi sorbi. Dar prefer această metodă, lui Super Soaker 5000. Ignorîndu-l pe Seth, se uită la Ethan. Tu i-ai prins? întrebă ea arătînd spre oală.

– Deke şi cu mine. Zîmbi cînd Seth tuşi ostentativ. L-am luat şi pe el, ca balast. A făcut băşici la mîinile lui de orăşean.

– Vreo două zile în şantierul naval ar putea să-l oţelească, speculă Cam. Întotdeauna a fost cam firav.

– Încerci să mă insulţi, aşa că am să vin şi am să fac jumătate din treaba cea mai grea. Seth puse berea jos. Continuaţi să visaţi.

– Firav, rosti Phillip, dar deştept. Întotdeuna a fost deştept.

– Mă întreb dacă aş putea să vin să mă uit la ceea ce faceţi, rosti Dru.

Cam îşi întoarse capul spre ea.

– Îţi plac bărcile, nu-i aşa?

– Da.

– De ce să nu mergem să navigăm puţin, o întrebă Seth.

Ea îi aruncă o privire aproape la limita distrugerii.

– Continuă să visezi, îi sugeră şi plecă de acolo.

– Are clasă, fu opinia lui Phillip.

– E o fată drăguță, zise Ethan în timp ce controla oala.

– Fierbinte, comentă Cam. Foarte, foarte fierbinte.

– Nu vrei să te răcorești, voi fi fericit să pun Super Soaker 5000 pe fundul tău, i se adresă Seth.

– Ai pus ochii pe ea? Cam dădu din cap parcă cu milă. Mie mi se pare departe de condiția ta, puștiule.

– Da. Seth mai bău din bere. Sînt mare fan al jocului dintre ligi.

Phillip îl privi cînd Seth ieși, apoi chicoti.

– Băiatul nostru o să cheltuiască al dracului de mulți bani pe flori, în următoarele zile.

– Această floare deosebită are lujerul lung, remarcă și Cam.

– Și ochi prudenți. Etan schiță tradiționala ridicare din umeri Quinn, cînd Cam se încruntă la el.

– Asta îi privește pe toți, inclusiv pe Seth, dar totul e doar un pas înapoi, să știți. Nu pentru că e timidă — fata nu e timidă. E doar grijulie.

– Provine dintr-un sac de bani și din politică. Phillip își privi cu atenție berea. Astfel de treburi te fac prudent.

– Saint Chris e un loc nostim unde să eșueze, nu-i așa? În mintea lui Cam familia te face să avansezi — familia în care te-ai născut, sau familia pe care ți-ai creat-o. Se întreba cum o făcuse familia lui Dru să avanseze.

Intenționase să nu stea mai mult de o oră. O oră de politețe, atîta timp cît i se usca îmbrăcămintea. Dar fu atrasă într-o conversație cu Emily despre New York. Și apoi cu Anna despre grădinărit. După care a avut un schimb de păreri reciproce cu Sybill și Phillip privind Washington D.C.

Mîncarea fu minunată. Cînd admiră salata de roșii, Grace îi dădu rețeta. Dru nu era prea sigură cum să le spună că ea nu gătea.

Existară discuții — în legătură cu baseballul, îmbrăcămintea, jocurile video. Nu-i luă mult să-și dea seama că era un alt fel de interacțiune.

Cîinii se ridicară sfioși spre masă și li se porunci ferm să plece — de obicei după ce cineva strecura ceva de mîncare în gura vreunuia. Briza adia rece peste apă, în timp ce mai mult de șase conversații continuau să se desfășoare în același timp.

Le făcu față. Antrenamentul îi ascuțise abilitatea de a avea ceva de spus fiecăruia și oricui, la astfel de reuniuni sociale. Putea să comenteze despre ambarcațiuni și baseball, mîncare și muzică, artă și călătorii, chiar și cînd discuțiile lor ricoșau învîrtindu-se în jurul ei.

Bău și al doilea pahar de vin și rămase mai mult decît intenționase. Nu pentru că nu putea să găsească un mod politicos de a se retrage. Ci pentru că îi plăcea de ei. Era amuzată și invidioasă pentru intimitatea din sînul familiei lor. În ciuda numeroaselor

şi evidentelor diferenţe — ar putea oare nişte surori să fie mai puţin asemănătoare decît Aubrey, cea cu limba ascuţită şi amatoare de sport şi Emily, balerina diafană? — dar amîndouă erau atît de ferm legate între ele.

Ca nişte piese deosebite dintr-un puzzle mare şi îndrăzneţ, hotărî Dru. Puzzle-ul unei familii întotdeauna o fascinase. În mod sigur, chiar şi a ei proprie continua să rămînă un mister pentru ea.

Indiferent cît de colorat şi vesel părea la suprafaţă, Dru îşi imagină că şi puzzle-ul Quinn avea părţile lui de umbre şi de complicaţii.

Familiile aveau întotdeauna aşa ceva.

Ca şi bărbaţii, gîndi ea, întorcînd capul intenţionat pentru a întîlni privirea lui Seth. Era perfect conştientă că el o privea aproape în permanenţă, de cînd se aşezaseră la masă. O, era bună să jongleze conversînd, i-a demonstrat asta. Şi din cînd în cînd îşi îndrepta atenţia complet asupra altcuiva. Dar privirea, acea privire albastră directă şi vie, se întorcea întotdeauna înapoi la ea.

O simţea, ca un fel de căldură pe piele.

Refuză să-i permită să o intrige. Şi în mod cert nu intenţiona să o lase să o tulbure.

– Lumina de după-amiază e bună aici. Cu ochii tot pe Dru, tocmai lua o furculiţă plină de salată de paste. Poate că vom lucra ceva în aer liber. Ai cumva o rochie lungă? Fără bretele sau mîneci, să ţi se vadă

umerii. Umeri buni şi puternici, adăugă el luînd o altă porţie de paste. Se potrivesc cu faţa.

– Spre norocul meu, nu-i aşa? Îl concedie cu o uşoară mişcare a mîinii şi se întoarse spre Sybill. Mi-a plăcut foarte mult ultimul tău documentar, studiile şi exemplele privind dinamica unei familii unite. Presupun că te-ai bazat pe unele din senzaţiile adunate din propria ta experienţă.

– E greu să nu ţii seama de ele. Am putut să studiez acest grup cam două decade şi niciodată n-am dus lipsă de material.

– Toţi sîntem purceluşii de guineea ai mamei, declară Fiona în timp ce se servi cu un alt crab. Mai bine fii atentă. Dacă te învîrteşti pe aici, Seth te va imortaliza goală pe pînzele lui, iar mami te va analiza într-o carte.

– O, nu ştiu. Aubrey gesticulă cu paharul în mînă. Annie Crawford s-a învîrtit pe aici luni de zile, şi Seth nu a pictat-o niciodată — goală sau altfel. Şi nici Sybill nu cred să fi scris ceva despre ea, numai dacă n-a avut de dat un exemplu de figură socială de pipiţă fără creier.

– Nu era lipsită de creier, sublinie Seth.

– Îţi zicea Sethie. Ca în: „O, Sethie, eşti un înger obişnuit" al lui Michael Dee.

– Vrei să încep să-i dau în vileag pe unii dintre indivizii care tăndăleau pe aici, acum cîţiva ani? Matt Fisher, bunăoară?

– Eram tînără şi superficială.

– Da, acum eşti bătrînă şi profundă. Oricum — îşi întoarse din nou privirea direct spre Dru — poate ai totuşi ceva lung şi frumos? Sau un top mic?

– Nu.

– O să-ţi dăm noi ceva.

Dru sorbi ultima înghiţitură din vin şi clătină uşor din cap pentru a-şi demonstra interesul.

– A refuzat cineva vreodată să fie pictat de tine?

– Nu, nu cu adevărat.

– Lasă să fiu eu prima.

– O va face totuşi, comentă Cam. Puştiul are un cap tare ca piatra.

– Şi asta afli de la cel mai flexibil, mai rezonabil, mai grijuliu dintre bărbaţi, declară Anna ridicîndu-se. Toată lumea are loc pentru desert?

Au avut, deşi Dru nu-şi dădea seama cum. Refuză oferta de prăjituri, plăcinte, dar pierdu bătălia voinţei în faţa unei prăjituri cu ciocolată şi nuci, din care muşcă înainte de a se schimba în propria ei îmbrăcăminte.

Împături cămaşa şi jeanşii împrumutaţi şi îi puse pe pat, apoi aruncă o ultimă privire în jurul dormitorului confortabil, după care coborî.

Se opri scurt în uşa bucătăriei, cînd îi descoperi pe Anna şi pe Cam lîngă chiuvetă într-o îmbrăţişare, mai toridă decît se aştepta din partea unor părinţi de adolescenţi.

– Hai sus şi să încuiem uşa, îl auzi Dru spunînd — şi nu fu sigură încotro să se uite, cînd observă mîinile lui Cam alunecînd posesive pentru a mîngîia fundul soţiei sale. Nu vom lipsi nimănui.

– Asta ai spus şi după dineul din ultima Zi a Recunoştinţei. Exista şi căldură şi haz în vocea ei, cînd îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui Cam. Şi ai greşit.

– Phil a fost gelos, pentru că nu s-a gîndit el întîi la asta.

– Mai tîrziu, Quinn. Dacă te porţi frumos, s-ar putea să te las.... O, Dru!

Din zîmbetele uşoare de pe feţele lor, Dru ajunse la concluzia că ea era singura dintre cei trei care era uşor stînjenită.

– Regret. Am vrut să-ţi mulţumesc pentru ospitalitate. M-am bucurat cu adevărat de această după-amiază.

– Bine. Atunci ai să mai vii. Cam, du-te spune-i lui Seth că Dru pleacă, eşti bun? Şi să fie al naibii dacă nu i-a mîngîiat la rîndul ei fundul, înainte de a-i da drumul din braţe.

– Nu-ţi bate capul. Ai o familie minunată, o casă frumoasă. Apreciez că mi-ai permis să mă bucur astăzi de ele.

– Sunt bucuroasă că ai trecut pe aici, rosti Anna dîndu-i lui Cam un semnal tăcut, în timp ce-şi puse

braţul pe umerii lui Dru, pentru a o conduce spre uşa din faţă.

– Cheile. Dînd din cap, Dru cotrobăi prin geantă. Am uitat complet motivul pentru care am trecut pe aici, în principal. Vrei să i le dai tu lui Seth? Poate să-şi depoziteze înăuntru tot ce are nevoie, pentru o vreme. Stabilim amănuntele mai tîrziu.

Anna auzi uşa de la bucătărie trîntindu-se.

– Ai putea să i le dai tu. Vino înapoi, zise ea, apoi îi dădu lui Dru un sărut rapid, pe obraz.

– Gata, pleci? Zorit, Seth se grăbi să o prindă pe Dru în faţa verandei. De ce nu mai stai? Aubrey organizează un joc de softball, cu noi toţi.

– Trebuie să mă duc acasă. Cheile. I le înmînă, în timp ce el stătea privind-o. Camera de serviciu! Magazia!

– Da, da. Le luă şi le îndesă în buzunar. Ascultă, e devreme, dar dacă vrei să te retragi, putem merge undeva. Sau să ne plimbăm cu maşina, sau altceva.

– Am treburi de făcut. Se îndreptă spre maşina ei.

– Va trebui să încercăm să avem mai puţină lume, la cea de a doua întîlnire a noastră.

Ea se opri şi-l privi peste umăr.

– Dar încă n-am avut-o pe prima.

– Categoric am avut-o. Crabi în abur, aşa cum am prezis. La întîlnirea numărul doi trebuie să stabileşti tu meniul şi locul.

Zornăind în mînă cheile maşinii, se întoarse pentru a-i face faţă.

– Am venit să-ţi dau cheile, am fost împroşcată cu un pistol cu apă şi am avut un festin cu crabi, împreună cu familia ta mare, lărgită. Asta nu înseamnă o întîlnire.

– Totuşi asta e.

Şi făcu o mişcare uşoară — atît de uşoară că ea nici nu observă că se produce. Poate că dacă ar fi văzut-o, ar fi evitat-o. Sau poate că nu. Dar nu s-a întîmplat aşa, cînd mîinile lui o prinseră de umeri şi gura lui fierbinte şi fermă se apăsă peste a ei.

O ridică, puţin. Îşi legănă capul, puţin. Aşa că buzele lui i le şterseră pe ale ei — o atingere seducătoare — iar mîinile lui alergară în jos pe trupul ei, pentru a adăuga o neaşteptată undă de căldură.

Ea simţi briza mîngîindu-i obrajii şi auzi sunetul muzicii, pentru că cineva mărise volumul, aşa că acum urla din nou. Şi cînd trupul lui tare se presă de al ei, îşi dădu seama că ea fusese cea care se mişcase.

Zvîcnitura lungă, lichidă din fundul stomacului o puse în alertă, dar tot îşi mai plimba degetele prin părul acela des, mîngîiat de soare şi-i lăsă mîinile să-i hoinărească pe trup.

El voia doar să *sugereze* sărutul, să o sîcîie, pentru a-i provoca un zîmbet sau o încruntare, pentru

ca el să poată avea plăcerea de a privi expresia ce i se aşternea pe faţă.

Intenţionase doar să ia caimacul de la suprafaţă, sau poate să le arate amîndurora ce ar putea să zacă dedesubt. Dar cînd se lipi de el şi îşi încolăci braţele în jurul gîtului, cedă.

Pentru el, femeile erau o multitudine de culori strălucitoare. Mamă, soră, iubită, prietenă. Dar nu avusese niciodată vreo femeie care să-l zguduie cu atîta profunzime. Ar fi vrut să o pătrundă, pînă ce amîndoi s-ar fi înmuiat cu desăvîrşire.

– Lasă-mă să vin acasă cu tine, Drusilla. Îşi plimbă buzele pe obrazul ei, în jos pe gît, în sus pînă la gropiţa din bărbia ei, ca atingerea unui deget, apoi pînă la gură. Lasă-mă să stau întins alături de tine. Să fiu cu tine. Lasă-mă să te ating.

Ea clătină din cap. Nu-i plăcea să se grăbească, îi aminti ea. O femeie inteligentă nu coteşte după colţ, pînă cînd nu vedea harta întregului parcurs — şi chiar şi atunci, înaintează doar cu prudenţă.

– Nu sînt impulsivă, Seth. Nu mă grăbesc. Îşi puse mîinile pe umerii lui pentru a-l împinge de lîngă ea, dar privirea era directă. Nu mă ofer unui bărbat, doar pentru că e fierbinte.

– Bine. Îşi apăsă buzele pe fruntea ei, după care se retrase. Rămîi. Vom juca mingea, poate că vom naviga puţin. Astăzi totul va rămîne ceva simplu.

La unii bărbaţi, sugestia ar fi fost o nouă mişcare tactică, pentru a o convinge să se culce cu ei. Dar la el nu simţi asta. A înţeles exact ce i-am spus, hotărî ea.

– S-ar putea ca într-adevăr după o vreme să te plac.

– Am să contez pe asta.

– Dar acum nu pot să rămîn. Am lăsat un număr de treburi nefăcute şi am stat mult mai mult decît am intenţionat.

– Ai chiulit vreodată de la şcoală?

– Nu.

El puse mîna pe portiera maşinii, înainte ca ea să poată să o deschidă şi faţa lui era sincer şocată.

– Nici o dată?

– Mi-e teamă că nu.

– Un jucător corect, consideră el. Şi sexy.

Ea rîse.

– Dacă aş fi spus că am chiulit de la şcoală o dată pe săptămînă, m-ai fi numit o rebelă, dar ai fi spus că şi asta e sexy.

– M-ai prins. Ce spui de o cină mîine seară?

– Nu. Îl împinse de lîngă portieră. Trebuie să mă gîndesc bine la asta. Nu vreau să ajung interesată de tine.

– Ceea ce înseamnă că deja eşti.

Se strecură în spatele volanului.

– Ceea ce înseamnă că nu vreau să fiu. Am să te anunţ, dacă îmi schimb părerea. Du-te înapoi la familia ta. Eşti fericit că îi ai, zise ea şi trînti portiera.

O privi dînd înapoi, după care plecă. Sîngele lui încă fierbea din cauza sărutului şi mintea îi era plină de ea şi de perspectivele lui, pentru a observa maşina care încetini pe marginea drumului de lîngă copaci, apoi continuîndu-şi drumul.

5

Ştia că s-a mutat. Acum, de cîte ori se ducea în camera din spate a prăvăliei, Dru putea să audă muzica prin pereţi. Nu o surprinse că îi dădea drumul atît de tare, sau că alegerea lui varia de la rock bubuitor, la blues suav şi la arii de operă pasionale.

Nimic despre Seth Quinn nu o mai surprindea.

În prima săptămînă a şederii lui acolo, venea şi pleca fără nici un ritm sau un motiv vizibil. Din cînd în cînd ieşea sau intra în florărie ca o furtună, pentru a întreba dacă are nevoie de ceva, pentru a-i face cunoscut că începuse montarea luminatoarelor, pentru a-i spune că depozitase nişte obiecte în spaţiul de înmagazinare şi că făcuse o copie a cheii.

Era întotdeauna prietenos, nu părea niciodată deosebit de ocupat. Şi nici măcar odată n-a încercat să dea urmare sărutului din după-amiaza cu crabi în aburi.

Asta o deranja, dintr-un număr de motive. În primul rînd stabilise să respingă orice urmare de acest fel,

cel puţin pentru o vreme. Nu avea intenţia ca Seth, sau oricare alt bărbat, să ia disponibilitatea ei drept garanţie.

Acesta era pur şi simplu un principiu.

Şi desigur, fusese totuşi de aşteptat că el *va da o urmare*. Un bărbat nu îţi cere să te ducă în pat astăzi, iar mîine să te trateze ca pe un vecin oarecare.

Aşa că pînă la urmă a reuşit să o surprindă. Ceea ce n-a făcut decît să o irite şi mai mult.

Chiar aşa, îşi spuse în timp ce lucra la nişte aranjamente florale mărunte, pentru pus pe masă, ce-i fuseseră comandate de unul din restaurantele de pe faleză. Se stabilise la St.Chris, şi în această afacere, în acest fel de viaţă pe care întotdeauna o dorise — fără să ştie că o dorea. O relaţie, chiar dacă făcea parte din afacere, o situaţie romantică, sau doar sex fără obligaţii, ar schimba echilibrul.

Şi se bucura aşa de mult de echilibru.

Singura persoană care a avut nevoie de ceva de la ea, care a cerut ceva de la ea, a aşteptat ceva de la ea în aceste zile, fusese ea însăşi. Asta, de fapt, era ca un dar de la Dumnezeu.

Încîntată de combinaţia dintre narcise şi crinii azteci, băgă aranjamentele în frigider. Omul care livra florile, angajat cu o jumătate de normă, le va lua împreună cu irişii, lalelele şi crinii albi de mare efect, comandaţi de o pereche de personalităţi locale.

Îl auzi pe Seth sosind — zgomotul izbirii portierei maşinii, scrîşnetul paşilor pe pietriş, apoi lipăitul rapid în sus pe scările din spate.

O clipă mai tîrziu izbucni muzica. Astăzi rock, observă ea cu o privire spre tavan. Ceea ce probabil înseamnă că în curînd va urca pe acoperiş pentru a lucra la luminatoare.

Se duse în spatele magazinului, luă o plantă pe care o însemnase, apoi urcă scările. Un ciocănit politicos nu-şi avea rostul, nu, cu muzica asta zgomotoasă, aşa că îşi folosi pumnul pentru a bate mai tare.

– Da, da, e deschis. De cînd bateţi voi la uşă, indivizilor? Se întoarse, strîngîndu-şi cureaua cu unelte şi deschise uşa. Hei! Zîmbetul îi apăru repede şi cu uşurinţă. Am crezut că e unul din fraţii mei, dar tu arăţi mult mai bine.

– Te-am auzit intrînd. Nu am vrut să fie un clişeu, îşi promisese ea. Nu voia să întreţină nişte fantezii ridicole, pentru că intrase peste un bărbat înalt şi subţire purtînd o centură cu scule. M-am gîndit că s-ar putea să-ţi placă asta.

– Ce? Stai puţin. Amuzat la rîndul lui, se îndreptă spre bucătăria micuţă unde pe masă se afla radioul şi micşoră volumul. Iartă-mă!

Ciocanul îl izbea peste şold. Purta jeanşi formaţi din găuri şi material în părţi egale. Tricoul era de un cenuşiu decolorat şi stropit de vopsea şi ceea ce

probabil era un fel de grăsime de motor. Nu se răsese.

Nu era, categoric nu era atrasă de bărbaţii grosolani şi neglijenţi.

De obicei.

– Ţi-am adus o plantă. Tonul ei era tăios, mai nerăbdător decît intenţionase. Propriile cuvinte o chinuiau. Nu, nu voia să fie interesată de Seth Quin.

– Da? În ciuda tonului ei, părea foarte încîntat cînd traversă camera şi-i luă ghiveciul din mînă. Mulţumesc, rosti el în timp ce studia frunzele verzi şi micii boboci albi.

– E măcrişul iepurelui, îl informă ea. Pare că se potriveşte cu Quinn.

– Cred că da. Apoi ochii aceia albaştri se ridicară şi se opriră în ai ei. Apreciez gestul.

– Să nu o laşi să se usuce. Ridică ochii. Două luminatoare erau deja instalate. Şi a avut dreptate, meditä ea, era o mare diferenţă. Ai fost ocupat.

– Îhî. M-am învoit puţin de la şantierul naval, pentru a termina treaba de aici. Astăzi vine şi Cam să-mi dea o mînă de ajutor, aşa că vom termina repede.

– Atunci, bine. Îşi aruncă ochii în jur. La urma urmei, îşi aminti ea, era proprietara locului. Putea să arate ceva interes faţă de ce se petrecea aici.

Pe doi dintre pereţi erau sprijinite pînze. Un şevalet cu o pînză goală era deja aşezat în faţa geamurilor. Nu-şi imagina cum reuşise să aducă sus pe scări

masa aceea enormă de lucru, şi să o treacă prin uşa destul de îngustă, dar se afla în mijlocul camerei acoperită deja cu uneltele artistului: pensule, vopsele, un recipient de zidar cu terebentină, cîrpe, creioane, cretă.

Erau şi două taburete, un scaun vechi din lemn şi o măsuţă şi mai veche, pe care era aşezată o lampă deosebit de urîtă.

Etajerele, tot din lemn, aveau pe ele şi mai multe provizii de vopsele.

Nu atîrnase nimic pe pereţi, observă ea. Nu era nimic decît spaţiu gol, unelte şi lumină.

– Se pare că te-ai aranjat. Te las să te întorci la treabă. Dar una dintre pînzele expuse o atrase. Era inundată de purpuriu şi verde. O abundenţă de degeţel roşu sălbatic sub o lumina perlată, o impresionă în aşa fel încît aproape că simţea atingerea frunzelor şi petalelor pe piele.

– O margine de drum în Irlanda, explică el. Regiunea Clare. Odată am petrecut acolo cîteva săptămîni. Ori încotro priveai era un tablou. Nu poţi niciodată să redai realmente totul pe pînză.

– Eu cred că tu ai putut. E minunat. Simplu şi puternic. Nu am văzut niciodată degeţel roşu crescînd sălbatic, pe o margine de drum din Irlanda. Dar acum simt că am văzut. Nu acesta era scopul?

O privi fix o clipă. Soarele matinal pătrundea prin luminator şi se revărsa peste ea, accentuîndu-i linia maxilarului şi a obrazului.

– Stai acolo. Stai exact aşa, repetă el în timp ce se repezi la masa de lucru. Zece minute. Bine, am minţit. Douăzeci.

– Pardon?

– Stai doar acolo. Fir-ar să fie, unde e... ah. Apucă o bucată de cărbune, apoi trase şevaletul lîngă el. Nu, nu te uita la mine. Uită-te încolo. Aşteaptă.

Se mişcă rapid, luînd pictura cu degeţel roşu şi scoţînd un cui din buzunar o atîrnă pe perete. Uită-te la tablou.

– Nu am timp să....

– La tablou. De data aceasta vocea lui fu dură, atît de plină de autoritate şi nerăbdare încît ea se supuse, înainte de a se mai gîndi ce face. Am să-ţi plătesc pentru timpul pierdut.

– Nu am nevoie de banii tăi.

– Atunci facem un tîrg. Deja trăgea linii puternice cu cărbunele pe carton. Ai casa aceea de lîngă rîu. Probabil că ai nevoie să se facă cîte ceva pe acolo.

– Pot să am eu grijă de....

– O-ho, o-hooo. Ridică puţin bărbia, la dreapta. Isuse, Isuse, ce lumină! Relaxează-ţi maxilarul. Ieşi-ţi din fire mai tîrziu, acuma lasă-mă doar să prind asta.

Cine dracu' e? se întrebă ea. Stătea acolo, cu picioarele depărtate, cu trupul într-o poziţie gata de luptă. Avea o centură cu unelte pe şolduri şi schiţa în cărbune, ca şi cum însăşi viaţa lui depindea de asta.

Ochii îi erau îngustaţi, dar privirea atît de intensă, atît de *fixă,* încît îi sărea inima de fiecare dată cînd trecea peste faţa ei.

La radioul stereo AC/DC era un infern. Prin fereastra deschisă intra strigătul pescăruşilor din golf, care plonjau în picaj. Nu prea era sigură de ce permisese să i se poruncească, stătea doar şi studia degeţelul roşu.

Apoi începu să-şi dea seama cît de minunat ar arăta pe peretele dormitorului ei.

– Cît vrei pe ăsta?

Sprîncenele lui rămaseră încruntate.

– Am să-ţi spun cînd va fi gata.

– Nu, pe tabloul le care mă uit, în timp ce încerc să nu mă enervez din cauza ta. Mi-ar plăcea să-l cumpăr. Îmi imaginez că ai un agent. Aş putea să iau legătura cu el, sau cu ea?

Nu făcu decît să mormăie, cîtuşi de puţin interesat de afaceri în acel moment şi continuă să lucreze.

– Nu-ţi întoarce capul, doar ochii. Şi uită-te la mine. Asta e o faţă, în regulă.

– Da, sigur că totul e cuprins de neastîmpăr din cauza interesului tău, dar eu trebuie să mă duc jos să deschid magazinul.

– Încă cîteva minute.

– Vrei să auzi opinia mea, în legătură cu oamenii care nu pot accepta un nu drept răspuns?

– Nu acum. Ţine-o ocupată, fă-o să vorbească,se gîndi el repede. O, Isuse, totul e perfect — lumina, figura, privirea rece aruncată de ochii verzi ca muşchiul. Am auzit că l-ai angajat pe bătrînul domn Gimball să livreze florile. Cum merge treaba?

– Perfect şi acum e timpul să sosească la treabă...

– O să aştepte. Domnul Gimball obişnuia să predea istoria cînd eram la şcoala medie. Părea bătrîn încă de atunci; scîrţîia la fel ca preşedinţii morţi, despre care ne preda. Odată unii dintre noi au găsit o piele mare de şarpe. Am cumpărat-o şi am aşezat-o făcută covrig pe scaunul de la biroul domnului G, înainte de trimestrul trei.

– Sunt sigură că v-aţi închipuit că e ceva extraordinar de nostim.

– Glumeşti? Aveam unsprezece ani. Aproape că mi-am frînt o coastă de rîs. Nu ai jucat astfel de renghiuri profesorilor de la şcoala privată de fete?

– Nu, şi de ce îţi închipui că am fost la o şcoală privată?

– O, scumpo, totul e scris pe tine. Făcu un pas înapoi şi dădu din cap spre desen. Da, şi îţi stă foarte bine. Întinse mîna şi şterse uşor cu degetul o tuşă de cărbune, înainte de a se uita din nou la ea. Vrei să numim asta o şedinţă de pozat, sau cea de a doua întîlnire a noastră?

– Nici una nici alta. Deşi îi trebuia toată puterea de abţinere, nu voia să traverseze camera, pentru a se uita la ceea ce desenase.

– Cea de a doua întîlnire, hotărî el în timp ce punea cărbunele deoparte, luînd absent o cîrpă pentru a se şterge pe mîini. La urma urmei, mi-ai adus flori.

– O plantă, îl corectă ea.

– Semantica! Vrei cu adevărat tabloul?

– Asta depinde de cît de mulţi bani vrei pe el.

– Eşti cinică.

– Cinismul e subestimat. De ce nu-mi dai numele reprezentantului tău? Şi apoi vom vedea.

Îi plăcea felul cum părul acela scurt şi lucios urma forma capului ei. Voia să facă mai mult decît să-l schiţeze. Avea nevoie să-l picteze.

Şi să-l atingă. Să-şi plimbe mîinile peste negrul acela mătăsos şi des, pînă ce îi va simţi textura şi în somn.

– În loc de asta, hai să facem un schimb amical. Pozează pentru mine şi e al tău.

– Cred că, exact asta am făcut.

– Nu. Vreau să te pictez în ulei. Şi în acuarelă. Pastel.

Şi în pat.

Petrecuse o mare parte din timp gîndindu-se la ea în ultimile cîteva săptămîni. Destul, cît să poată ajunge la concluzia că o femeie ca ea — cu aspectul

ei, cu proveniența ei — putea să-i facă pe bărbați să se țină după ea.

Așa că el va încetini intenționat lucrul și va aștepta ca ea să facă următorul pas. După părerea lui, îl făcuse deja. Sub forma unei plante de interior.

O voia ca femeie, tot atît de mult cum o voia ca model. Nu conta ce va fi mai întîi, atîta timp cît le va obține pe amîndouă.

Ea își mută privirea din nou spre tablou. Era întotdeauna o plăcere și puțin șocant, cînd vedea dorința în ochii cuiva care îi privea lucrările. Iar acum, văzînd-o și la Dru, știa că a cîștigat din punct de vedere profesional.

– Am o afacere de condus, începu ea.

– Voi lucra în funcție de progrmul tău. Acordă-mi o oră dimineața cînd poți, înainte de a deschide. Și patru ore duminicile.

Ea se încruntă. Nu părea prea mult, dacă problema se punea așa. Și, oho, tabloul era superb.

– Cît va dura?

– Nu știu încă. Simți o undă de iritare. E artă, nu calcule matematice.

– Aici?

– Pentru început, oricum.

Deliberă în minte, își argumentă ei însăși. Ar fi vrut să nu fi văzut niciodată tabloul acela nenorocit! Apoi, pentru că era o femeie așa nebună, care încheia orice acord fără să se mai uite la termene, se îndreptă

spre șevalet, înconjură desenul și își studie propria figură.

Se așteptase la ceva primitiv și, ei bine, la o schiță, pentru că îi luase nu mai mult de cincisprezece minute pentru a o excuta. În loc de așa ceva, era detailat și extraordinar — unghiurile, umbrele, curbele.

Arăt foarte rece, hotărî ea. Puțin distantă și foarte, foarte serioasă. Cinică? gîndi ea și cedă zîmbetului care îi apăru pe buze.

– Nu arăt deosebit de prietenoasă, rosti ea.

– Nu te simți deosebit de prietenoasă.

– Față de asta nu pot argumenta. Sau față de faptul că ai un har uluitor. Oftă. Nu am o toaletă cu fustă lungă și top fără mîneci.

El zîmbi.

– Vom improviza.

– Îți dau o oră mîine. De la șapte-jumătate la opt-jumătate.

– Ohoo! Bine. Se duse, luă tabloul de pe perete și i-l întinse.

– Am încredere.

– Încrederea e subestimată.

Cînd mîinile îi fură ocupate, o luă de brațe. O ridică din nou ușor, făcînd-o să stea pe călcîie. Și ușa se deschise.

– Nu, bombăni Seth cînd Cam pătrunse înăuntru. Oamenii ăștia nu bat niciodată la ușă!

– Bună, Dru. Sărută fata în timpul tău liber, puştiule. Şi nu simt miros de cafea. Ca la el acasă, se îndreptă spre bucătărie, apoi zări desenul. Faţa i se însenină de o lumină pură. Mai uşor decît un cincizeci făcut de mine vreodată. Fac pariu cu Phil, că Seth îţi va propune să pozezi, înainte de sfîrşitul săptămînii.

– O, adevărat?

– Dar nu ai de ce să te superi. Dacă Rembrandt al nostru vrea să picteze ceva, găseşte el o modalitate. Ar fi nebun să renunţe la ocazia de a face asta, adăugă el şi privirea de pe figura lui cînd studie din nou desenul era aşa de plină de mîndrie, încît ea se îmblînzi. Jumătate de timp e ca o ţeapă în fund, dar nebun nu e, adăugă el.

– Sunt conştientă de factorul ţeapă-în-fund. Dar îmi rezerv aprecierea dacă e sau nu nebun, cînd voi ajunge să-l cunosc mai bine. Şapte-jumătate, i se adresă lui Seth în drum spre ieşire. Însemnînd dimineaţă.

Cam nu spuse nimic, îşi duse doar mîna la inimă.

– Deci, intenţionezi să o pictezi, sau să te înfigi în ea? Cam hohoti la mîrîitul răutăcios al lui Seth. Ce se duce şi vine, puştiule! Pierzi o mulţime de vreme fiind dezgustat de ideea înfiptului în fete — aşa cum făceai nu cu mult timp în urmă.

– De atunci sunt mai mult de cincisprezece ani, asta înseamnă nu cu mult timp în urmă în mintea ta, ceea ce dovedeşte că într-adevăr ai îmbătrînit. Sigur

vrei să te urci pe acoperiş? S-ar putea să se petreacă o vrajă acolo şi să cazi.

– Dar tot o să pot să-ţi dau un picior în fund, puştiule.

– Sigur. Cu Ethan şi Phil ţinîndu-mă, poţi să faci o încercare să mă dobori. Rîse cînd Cam îi prinse capul într-o încleştare a braţului. O, omule, acum chiar sunt speriat!

Dar amîndoi îşi amintiră vremea cînd într-adevăr fusese, cînd un băiat scheletic şi cu gură bogată înţepenea terorizat cînd îl atingeai, brutal sau cu blîndeţe.

Ştiind asta, aducîndu-şi aminte, lui Seth aproape îi scăpă neliniştea pe care o reţinea atît de bine ferecată în cel mai îndepărtat colţ al minţii lui.

Nu, am să o stăpînesc, îşi spuse el. Şi se va stăpîni iar, dacă şi cînd va fi nevoie.

Era un om de cuvînt. Cînd ultimul dintre luminatoare fu montat, îl urmă pe Cam la şantierul naval, pentru a lucra acolo cîteva ore.

Cîndva, se gîndi el, îşi petrecuse toată viaţa acolo, muncind cot la cot cu fraţii lui, construind ambarcaţiuni cu pînze, din lemn. Adevărul era, că unele dintre cele mai frumoase amintiri erau ascunse în vechea clădire de cărămidă, mirosind a sudoare, a puţin sînge şi a fiorul de a învăţa cum să facă parte din ceva.

Clădirea s-a schimbat de-a lungul anilor. S-a cizelat, cum ar spune Phillip. Pereţii nu mai erau goi şi cu petice de tencuială, ci vopsiţi cu un alb simplu, lucrativ.

Construiseră un fel de hol ce se deschidea spre scările ce duceau la biroul lui Phillip şi la mansarda de la etajul de sus. Teoretic, acesta era o despărţire de principala arie de lucru.

Pe pereţi erau schiţele primitiv înrămate ale diverselor ambarcaţiuni construite de firma Quinn de-a lungul anilor. Acestea demonstrau progresul afacerii şi evoluţia artistului.

Ştia, deoarece îi spusese Aubrey, că un colecţionar de artă a venit acum doi ani şi le-a oferit fraţilor lui un sfert de milion pentru cele cincizeci de schiţe expuse.

L-au refuzat, dar s-au oferit să-i construiască un vas după oricare dintre schiţele care i-ar fi plăcut.

Nu s-a pus niciodată problema banilor,se gîndi el, deşi au fost şi vremuri neproductive, în primii doi ani. Întotdeauna a fost vorba de unire. Şi de promisiunea făcută lui Ray Quinn.

Şi aria de lucru se schimbse foarte mult. Era tot un spaţiu mare, strălucitor luminat şi stîrnind ecoul. Existau scripeţi şi macarale atîrnate de tavan. Fierăstraie, bănci, grămezi de lemne de construcţie, mirosul de rumeguş, de ulei de in, de sudoare, de cafea,

bubuitul muzicii rock, bîzîitul fierăstraielor puternice, damful stătut de ceapă, de la prînzul cuiva.

Pentru el toate erau la fel de familiare ca propria lui figură.

Da, cîndva a crezut că-şi va petrece toată viaţa lucrînd aici, ascultîndu-l pe Phillip blestemînd din cauza facturilor neplătite, privind mîinile răbdătoare ale lui Ethan mîngîind lemnul, asudînd alături de Cam în timp ce răsturnau o carcasă de barcă.

Dar arta a mistuit totul. Dragostea faţă de ea l-a dus departe de ambiţiile lui de adolescent. Şi l-a smuls o vreme, din sînul familiei.

Acum sînt bărbat, îşi aminti el. Un bărbat care poate sta pe propriile lui picioare, purtîndu-şi propriile bătălii şi fiind ceea ce era menit să fie.

Nimic, nimeni, nu a încercat să-l oprească.

– Intenţionezi să stai mult acolo, cu degetul în fund? întrebă Cam. Ori o să scoatem ceva treabă din tine, în după-amiaza asta?

Seth se scutură, revenind în prezent.

– Nu prea pare să ai nevoie de mine, sublinie el.

O descoperi pe Aubrey lucrînd la scîndurile punţii unui skiff, cu şurubelniţa ei electrică în funcţie. Purta o şapcă de teren Oriole, cu coada lungă a părului trasă prin brida de la spate. Ethan era la strung, finisînd un catarg, cu credinciosul lui cîine întins la picioare.

– Carcasa skiff-ului are nevoie să-i fie umplute găurile şi călăfătuite.

Muncă cruntă,se gîndi Seth şi oftă.

– Şi tu ce intenţionezi să faci?

– Să mă încălzesc la gloria micului meu imperiu.

Încălzirea includea şi detalierea peretelui despărţitor al cocpitului, un fel de tîmplărie pe care Cam o transformase în artă.

Seth făcu treaba cea mai grea; la început a fost într-adevăr greu. Ştiu cum să căptuşesc scîndurile,se gîndi el cam nemulţumit, în timp ce burghiul lui Aubrey continua sfredelitul şi rîcîitul deasupra capului său.

– Hei! Ea se aplecă pentru a-i vobi. Diseară ieşim în oraş. Mergem să mîncăm nişte pizza şi după aia, film. Vrei să vii şi tu?

Era tentant. Voia să ia legătura din nou cu Will, nu numai pentru că fuseseră prieteni, ci pentru că voia să-l verifice pe oricare ins care adulmeca în jurul lui Aubrey.

Cîntări motivul, în contradicţie cu posibilitatea de a-şi petrece seara ca a cincea roată la căruţă.

– *Village Pizza?*

– Încă cea mai bună din Saint Chris!

– Poate că voi apărea şi eu, hotărî Seth. Salută-l pe Will din parte mea. Dar voi renunţa la film. Trebuie să încep treaba devreme mîine dimineaţă.

– Am crezut că voi tipii artei vă stabiliţi orele după cum vreţi.

Seth introducea cîlţi într-o fantă a bordajului de lemn oblică, din carcasa exterioară.

– Modelul pretinde asta.

– Care model? Se lăsă pe călcîie, apoi brusc înţelese, cînd observă expresia de pe figura lui. Ohooo! Nostima doamnă-floare intenţionează să-i pozeze faimosului artist. Am informaţii suculente despre ea.

– Nu sunt interesat de bîrfe. Reuşi să continue lucrul aproape zece secunde. Ce fel de infomaţii?

– Informaţii suculente, iubitule. Am aflat de la Jamie Styles, care ştie de la vărul ei, fost aprod la Senat acum cîţiva ani. Dru şi un adjunct de la Casa Albă, deci de nivel înalt, au dat ocazie la articole fierbinţi pe vremuri.

– Cît de fierbinţi?

– Destul de fierbinţi pentru a lua foc coloanele sociale din *Post,* timp de aproape un an. Şi drept garanţie a fost, ceea ce vărul lui Jamie descria ca fiind un inel de logodnă, cu un diamant de mărimea unui buşon de clanţă. Apoi diamanul a dispărut, fierbinţeala s-a răcit şi adjunctul de nivel înalt a început să inflameze ziarele alături de o blondă.

– A fost logodită?

– Da. Puţin, conform sursei mele. A reieşit că blonda a fost motivul despărţirii, *înainte* de ruperea angajamenului. Dacă înţelegi sensul.

– A înşelat-o pe Dru cu o pipiţă?

– S-a întîmplat ca această blondă să fie o avocată dibace, asistenta unui consilier juridic de la Casa Albă, sau aşa ceva.

– Trebuie că a fost greu pentru Dru, cu toată această problemă personală publicată în presă.

– M-a impresionat că a rămas perfect în picioare. Nu e preşul nimănui. Şi pun pariu leafa pe o lună că i-a făcut praf biluţele ticălosului trădător, înainte de a-i vîrî inelul pe gît.

– Tu ai fi făcut-o, rosti Seth aprobînd cu mîndrie. Chiar înainte de a şterge duşumeaua cu limba lui mincinoasă. Dar Dru nu pare să fie genul violent. Mai iute l-ar fi îngheţat de moarte, cu una din privirile ei reci, şi cu cîteva cuvinte glaciale.

Aubrey respiră zgomotos.

– Ce multe ştii despre femei! Doar lacrimi, dragul meu. Nu numai că nu au ajuns prea departe, dar, poţi pune pariu pe fundul tău, că nici n-au ajuns să se înfierbînte.

Poate, se gîndi Seth în timp ce-şi introducea trupul murdar şi îndurerat în spatele volanului maşinii lui. Dar pun banii jos că Dru a spintecat individul în două, fără să curgă nici o singură picătură de sînge.

Ştia ce însemna ca presa să ronţăie cele mai mici amănunte personale ale vieţii tale — amănunte jenante, intime.

S-ar putea ca ea să fi venit aici, pentru a fugi de toate astea. Ştia cum se simte.

În timp ce şofa se uită la ceas. Poate să se folosească de pizza aceea menţionată de Aubrey, dar părea o risipă de efort să conducă tot drumul pînă acasă, pentru a face un duş după ziua de muncă, aşa că se îndreptă direct spre oraş.

Va trece pe la studio şi se va spăla acolo. Adusese nişte prosoape şi săpun. Îşi aduse aminte că avea disponibile în dulap şi o pereche de jeanşi şi o cămaşă.

S-ar putea să o găsească pe Dru tot la prăvlie şi să o ia la o pizza prietenească.

Ceea ce, gîndi el plăcîndu-i ideea, va constitui întîlnirea numărul trei.

Atunci cînd îi voi propune, o să primească cu răceală, cu expresia aceea nu-sînt-deloc-amuzată pe figură, reflectă el. Şi cu lumina aceea ce-i sclipea imediat în ochi, ceea ce dovedea umorul ei.

Era nebun după acest contrast.

Ar fi putut să petreacă ore — zile — contemplînd succesiunea de umbre şi lumini de pe faţa ei.

Dar maşina ei nu se afla în mica parcare din spatele clădirii. Se gîndi să o sune, să o convingă să revină în oraş, apoi îşi aminti că el nu are telefon.

Va trebui să am grijă de treaba asta, cugetă el. Dar pentru că nu putea să o sune de aici, se va spăla, se va duce la *Village Pizza* şi o va suna de la un telefon public.

Cineva trebuie că avea numărul ei.

Mai bine, hotărî el în timp ce începea să urce scările, ar lua o pizza şi s-ar duce la ea acasă, în drumul de întoarcere. Împreună cu o sticlă de Merlot.

Oare ce femeie ar refuza un individ înarmat cu pizza şi cu vin?

Satisfăcut de plan, intră înăuntru şi simţi ceva alunecîndu-i sub picioare. Încruntîndu-se se aplecă şi ridică o foaie îndoită, ce fusese strecurată pe sub uşă.

Stomacul i se strînse în timp ce tot ce era fundamental se desprindea de lumea lui.

Zece mii mi-ar conveni. Te voi contacta.

Seth se aşeză pur şi simplu pe duşumea, lîngă uşa studioului şi mototoli hîrtia într-un cocoloş mic şi neînsemnat.

Gloria DeLauter s-a întors. Nu se aşteptase să-l caute şi să-l găsească atît de repede. Nu eram pregătit, admise el, să mă trezesc muşcîndu-mă de călcîie, la două săptămîni după ce am părăsit Roma.

Avea nevoie de timp pentru a judeca, pentru a se hotărî. Dădu un bobîrnac micului cocoloş de hîrtie, pînă în partea cealaltă a camerei. Ei bine, dacă ar

vrea să arunce aceşti bani, zece mii i-ar oferi un timp de respiro.

O mai făcuse şi înainte. Cînd era vorba de mama lui, nu conta preţul pe care trebuia să-l plătească, pentru a scăpa de ea. Şi mai ales pentru a-şi ţine familia departe de ea. Şi desigur, pe aceasta conta şi ea.

6

Şedea pe ponton pescuind, cu o bucată de brînză Brie de la Anna drept momeală. Pe spatele lui, soarele se simţea fierbinte ca vara, cu o presiune ca de august, care satura pielea şi făcea creierul să viseze.

Nu purta nimic decît nişte jeanşi retezaţi şi o pereche de ochelari cu ramă de metal.

Îi plăcea să privească prin ei felul cum lumina cădea dintr-un cer albastru înceţoşat sărutînd apa. Şi, gîndi el lenemos, aş putea să pun puţin undiţa de-o parte şi să mă strecor în apa răcoroasă.

Aceasta se izbea alene de carcasa micii bărcuţe albastre cu pînze, legată de doc. O gaiţă îşi exersa vocea în copaci şi, cînd o uşoară briză mişcătoare trecu pe alături, aduse cu ea parfumul trandafirilor din tufişul ce se afla acolo, de mai multă vreme decît el.

Casa era tăcută. Pajiştea care ducea spre ea era vastă şi proaspăt tunsă. Putea să simtă toate mires-

mele. Iarbă tunsă de curînd, trandafiri, apă leneşă. Mirosurile verii.

Nu i se părea ciudat, deşi era încă primăvară.

Ceva trebuia făcut şi, pentru Dumnezeu, ar fi vrut să ştie ce anume, ca să poată menţine liniştea acestei case şi aerul verii plin de pace. Şi familia lui în siguranţă.

Auzi lătratul unui cîine, apoi căţărarea pe doc a unor ghiare. Nu ridică privirea, nici cînd botul rece îi împunse obrazul. Ridică doar braţul, astfel încît cîinele să se poată lipi de el.

Întotdeauna a fost reconfortant să ai un cîine alături de tine, cînd gîndurile îţi sînt amare.

Dar asta n-a fost destul pentru cîine, a cărui coadă izbea în doc ca într-o tobă, iar limba se plimba pe obrazul lui Seth.

– În regulă, în regulă, linişteşte-te! Aici cineva gîndeşte profund, începu el, dar simţi cum inima îi sare din piept, cînd se răsuci pentru a-l împinge deoparte.

Nu era cîinele lui Cam, ci al lui propriu. Foolish, care murise în braţele lui cu cinci ani în urmă. Mut, Seth privea cum ochii aceia familiari de căţel păreau că rîd privindu-l în ochi, ca de cea mai bună glumă din lume.

– Stai o clipă, stai o clipă! Bucuria şi şocul se confruntau în el, cînd îl prinse pe cîine de bot. Blana

caldă, nasul rece, limba udă. Ce naiba mai e şi asta? Foolish mai scoase un lătrat vesel apoi se trînti drăgăstos în poala lui Seth. Uită-te la tine, idiotul naibii, murmură Seth, în timp ce o dragoste de nespus se revărsa în sufletul lui. Iată-te, idiotule! Cristoase, o Cristoase, ce dor mi-a fost de tine! Scăpă undiţa şi o lăsă să plece, în timp ce îşi îmbrăţişa cîinele.

Însă o mînă se întinse şi prinse undiţa, înainte de a cădea în apă.

– N-am vrut să se piardă bucăţica aia de brînză. Femeia care şedea lîngă el, cu picioarele atîrnîndu-i de pe doc, îşi luase sarcina să aibă grijă de undiţă. Ne-am dat seama că Foolish o să te înveselească. Nimic nu e ca un cîine, nu-i aşa? Prietenie, iubire, reconfortare şi distracţie pură. Azi nu s-a prins nimic?

– Nu, nu.... Cuvintele parcă îi alunecară pe gît cînd o privi. Îi cunoştea faţa: o văzuse în fotografii. Prelungă şi îngustă, cu pistrui pe nas şi pe obraji. Purta o pălărie kaki informă, peste buclele roşii răvăşite şi presărate cu argintiu. Iar ochii, de un verde profund, erau inconfundabili. Eşti Stella, Stella Quinn! Stella Quinn, gîndi el în timp ce încerca să dea o explicaţie la tot, care e moartă de mai bine de douăzeci de ani.

– Te-ai transformat într-un bărbat frumos, nu-i aşa? Întotdeauna am crezut că aşa va fi. Îl trase pri-

eteneşte de scurta coadă de cal. Ai nevoie să te tunzi, băiete.

– Cred că visez.

– Cred şi eu, rosti ea cu un ton uşor, dar mîna i se mută de la păr la obraz şi îl mîngîie, înainte de a-i scoate ochelarii cu lentile fumurii. Ai ochii lui Ray. De ochii lui m-am îndrăgostit mai întîi, să ştii.

– Întotdeauna am vrut să te întîlnesc. În vis, dorinţele ţi se îndeplinesc, hotărî Seth.

– Ei bine, iată-ne. Cu un chicotit, îi puse ochelarii de soare la ochi. Niciodată nu e prea tîrziu, nu-i aşa? Niciodată nu mi-a păsat prea mult de pescuit. Ca şi de apă — făcută să o priveşti, să înoţi în ea. Totuşi, pescuitul e bun pentru a gîndi, sau a nu gîndi deloc. Dacă intenţionezi să meditezi, poţi să ţii şi o undiţă în apă. Nu ştii niciodată ce poţi să prinzi.

– Nu te-am visat niciodată înainte. Nu în felul acesta.

Adevărul era că niciodată nu visase nimic cu atîta claritate. Putea să simtă blana caldă sub mînă şi bătaia constantă a inimii, în timp ce Foolish gîfîia de căldură.

Simţea soarele puternic pe spatele lui gol şi putea să audă în depărtare, sfîrîitul şi torsul unei ambarcaţiuni. Gaiţa nu-şi încetase nici o clipă cîntecul pătrunzător.

– Ne-am dat seama că e timpul să-mi joc rolul de bunică. Îl lovi cu afecţiune pe genunchi. Mi-a lipsit acest lucru cît am fost pe aici. Să mă agit şi să gînguresc cu bebeluşii cînd apăreau, să te răsfăţ pe tine şi pe ceilalţi. Să mori, e al naibii de supărător, dă-mi voie să-ţi spun. Cînd se uită la ea, scoase un hohot îndelung şi sonor. E destul de normal să fii puţin spiriduş. Totuşi, nu e ceva obişnuit să stai aici şi să vorbeşti cu o fantomă.

– Nu cred în fantome.

– E greu să te condamn. Privi peste apă şi ceva de pe faţa ei demonstra o mulţumire totală. Am făcut nişte prăjituri pentru tine, deşi nu am fost niciodată o bucătăreasă prea bună. Nu poţi avea totul, deci apucă ce poţi. Eşti nepotul lui Ray, ceea ce înseamnă că eşti şi al meu.

Capul i se învîrtea, dar nu se simţea ameţit. Pulsul lui galopa, dar nu simţea frică.

– A fost bun cu mine. Nu am avut parte de el decît puţin, dar a fost....

– Cumsecade. Dădu din cap spunînd asta. Aşa i-ai spus lui Cam cînd te-a întrebat. Ray a fost cumsecade, ai spus tu şi, pe tot iadul, n-ai avut parte de prea multă cumsecădenie pînă atunci, biet micuţ.

– A schimbat totul în viaţa mea.

– Ţi-a dat şansa ca tu să schimbi totul. Ai făcut o treabă foarte bună, folosindu-te de ocazie. Nu poţi

alege de unde te tragi, Seth. băieţii mei şi cu tine ştiţi mai bine decît oricine. În schimb poţi alege unde să sfîrşeşti şi cum să ajungi acolo.

– Ray m-a luat la el şi eu l-am ucis.

– Ai mai spus ceva de genul acesta şi chiar ai crezut, deci nu eşti chiar aşa deştept cum crede lumea. Ray ar fi dezamăgit să te audă spunînd asta.

– Nu ar fi fost pe drumul acela, dacă nu ar fi fost din cauza mea.

– De unde ştii? Îi dădu un ghiont. Dacă nu ar fi fost pe strada aceea în acea zi, ar fi fost pe o altă stradă, în altă zi. Al naibii nebun, întotdeauna a condus cu viteză. Astfel de lucruri se întîmplă şi cu asta basta. Deşi se întîmplă în diverse feluri, noi ne plîngem tot la fel. Dacă mă întrebi pe mine, pierdem o mulţime din viaţă cu „dacă", sau „ori".

– Dar....

– Dar, pe naiba! George Bailey a învăţat lecţia, nu-i aşa?

Încurcat, fascinat, Seth se întoarse.

– Cine?

Stella ridică ochii spre cer.

– *Ce Viaţă Minunată!* Jimmy Stewart în rolul lui George Bailey. A hotărît că ar fi fost mai bine pentru toţi dacă nu s-ar fi născut, şi atunci un înger îi arată cum nu s-ar fi rezolvat o mulţime de lucruri, dacă n-ar fi existat.

– Iar tu intenţionezi să-mi arăţi mie?

– Ţi se pare că arăt ca un înger? întrebă ea amuzată.

– Nu. Şi nici eu nu cred că ar fi fost mai bine, dacă nu m-aş fi născut.

– Schimbă un lucru şi schimbi totul. Aceasta e lecţia. Ce ar fi fost dacă Ray nu te-ar fi adus aici, dacă nu s-ar fi izbit de nenorocitul acela de stîlp de telegraf. Cam şi Anna nu s-ar fi întîlnit. Şi atunci Kevin şi Jake nu s-ar fi născut. Ai fi vrut să nu existe?

– Nu, Isuse, sigur că nu. Dar dacă Gloria....

– A! Cu o mişcare satisfăcută a capului, Stella ridică un deget. Iată esenţa, nu-i aşa? Nu e cazul să spui „dacă Gloria" sau „dar Gloria". GloriaDeLauter e o realitate.

– S-a întors.

Figura i se îmblînzi, vocea i se îndulci.

– Da, iubitule, ştiu. Şi asta te apasă.

– Nu am s-o las să se atingă iar de vieţile lor. N-am s-o las să-şi bage picioarele în familia mea. Vrea doar bani. Asta e tot ce a vrut vreodată.

– Aşa crezi? Stella oftă. Ei bine, dacă e aşa, presupun că o să-i dai. Din nou.

– Ce altceva aş putea să fac?

– Ghici. Îi dădu undiţa.

Şi se trezi stînd pe marginea patului, cu mîna încleştată, ca şi cum ar fi ţinut în ea o undiţă.

Cînd desfăcu degetele, tremurară puţin. Apoi inspiră cu grijă şi putea să jure că simţea mirosul uşor al ierbii proaspăt tunse.

Ciudat,se gîndi el şi-şi trecu degetele prin păr. Un vis foarte ciudat. Şi putea să jure că simţea căldura ce rămăsese de la cîinele lui culcat în poală.

Primii zece ani din viaţa lui fuseseră o închisoare a groazei, a abuzurilor şi a neglijenţei. Aceasta îl făcuse mai puternic decît cea mai mare parte dintre băieţii de zece ani. Şi mult mai prudent.

Combinaţia lui Ray Quinn, înainte de Stella, cu o femeie cu numele Barbara Harrow a fost de scurtă durată. O dăduse atît de definitiv la spate, încît cei trei fii adoptivi ai lui habar n-au avut de ea. Nici Ray n-a fost conştient de ceea ce a rezultat din această legătură.

Gloria DeLauter.

Dar Gloria a ştiut de Ray, şi l-a urmărit. În stilul ei obişnuit, s-a folosit de şantaj pentru a-l jumuli de bani. Şi, pînă la urmă, efectiv şi-a vîndut fiul tatălui lui. Dar Ray a murit brusc, înainte de a găsi modul în care să le comunice fiilor lui şi nepotului despre această legătură.

Pentru fraţii Quinn, Seth fusese pur şi simplu un alt rătăcit, cules de Ray Quinn de pe drumuri. Nimic altceva nu i-a legat de el, decît promisiunea făcută muribundului. Dar a fost destul.

Şi-au schimbat chiar cursul vieţilor pentru el. I-au oferit un cămin, l-au îngrijit, i-au demonstrat ce însemna să faci parte dintr-o familie. Şi au luptat pentru a-l reţine.

Anna fusese observatorul atent al situaţiei în care se afla. Grace, prima lui mamă-surogat. Iar Sybill, sora vitregă a Gloriei, îi amintea doar de episoadele mai blînde ale copilăriei lui.

Ştia ce mult s-au sacrificat pentru a-i asigura lui viaţa. O viaţă decentă, aşa cum intenţionase Ray Quinn. Cînd Gloria a apărut din nou în peisaj, sperînd să-i jupoaie de şi mai mulţi bani, el făcea acuma parte dintre ei.

Era unul din fraţii Quinn.

Atunci n-a fost prima oară cînd Gloria s-a apropiat de el, pentru bani. Dar avusese la dispoziţie trei ani pentru a o uita, a se simţi în siguranţă în noua lui familie, înconjurat de noua lui familie. Apoi, ea a venit la St.Chris şi a stors bani de la un băiat de paisprezece ani.

Şi el niciodată nu le-a spus.

Prima dată cîteva sute, îşi aminti el. A fost tot ce a putut să strîngă, fără ca familia să afle — iar ea a fost mulţumită. Pentru o vreme.

De fiecare dată cînd a revenit a plătit-o, pînă cînd el a plecat în Europa. Timpul petrecut acolo nu fusese

dedicat doar muncii şi studiului, fusese şi un mod de a scăpa de ea.

Dacă nu era împreună cu ei, ea nu putea să-i rănească familia şi nici nu putea să-l urmeze peste Atlantic.

Sau aşa şi-a închipuit.

Succesul lui ca pictor, publicitatea de care s-a bucurat, i-a dat Gloriei idei. Şi pretenţii şi mai mari.

Acum, el se întreba dacă n-a fost o greşeală că s-a întors acasă, indiferent cît de multă nevoie avea de asta. Ştia că e o greşeală şi să continue să o plătească. Dar banii nu însemnau nimic. Familia lui însemna totul.

Îşi imagina că şi Ray ar fi simţit la fel.

În lumina clară a zilei, ştia că treaba de cel mai bun simţ, cel mai *sănătos* lucru ar fi fost să-i spună să renunţe şi să o ignore. Să o numească mistificare.

Apoi primea una din notiţele ei, sau se trezea faţă-în-faţă cu ea, şi era încolţit. Se afla strivit între copilăia lui neajutorată şi nevoia disperată de a-i proteja pe cei pe care îi iubea.

Aşa că plătea, îngrijorarea fiind mai mare decît banii.

Ştia cum acţionează. Nu-i va mai apărea în cale o vreme. Îl va lăsa să fiarbă, să-şi facă griji şi să se întrebe dacă cei zece mii i se păreau o plată bună, pentru a căpăta puţină linişte. Nu va rămîne în

St.Chris, nu risca să fie văzută şi recunoscută de fraţii sau surorile lui. Dar va fi pe aproape.

Indiferent cît de dramatic, cît de paranoic părea, putea să jure că simte ura şi lăcomia ei suflîndu-i în ceafă.

Dar nu va fugi din nou. Nu se va lipsi de cămin şi de familie, pentru a doua oară. Se va cufunda, aşa cum făcuse şi înainte, în muncă şi-şi va trăi viaţa. Pînă cînd va apărea din nou.

Conduse spre cea de a doua şedinţă matinală cu Dru. De la şedinţa de săpămîna trecută, ştia că se aştepta să fie pregătit cînd ea soseşte precis la şapte-jumătate şi gata să înceapă. Şi să se oprească, exact cu şaizeci de minute mai tîrziu.

Şi pentru a se asigura că aşa se va întîmpla, adusese cu ea un timer de bucătărie.

Femeia nu era de acord cu temperamentul artistic. Dar pentru Seth era în regulă. După părerea lui, nici nu avea temperament artistic.

Pînă acum folosise acuarele, ca studiu de bază. Era ceva mai mult decît schiţa în cărbune. Pentru el, un mod de a-i studia trăsăturile, stările sufleteşti, limbajul trupului, înainte de a o prinde într-un portret mai amplu, pe care deja îl pănuise în minte.

Cînd o privea, simţea că toate modelele pe care le folosise în cariera lui, fuseseră simple precursoare ale Drusillei.

Ea bătu la uşă. Îi spusese că nu era necesar, dar ea continua să menţină o distanţă formală dintre ei. Asta,se gîndi el în timp ce se îndrepta spre uşă, e o regulă ce trebuie încălcată.

Nu mai trebuiau să existe formalisme şi nici distanţă între ei, dacă voia să o picteze aşa cum avea el nevoie să o picteze.

– Exact la timp. Ce surpriză! Vrei o cafea?

El îşi tăiase părul. Dar era încă destul de lung, pentru a ajunge la gulerul tricoului uzat, care părea să fie uniforma lui, însă coada de cal dispăruse. Pe ea o surprinse că îi simţea lipsa. Întotdeauna simţise că genul acesta de lucruri era un fel de paradă din partea unui bărbat.

Se şi bărbierise. Aproape că putea să fie socotit îngrijit, dacă ignorai găurile de la genunchii jeanşilor şi stropii de vopsea de pe pantofi.

– Nu, mulţumesc. Am băut deja o cană în dimineaţa asta.

– Una? Închise uşa după ea. Cu greu aş putea să formulez o simplă propoziţie, doar după o singură ceaşcă. Tu cum reuşeşti?

– Puterea voinţei.

– Ai multă, nu-i aşa?

– De fapt, cam aşa e.

Spre amuzamentul lui, puse timerul pe bancul de lucru şi-l fixă să sune după 60 de minute. Apoi se în-

dreptă direct spre scaunul pe care îl pregătise pentru ea şi se aşeză.

Observă schimbarea imediat.

Cumpărase un pat.

Model vechi — cu un căpătîi simplu din fier negu — şi tăblia de la picioare tot aşa de ponosită. Salteaua nu era acoperită şi încă mai avea etichetele.

– Pînă la urmă te muţi aici?

El privi în lături.

— Nu. Dar e mai bun decît duşumeaua, cînd termin lucrul tîrziu şi campez aici. Plus că e un suport bun.

Ea ridică din sprîncene.

– O, adevărat?

– Eşti întotdeauna aşa preocupată de sex, sau doar în legătură cu mine? Începu să rîdă, văzînd cum a rămas cu gura căscată. Un suport, continuă el în timp ce se îndrepta spre şevalet, aşa cum e scaunul de colo, cu sticlele goale de pe el. Făcu un gest spre sticlele stivuite într-un colţ. Urna şi acest bol albastru crăpat le aveam în bucătărie. Iau lucrurile care îmi atrag privirea. Studie pastelul şi gura i se rotunji. Inclusiv în privinţa femeilor.

Ea îşi relaxă umerii. Ar observa dacă erau rigizi şi asta ar face-o să se simtă şi mai prost.

– O adevărată prelegere, pentru un simplu: „o, adevărat?"

– Iubito, ai înghesuit o mulţime de lovituri într-un „o, adevărat?" Îţi aminteşti poziţia?

– Da. Supusă îşi puse picioarele pe traversa scaunului, îşi înconjură genunchii cu braţele şi privi peste umărul stîng, ca şi cum cineva tocmai îi vorbea.

– Perfect. Eşti realmente bună pentru aşa ceva.

– Am stat aşa o oră întreagă, doar acum cîteva zile.

– O oră, repetă el în timp ce începu să lucreze. Înainte de sălbatica orgie din weekend.

– Sînt aşa de obişnuită cu orgiile sălbatice, încît nu a avut un impact deosebit asupra vieţii mele.

Era rîndul lui:

– O, adevărat?

Îi imită tonul atît de perfect, încît ea îşi schimbă rîzînd poziţia, pentru a-l privi. Reuşea întotdeauna să o facă să rîdă.

– În colegiu, a fost materia mea secundară la cursurile recapitulative.

– O, numai? Degetele lui se grăbeau să prindă rîsul frumos şi strălucitor. Cunosc genul tău, fetiţo. Vă învîrtiţi în jurul nostru, frumoase, deştepte, sexy şi intangibile, iar noi indivizii ceilalţi suferim şi visăm.

În mod evident spusese ceva greşit, deoarece umorul de pe faţa ei dispăru instantaneu — ca şi cum ai fi răsucit un comutator.

– Nu ştii nimic despre mine, sau despre genul meu.

– N-am spus-o ca să-ţi rănesc sentimentele. Regret.

Ea ridică din umeri.

– Nu te cunosc destul de bine pentru a-mi răni sentimentele. Te ştiu doar atît cît să mă superi.

– Atunci regret şi asta. Glumeam. Îmi place să te aud rîzînd. Îmi place să te văd.

– Intangibilă. Se auzi bombănind, înainte de a putea să-şi stăpînească impulsurile. Exact aşa cum capul i se răsuci, înainte de a-şi putea controla temperamentul. Crezi că am fost atît de afurisit de intangibilă, cînd m-ai sărutat?

– Aş spune că actul vorbeşte de la sine. Ascultă. De multe ori, cînd un individ vede o femeie — una frumoasă de care este atras — devine stîgaci. E mai uşor să gîndeşti că e intangibilă, decît să-ţi analizezi propria stîngăcie. Femeile.... Dacă furia era ceea ce putea să prindă pe pînză, atunci va imortaliza furie, pastel! ...sînt un mister pentru noi, continuă el. Le dorim. Nu putem să ne abţinem. Asta nu înseamnă că nu ne scoateţi sufletul, într-un fel sau altul, în cea mai mare parte a timpului.

Ar fi trebuit să bănuiască, dacă n-ar fi dat un astfel de răspuns previzibil.

– În mod cinstit, te aştepţi ca eu să cred că îţi este frică de femei?

– Ei bine, am avut unele avantaje, cu toate aceste surori în jur. Acum lucra, dar ea uitase că lucrează. Uneori, era mult mai bine. Aşa că el continuă să vorbească, în timp ce ea se încrunta. Dar prima fată, cu care am fost serios implicat? Mi-a luat două săptămîni să-mi adun curajul să o chem la telefon. Genul tău nu ştie prin ce trecem noi.

– Cîţi ani aveai?

– Cincisprezece. Marilyn Pomroy, o bruneţică zăpăcită.

– Şi cît timp ai fost serios implicat cu Marilyn?

– Cam tot atîta cît mi-a luat să mă hotărăsc să o chem la telefon. Două săptămîni, mai mult sau mai puţin. Ce să spun? Bărbaţii nu sînt prea grozvai.

Buzele ei se mişcară curbîndu-se.

– Asta se înţelege, fără a mai spune. Eu am fost serioas implicată într-o legătură cu un băiat, cînd aveam cincisprezece ani. Wilson Bufferton Lawrence. Al patrulea. Buff pentru prieteni.

– Isuse, de unde apăreţi voi cu astfel de nume? Ce faci cu cineva cu numele Buff? Joci polo sau squash?

O calmase, îşi dădu ea seama. Era încă ceva la care era bun. Deoarece lui nu părea să-i pese că o înnebuneşte, era o pierdere de timp să *fie* înnebunită.

– De fapt, tenis. La ceea ce tu ai numi prima noastră întîlnire oficială, am jucat tenis la club. L-am

bătut în cîteva seturi şi acesta a fost sfîrşitul poveştii noastre romantice.

– A trebuit să aştepţi pe cineva cu numele Buff, pentru a fi răutăcioasă.

– Am fost distrusă, apoi am fost înnebunită. Mi-a plăcut mai mult să fiu înnebunită.

– Şi mie. Ce a devenit Buff?

– Hmm! După cîte am fost informată de mama într-un weekend, e în curs să se însoare a doua oară, toamna asta. Prima lui căsătorie a durat puţin mai mult decît partida noastră de tenis de la început.

– Un noroc mai mare data viitoare.

– Normal, rosti ea sobră. Face parte din lumea finanţelor, aşa cum era de aşteptat de la a patra generaţie de Lawrence şi fericita pereche caută o casă, pentru micul lor cuibuşor de dragoste, cu cincizeci de camere.

– E plăcut să ştiu că nu mai eşti mîhnită.

– Mi-am amintit, în total de vreo cinci ori, că trebuia să le ofer părinţilor mei plăcerea de a risipi sume generoase de bani pe o nuntă, care să arate familiei Lawrence, printre alţii, cîte ceva.

– Deci... Tu şi mama ta aţi avut o întîlnire plăcută de Ziua Mamei. Deşi expresia ei de acum radia iritare, el continuă să lucreze. Fii atentă, ai putea să stropeşti sînge, cu surîsul acela dispreţuitor.

Ea inspiră adînc, aşezîndu-şi capul corect.

– Vizitele la mama mea pot fi rareori numite „plăcute". Am impresia că tu ai petrecut ultima duminică mergînd să le vezi pe fiecare dintre mamele — surorile tale.

– E greu de hotărît exact ce-mi sunt. Da, am petrecut ceva timp cu fiecare dintre ele. Le-am dus cadourile. Şi pentru că fiecare a plîns, îmi dau seama că au fost de mare efect.

– Ce le-ai adus?

— Le-am făcut mici portrete de familie. Anna, Cam şi copiii, şi aşa mai departe, pentru fiecare.

– Ce frumos! Adorabil! rosti ea blînd. Eu i-am dus mamei un vas de baccara şi o duzină de trandafiri roşii. A fost foarte încîntată.

El îşi puse jos acuarelele, îşi şterse mîinile pe jeanşi şi se îndreptă spre ea, luîndu-i faţa în mîini.

– Atunci de ce arăţi aşa de tristă?

– Nu sînt tristă.

Drept răspuns, el îşi apăsă pur şi simplu buzele pe fruntea ei, ţinîndu-le acolo, în timp ce-i simţea încordarea, apoi relaxarea.

Ea nu-şi putea aminti să fi avut vreodată înainte o conversaţie ca aceasta, cu altcineva. Şi nu putea înţelege de ce părea perfect natural să o aibă cu el.

– Ar fi dificil pentru tine să înţelegi conflictele dintr-o familie, cînd a ta e aşa de unită.

– Avem şi noi o groază de conflicte, o corectă el.

– Nu. Nu în profunzime. Nu aveţi. Trebuie să cobor la parter.

– Mi-a mai rămas încă puţin timp, zise el, reţinînd-o cînd ea începu să alunece de pe scaun.

– Dar te-ai oprit din lucru.

– Mi-a mai rămas însă puţin timp, repetă el şi făcu un gest spre timerul ei. Dacă există un lucru pe care îl cunosc bine, acesta e conflictul dintr-o familie şi ceea ce îţi poate provoca el. Mi-am petrecut prima treime din viaţă într-o stare permanentă de conflict.

– Vorbeşti despre vremea dinainte de a veni să locuieşti la bunicul tău? Am citit relatări despre tine, dar acest aspect nu-l discuţi de obicei, zise ea cînd el întoarse capul.

– Da. Aşteptă ca ghiara din pieptul lui să se liniştească. Dinainte. Cînd locuiam cu mama mea biologică.

– Îmi dau seama!

– Nu, iubito, nu poţi să-ţi dai seama. Era o stricată, o beţivă şi o drogată, şi a făcut din primii cîţiva ani ai vieţii mele un coşmar.

– Regret! Are dreptate, presupuse ea, e ceva despre care nu-şi putea da seama prea bine. Dar îi atinse mîna, apoi i-o luă într-ale ei, un gest instinctiv de reconfortare. Trebuie să fi fost oribil. Şi e evident că ea n-a însemnat nimic pentu tine.

– Asta e ce ai aflat dintr-o declaraţie a mea şi dintr-o mulţime de articole?

– Nu. Am aflat după ce am mîncat crabi şi salată de roşii, cu tine şi cu familia ta.

Acuma tu arăţi trist, murmură ea şi dădu din cap. Nu ştiu de ce discutăm despre astfel de lucruri.

Nici el nu era sigur de ce adusese vorba despre Gloria. Poate că era la fel de simplu, ca şi cum ai vorbi cu glas tare, pentru a alunga fantomele. Sau la fel de complex, ca nevoia lui Dru de a şti cine e el, din toate punctele de vedere.

– Asta e ceea ce face lumea, lumea interesată de ceilalţi. Vorbeşte despre cine sînt şi de unde vin.

– Ţi-am spus....

– Da, nu vrei să fii interesată. Totuşi eşti. Îşi plimbă un deget pe părul ei, de la bretonul scurt şi ţepos pînă la ceafa gingaşă. Şi pentru că de cîteva săptămîni am tot avut întîlniri....

– Nu ne-am dat deloc întîlnire.

El se aplecă şi o surprinse cu un sărut, pe cît de fierbinte pe atît de scurt.

– Vezi? Înainte ca ea să poată comenta, gura lui o cuprinse din nou. Mai blînd de data aceasta, mai încet, mai profund, cu mîinile acelea minunate mîngîind-i faţa, apoi gîtul, apoi umerii.

Fiecare muşchi din trupul ei se relaxă. Toate promisiunile pe care şi le făcuse în privinţa bărbaţilor şi a relaţiei cu ei, fură încălcate.

Cînd el se retrase, ea inspiră cu grijă. Şi-şi schimbă atitudinea.

– S-ar putea să sfîrşesc culcîndu-mă cu tine, dar întîlnire tot nu-ţi voi da.

– Deci, sînt suficient de bun să faci sex cu mine, dar nu merit o cină la flacăra lumnărilor? Mă simt aşa de neînsemnat!

La naiba. *La naiba.* Îl plăcea.

– Întîlnirea e o cale ocolită, adesea sinuoasă, spre sex. Am ales să sar peste aşa ceva. Dar am spus că, s-ar putea să mă culc cu tine, nu că o voi face.

– Poate că ar trebui să jucăm tenis mai întîi.

– Bine. Eşti nostim. Asta e ceva atractiv. Admir munça ta şi îmi place familia ta. Totul, în afară de relaţia fizică, care ar fi un bonus frumos pînă la urmă. O să mă mai gîndesc la asta.

Salvaţi de clopoţel, gîndi ea cînd începu să zbîrnîie timerul. Coborî de pe scaun

şi se îndreptă spre şevalet. Îşi văzuse figura cam de o jumătate de duzină de ori. În diverse unghiuri, diferite expresii.

– Nu înţeleg!

– Ce anume? I se alătură lîngă şevalet. *„Bella donna"* murmură el şi surprinse o înfiorare pe figura ei.

– Am crezut că faci un studiu, cu mine stînd pe scaun. Aşa ai început, dar ai mai făcut şi alte schiţe în jur.

– Astăzi nu ai avut chef de pozat. Ai alte lucruri în minte. Asta se vede. Aşa că am lucrat cu astea. Şi m-au făcut să pătrund în esenţă şi mi-au dat nişte idei despre ce aş vrea să prind într-un portret oficial. Îi văzu sprînceana încruntîndu-se. Ai spus că pot să am patru ore duminica, îi aminti el. Mi-ar plăcea să lucrez în aer liber, dacă permite vremea. Am fost pe la casa ta. E formidabilă. Ai vreo obiecţie să pictez acolo?

– Acasă la mine?

– E un loc splendid. Ştii asta bine, altfel n-ai sta acolo. Eşti prea deosebită, de aceea té-ai stabilit acolo. Şi în afară de asta, ar fi mai simplu pentru tine. La zece e bine?

– Presupun.

– O, şi despre degeţelul roşu? Cîte şedinţe aş putea obţine, dacă ţi-l şi înrămez?

– Nu...

– Dacă mi-l aduci înapoi, îl înrămez, apoi tu hotărăşti ce poţi să-mi dai în schimb. E corect, nu?

– E jos, în magazin. Intenţionam să-l duc la înrămat săptămîna aceasta.

– Trec pe la tine astăzi înainte de a pleca, şi-l iau. Îşi plimbă degetele pe braţul ei. Cred că nu am nici o

şansă, dacă te rog să cinezi cu mine în seara aceasta.

– Nu, nici una.

– Aş putea să mă opresc pe la tine mai tîrziu, pentru un sex rapid şi ieftin.

– E teribil de tentant, dar nu cred nici asta. Se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse spre el. Dacă şi cînd vom ajunge acolo, Seth, îţi promit că nu va fi ceva ieftin. Şi nici rapid.

Cînd uşa se închise, îşi masă stomacul, ce se răsucise la ultima privire provocatoare pe care i-o aruncase ea.

Se uită la pînză. Ea e, hotărî el, mai multe femei ambalate într-un singur pachet fascinant. Şi fiecare dintre ele îl atrăgea.

– Ceva îl tulbură. Anna îi dădu lui Cam un pumn, în baie — un loc aproape garantat că oferea spaţiu pentru o conversaţie neîntreruptă, în casa ei dementă. Păşi în spaţiul liber şi îi vorbi siluetei lui de după perdeaua duşului.

– E în regulă. Îşi recapătă vechiul ritm.

– Nu doarme bine. Sînt sigură de asta. Şi jur că l-am auzit vorbind singur noaptea trecută.

– Şi tu scoţi o mulţime de gîngureli solo, cînd îţi ieşi din fire, bombăni Cam.

– Ce ai spus?

– Nimic. Vorbeam cu mine însumi. Cu o expresie între îngîmfare şi rînjet — deoarece îl auzise perfect — Anna trase apa la WC. Apoi zîmbi cu o satisfacţie rece, cînd el înjură şuvoiul brusc de apă fierbinte de la duş. La naiba, de ce ai făcut asta?

– Pentrucă te enervează şi îţi atrage atenţia. Acum, în legătură cu Seth....

– Pictează, rosti Cam exasperat. Munceşte la şantierul naval şi ajunge familia din urmă. Acordă-i puţin timp, Anna.

– Ai observat ce face? Nu iese cu prietenii. Nu-şi dă întîlnire cu Dru, sau cu altcineva. Totuşi e clar, din felul cum o priveşte, că nu va exista nimeni altcineva o vreme. Sau pentru totdeauna, concluzionă în sinea ei. E la parter jucînd jocuri video cu Jake, continuă apoi. Vineri seara. Aubrey mi-a spus că a ieşit la local cu ea doar o singură dată, de cînd a venit acasă. Cîte weekend-uri le petreceai tu acasă, cînd erai de vîrsta lui?

– Aici e Saint Chris, nu Monte Carlo. În regulă, în regulă, zise el repede, înainte ca ea să-l opărească din nou. Femeia asta s-ar putea să fie răutăcioasă. Dar asta îi place la ea. Aşa că e preocupat, nu sînt orb. Dar şi eu devenisem preocupat, cînd am ajuns să mă combin cu tine.

– Dacă aş crede că e infatuare, sau interes, sau doar dorinţă sănătoasă în legătură cu Dru, nu aş fi în-

grijorată. Dar, sînt îngrijorată! Şi nu pot să-mi dau seama de ce, însă cînd sînt îngrijorată în legătură cu unul din bărbaţii mei, există sigur un motiv.

– Bine. Atunci du-te şi spionează-l.

– Nu. Vreau să te duci tu să-l spionezi.

– Eu? Cam trase perdeaua duşului, pentru a se uita la ea. De ce eu?

– Aşa. Hmm, eşti pur şi simplu drăguţ cînd eşti ud şi enervat.

– Asta nu ajută la nimic.

– Poate că ar trebui să vin şi eu acolo, să te spăl pe spate, zise ea şi începu să-şi descheie bluza.

– Asta va ajuta la ceva.

7

Cam coborî scările. Nimic nu îi creia mai multă bună dispoziţie, ca o învîrteală sub duş cu Anna. Băgă capul în camera unde fiul său mai mic şi Seth erau implicaţi într-o bătălie mortală şi sîngeroasă. Se auzeau înjurături, mormăieli, ţipete.

Unele dintre ele proveneau de la desenele animate de pe ecran.

Ca de obicei, Cam se trezi atras şi el în război. Securile zburau, sîngele curgea, spadele se încrucişau. Şi pierdu simţul realităţii, pînă cînd Jake scoase un strigăt triumfător:

– Ţi-am tras un picior în fund!

– La naiba, ai avut noroc.

Jake ridică în aer manşa.

– Eu stabilesc regulile, tipule. Apleacă-te în faţa regelui din Mortal Kombat.

– Doar în visurile tale! Hai să mai încercăm odată.

– Apleacă-te în faţa regelui, repetă vesel Jake. Închină-te mie, mortal inferior.

– Mă închin în faţa ta!

Seth îi făcu cheful. Cam îi privi o clipă luptîndu-se. Alte mormăieli, ameninţări imposibile, un chicotit ca de drogat al băiatului. Seth şi Jake, gîndi el, sînt de aceeaşi vîrstă, ca el şi Seth.

Dar Jake avea o inocenţă, care nu-i va fi permisă niciodată lui Seth. Jake nu va trebui să se întrebe niciodată cine e, sau dacă mîinile care îl ating înseamnă durere.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta!

Cam se spijini alene de tocul uşii şi strigă:

– Anna, vino, au înnebunit amîndoi!

La menţionarea numelui ei, Seth şi Jake se depărtară puţin şi aruncară spre uşă două priviri panicate şi pline de vinovăţie.

– V-am făcut-o, lătră Cam amuzat.

– Foarte urît, tati.

– Iată cum se poate cîştiga o bătălie, fără să tragi un singur foc. Tu! arătă spre Seth. Hai să mergem.

– Unde mergeţi? întrebă Jake ridicîndu-se. Pot să vin şi eu?

– Ţi-ai făcut curat în cameră, ţi-ai făcut temele, ai găsit leacul pentru cancer, ai schimbat uleiul la maşina mea?

– Haide, tati! scînci Jake.

– Seth, ia nişte bere şi vino afară. Te aştept acolo

– Sigur. Pe mai tîrziu, puştiule! Seth izbi cu pumnul în palmă — vorbesc cu tine afară.

– Nu poţi să mă scoţi afară, decît dacă îmi cumperi flori şi o cutie cu ciocolată.

– Grozav! comentă Cam, în timp ce Seth scoase un hohot de rîs şi părăsi camera.

– Am fost salvat, spuse Jake. Cum se face că nu pot să vin cu voi, indivizilor?

– Am nevoie să vorbesc cu Seth.

– Eşti furios pe el?

– Arăt furios?

– Nu, rosti Jake după ce studie atent figura tatălui său. Dar poţi fi foarte înşelător în această privinţă.

– Am doar nevoie să vorbesc cu el.

Jake ridică un umăr, dar Cam văzu dezamăgirea din ochii lui — ochii italieni ai Annei — înainte de a se lăsa iar pe podea pentru a-şi relua manşa.

Cam se aşeză pe vine.

– Jake! Prinse mireasma de gumă de mestecat şi de transpiraţie tînără. Existau pete de iarbă pe genunchii jeanşilor lui Jake. Panofii îi erau desfăcuţi. Pe neaşteptate, aşa cum i se întîmpla adeseori, îl izbi acea uimitoare undă de emoţie care însemna dragoste, mîndrie şi uimire, adunate într-un singur pumn puternic ce-i izbea inima. Jake! rosti din nou şi-şi plimbă mîna prin părul fiului său. Te iubesc!

– Pfui! Jake coborî umerii şi cu bărbia ascunsă, ridică privirea pentru a o întîlni pe a tatălui său. Ştiu, şi alte chestii.

– Te iubesc, repetă Cam. Dar cînd mă întorc, va fi o lovitură de stat sîngeroasă şi un nou rege în Quinnland. Şi crede-mă, ai să te apleci în faţa mea.

– Ai vrea tu! Cam se ridică, încîntat de expresia plină de el de pe figura lui Jake. Zilele tale la conducere sînt numărate. Apucă-te să te rogi, amice.

– Am să mă rog să nu-ţi curgă balele pe mine, cînd o să-mi implori iertare.

Trebuie să admit, hotărî Cam în timp ce se îndrepta spre uşa din spate, că am crescut un buchet de tineri inteligenţi. Aceasta îl face pe un om mîndru.

– Ce se întîmplă? întrebă Seth oferindu-i lui Cam o bere, cînd ieşi pe uşă.

– Mergem să navigăm.

– Acum? Automat Seth se uită la cer. Într-o oră se întunecă.

– Şi ţi-e frică de întuneric, Mary? Cam sări pe doc, transformîndu-se sprinten într-un navigator rutinat. Puse berea alături în timp ce Seth o aruncă.

Aşa cum făcuse de nenumărate ori în trecut, Seth luă o vîslă pentru a împinge barca de lîngă debarcader. Ridică vela mare şi sunetul pînzei în vînt era dulce ca o melodie. Cam manevră cîrma pentru a

prinde vîntul, astfel încît să alunece lin şi aproape fără zgomot depărtîndu-se de mal.

Soarele coborîse, razele atingînd apa pieziş, făcînd să sclipească iarba de mlaştină şi colorînd canalele înguste, unde umbrele erau profunde şi apa devenise întunecată şi tainică.

Îşi continuară drumul cu ajutorul maşinilor, manevrînd printre marcaje, în josul rîului, prin strîmtoare. Apoi în golf. Legănat de balans, Seth înălţă pînza triunghiulară din faţa catargului principal, potrivi velele.

Şi Cam prinse vîntul.

Zburau în velierul de lemn, cu ornamentele sale lucioase strălucind şi velele albe ca aripile de porumbel. În aer se simţea sarea şi tonoul tulburător urca şi cobora pe valurile la fel de albastre ca cerul.

Viteza, libertatea, bucuria totală a alunecării pe apă, în timp ce soarele coborît blînd spre crepuscul alunga orice grijă, orice îndoială, orice tristeţe din inima lui Seth.

– Sosim, strigă Cam aşezîndu-se cu valurile la babord, pentru a fura mai mult vînt, mai multă viteză.

Pentru următoarele cincisprezece minute, aproape nu vorbiră. Cînd au încetinit, Cam întinse picioarele şi desfăcu o bere.

– Deci, ce se întîmplă cu tine?

– Ce se întîmplă?

– Radarul Annei spune că e ceva cu tine şi m-a cicălit să aflu ce este.

Seth cîştigă puţin timp deschizîndu-şi propria bere şi luînd prima sorbitură rece.

– Am sosit abia de cîteva săptămîni, aşa că am o mulţime de lucruri pe cap, asta e tot. Închipuindu-mi unele, rezolvînd altele, felul acesta de treburi. N-ar trebui să fie îngrijorată.

– Bănuieşti că am să mă duc înapoi, să-i spun că nu trebuie să fie îngrijorată? O, da, ce rezolvare uşoară! Mai luă o gură de bere. Ascultă, nu trebuie să ajungem la prostia aia: ştii-că-poţi-să-vorbeşti-cu-mine-despre-orice, nu-i aşa? Dacă mergem pe această cale, nu vom face decît să ne simţim ca nişte imbecili.

– Nu e cazul. Seth zîmbi. Spune-i doar că mă gîndesc la ce va mai interveni în continuare. Mai curînd sau mai tîrziu, va trebui să-mi fac rost de un loc al meu propriu. Reputaţia mea mă obligă să deschid o nouă expoziţie şi nu sînt sigur în ce direcţie vreau să o apuc. Nici măcar n-am terminat să-mi pun la punct studioul.

– Îhî! Cam privi spre ţărm, spre frumoasa casă veche ce se ascundea dincolo de malurile rîului. Urmărindu-i privirea, Seth se îndreptă spre provă. Fusese atît de prins de manevre, că nici nu observase direcţia. Regina florilor sexy nu e încă acasă, comentă Cam. Poate are o întîlnire.

– Nu-şi dă întîlniri.

– De aceea încă nu te-ai mişcat spre ea?

– Cine spune că n-am făcut-o?

Cam rîse şi mai luă o gură de bere.

– Dacă ai fi făcut-o, puştiule, ai fi arătat al dracului de relaxat. M-ai prins, gîndi Seth, dar ridică din umeri. De fapt, pot să te las aici, continuă Cam. Ai putea să încerci: „Tocmai eram în trecere pe aici şi am venit să te pictez nud".

– Asta a funcţionat întotdeauna la tine?

– Ah!!! Cam scoase un oftat lung şi nostalgic privind cerul, ca la o amintire tainică şi visătoare. Poveşti pe care aş putea să le spun. Exact cum mi-am închipuit, cu cît mai mult sex primeşte un individ, cu atît mai puţin se gîndeşte la asta. Şi cu cît face mai puţin sex, cu atît mai mult se gîndeşte la el. Dar cel puţin cînd o face, doarme mai bine.

Seth se bătu peste buzunare.

– Ai un creion? Vreau să scriu asta undeva.

– E o bucăţică gustoasă.

Nostimada dispăru.

– Nu e un afurisit de fel de mîncare.

Obţinînd răspunsul pe care îl voia, Cam dădu din cap. Mă întreb dacă ai fost realmente încurcat cu ea.

Seth expiră cu un şuier, privind înapoi spre casa albastră plină de fantezie, ghemuită printre copaci, pînă ce ieşi din raza lor de vedere.

– Nu ştiu ce să spun. Trebuie să-mi organizez viaţa şi pînă atunci, nu am timp pentru.... încurcături. Dar m-am uitat la ea şi.... Ridică din umeri. Nu pot să-mi dau seama. Îmi place să fiu lîngă ea. Nu pentru că ar fi uşor de abordat. Jumătate din timp e ca şi cum aş avea de a face cu un porc spinos. Cîte un spin, în diademă.

– Femeile fără spini sînt bune pentru un tip doar pentru o noapte, sau pentru vreme bună. Dar cînd cauţi să cîştigi....

Pe faţa lui Seth se citi şoc şi panică.

– N-am spus asta. Am spus doar că îmi place să fiu lîngă ea.

– Şi cînd spui asta ai nişte ochi de căţeluş.

– La naiba. Şi faptul că putea să simtă căldura sîngelui ce-i inundase ceafa, îl mortifica. Nu putea decît să spere că lumina era destul de scăzută, pentru a nu-l observa Cam.

– Încă un minut şi ai începe să scîncești. N-ar trebui să mai înalţi pînza aia triunghiulară, sau o să-l laşi să se slăbească?

Bombănind către el însuşi, Seth ajustă otgoanele.

– Ascultă, vreau să o pictez, vreau să petrec cîtva timp ce ea. Şi vreau să intru în patul ei. Pot să le fac eu însumi, mulţumesc.

– Dacă o faci, poate că vei începe să dormi mai bine.

– Dru nu are nimic de a face cu felul cum dorm eu. Sau oricum, nu prea mult.

Cam reveni şi se îndreptă spre casă. Se lăsase amurgul.

– Deci o să-mi spui ce te ţine treaz noaptea, sau va trebui să smulg asta de la tine? Dacă nu-mi spui, Anna va face un iad din vieţile noastre, ale amîndurora, pînă cînd vei ceda.

Se gîndea la Gloria şi la cuvintele ce îi stăteau pe limbă. Dacă dădea drumul primului, restul pur şi simplu va ţîşni. Ar fi fost o avalanşă. Tot ce putea să vadă era familia lui îngropată sub ea.

Putea să-i spună orice lui Cam. Orice, nu asta.

Da, poate că era timpul să elaboreze altceva.

– Am avut un vis pur şi simplu ciudat.

– Ne întoarcem înapoi la sex? întrebă Cam. Pentru că în acest caz, ar trebui să aducem mai multă bere.

– Am visat-o pe Stella.

Umorul răutăcios de pe faţa lui Cam dispăru, lăsînd-o goală şi vulnerabilă.

– Mami? Ai visat-o pe mami?

– Ştiu că e ciudat. Nici măcar n-am întîlnit-o vreodată.

– Cum era.... E ciudat cîtă tristeţe se poate ascunde în tine. Ca un virus, zăcînd acolo luni de zile, poate chiar ani, numai pentru a ţîşni afară şi a răspîndi din nou slăbiciune şi neajutorare. Ce făceaţi?

— Şedeam pe doc în spatele casei. Era vară. Căldură, transpiraţie, blocaj. Pescuiam, doar o undiţă cu un fir şi puţin din brînza Brie a Annei.

– Ar fi bine să fi visat, reuşi să spună Cam. Sau eşti un om mort.

– Vezi, asta e treaba. Firul undiţei era în apă şi eu ştiam că am pus brînză drept momeală. Şi puteam să simt mirosul trandafirilor şi căldura soarelui. Şi atunci Foolish a aterizat alături de mine. Ştiam că a murit — vreau să spun, în vis. Ştiam — aşa că am fost grozav de surprins să-l văd. Următorul lucru de care am fost conştient era Stella şezînd pe doc lîngă mine.

– Cum arăta?

Nu părea o întrebare ciudată, în timp ce alunecau pe apa liniştită, în lumina ce se diminua. Părea ceva perfect raţional.

– Arăta grozav. Avea pe cap vechea ei pălărie kaki, fără bor. Genul acela pe care ţi l-ai îndesat şi tu pe cap, iar părul ei se revărsa din ea.

– Isuse! Cam îşi amintea vechea pălăie şi felul cum îşi îndesa ea părul de nestăpînit sub ea. Aveau o fotografie a ei cu pălăria aceea urîtă? Nu putea să-şi amintească.

– N-am vrut să te şochez.

Cam ridică doar capul.

– Ce s-a întîmplat în vis?

– Nu prea multe. Am stat doar acolo şi am discutat. Despre voi, indivizilor, despre Ray şi....

– Ce?

– Ce părere ar avea ei despre faptul că a venit timpul să înceapă să-şi joace rolul de bunică, deoarece înainte ratase asta. Nu a fost ceea ce am spus, ci cît de real părea. Chiar şi cînd m-am trezit stînd pe marginea patului, totul mi s-a părut real. Nu ştiu cum să-ţi explic.

– Da, te-am înţeles. Oare el nu avusese o mulţime de discuţii cu tatăl lui, după ce Ray a murit? Şi fraţii lui n-au trecut amîndoi prin această experienţă?

Dar fusese cu mult timp în urmă. Şi era şi mai mult, de cînd şi pierduseră mama. Dar nici unul dintre ei nu a avut şansa dureroasă de a mai vorbi cu ea. Nici chiar în vis.

– Întotdeauna am dorit să o fi cunoscut, continuă Seth. Simţeam ca şi cum tocmai am reuşit.

– Cînd s-a petrecut asta?

– Am impresia că săptămîna trecută. Şi înainte de a începe să vorbeşti, să ştii că nu am spus nimic atunci, deoarece mi-am închipuit că s-ar putea să o consideraţi o ciudăţenie. Trebuie să admiţi, totul e puţin cam fantasmagoric.

Încă n-ai văzut nimic, gîndi Cam. Dar aceasta era una din caracteristicile realităţii de a fi Quinn, Seth trebuia să o descopere singur.

– Dacă o mai visezi, întreabă-o dacă îşi aduce aminte de pîinea zucchini.

– De ce?

– Întreabă-o doar, spuse Cam în timp ce se îndreptau spre casă.

Cînd au ajuns acasă, tocmai se pregătea cina. Şi Dan McLean stătea lîngă cuptor, cu o bere în mînă, aplecat spre Anna, care-i dădea să guste dintr-o lingură cu sos roşu.

– Ce dracu' caută ăsta aici? întrebă Cam şi îşi aşternu pe figură o privire încruntată, pentru că Dan se aştepta la asta.

– Vagabondez şi eu pe aici. E formidabil, Miz Q. Nimeni nu-l prepară ca tine. Asta mă ajută să mă uit la mutra lui cu mai multă uşurinţă, adăugă făcînd un semn spre Seth.

– N-ai vagabondat pe aici şi acum două săptămîni? întrebă Cam.

– Nuuuu! Acum două săptămîni am vagabondat pe la Ethan. Îmi place să mă desfăşor peste tot.

– Dar mai mult din tine desfăşurîndu-se pe aici, decît pe acolo, aşa a fost ultima oară cînd te-am văzut. Seth şi vîrî degetele mari în buzunare şi se uită îndelung la prietenul lui din copilărie. Dan se împlinise într-un mod care indica o serioasă petrecere a timpului în sala de forţă.

– Oare oamenii nu pot să spună doar „Bună, ce bine că te revăd"? se minună Anna.

– Bună, deveni Seth ecoul ei. Ce bine că te revăd.

Apoi se îndreptară unul pe altul şi se apucară cu un singur braţ, ceea ce însemna o îmbrăţişare bărbătească.

Cam adulmecă oalele ce fierbeau la foc mic.

– Cristoase! Sînt făcut praf! E aşa de impresionant.

– De ce nu pui masa, îi sugeră Anna. Înainte de a deveni un prost sentimental.

– Lasă-l pe vagabond să o pună. Ştie unde se află totul. Trebuie să mă duc să-l detronez şi să-l execut pe băiatul nostru cel mic.

– Asigură-te că o să o faci în douăzeci de minute. Peste douăzeci şi unu ne aşezăm la masă.

– Pun eu masa, Miz Q.

– Nu, ieşi afară din bucătăria mea. Ia-ţi berea şi ieşi vitejeşte afară. Nu ştiu de ce nu am putut să am şi eu măcar o fată.

– Data viitoare, cînd personajul ăsta vine din nou să ne mănînce mîncarea, fă-l să-şi pună pe el o rochie, strigă Cam peste umăr, în timp ce se îndrepta spre bîrlogul şi întîlnirea fiului său cu destinul.

– Cam mă iubeşte ca pe un frate, rosti Dan deschizînd frigiderul pentru a-i da lui Seth o bere. Hai să mergem să ne aşezăm afară ca nişte bărbaţi, fabulînd şi povestind minciuni despre sex.

Se aşezară pe trepte. Fiecare luă o gură de bere.

– Aub spune că în ultima vreme ai fost în căutare. Se pare că ai găsit un studio deasupra florăresei.

– Adevărat. Aşa spune Aub? Sînt informat că fratele tău mai mic umblă după ea.

– Cînd are ocazia. Eu mă văd mai des cu ea, decît mă văd cu Will. Îl pun să facă atît de multe gărzi duble la spital, că a ajuns să strige şi în somn „basta!" şi alţi termeni medicali sexy.

– Voi, indivizilor, tot mai sînteţi cazaţi împreună?

– Da, pentru moment. Dar apartamentul e mai mult al meu. El trăieşte şi respiră la spital. Will McLean, doctor în medicină! Nu e ceva de rahat aşa o treabă?

– Cu adevărat a învăţat ceva disecînd broaşte la biologie. Tu erai mai ineficient.

Chiar şi de la această depărtare, gîndul îl făcu pe Dan să se strîmbe.

– A fost şi continuă să fie un ritual dezgustător. Nici o broască nu mi-a făcut vreodată rău. Acum că te-ai întors, mi-ai dat peste cap planurile de a te vizita în Italia, să putem sta amîndoi la o cafenea, pe trotuar...

– La o trattoria.

– Nu contează. Şi să facem ochi dulci femeilor sexy. Mi-am dat seama că vom avea mult de lucru, cu tine în calitate de artist şi cu mine aşa de al naibii de frumos.

– Ce s-a întîmplat cu profesoara cu care te vedeai? Shelly?

– Shelby. Da, ei bine, asta e o altă treabă, care îmi pune mica mea fantezie la încercare. Dan răscoli prin buzunare, scoase o cutie de bijuterii şi deschise capacul cu degetul.

– Drace, McLean, reuşi să strecoare Seth o vorbă, în timp ce clipea privind inelul cu diamant.

– Am planuri mari pentru mîine seară. Cină, lumînări, muzică, un genunchi în pămînt. Tot dichisul. Dan expiră tremurat. Să fiu al naibii dacă nu sunt îngrozit!

– Te însori?

– Omule, sper că da, deoarece o iubesc bucăţică cu bucăţică. Crezi că va fi de acord cu ăsta?

– De unde să ştiu eu?

– Eşi artist, zise Dan şi băgă inelul sub nasul lui Seth. Ţie cum ţi se pare?

Arăta ca o verigă de aur nostimă, cu un diamant în centru. Dar prietenia cerea ceva mai mult de atît.

– Arată grozav. Elegant, clasic.

– Da, da. Evident încîntat, Dan îl studie din nou. Aşa e şi ea, omule. Asta e Shelby. Expirînd zgomotos, puse cutia înapoi în buzunar. Atunci e în regulă. Vrea să te întîlnească. E şi ea implicată în prostia asta cu arta. Aşa am dat eu peste ea prima oară. Aubrey m-a cărat la o expoziţie de artă de la universitate, pentru că Will era imobilizat. Şi acolo se afla Shelby stînd în faţa unei picturi, ce arăta parcă era pictată de un cimpanzeu. Vreau să spun, ce naiba e cu rahatul ăsta care se pretinde şi se numeşte pictură? E o aiureală, dacă mă întrebi pe mine.

– Sunt sigur că Pollock a murit de ruşine.

-Da, adevărat, nu-mi pasă. Oricum, m-am dus la ea şi i-am trîntit-o cam aşa: „Ţie ce îţi spune asta?"

Bucurîndu-se să-şi vadă prietenul aşa aiurit, Seth se lăsă pe spate sprijinindu-se de trepte:

– Şi ea ce a răspuns?

– A spus că cei de cinci ani, din clasa ei de la grădiniţă, pictează mai bine cu degetele. Omule, omule, asta a fost dragose la prima vedere. Aşa că am scos pistolul cel mare, spunîndu-i că am un prieten artist, dar care pictează tablouri adevărate. Şi cînd am lansat numele tău, aproape a leşinat. Cred

că atunci a fost momentul în care mi-am dat seama cu adevărat că ai devenit doctor în arte frumoase.

– Mai ai schiţa aceea pe care am făcut-o, cu tine şi Will stînd pe closet?

– E la loc de onoare. Aşa că, ce părere ai dacă te-ai întîlni cu Shelby şi cu mine într-o seară, săptămîna viitoare? Să bem ceva, poate să mîncăm.

– Pot s-o fac, dar s-ar putea ca ea să se îndrăgostească de mine şi să-ţi sfărîme ţie inima.

– Da, se mai întîmplă şi aşa ceva. Totuşi, îl are pe prietenul acesta....

– Nu. Oroarea îl făcu pe Seth să ridice o mînă pentru a-l opri. Fără aranjamente. Va trebui doar să profiţi de ocazie, cînd fata ta va cădea sub vraja farmecului meu fatal.

După masă, şi după discuţii, Seth îl lăsă pe Dan să-l care după el la o noapte la *Shiney's,* care se transformă într-un maraton de amintiri şi de muzică proastă.

Îi lăsaseră aprinsă lumina din portal şi din camera de zi, aşa că îşi croi drumul în sus pe scări, după care se împiedică de cîinele întins în faţa uşii de la baie.

Înjură în barbă, şchiopătă spre camera lui şi se îndreptă spre cuvertura pe care se aşează. Urechile încă îi mai bubuiau de la ultimele sunete oribile, cînd căzu

cu faţa în jos pe pat. E bine să fii acasă, fu ultimul lui gînd şi se cufundă într-un somn fără vise.

– Mami? În biroul de la şantierul naval, Phillip căzu greoi pe scaun. A visat-o pe mami?

– Poate că a fost vis, poate că nu. Ethan îşi mîngîie bărbia.

– A spus că purta pălăria aceea veche?

– Exact.

– O purta destul de des, sublinie Phillip. Probabil că a văzut vreo fotografie unde era cu ea.

– Nu o poartă în nici una din fotografiile pe care le avem. Cam s-a uitat. Nu spun că nu a văzut o fotografie şi nu spun că nu a fost doar un vis. Dar e ciudat. Obişnuia să coboare şi să se aşeze pe doc alături de noi, exact cum a spus el. Nu dorea neapărat să pescuiască, dar dacă unul dintre noi stătea acolo făcînd ceva, venea şi rămînea acolo, pînă cînd începeam noi să vorbim despre indiferent ce aveam în guşă.

– Era foarte bună la treaba asta, fu de acord Ethan. Bună să ajungă la esenţa lucrurilor.

– Asta nu înseamnă că s-a întîmplat ceva asemănător cu noi şi după ce a murit tati.

– Nici nu trebuie să te gîndeşti la asta, sublinie Ethan în timp ce scotea o sticlă de apă din frigiderul din biroul lui Phillip.

– Ştiu. Dar ceva îl sîcîie pe puşti şi nu vrea să vorbească despre asta. Oricum nu cu mine. Asta doare puţin, admise Cam. Dacă cineva ar putea să-l facă să vorbească, asta e numai mami. Chiar şi în vis. Între timp, cred că trebuie doar să-l supraveghem. Mă duc jos, înainte de a-şi închipui că ne-am adunat aici pentru a vorbi despre el. Cam se îndreptă spre ieşire, apoi se opri şi se întoarse. I-am spus că, dacă o mai visează, să o întrebe despre pîinea zucchini.

Ambii lui fraţi priveau nedumeriţi. Apoi Ethan îşi aminti primul şi izbucni într-un rîs atît de puternic, încît trebui să se aşeze pe marginea biroului.

– Cristoase! Phillip se lăsă pe spătarul scaunului. Am uitat complet de asta.

– Vom vedea dacă ea îşi aminteşte, zise Cam apoi coborî în zgomotul perimetrului de lucru. Cobora ultima treaptă cînd uşa exterioară se deschise, aruncînd razele soarelui înăuntru, chiar pe deasupra lui Dru.

– Bună, frumoaso! Îl cauţi pe idiotul de frate-meu?

– Care frate idiot?

Rînjetul lui era de pură apreciere.

– Te-ai prins. Seth îşi cîştigă aici pîinea.

– În realitate, nu am fost... Dar Cam deja o luase de mînă şi o conducea înăuntru.

Cu picioarele depărtate, cu spatele la ea, Seth stătea pe puntea unei bărci, dezbrăcat pînă la brîu. Spatele şi braţele arătau mai mulţi muşchi decît te-ai fi aşteptat de la un bărbat care mînuia pensula pentru a trăi. Înghiţea hulpav dintr-o sticlă de apă, ca un om care nu băuse nimic de o săptămînă.

Privindu-l i se uscă şi ei gura.

Superficială, îşi spuse Dru. Superficială, superficială, superficială, să mă intereseze un bărbat doar pentru că arată fierbinte, puternic şi frumos. Apreciase întotdeauna intelectul şi tăria de caracter şi personalitatea şi... Un fund realmente superb, admise ea.

O atrăgea.

Reuşi să se oprească să nu-şi lingă buzele, înainte ca el să se întoarcă. Ridică mîna şi-şi şterse fruntea cu braţul, apoi o zări.

Acum, în plus faţă de corpul prelung masculin, îmbrăcat doar cu jeanşi şi ghete de lucru, simţurile ei fură asaltate şi de forţa mortală a zîmbetului lui.

Îi văzu gura mişcîndu-se — era, ca şi fundul, minunată. Dar vorbele pe care le spunea erau acoperite de muzică.

Dornic să asiste, Cam se îndreptă spre radio şi-i micşoră volumul la o sonoritate mai acceptabilă.

– Hei! Capul lui Aubrey apăru de sub punte. Ce se întîmplă?

– Avem companie. Dru privi cu ceva interes, cînd Seth îşi puse mîna pe umărul lui Aubrey, în timp ce sărea afară de sub punte. Avem programată şedinţa de pozat pentru mîine, nu-i aşa? întebă el în timp ce porni, trăgînd o cîrpă din buzunar şi ştergîndu-şi mîinile şi faţa.

– Da. Dru observă că Aubrey continua să privească cu un interes considerabil. Nu am vrut să vă întrerup lucrul. Am avut de făcut nişte drumuri, în timp ce domnul G. are grjă de prăvălie şi m-am gîndit să vin şi să mă uit puţin la operaţiunile de aici.

– Am să-ţi arăt tot.

– Eşti ocupat. Şi însoţitoarea ta blondă se uită la mine ca un cîine de pază, hotărî Dru. Oricum, mi s-a spus că tu eşti probabil cel pe care trebuie să-l văd, i se adresă ea lui Cam.

Cam făcu un gest spre Seth.

– Ţi-am zis eu că asta e ceea ce spun toate doamnele frumoase. Ce pot să fac pentru tine?

– Vreau să cumpăr o barcă.

– Aşa? Cam îşi petrecu un braţ peste umerii ei şi se întoarse să o conducă spre scări. Ei bine, dulceaţă, ai venit în locul potrivit.

– Hei, strigă Seth. Pot şi eu să vorbesc despre bărci.

– Partenerul junior. Încercăm să-l înveselim. Deci, ce fel de barcă te-ar interesa?

– Goeletă. 55 m. Fund arcuit, carcasă de cedru. Probabil o proră scobită, deşi sînt maleabilă, dacă proiectantul are altă idee. Vreau ceva cu un echilibru bun, stabilitate de nădejde, dar cînd vreau să se mişte, vreau să se mişte. Se întoarse să studieze galeria de schiţe şi îşi spuse că o să admire arta lor mai tîrziu. Acum, voia doar să-şi comunice puncul de vedere. Această carcasă, această proră, zise ea arătînd spre două schiţe. Vreau ceva demn de încredere, rapidă în vînt, o barcă rezistentă.

În mod evident ştia ce ambarcaţiune îşi doreşte.

– O treabă de comandă ca asta te va costa.

– Nu mă aştept să fie gratis, dar nu discut despre bani cu tine, nu-i aşa? Cred că este domeniul fratelui tău Phillip — şi dacă mai sînt şi alte amănunte specifice de proiectare, acestea vor fi de domeniul lui Ethan.

– Ţi-ai făcut bine temele!

– Îmi place să ştiu cu cine fac afaceri şi prefer să fie cei mai buni. Aceştia, din toate punctele de vedere, sînt Fraţii Quinn. Cît de repede puteţi să-mi întocmiţi proiectul?

Omule, o, omule, gîndi Cam, probabil că o să-l înnebuneşti pe puşti. Şi va fi foarte nostim de urmărit.

– Să mergem sus să stabilim totul.

Ethan fu cel care o însoţi la coborîre, treizeci de minute mai tîrziu. Doamna, descoperise el, cunoaşte totul despre ambarcaţiuni, are idei foarte clare despre ceea ce vrea şi se ţinuse tare în faţa unui grup de bărbaţi, care nu au avut niciodată argumentaţia prea blîndă.

– Vom avea o schiţă a proiectului, pînă la sfîrşitul săptămînii viitoare, îi spuse el. Chiar mai curînd, dacă puteam să-l determinăm pe Seth să facă cea mai mare parte a ei.

– Da? Trimise ceea ce spera că era o privire întîmplătoare spre spaţiul de lucru. El face unele proiecte?

– Cînd putem să-l prindem. Întotdeauna a avut această măiestrie. În mod evident desenează mai bine decît noi trei la un loc şi decît alţii.

Ea îi urmă privirea şi se uită la galeria de schiţe expuse.

– E o colecţie minunată retrospectivă, presupun. Poţi să vezi foarte clar progresul artistic.

– Acesta de aici. El bătu cu degetul pe schiţa unei ambarcaţiuni-papuc de mare viteză. A făcut desenul ăsta cînd avea zece ani.

– Zece? Fascinată, se apropie mai mult, studiindu-l aşa cum o studentă studiază într-un muzeu lucrările de început ale maestrului.

– Nu pot să-mi imaginez cum e să te naşti cu un astfel de dar. Pentru unii ar fi o povară, nu-i aşa?

Aşa este, se gîndi Ethan urmărind liniile vechiului său papuc de mare viteză, aşa cum fusese văzut de ochii şi talentul unui copil.

– Aşa cred. Dar nu pentru Seth. Pentru el e o bucurie şi ceea ce poţi numi o cale. Întotdeauna a fost. Asta e. Nu se implica niciodată prea mult într-o conversaţie, aşa că îi oferi un zîmbet blînd şi mîna lui. Va fi o plăcere să facem afaceri cu tine.

– La fel şi penru mine. Mulţumesc că ţi-ai făcut timp astăzi pentru mine.

– Întotdeauna avem timp.

O îndrumă spre ieşire, apoi se îndreptă spre compartimentul condus de Sugar Ray şi spre lemnul de santal. Se afla la jumătatea drumului spre strung, cînd Seth îşi opri unealta.

– Dru e sus cu băieţii?

– Nu. A plecat.

– A plecat? Ei bine, fir-ar al naibii, n-ai putut să-mi spui şi mie? Făcu un salt din barcă şi se îndreptă în fugă spre uşă.

Aubrey se încruntă privindu-l.

– E pe jumătate prins deja de ea.

– Aşa se pare. Ethan clătină din cap privindu-i figura. E vreo problemă?

– Nu ştiu. Ea ridică din umeri. Nu ştiu. Nu e chiar ceea ce mi-am imaginat eu pentru el, asta e tot. E cît

se poate de rigidă şi închipuită, cu nasul pe sus, dacă mă întrebi pe mine.

– E singură, o corectă Ethan. Nu toată lumea se simte aşa bine între oameni ca tine, Aubrey. În afară de asta, contează ceea ce îşi imaginează Seth.

– Da. Dar era departe de a fi convinsă în legătură cu Drusilla.

8

Deoarece nu-i spusese ce să îmbrace pentru şedinţa de pozat, Dru purta nişte pantaloni simpli albaştri de bumbac şi o bluză albă. Stropise grădina, îşi schimbase de două ori cerceii, apoi făcu o cană proaspătă de cafea.

Poate că, creolele ar fi fost o alegere mai bună, reflectă ea, pipăind micile boabe de lapis ce-i atîrnau la urechi. Bărbaţilor le plac femeile cu creole. Probabil că reprezentau un fel de fetiş erotic ţigănesc ciudat.

Şi de ce naiba îi păsa ei?

Nu era sigură dacă voia ca el să facă încă o mişcare spre ea. O mişcare, la urma urmei, invariabil duce la alta şi la ora actuală ea nu era interesată de tabla de şah a relaţiilor.

Sau nu fusese.

În mod cert, Jonah m-a făcut şah mat,se gîndi ea, şi se bucură de mica ei izbucnire de furie. Problema a fost că ea a crezut că are situaţia sub control, că toate piesele jocului erau în poziţia corectă.

Uitase cu desăvrşire faptul că el jucase şi pe altă tablă, simultan.

Lipsa lui de loialitate şi decepţia îi răniseră inima şi mîndria. Dar, în timp ce inima i se vindecase, poate prea uşor admise ea, mîndria rămăsese lezată.

Nu voia să mai fie prostită niciodată.

Dacă se va implica într-o relaţie cu Seth — şi juriul încă mai delibera în această privinţă — va fi în condiţiile impuse de ea.

Îşi dovedise că era mai mult decît un ornament în braţele unui bărbat, o crestătură pe piciorul patului, sau o treaptă pe scara avansării lui în carieră.

Jonah greşise scorul.

Mai important, ea dovedise că a putut să stea pe picioarele ei şi să-şi croiască o viaţă mulţumitoare.

Ceea ce nu însemna, admise ea, că nu îi lipsea un pic de companie, sau dogoarea sexului, sau provocarea mintală a dansului disputei cu un bărbat interesant şi atractiv.

Auzi cauciucurile scrîşnind pe aleea cu pietriş. Doar cîte un pas, îşi spuse ea, şi aşteptă ca el să bată la uşă.

E în regulă, reflectă apoi, chiar dacă a simţit o undă de căldură, în clipa în care a deschis uşa şi l-a privit. Asta nu făcea decît să dovedească că e o fiinţă umană şi că e sănătoasă.

– Bună dimineaţa, rosti ea în timp ce făcea un pas înapoi pentru a-l lăsa să intre.

– 'Neaţa. Îmi place locul ăsta. Tocmai am realizat că dacă nu l-ai fi cumpărat înainte de a veni eu acasă, aş fi făcut-o eu.

– Norocul meu.

— Aşa aş spune. În timp ce înainta, scrută camera de zi. Culori puternice, materiale bune, cugetă el. Ar fi trebuit să fie o dezordine mai mare, după gustul lui, dar ordinea de aici se potrivea cu mobila bună şi cu grijă aleasă, cu florile proaspete şi aerul îngrijit al tuturor.

– Ai spus că vrei să lucrezi în aer liber.

– Da. O, da, portretul tău! Scoase de sub braţ pachetul înfăşurat în hîrtie cafenie şi i-l întinse. Am să ţi-l agăţ eu, dacă ai hotărît locul.

– Ce repede! Şi pentru că nu putea să reziste, se aşeză pe sofa şi sfîşie ambalajul.

Alesese o ramă îngustă de lemn vopsit în auriu mat, care completa tonurile bogate ale florilor şi ale frunzelor, astfel încît arăta la fel de simplă şi puternică, precum pictura.

– E perfect. Mulţumesc. E un început minunat pentru colecţia mea Seth Quinn.

– Plănuieşti să aduni o colecţie?

Îşi plimbă un deget pe partea de sus a ramei, în timp ce se uita la el.

– Poate. Şi aş vrea să îl agăţi tu, deoarece mor să-l văd cum arată, dar nu am un cîrlig corespunzător.

– Ca ăsta? El scoase unul pe care îl luase cu el în buzunar.

– Ca ăsta. Îşi aplecă privirea, studiindu-l. Eşti foarte îndemînatic, nu-i aşa?

– Aproape indispensabil. Ai un ciocan şi un metru, sau trebuie să le aduc pe ale mele din maşină?

– Se întîmplă să am ciocan şi alte unelte casnice asortate. Se ridică, intră în bucătărie şi se întoarse cu un ciocan atît de nou încît sclipea.

– Unde vrei să-l agăţ?

– Sus. În dormitor. Se întoarse pentru a-i arăta drumul. Ce ai în geantă?

– Obiecte. Individul care a restaurat acest loc a ştiut ce face. Seth examină finisajul satinat al balustradei, în timp ce urcau la etajul întîi. Mă întreb cît i-a trebuit pentru a termina.

– Îi plăcea munca asta — şi profitul. Dar odată terminată treaba, s-a plictisit şi a plecat mai departe. Sau aşa mi-a spus, cînd l-am întrebat exact acelaş lucru.

– Cîte dormitoare? Trei?

– Patru, deşi unul e foarte mic, mai potrivit pentru un birou sau o mică bibliotecă.

– La etajul doi?

– Un pod finisat, care are potenţialul unui mic apartament. Sau, zise ea aruncîndu-i o privire, o mansardă pentru un artist.

Se întoarse în cameră şi Seth văzu imediat că alesese ce i se potrivea mai bine. Ferestrele ofereau priveliştea rîului, o întindere cu copaci şi o grădină umbroasă. Rama geamului era suficient de frumos sculptată pentru a fi încîntătoare şi alesese să drapeze voal alb transparent într-un fel de ghirlandă în partea de sus şi pe lateral, în loc de perdele obişnuite. Astfel razele soarelui erau difuze şi totuşi rămînea la vedere şi peisajul şi sculptura ramei.

Pe pereţi optase pentru albastru ca cerul, presărase două carpete cu flori pe duşumeaua de pin şi mobilase cu mobilă antică.

Patul era făcut, aşa cum se şi aşteptase şi acoperit cu o cuvertură albă cu cercuri înlănţuite din boboci de trandafiri, ce părea că fusese lucrată special pentru acel pat.

– Frumoasă piesă! Se aplecă să privească mai de aproape lucrătura cuverturii. Moştenire de familie?

– Nu. Am găsit-o la un tîrg de artă-şi-meserii din Pennsylvania, anul trecut. Cred că pe peretele dintre cele două ferestre. Va avea lumină bună, direct de la soare.

– Bună alegere. Ridică tabloul în sus. Şi va fi ca o altă fereastră, aşa că vei avea flori şi iarna.

– Exact la ce mă gîndisem şi eu, admise Dru. Cam pe aici?

Ea făcu un pas înapoi, controlă poziţia din mai multe unghiuri, rezistînd, pentru că era puţin prea sugestiv, să se lungească pe pat, pentru a vedea cum i se va părea cînd se va trezi dimineaţa.

– E perfect.

El se uită pe spatele tabloului, zgîrie un semn vag pe perete cu unghia degetului mare, şi apoi îl puse deoparte pentru a măsura.

E straniu, gîndi ea, să am din nou un bărbat în dormitor. Şi era departe de a fi neplăcut să-l vadă cu uneltele lui şi cu pictura, cu îmbrăcămintea grosolană şi cu mîinile lui frumoase.

Departe de a fi neplăcut, admise ea, să-şi imagineze aceste frumoase mîini pe pielea ei.

– Uită-te şi spune-mi ce crezi despre ceea ce e în geantă, zise el fără să se uite în jur.

Ea o luă şi o deschise. Şi sprîncenele i se ridicară sus de tot, în timp ce scotea o fustă transparentă lungă — pansele purpurii pe fond albastru răcoros — şi un top îngust cu bretele subţiri, în aceeaşi nuanţă de albastru.

– Eşti un om hotărît, nu-i aşa?

– Iar tu obţii ceea ce vrei. Se uită în urmă, cu o expresie pe cît de relaxată, pe atît de obraznică. Şi apoi,

ai aceşti.... Făcu un cerc cu degetul în aer. Cercei creoli. Se potrivesc cu astea.

N-am ştiut, gîndi Dru, dar nu spuse decît:

– Hmmm. Aşează fusta şi topul pe pat, apoi se dădu un pas înapoi şi fixă cu privirea tabloul de pe cîrlig. Partea stînga jos trebuie să fie puţin ridicată — prea mult. Aşa. E perfect. Pictat, înrămat şi agăţat de Quinn. Nu e o afacere prea proastă pentru mine.

– E bine şi pentru intenţiile mele, zise el privind-o.

Cînd făcu un pas spre ea, consideră că trebuie să facă şi ea unul spre el. Apoi sună telefonul.

– Scuză-mă. Pentru orice eventualitate, se asigură ridicînd receptorul de pe noptieră. Alo!

– Bună, prinţeso!

– Tati. Plăcere, durere şi, scandalos, o urmă de plictiseală i se răsuci în suflet. De ce nu eşti pe al şaptelea teren verde la ora aceasta, duminica dimineaţa?

– Am nişte noutăţi neplăcute. Proctor scoase un lung oftat. Iubito, mama ta şi cu mine divorţăm.

– A, îmi dau seama. Pulsul de la tîmplă începu să se zbată. Trebuie să aştepţi un minut. Apăsă pe tasta reţine, şi se întoarse spre Seth. Regret, trebuie să fac asta. Există cafea în bucătărie. Nu va dura mult.

Faţa ei devenise inexpresivă. Era foarte liniştită şi foarte goală. Am să iau o cană, înainte de a pleca. Nu te grăbi.

Ea aşteptă pînă îl auzi cum începe să coboare, apoi se aşeză pe marginea patului şi luă din nou legătura cu tatăl ei.

– Regret, tati. Ce s-a întîmplat... îşi muşcă buzele înainte de a putea să termine întrebarea: ...de data asta?

– Mi-e teamă că de la o vreme mama ta şi cu mine n-am mai putut să continuăm. Am încercat să te protejez şi să nu-ţi relatez problemele noastre. Nu mă îndoiesc că am fi luat această măsură cu ani în urmă, dacă n-ai fi fost tu. Dar acum, ei bine, astfel de lucruri se întîmplă, prinţeso.

– Regret foarte mult. Îşi cunoştea bine rolul şi termină cu: exisă ceva cu care pot să te ajut?

– O, ei bine! Sînt sigur că m-aş simţi mai bine dacă aş putea să-ţi explic totul, ca să mă asigur că nu eşti supărată din cauza noastră. Dar e prea complicat să discutăm la telefon. De ce nu vii acasă în după-amiaza asta? Vom lua prînzul, doar tu şi cu mine. Nimic nu mi-ar lumina ziua mai mult decît să o petrec cu fetiţa mea.

– Regret. Astăzi am o obligaţie.

– Sigur, date fiind circumstanţele, e mult mai importantă.

Tîmpla i se zbătea şi vinovăţia începu să-i răscolească stomacul.

– Nu pot să anulez acest angajament. De fapt, eram chiar gata....

– În regulă. Totul e în regulă, zise el cu o voce care reuşi să fie pe cît de îndurerată, pe atît de vioaie. Speram că ai putea să ai puţin timp pentru mine. Treizeci de ani. Treizeci, şi uite unde am ajuns.

Dru îşi atenuă încordarea masîndu-şi ceafa.

– Regret, tati.

Pierduse noţiunea timpului, de cînd tot repeta această frază cu ocazia genului acesta de conversaţii. Cînd închise, Dru ştia că era obosită să o tot repete.

Nu trecu mult de cînd pusese telefonul jos, că sună din nou.

Treizeci de ani, gîndi Dru, pot conta pe al şaselea simţ pe care părinţii mei îl au unul faţă de altul. Resemnată, ridică receptorul.

– Bună, mami.

El întinse o pătură roşie pe iarbă la malul apei, unde existau şi raze de soare şi pete de umbră. Adăugă un coş de nuiele pentru picnic şi sprijini de el o sticlă de vin desfăcută şi un pahar cu picior. O carte subţire cu o copertă albă uzată se afla alături.

Ea se îmbrăcase cu hainele pe care i le cumpărase el şi cerceii creoli, aşa cum îi ceruse. Şi folosise tot acest timp pentru a se calma.

Masa lui era deja plină cu instrumentele de lucru şi un bloc de desen. La picioare se afla radioul portabil, dar în loc de rock se auzea Mozart. Şi asta o surprinse.

– Regret că am întîrziat, se scuză ea ieşind de sub portal.

– Nici o problemă. O privire aruncată spre faţa ei îl făcu să se îndrepte spre ea. O cuprinse în braţe, ignorînd tresărirea ei şi reţinînd-o blînd.

O parte din ea voia să se adăpostească strîns în această incontestabilă ofertă de confort.

– Arăt chiar aşa de rău?

– Arăţi tristă. Îşi trecu buzele peste părul ei. Vrei să facem treaba asta altă dată?

– Nu. Nu e nimic, categoric. Doar obişnuitele nebunii familiale.

– Sînt bun la astea. Îi împinse uşor cu degetele capul înapoi. Sînt expert în nebuniile familiale

– Nu de felul acestora. Se retrase puţin. Părinţii mei divorţează.

– O, iubito! Îi atinse obrazul. Regret!

– Nu, nu, nu. Spre mirarea lui, ea rîse şi îşi apăsă podul palmelor pe tîmple. Tu nu cred că te-ai confruntat cu aşa ceva. Îşi aruncă cuvîntul divorţ de la unul la altul, ca pe o minge de ping-pong. La fiecare doi ani primesc un telefon: „Dru, am nişte veşti triste." Sau „Dru, nu ştiu cum să-ţi spun...". Odată, cînd aveam

şaispezece ani, s-au despărţit cu adevărat aproape două luni. Foarte atenţi să o facă în timpul vacanţei mele de vară, pentru ca mama să poată zbura cu mine în Europa timp de o săptămnă, iar tata să poată după aceea să mă care cu el la Bar Harbor, să navigăm.

– Sună ca şi cum tu ai fi fost de fapt mingea de ping-pong.

– Da, chiar aşa a fost. Mă oboseau, de aceea am fugit, înainte... Înainte de a începe să-i dispreţuiesc. Şi chiar şi acum, mă rog lui Dumnezeu să trec peste asta. Sună cam rece, egoist şi oribil.

– Nu, nu-i deloc aşa. Nu, atunci cînd ai lacrimi în ochi.

– Mă iubesc atît de mult, afirmă ea liniştită. Sau poate nu destul. Nu am fost în stare niciodată să-mi dau seama. Presupun că nici ei. Nu pot să rămîn cu ei, să stau acolo ca suport, sau ca arbitru, tot restul vieţii.

– Le-ai spus?

– Am încercat. Dar nu ascultă. Îşi frecă braţele, ca şi cum şi-ar fi netezit nişte pene zburlite. Şi nu ar trebui să arunc mizeriile astea ale mele în capul tău.

– De ce nu? Practic, asta ne consolidează prietenia.

Ea scoase un mic hohot de rîs.

– Eşti teribil de bun la aşa ceva.

– Sînt bun la atîtea lucruri! Care dintre ele?

– Să asculţi, acesta ar fi unul. Se aplecă şi îl sărută pe obraz. N-am fost niciodată în stare să rog pe cineva să mă asculte. Nu mi se pare să o fi făcut nici cu tine. Şi al doilea — îl sărută şi pe celălalt obraz — eşti bun să mă faci să rîd, chiar şi cînd sînt supărată.

– Am să ascult şi mai multe — şi am să te fac să rîzi — dacă o să mă mai săruţi. Şi de data aceasta îndreaptă-te într-acolo, adăugă el lovindu-se uşor cu degetul pe buze.

– Mulţumesc, dar asta a fost tot. Hai să lăsăm totul deoparte. Nu pot să fac nimic pentru ei. Se depărtă de el. Presupun că vrei să stau pe pătură.

– De ce să nu renunţăm pentru astăzi şi să mergem să navigăm? Întotdeauna îmi linişteşte creierul.

– Nu, tu eşti deja în priză, iar eu îmi voi scoate astfel gîndurile din minte. Totuşi, îţi mulţumesc, Seth.

Satisfăcut că tristeţea dispăruse de pe faţa ei, dădu din cap.

– În regulă. Dacă hotărăşti pînă la urmă că vrei să ne oprim, spune-o. Mai întîi scoate-ţi pantofii. Făcu un pas mai departe de şevalet.

– Un picnic în picioarele goale!

– Da. Întinde-te pe pătură.

Îşi închipuise că va sta pe ea, cu fusta drapată în jur citind cartea. Totuşi păşi pe pătură.

– Cu fața în sus, sau în jos?

– Pe spate. Grăbește-te puțin, îi sugeră el în timp ce se învîrtea în jurul ei. Stai cu brațul drept sub cap. Îndoiește cotul, relaxează-ți mîna.

– Mă simt prost. În studio, nu m-am simțit prost.

– Nu te mai gîndi la asta. Și ridică genunchiul stîng. Cînd făcu așa fusta urmă mișcarea, lipindu-se de partea de jos a picioarelor ei.

– O, așa! Îngenunchie și ochii ei deveniră două fante, cînd îi trase în sus tivul fustei, astfel încît să-i dezvelească piciorul stîng, pînă la mijlocul coapsei.

– Nu se presupune că ar trebui să spui ceva despre faptul că n-ai să mă atingi, și că totul e de dragul artei?

– E într-adevăr de dragul artei. Cu încheieturile degetelor îi atinse în treacăt coapsa, cînd îi aranjă materialul. Totuși am să te ating și pe tine. Coborî breteaua topului de pe umăr, studie rezultatul și dădu din cap. Relaxează-te. Începe cu degetele de la picioare. Își trecu o mînă peste piciorul ei gol. Și apropie-te de felul tău obișnuit de a fi. Privind-o, își plimbă mîna pe gambă, în sus spre genunchi. Întoarce-ți capul spre mine.

Se execută și privi spre uneltele de picură, pe care și le adusese lîngă șevalet.

– Astea sînt acuarele? Am crezut că ai spus că vrei să mă pictezi în ulei.

– Acum e o acuarelă. Pentru ulei, am altceva în minte.

– Deci, ia spune-mi. De cîte ori crezi că poți să mă convingi să fac asta.

– De cîte ori va fi nevoie. Te bucuri de o după-amiază liniștită lîngă apă, îi sugeră el în timp ce începu să schițeze rapid pe carton. Puțin somnoroasă de la vin și de la citit.

– Sînt singură?

– Pentru moment. Acum visezi cu ochii deschiși. Gîndește-te la orice dorești.

– Dacă va fi prea cald, am să mă strecor în rîu.

– E atît de cald cît vrei tu să fie. Închide ochii, Dru. Visează puțin.

Făcu ceea ce i se spuse. Muzica blîndă, romantică, era ca un balsam în jur.

– La ce te gîndești cînd pictezi? întrebă ea.

– Să mă gîndesc? La această întrebare, mintea lui se goli complet. Nu știu. Ah.... La forme, bănuiesc. La lumină, la umbre. Pfui! La starea sufletească. Nu am un răspuns.

– Tocmai ai răspuns la o întrebare pe care nici nu am pus-o. E vorba de instinct. Talentul tău e instinctiv. Într-adevăr așa trebuie să fie, pentru că ai fost bun la desen încă de mic.

– Tu ce ai vrut să te faci cînd erai puștoaică? Trupul prelung, se prelingea subțire spre el. Forme.

— O mulţime de lucruri. Balerină, stea de cinema, explorator. Misionară.

– Oho, misionară! Adevărat? Soarele se strecura printre frunze şi se aşeza blînd pe pielea ei. Lumini şi umbre.

– A fost o ambiţie de scurtă durată, dar adîncă. Însă ceea ce nu mi-am închipuit că voi fi vreodată, a fost femeie de afaceri. Surpriză.

– Dar îţi place.

– La nebunie. Îmi place să pot să beneficiez de ceea ce odată am crezut că e o pasiune a mea şi puţin talent pentru flori, şi să realizez ceva cu ea. Mintea începu să i se lase purtată de valuri, ca rîul care aluneca pe alături. Nu am fost niciodată în stare să vorbesc cu cineva, în felul în care pot vorbi cu tine.

– Nu mai spune? Arăta ca o zînă din poveşti — forma exotică a ochilor, casca sexy a părului negru. Încrederea perfect feminină a pozei. O zînă din poveşti moleşită, singură în propria ei poieniţă. Stare sufletească. De ce crezi că e aşa? se minună el.

– Nu am cheia enigmei. Şi cu un suspin, adormi.

Muzica se schimbase. O femeie cu o voce de inimă albastră cînta despre dragoste. Încă pe jumătate visînd, Dru se mişcă.

– Cine cîntă? murmură ea.

– Darcy Gallagher. Cîteva bocete acolo. Am înregistrat un spectacol pe care l-a dat cu cei doi fraţi ai ei, acum cîţiva ani în County Waterford. Într-un locuşor cu numele Ardmore. A fost extraordinar.

– Mmm. Cred că am auzit... Se opri cînd, deschizînd ochii îl descoperi pe Seth alături de ea pe pătură, cu un album de crochiuri, în loc să stea la masa lui. Ce faci?

– Aştept să te trezeşti.

– Am adormit. Jenată se ridică într-un cot. Iartămă. Cît timp am fost plecată?

– Nu ştiu. Nu am ceas. Puse albumul deoparte. Nu e nevoie să te scuzi. Mi-ai oferit exact ceea ce căutam.

Încercînd să-şi limpezească mintea, privi spre masă. Cartonul cu acuarela era, în mod frustrant, în afara privirii ei.

– Ai terminat?

– Nu, dar am avut un început dat naibii. Cronometru sau nu, stomacul meu îmi spune că e ora prînzului. Deschise capacul unei genţi frigorifice.

– Ai adus un adevărat picnic.

– Coşul de nuiele era pentru artă, răcitorul pentru ceva mai practic. Avem pîine, brînză, struguri, ceva din pateul acela în care Phil are mare încredere. În timp ce vorbea, scoase farfuriile. Şi, deşi a trebuit să mă înjosesc şi să implor, şi ceva din salata de paste

a Annei. Şi vinul acesta minunat, pe care l-am descoperit la Veneţia. Se numeşte Vise. Pare să se potrivească.

– Încerci să faci din asta o întîlnire, zise ea precaută.

– Prea tîrziu. Turnă primul pahar şi i-l dădu. Este deja e o întîlnire. Am vrut să te întreb de ce ţi-ai luat ieri zborul aşa repede, cînd ai venit pe la şantierul naval.

– Îmi terminasem treaba. Alese un strugure rece, gustîndu-i boabele ce pocneau. Şi a trebuit să mă întorc la muncă.

– Deci vrei o ambarcaţiune?

– Da. Vreau. Îmi place să navighez.

– Vino să navigăm împreună. În felul acesta poţi să verifici cît bună e o barcă făcută de Quinn, pentru navigaţia pe mare.

– Am să mă gîndesc la asta. Gustă pateul şi scoase un mică exclamaţie sexy, de plăcere. Fratele tău Phillip are gusturi excelente. Sînt foarte diferiţi, fraţii tăi. Totuşi acţionează împreună, ca unul singur.

– Asta aparţine familiei.

– Aşa? Nu, nu întotdeauna, nici chiar de obicei, cel puţin după experienţa mea. Ai tăi sînt unici, în diverse feluri. Cum de nu eşti rănit?

El ridică ochii mestecînd salata de paste.

– Pardon?

– Există destule informaţii strecurate în poveştile pe care le-am citit despre tine, şi din ceea ce am auzit locuind în Saint Chris, care să-mi spună că ai avut o copilărie foarte grea. Aşa mi-ai spus chiar şi tu. Cum ai trecut prin asta fără să fii rănit?

Articolele de presă de abia scrijelesc suprafaţa,se gîndi Seth. Habar nu aveau de băiatul care se ascundea, sau care luptase mai mult decît o dată, să scape din mîinile bîjbîitoare ale beţivilor sau drogaţilor pe care Gloria îi aducea acasă.

Nu ştiau de bătăile, de şantajul, sau frica, rămase ca un sîmbure dur în inima lui.

– M-au salvat, afirmă el cu o onestitate absolută, care făcu să i se usuce gîtul. Nu e o exagerare cînd spun că mi-au salvat viaţa. Ray Quinn, apoi Cam, Ethan şi Phil. Şi-au dat vieţile peste cap din cauza mea şi în felul acesta, au schimbat-o şi pe a mea. Ca şi Anna, Grace, Sybill şi Aubrey. Mi-au dăruit un cămin şi nimic din ce s-a întîmplat înainte n-a mai contat prea mult, cum a contat tot ce a venit după.

Nespus de emoţionată, se aplecă înainte şi-şi atinse buzele de ale lui.

– Asta e pentru a treia oară. Pentru că m-ai făcut ca tine. Eşti un om bun. Nu ştiu pur şi simplu ce să mă fac cu tine.

– Ai putea să începi acordîndu-mi încredere.

– Nu. Se retrase din nou şi rupse o bucăţică de pîine. Nimic nu începe cu încrederea. Aceasta se capătă pe parcurs. Şi la mine, ar putea să ia un timp considerabil.

– Poate că aş putea să-ţi grantez, că nu sînt deloc asemănător individului cu care ai fost logodită. Cînd trupul îi deveni rigid, el ridică din umeri. Nu sînt singurul care am văzut scris, sau am auzit vorbindu-se.

Şi cînd ea atinsese un domeniu personal, îşi aminti, el n-a îngheţat.

– Într-adevăr, nu te asemeni sub nici o formă cu Jonah. N-am participat niciodată la un picnic, mîncînd salata de paste a surorii lui.

– Cina la *Jean-Louis* din Watergate, sau la oricare local franţuzesc elegant şi la modă. Inaugurări la *Centrul Kennedy*. Cocktail-uri isteţe în interior la *Beltway* şi gustări ocazionale duminică după-amiaza, cu prieteni din înalta societate. Stai puţin. Cum m-am descurcat?

– Destul de aproape. De fapt, drept la ţintă.

– Acum eşti cu mult mai departe de *Beltway*. Ei au de pierdut.

– Se pare că rezistă.

– L-ai iubit?

Deschise gura, apoi se trezi răspunzînd cu deplină onestitate.

– Nu mai ştiu. În mod cert am crezut că-l iubesc, dar nu am intenţionat niciodată să mă mărit cu el. Era atractiv, sclipitor, de un sarcasm mortal, ce adesea părea spiritual — şi uneori era. Şi, aşa cum s-a dovedit mai tîrziu, fidel ca un motan de pe uliţă. Mai bine că am aflat asta înainte de a ne căsători, decît după. Dar datorită acestei experienţe, am învăţat despre mine ceva valoros. Nimeni nu mă înşeală fără consecinţe serioase.

– I-ai strivit biluţele, nu-i aşa?

– O, mai rău. Muşcă delicat din pateu. Îşi lăsase la mine acasă haina de caşmir, printre alte articole. În timp ce îi împachetam lucrurile cu detaşare, am scos-o afară din cutie. I-am tăiat mînecile, gulerul, nasturii. Şi pentru că asta mi-a făcut atîta plăcere, am pus toate CD-urile cu Melissa Etheridge în cuptorul cu microunde, unul după altul. E o artistă minunată, dar nu pot să o ascult nici astăzi, fără să simt nevoia de distrugere. Apoi i-am pus mocasinii Ferragamo în maşina de spălat. Aceste acţiuni au fost cam dure pentru instalaţiile mele, dar bune pentru sufletul meu. După această mişcare, eram gata să arunc în closet şi să trag apa peste inelul de logodnă cu un diamant alb rusesc de trei carate, tăiat pătrat, dar bunul simţ a prevalat.

– Ce ai făcut cu el?

– L-am pus într-un plic, pe care am scris *„Pentru Păcatele Lui"* şi apoi i-am dat drumul în cutia milei dintr-o mică bisericuţă din Georgetown. Foarte dramatic, dar încă o dată, satisfăcător.

De data asta Seth se aplecă şi îşi atinse buzele de ale ei.

– Frumoasă treabă, campioano!

– Da, şi eu am gîndit la fel. Îşi ridică genunchii şi sorbi din vin în timp ce se uita dincolo de apă. O seamă din cunoştinţele mele cred că am părăsit D.C. şi m-am mutat aici din cauza lui Jonah. Greşesc. Mi-a plăcut aici, din prima clipă cînd am venit, cu bunicul. Cînd am ştiut că trebuie să rup cu trecutul, să iau totul de la capăt, am încercat să mă imaginez locuind în diverse locuri, chiar şi în diverse ţări. Dar întotdeauna mintea mea revenea aici. N-am făcut-o dintr-un impuls, o mulţime de oameni cred asta, m-am gîndit serios. Am plănuit ani întregi. Aşa fac eu lucrurile, le plănuiesc. Pas cu pas. Făcu o pauză şi îşi odihni bărbia pe genunchi, în timp ce-l studia. În mod evident, continuă ea, probabil că am rătăcit pe undeva un pas în privinţa ta, altfel n-aş sta aici pe iarbă bînd vin într-o duminică după-amiază şi spunîndu-ţi lucruri despre care nu avusesem intenţia să vorbesc. Ridică din nou capul şi sorbi din vin. Dar tu asculţi. Acesta e un dar. Şi o armă.

– N-am intenţia să te rănesc.

– Oamenii normali nu înfiripă o relaţie, cu intenţia de a se răni unul pe altul. Şi totuşi, asta fac. Poate că eu voi fi cea care va sfîrşi prin a te răni pe tine.

– Ia să vedem. Îi prinse ceafa în palma lui, masînd-o uşor, în timp ce se apleca şi-şi lipea buzele de ale ei. Nu, rosti el după o clipă. Încă nici o rană.

Apoi întorcîndu-se spre ea, îi cuprinse faţa în mîini şi o ridică, pînă ce buzele lor li se întîlniră din nou.

Foarte uşor, dar deodată, profund şi cu forţă blîndă, gura lui se mişcă peste a ei. Cu alunecări mătăsoase îi cercetă limba într-un fel de dans, în timp ce degetele lui se plimbau în jos pe gîtul ei, pe curba umerilor.

Avea gust de vin, ce se vărsă neobservat cînd mîna ei rămase moale pe pahar. El fu conştient de felul cum îl apucă şi cum expiră, cînd îl trase mai aproape scoţînd un geamăt.

O aşeză cu spatele pe pătură, alunecînd lîngă ea cînd îşi înnodă braţele în jurul gîtului lui.

Îi dorea greutatea. Îi dorea mîinile. Îi dorea gura, să continue iar şi iar să o apuce pe a ei. Simţi mîngîierea degetelor lui pe gît şi se înfioră. Îndepărtară materialul subţire al topului, apoi alunecară în jos, pentru a dansa pe sînii ei.

Îi murmură numele, înainte de a o muşca uşor de obraz. Iar mîna lui, cu o formă atît de frumoasă şi aşa de aspră de la lucru, o frămînta.

O străbătu o fierbinţeală, zorind-o să dea şi să ia. În loc de asta, îşi puse o mînă pe umărul lui.

– Aşteaptă, Seth.

Gura lui se întoarse la gura ei, şi mai flămîndă, şi cu o periculoasă savoare de urgenţă.

– Lasă-mă să te ating. Trebuie să te ating.

– Aşteaptă.

Îşi înăbuşi o înjurătură şi rămase cu fruntea lipită de a ei, în timp ce sîngele îi clocotea. Putea să-i simtă trupul vibrînd sub al lui şi ştia că şi ea îl dorea.

– Bine, bine, reuşi să spună. Dar de ce?

– Nu sînt gata.

– O, iubito! De a-i fi mai gata, m-ai termina.

– A te dori nu e acelaşi lucru cu a fi gata. Dar îi era teamă că el avea dreptate. Nu am intenţionat să se întîmple asta, nu aşa. N-am să fac dragoste cu un bărbat care se pare că e încurcat cu altcineva.

– Încurcat, cu cine? Isuse, Dru, de abia m-am întors acasă şi nu m-am uitat la altă femeie din momentul în care te-am văzut pe tine.

– Ai fost încurcat cu ea, cu mult înainte de a mă vedea pe mine. El arăta aşa de uluit, aşa de răvăşit, aşa de frustrat, că ei îi veni să rîdă. Dar rămase fermă: Aubrey.

– Ce e cu Aubrey? Îi trebuiră mai multe secunde şocante pentru a înţelege ce a vrut ea să spună. *Aubrey?* Eu şi..... Cristoase ajută-mă, glumeşti? Ar fi

rîs, dacă ideea nu l-ar fi şocat atît de tare. De unde ai scos-o şi pe asta?

– Nu sînt oarbă. Iritată, îl împinse. Dă-te la o parte, fii bun.

– Nu sînt încurcat cu.... Nici nu putea pronunţe cuvîntul, dar se dădu de o parte. Nu există. Isuse, Dru, e sora mea.

– Nu, nu e.

– Nepoată.

– Nu e nici asta. Şi poate că tu ai uitat ce e între voi — nu mă prosti pe mine — dar mă îndoiesc foarte mult că şi ea.

– Nu mă gîndesc la ea în felul acesta.

– Probabil că tu nu, în mod conştient.

– Dar deloc. Însăşi ideea începuse să stîrnească panică în fiinţa lui. La nici un nivel. Şi nici ea.

Dru îşi netezi fusta.

– Eşti sigur?

– Categoric. Dar sămînţa fusese aruncată. Da. Şi dacă ai ideea nebunească că a fi cu tine înseamnă într-un fel a o înşela pe Aubrey, poţi să-ţi muţi gîndul.

– Ceea ce cred eu, zise calmă Dru, este că nu intenţionez să am nici o relaţie cu un bărbat, pe care îl suspectez că e atras de altcineva. Poate că ar trebui să lămureşti asta cu Aubrey, înainte ca orice altceva să continue între noi. Acum, cred că ar fi mai

bine să considerăm că a fost o şedinţă de pozat. Te deranjează dacă arunc o privire la tablou?

– Da, se repezi el. Mă deranjează. Poţi să-l vezi cînd e gata.

– În regulă. Ei bine, cugetă ea, temperamentul artistic iese la iveală. Am să împachetez mîncarea în locul tău. Îmi dau seama că mai vrei cel puţin încă o şedinţă, zise ea începînd să strîngă geanta frigorifică. Pot să-ţi dau un timp duminica viitoare.

El se ridică, şi se uită la ea.

– Eşti un caz. Dacă un nenorocit te-a înşelat, asta înseamnă că toţi înşelăm?

– Nu. Ea îi înţelegea izbucnirea şi deşi părea o concluzie rezonabilă cea trasă de el, totuşi nu şi-o părăsi pe a ei. Nu, deloc. De fapt, cred că tu eşti cinstit, la fel ca ceilalţi. Dar nu pot să am în vedere să fiu cu tine, dacă gîndesc altfel. Şi, aşa cum am spus, nu sînt gata să fac acest pas cu tine, pentru că am rezerve în legătură cu sentimentele tale faţă de altcineva —şi ale ei faţă de tine. Ridică ochii spre el. Am fost victima-clişeu a unei femei, Seth. Şi nu vreau să fac acelaşi lucru nimănui altcuiva.

– Sună ca şi cum, în loc să mă întrebi în legătură cu rănile mele, ar fi trebuit să te întreb eu pe tine.

Ea se ridică şi dădu din cap.

– Da, poate că aşa ar fi trebuit. Şi pentru că intenţionezi să te superi, te las în pace.

El o apucă de braţ şi, înainte ca ea să poată să se degajeze, o răsuci aşa de repede încît simţi frica izbucnindu-i în gît ca o bombă.

– Continui să vorbeşti de paşii aceia pe care îi faci unul cîte unul, iubito. S-ar putea să-ţi ia mai mult timp pînă să cazi, totuşi vei cădea la fel de serios.

– Acum lasă-mă să plec.

El îi dădu drumul şi îi întoarse spatele pentru a-şi aduna uneltele. Mai zguduită decît ar fi vrut să admită, Dru se îndreptă încet spre casă.

Totuşi, admise ea, e o retragere.

9

Femeile! Seth băgă geanta frigorifică în portbagajul maşinii, apoi ridică coşul de nuiele de dincolo de ea. Exact cînd crezi că le înţelegi, devin nişte străini. Şi aceşti străini au puterea să transforme un bărbat normal şi rezonabil într-un idiot bîiguitor.

Un bărbat nu poate face nimic pentru a le rezista.

Băgă în portbagaj pătura, dădu un şut cauciucului apoi o scoase din nou. Privi spre casa ei şi scoase un mîrîit satisfăcut.

Bombănelile lui erau o combinaţie de înjurături, remarci energice şi alte bîiguieli, cînd se îndreptă spre masa pliantă şi cartonul cu acuarele.

Şi iat-o, dormind pe pătura roşie în razele soarelui cu picăţele. Toată numai membre şi culoare, cu figura aia de zînă din poveşti, dormind.

– Ştiu precis de cine sînt atras, i se adresă el în timp ce ridică cu grijă tabloul neterminat şi-l duse spre maşină. Un individ se dovedeşte a fi o scîrbă şi de aceea ne condamni pe toţi? Aşează cartonul pe pătură

şi se încruntă la el. Ei bine, asta e problema ta, surioară.

Surioară, reflectă el şi simţi o senzaţie neplăcută în somac. De ce naiba şi-a băgat ea în cap aşa ceva despre Aubrey? Era imposibil, asta e tot. E o treabă imposibilă.

Aşa trebuia să fie.

O iubea pe Aubrey. Sigur că o iubea. Dar niciodată nu se gîndise la.... Oare?

– Vezi, *vezi?* Îndreptă un deget spre tablou. Asta e ceea ce ne face genul tău de femeie. Încurci toate treburile, pînă cînd ajungem să ne luăm la întrebări propriile noastre creiere. Ei bine, cu mine n-are să-ţi meargă.

Deoarece era mai confortabil, în timp ce terminase de încărcat maşina îşi potolise furia. Aproape era gata să întoarcă pentru a se îndrepta spre casă, cînd stopă maşina şi verifică benzina.

– Tocmai am stabilit o treabă! rosti el tare şi dădu din cap spre tablou. O dată pentru totdeauna. Şi vom vedea cine e idiotul.

Trase pe aleea de acces a casei lui Aubrey, sări din maşină şi se îndreptă spre uşă, ghidat de jignirea adusă şi de furie. Nu bătu. Nimeni nu se aştepta să o facă.

Camera de zi, ca şi restul casei, era frumos zugrăvită şi într-o dezordine suficientă pentru a fi confortabilă,

dar necruţător de curată. Grace avea talent la astfel de treburi.

Cîndva reuşise să supravieţuiască , făcînd curat în casele oamenilor. Acum avea propria ei afacere, un seviciu de curăţenie, cu mai mult de douăzeci de angajaţi, care se ocupau de casele şi prăvăliile de pe Coastă.

Propria ei casă era una din cele mai bune reclame ale afacerii — şi în acest moment era cît se poate de tăcută.

– Aubrey? strigă el spre scări. E cineva acasă?

– Seth? Grace ieşi grăbită din bucătărie. Cu picioarele goale şi pantalonii retezaţi, cu părul tras neglijent de pe faţă, arăta prea tînără pentru a avea o fiică de care o femeie cu mintea aiurea credea că e atras.

Isuse, avusese grijă de Aubrey cînd era copilaş, în lipsa lui Grace.

– Vino încoace, i se adresă Grace sărutîndu-l rapid. Ethan şi Deke au ieşit să repare maşina de tuns iarbă. Eu tocmai preparam nişte limonadă.

– Am trecut pe aici să o văd pe Aubrey pentru.... O, nu, gîndi el, nu putea să discute asta cu Grace. E pe aici?

– Duminică după-amiază are meci de softball.

– Adevărat. Seth îşi vîrî mîinile în buzunare şi se încruntă. Adevărat!

– Iubitule, ceva nu e în regulă? Tu şi Aubrey v-aţi certat?

– Nu. Nu, vreau doar să.... discut ceva cu ea.

– Ar trebui să se întoarcă într-o oră. Şi Emily, de asemenea. Em e plecată cu prietenul ei. De ce nu te duci să stai cu Ethan şi Deke şi să rămîi la cină? Cinăm tîrziu azi.

– Mulţumesc, dar... am nişte treburi... Părea ciudat, prea ciudat, să se uite la faţa lui Grace şi să o vadă pe Aubrey în ea, apoi să se gîndească la ceea ce se gîndea. Trebuie să mă duc.

– Dar... I se adresa spatelui lui, în timp ce se grăbea spre uşă. Anna a avut dreptate, reflectă Grace cu un suspin. Ceva îl necăjea pe băiatul lor.

Era la capătul celei de a şasea, cu două marcate şi două afară, cînd sosi Seth în parc. Echipa lui Aubrey, Blue Crabs, era în urmă faţă de vechii ei rivali, Rockfish, cu o alergare.

Spectatorii mestecau hotdog, sorbeau băuturi reci din pahare de hîrtie şi urlau la jucători insultele şi încurajările la care te aşteptai. Iunie sosise cu obişnuita ei respiraţie fierbinte şi mîinile umede. Soarele scălda terenul şi îl înneca în căldură şi umiditate.

Aburul de la spaţiului comercial era pompat afară, cînd Seth trecu pe lîngă el pentru a urca în tribune.

Îl localiză pe Crawford Junior, o şapcă cu cozoroc ce-i proteja capul chel şi faţa zbîrcită de pitic, cu un băiat nu mai mare de trei ani cocoţat pe genunchii lui ososi.

– Hei, vino aici, Seth! Junior îşi mută fundul costeliv cu cîţiva centimetri, în semn de invitaţie. Cum se face că nu te afli acolo jos, în teren?

– M-am întors prea tîrziu pentru a fi selecţionat. Scrută terenul pentru prima oară şi observă că Aubrey stătea pregătită, cînd lovitorul în curs apucă mingea trei. Apoi îi făcu cu ochiul băieţaşului. Cine e tipul ăsta?

– E Bart. Junior îi dădu băiatului un ghiont. Nepotul meu.

– Nepotul?

– Da, acum am opt mai mari şi pe acesta. Atenţia lui Junior se întoarse spre teren la sunetul bîtei care lovise. Du-te prostule, bombăni el. Îndreaptă bîta aia, Jed Wilson! mai strigă el. Pentru Dumnezeu!

– Jed Wilson? Este nepotul doamnei Wilson?

– Chiar el. Un băiat destul de amabil, dar nu loveşte corect cu rahatul ăla.

– Rahatul ăla, rosti Bart încîntat.

– Ascultă, băiete. Chicotind, Junior îi făcu cu degetul lui Bart. Ştii bine că o să fiu alungat din nou în coteţul cîinelui, dacă ai să spui aşa ceva în faţa mamei tale.

– Rahatul ăla! Buni! bolborosi Bart hohotind, apoi împinse hotdogul lui morfolit spre Seth. Muşcă!

– Sigur. Încîntat de companie, Seth se aplecă şi se prefăcu că ia o îmbucătură zdravănă.

Cînd mingea patru fu cerută, mulţimea izbucni şi Junior scoase un strigăt:

– Plimbă-l, pentru Dumnezeu! Pentru asta eşti acolo, Rockfish împuţit.

– Rockfish împuţit, repetă Bart vesel.

– Ai să vezi acum ceva acţiune, să fie al naibii! Acum vom vedea cine şi ce.

Fanii lui Blue Crabs începură să scandeze:

– Aub-rey! Aub-rey! în timp ce ea se îndrepta ţanţoşă spre serviciu.

– Dă-i una şi scoate-o, Aub! Fata asta poate s-o facă, zise Junior cu un entuziasm atît de sălbatic, încît Seth se întrebă dacă nu va suferi un infarct, acolo pe loc. Priveşte! Îl împunse pe Seth cu cotul lui ascuţit. Uită-te cum îl izbeşte pe ticălosul ăla.

– Ticălosul ăla! strigă Bart fluturînd hotdogul terciuit, din care picura muştarul.

Din grijă faţă de cei doi, Seth îl apucă pe băiat de pe genunchii lui Junior şi îl aşeză pe ai săi.

E o plăcere să te uiţi la ea, cugetă el. Fără îndoială. Constituţia aceea robustă, atletică. Feminitatea de netăgăduit a trupului, în ciuda — sau poate din cauza — echipamentului masculin de baseball.

Dar asta nu însemna că se gîndea la ea... în felul acela.

Ea se îndreptă tîrîndu-şi picioarele spre locul de serviciu. Fu un scurt schimb de păreri cu prinzătorul, pe care Seth şi-l imagina că, în mod ironic, ţinea cu ambele echipe. Apoi făcu două balansuri de încercare. Şi-şi mişcă fundul.

Isuse, de ce se uita la fundul ei?

Şi prinse o deschidere grozavă, la prima aruncare.

Mulţimea se ridică în picioare urlînd. Aubrey trase spre primul, ca un glonţ ţîşnit din puşcă.

Apoi mulţimea se dezumflă şi ea merse încet înapoi la serviciu, în timp ce mingea descria o mişcare curbă.

Mulţimea începu să scandeze din nou numele ei, cînd ridică bîta şi execută rutina obişnuită. Două balansuri, legănarea bîtei, mişcarea fundului şi gata de aruncare.

Îl apucă, controlîndu-şi balansul. Şi cînd arbitrul strigă lovitura doi, ea se întoarse spre el. Seth putu să-i vadă buzele mişcîndu-se şi să-i audă în cap cuvintele muşcătore.

Lovitură, pe naiba. Încă o dată afară şi aruncarea aia ar fi fost în Virginia. Cît de mare e zona loviturii, pe care vrei să i-o dai individului?

Fără să se refere la practicile sexuale dubioase ale mamei lui, Seth o avertiză în gînd. Nu te duce acolo şi aruncă!

Sau căpătase ceva control în ultimii ani, sau atenţionarea lui o ajunsese, Aubrey îi aruncă arbitrului o privire cruntă, apoi făcu un pas înapoi în perimetrul aruncătorului.

Scandarea reizbucni, picioarele începură să tropăie pînă cînd peluzele vibrară. În poala lui Seth, micul Bart strivi ce mai rămăsese din hotdogul lui şi aruncă restul strigînd:

– Izbeşte-l pe ticălos!

Şi ea chiar aşa făcu.

Seth ştiuse, din clipa în care mingea întîlni bîta, că pornise. Şi în mod evident, aşa ştiuse şi Aubrey, deoarece îşi îndreptă poziţia — umerii în faţă, şoldurile ridicate, piciorul din faţă echilibrat ca al unui dansator — în timp ce privea urma mingii înaltă şi lungă.

Mulţimea era în picioare, o erupţie de sunete cînd aruncă bîta deoparte şi alergă în jurul terenului.

– A naibii ticăloasă de lovitură grozavă. Junior părea că e gata să plîngă. Fata asta e dată dracului!

– Dată dracului, fu de acord Bart şi se aplecă din braţele lui Seth, pentru a depune un sărut unsuros pe obrazul lui Junior.

Echipa Rockfish merse fără scor în al şaptelea, se întrerupse la o lovitură şi un dublu joc început de Aubrey, pe scurt. Seth se îndreptă spre vestiare în timp ce fanii începură să se îndrepte spre casă. O văzu pe Aubrey stînd în picioare şi gîlgîind Gatorade direct din doză.

– Frumos meci, bătăuşo!

– Hei! Dădu doza unuia dintre coechipieri şi se îndreptă spre Seth. N-am ştiut că eşti aici.

– Am venit la capătul celei de a şasea, tocmai la timp pentru a te vedea dîndu-le un picior în fund celor de la Rockfish.

– Minge norocoasă. Joasă şi lungă. Ar fi trebuit să ştie şi ei. Am crezut că astăzi pictezi fata-floare.

– Da, ei bine, am avut o şedinţă.

Ridică o sprînceană, apoi îşi frecă nasul, în timp ce Seth o privea.

– Ce e? Sînt murdară pe faţă?

– Nu, nu e asta. Ascultă, am nevoie să vorbesc cu tine.

– În regulă, vorbeşte.

– Nu, nu aici. Îşi lăsă umerii în jos. Sîntem înconjuraţi din toate părţile, gîndi el.

Jucători, spectatori, puştime. Duzini de feţe familiare. Oameni care îi cunoşteau pe amîndoi. Doamne, oare şi alţii cred că el şi Aubrey...? E, of, ştii tu, ceva privat.

– Ascultă, dacă ceva nu e în regulă....

– N-am spus că ceva nu e în regulă.

Scoase un fornăit pe nas.

– Faţa ta o spune. Am venit aici cu Joe şi Alice. Lasă-mă să le spun că mă întorc acasă cu tine.

– Bine. Perfect. Ne vedem la maşină.

Mută pătura şi tabloul pe bancheta din spate. Coborî capota. Se învîrti în jurul maşinii. Cînd Aubrey se îndreptă spre el, cu mănuşa de baseball în mînă şi o bîtă pe umăr, încercă să se uite la ea în felul în care ar fi făcu-o dacă nu ar mai fi întîlnit-o niciodată.

Dar, pur şi simplu nu mergea.

– Începi să mă îngrijorezi, Seth, zise ea.

– Nu. Vino aici, aşteaptă să pun astea în portbagaj. Pe bancheta din spate am obiectele mele.

Ea ridică din umeri, îi dădu echipamentul, apoi îşi aruncă privirea spre bancheta din spate.

– Ohooo! Pironită locului, deschise mai tare portiera, pentru a vedea mai bine acuarela. Nu e de mirare că erai aşa dornic să o pictezi. E minunată. Pfui! Seth, nu o să mă obişnuiesc cu asta niciodată.

– Nu e terminat.

– Pot să văd şi eu, rosti sec. E sexy, dar e dulce. Şi intim. Îşi aruncă privirea spre el şi ochii aceia verzi şi frumoşi îi întîlniră pe ai lui.

Încercă să analizeze dacă simţea vreun fel de emoţie sexuală, în felul în care i se întîmplase cînd ochii negri ai lui Dru se opreau pe figura lui.

Era prea stînjenitor şi să te gîndeşti.

– Asta e ceea ce căutai?

– Cum? Îngrozit, căscă gura la ea. Ce căutam?

– Ştii tu, dulceaţă, sexy, intimitate.

– Aaaa!

– Pictînd-o, termină ea propoziţiunea, dar simţindu-se total confuză.

– A, tabloul. Teroarea din stomacul lui se transformă într-o uşoară greaţă.

– Da, despre ăsta e vorba.

Acum faţa ei vădea o oarecare surpriză, cînd el îi deschise portiera maşinii.

– Ne grăbim?

– Doar din cauză că ai ajuns în marele şlem, nu înseamnă că un individ nu trebuie să-ţi deschidă portiera. Apoi îşi înghiţi cuvinele, în timp ce înconjura maşina şi trînti portiera din partea lui. Dacă Will nu te tratează cu respect, trebuie să te descotoroseşti de el.

– Stai aşa, stai aşa! Will mă tratează bine. Dar ce ai tu de lămurit?

– Nu vreau să vorbesc despre asta, încă. Scoase maşina din parcare şi conduse mai departe.

Ea îl lăsă să stea tăcut. Îl ştia destul de bine, pentru a înţelege că atunci cînd avea ceva în guşă, rămînea tăcut. Să se bage în intimitatea lui Seth, nu-i era permis nici ei.

Cînd va fi pregătit, va vorbi.

Opri maşina în parcarea şantierului naval şi rămase o clipă ciocănind cu degetele în volan.

– Hai să ne plimbăm spre doc, e în regulă?

– Sigur.

Dar cînd el coborî, ea rămase în continuare nemişcată, pînă cînd el înconjură maşina şi smulse portiera.

– Ce faci?

– În principal, aştept să mă tratezi cu respectul cuvenit. Îşi flutură genele şi coborî din maşină. Apoi rîzînd la el, scoase un pacheţel de gumă Juicy Fruit din buzunarul de la spate şi i-l oferi.

– Nu, mulţumesc.

– Despre ce e vorba, Seth? întrebă ea, în timp ce despacheta o lamelă.

– Am nevoie să-ţi cer o favoare.

Ea îndoi guma şi o băgă în gură.

– De ce ai nevoie?

El păşi pe doc, privi apa şi vulturul de mare care se odihnea pe un stîlp, apoi se întoarse spre ea.

– Am nevoie să te sărut.

Ea ridică mîinile.

– Asta era? Dumnezeule, mă întrebam dacă nu cumva mai ai doar şase luni de trăit, sau aşa ceva. În regulă. Pfui, Seth, m-ai sărutat de sute de ori. Care e problema cea mare?

– Nu aşa. Îşi încrucişă braţele la piept, apoi îşi plimbă mîinile pe şolduri şi în final şi le băgă în buzunare. Vreau să spun că, am nevoie *să te sărut cu adevărat*.

– Hmmm? Pe figura ei şocul era vizibil.

– Trebuie să stabilesc ceva, aşa că am nevoie să te sărut. Aşa cum ar face un individ obişnuit.

– Seth. Îl bătu uşor pe braţ. Asta e de-a dreptul ciudat. Ai căzut în cap, sau ceva de genul acesta?

– Ştiu că e ciudat, se retrase el. Crezi că nu ştiu că e ciudat? Imaginează-ţi în primul rînd cum mă simt eu aducînd vorba de asta.

– Şi cum de ai ajuns să aduci vorba de asta, în primul rînd?

Se plimba de colo-colo pe doc.

– Lui Dru i-a intrat în cap — că noi — Cristoase! Că eu sînt atras de tine într-un fel, ca orice bărbat. Şi probabil vice-versa. Probabil.

Aubrey clipi încet de două ori, ca o bufniţă.

– Crede că simt ceva pentru tine?

– O, Isuse, Aub!

– Crede că există aşa ceva între mine şi tine, aşa că ţi-a făcut vînt.

– Mai mult sau mai puţin, mormăi el.

– Deci vrei să-mi bagi şi mie ideea în cap, din cauza ei?

– Da. Nu. Să fiu al naibii dacă ştiu. S-ar putea să fie ceva mai rău? se întrebă el. S-ar putea să fiu mai stînjenit, să mă simt mai incomod, mai prost? Mi-a băgat şi mie ideea asta idioată în cap. Nu pot să mi-o scot. Ce ar fi să aibă dreptate?

– Să aibă dreptate? Hohotul de rîs îi clocotea în gît, dar reuşi să şi-l stăpînească. Să ai nişte fantezii reprimate, în legătură cu noi? Fii realist, Seth.

– Ascultă, ascultă! Plin de zel, într-un mod care o făcu să clipească din nou, o apucă de umeri. Doar nu o să mori dacă mă săruţi.

– Bine, bine. Dă-i drumul.

– În regulă. Expiră cu putere şi se aplecă, apoi se îndreptă din nou. Nu pot să-mi amintesc mişcările. Acordă-mi un minut. Făcu un pas înapoi, se întoarse şi încercă să-şi limpezească gîndurile. Hai să încercăm aşa. Se îndreptă spre ea şi îi puse mîinile pe şolduri pentru a o atrage la el. Secundele treceau. Ai putea să-ţi pui braţele în jurul meu, sau cam aşa ceva.

– O, iartă-mă! Se ridică şi-şi înnodă mîinile la ceafa lui. Cum e?

– Bine. E bine. Mai ridică-te puţin, sugeră el înălţînd-o în vîrful picioarelor. Gura lui îi cuprinse răsuflarea, cînd ea izbucni în rîs. O, Cristoase!

– Iartă-mă! Iartă-mă. Ca să-şi stăpînească chicotelile, se forţă să se retragă şi să se ţină de stomac. El stătea încruntat, pînă ea reuşi să se controleze. Mi-a scăpat, asta e tot. Hai să încercăm. Încercă să-şi pună braţele din nou în jurul lui. Rahat, aşteaptă. Conştiincioasă scoase guma din gură, o împături în vechiul ambalaj şi o băgă în buzunar. Dacă intenţionăm să facem asta, hai să o facem corect. E bine?

– Ca şi cum ai putea controla grohăitul porcului.

– Lecţie gratis şi sportivă: Cînd eşti gata să-ţi încurci limba cu o femeie, nu menţiona niciodată porcul.

Îl înconjură cu braţele şi de data aceasta îl ţinu strîns, atrăgîndu-l mai mult spre ea, înainte ca vreunul dintre ei să mai poată gîndi.

Rămaseră îmbrăţişaţi, cu briza de pe apă mîngîindu-i. Apoi se auzi un bîzîit, cînd o maşină trecu pe alături de ei, pe strada din spate, şi lătratul brusc şi disperat al unui cîine care o urmărea de după un gard, pînă ce maşina dispăru.

Buzele li se despărţiră, ochii li se întîlniră. Liniştea dintre ei dură mai multe secunde lungi.

Apoi izbucniră în rîs.

Încă mai ţinîndu-se în braţe, se învîrtiră cuprinşi de o ilaritate nebună, care i-ar fi doborît la pămînt pe fiecare, dacă nu s-ar fi sprijinit reciproc. El îşi aplecă fruntea spre ea răsuflînd uşurat.

– Aşa. Ea îi dădu o palmă prietenească peste fund. Mă doreşti, nu-i aşa?

– Taci din gură, Aubrey. Apoi îşi îmbrăţişă sălbatic sora, înainte ca ea să se elibereze. Mulţumesc.

– Nici o problemă. Oricum, eşti bun la treaba asta.

– Şi tu. Îşi trecu articulaţiile degetelor peste obrazul ei. Şi niciodată nu o să mai facem aşa ceva.

– Promit.

El era gata să-şi pună un braţ pe umerii ei, apoi se opri, parcă un gînd înfiorător îi trecuse prin minte.

– Să nu cumva să spui cuiva ce s-a întîmplat, e bine? Cum ar fi mamei tale, sau lui Will. Nimănui.

– Glumeşti? Chiar şi ideea asta o făcu să se cutremure. Şi nici tu. Promite-mi. Scuipă în palmă şi i-o întinse.

Seth se strîmbă la mîna ei.

– N-ar fi trebuit să gîndesc niciodată aşa despre tine. Dar resemnat şi respectîndu-şi promisiunea făcută, scuipă şi el în palmă şi îşi strînseră mîinile solemn.

Era prea nerăbdător să se ducă acasă. Totuşi, admise în sinea lui, avea nevoie de puţin timp, înainte

de a face faţă familiei, cu incidentul sărutului încă proaspăt în minte.

Pe jumătate gîndea să se ducă înapoi la Dru şi să-i facă cunoscut cît de eronată, de insultătoare şi de greşită a fost.

Dar cealaltă jumătate a minţii lui, jumătatea mai inteligentă, îl avertiză că încă nu era în starea sufletească adecvată, pentru a purta o conversaţie raţională cu ea.

Îl făcuse să se îndoiască de el însuşi şi asta îl durea. Acţionase din greu pentru a ajunge să-şi menţină nivelul de încredere în el însuşi, în munca lui, în familia lui. Nici unei femei nu-i era permis să zdruncine ceea ce cîştigase.

Deci nu trebuia decît să facă un pas înapoi, înainte ca lucrurile să mai continue. O pictase, deoarece nu putea să facă altfel. Dar asta va fi tot.

Nu avea nevoie să se combine cu o femeie atît de complicată, atît de imprevizibilă şi atît de afurisit de pedantă.

Era timpul să încetinească acţiunea, să se concentreze asupra muncii şi a familiei.

Să-şi rezolve propriile probleme, înainte de a şi le asuma pe ale altcuiva.

Parcă în faţa studioului şi cără echipamentul şi tabloul sus pe scări. Folosi noul lui telefon celular,

pentru a suna acasă şi a-i face cunoscut Annei că nu va veni la cină.

Dădu drumul la muzică, apoi continuă să picteze acuarela, din memorie.

În timp ce picta, problemele navigaţiei, îngrijorările, plictiselile începură să se estompeze. Cînd era copil, tot aşa se refugia, în desen. Uneori fusese la fel de dramatic ca însăşi supravieţuirea, alteori la fel de simplu ca alungarea urîtului. Fusese întotdeauna o plăcere pentru el, una liniştită şi personală, sau un elan ce trebuia sărbătorit.

Spre sfîrşitul adolescenţei simţise o vină şi o îndoială îngrozitoare, pentru că nu suferise niciodată pentru arta lui, nu simţise drama conflictului emoţional provocat de ea.

Cînd îi mărturisise toate astea lui Cam, fratele lui îl privi fix.

– Ce e cu tine, te-ai prostit? îl întrebase el.

Fusese exact răspunsul necesar, pentru a-l scoate pe Seth din spaimele în care se cufundase.

Au fost momente cînd o pictură îl scotea din el însuşi şi îl lăsa zăpăcit şi frustrat de imaginea din mintea lui, care refuza să fie pusă pe pînză.

Dar au fost momente cînd imaginile pur şi simplu îşi luau zborul, dincolo de orice înălţimi pe care şi-ar fi imaginat că poate să le atingă.

Cînd lumina din ferestre se diminuă şi fu silit să o aprindă pe cea din plafon, se depărtă cu un pas de şevalet şi se uită la ceea ce făcuse. Şi realiză că acesta a fost unul din momentele în care arta lui şi-a luat zborul.

Exista o vibraţie a culorilor — verdele ierbii şi al frunzelor, ambra apei poleită de soare, şocul roşu al păturii şi albul lăptos al pielii ei pe pătură. Grădina de flori de pe fustă era îndrăzneaţă, în contrast cu felul delicat în care materialul transparent se drapa sus pe coapsă.

Exista curba umărului ei, unghiul braţului, marginea pătrată a păturii. Şi modul în care degetele difuze ale luminii cădeau peste expresia visătoare a feţei ei.

Nu putea să explice cum a executat-o. Nu mai mult decît ar fi putut să-i spună lui Dru la ce se gîndeşte cînd pictează. Aspectele tehnice ale muncii lui erau pur şi simplu acolo. Tehnicitatea. Ce era necesar, esenţialul, dar realizat la fel de inconştient, ca şi cum respira.

Dar cum se făcea că un tablou scotea uneori la lumină inima artistului, ca şi esenţa subiectului permiţîndu-i să respire, asta nu putea să explice.

Nici măcar nu-şi punea întrebarea. Pur şi simplu lua pensula şi se apuca de lucru.

Şi mai tîrziu, cînd complet îmbrăcat căzu pe pat, adormi imediat, cu imaginea Drusillei dormind alături de el.

– Cum i-ai spune? întrebă Stella.

Stăteau amîndoi în faţa tabloului, studiindu-l în strălucirea luminilor din studio.

– Nu ştiu. Nu m-am gîndit.

– *Frumoasa adormită,* sugeră Stella. Aşa aş numi-o eu.

Era îmbrăcată cu o bluză de finet supradimensionată şi jeanşi lăbărţaţi, cu pantofi de pînză cu toc jos, care arătau ca şi cum mersese cu ei o mulţime de kilometri. Şi cînd îl luă pe Seth de braţ, putu să simtă mireasma de lămîie a şamponului şi săpunului ei.

— Sîntem mîndri de tine, Seth. Nu atît din cauza talentului. Acesta e un dar de la Dumnezeu. Ci pentru că i-ai fost credincios. Să crezi în ceea ce ai şi ceea ce eşti, asta face diferenţa. Făcu un pas înapoi şi privi în jur. Nu cred că te-ar durea, dacă ai curăţa puţin locul ăsta. Să fii artist, nu înseamnă că trebuie să fii neglijent.

– Am să am grijă de asta mîine dimineaţă.

Ea îi adresă o privire crispată.

– Unde am mai auzit eu asta? Dar cea de colo? Stella făcu un semn cu capul către tablou. E de o curăţenie desăvîrşită. Poate prea curată — care al naibii de

sigur că nu e cazul tău. Îngrijorată să nu lase nimic deranjat. Dezordinea o zăpăceşte, mai ales în ce priveşte propriile emoţii. Probabil că-ţi dai seama că se stîreşte harababură, acolo unde eşti şi tu implicat.

El ridică un umăr, într-un fel care o făcu pe Stella să zîmbească.

– Am să mai intervin puţin pe acolo. E mult prea elaborată.

– O-hoo! Ea clipi spre el. Pînă şi tu îţi dai seama, băiete.

Dar el dorea să părăsească acest domeniu. Nu-i păsa de harababura emoţiilor lui Dru, pentru că ale lui proprii erau într-o asemenea stare, că nu putea să fie sigur dacă va reuşi vreodată să le potolească.

– Cam mi-a spus să te întreb despre pîinea zu cchini.

– Aşa? Ţi-a spus el asta? Poate crede că am uitat. Ei bine, poţi să spui că am murit, dar mi-am păstrat inteligenţa. Nu prea eram bună bucătăreasă. Ray se ocupa de asta în cea mai mare parte a timpului. Dar ca şi acum, întotdeauna mă băgam şi eu ca musca în lapte. Într-o zi dintr-o toamnă mi-a venit chef de pîine zucchini. Aveam de ale mîncării şi Cristos ştie că, mai mult chiar decît puteam să mîncăm în şase ani. Mai ales că Ethan nu voia să se atingă de nici o bucăţică de pîine. Aşa că am scos cartea de bucate şi mi-am încercat mîna la coptul unor pîini zucchini. Patru pîini

crocante, pe care le-am pus pe un rastel să se răcească. Eram a naibii de mîndră de realizarea mea. Se opri o clipă, apoi îşi lăsă capul, ca şi cum şi-ar fi răscolit amintirile. Peste aproximativ o jumătate de oră, continuă ea, m-am dus iar la bucătărie. În loc de patru pîini, erau numai trei. Primul meu gînd a fost, ei bine, băieţii au fost pe aici şi s-au servit. Eram grozav de încrezută de acest fapt. Pînă m-am uitat pe fereastra bucătăriei. Ce crezi tu că am văzut?

– N-am idee. Dar era sigur că ceea ce va auzi îi va face plăcere.

– Să-ţi spun ce am văzut, zise ea scoţîndu-şi bărbia în afară. Băieţii mei şi iubitul meu soţ, acolo în curte, foloseau pîinea zucchini crocantă, făcută de mine, pe post de minge de fotbal. Strigînd şi ţipînd îşi pasau obiectul de la unul la altul, ca în campionatul Super Bowl. Am ţîşnit pe uşă ca din puşcă, să-i jupoi de vii. În acelaşi moment, Phil a aruncat pîinea înalt şi Ethan a sărit să o primească. Dar Cam — întotdeauna mai rapid ca un şarpe — traversă iarba şi sări să o intercepteze. Greşeală de gîndire. Pîinea îl izbi exact aici. Îşi atinse o sprînceană. Şi l-a trîntit în fund. Afurisitul de obiect era tare ca o cărămidă. Rîse, legănîndu-se înainte şi înapoi pe călcîie, ca şi cum veselia ei atîrna greu. Ethan a apucat pîinea şi s-a îndreptat spre Cam, aşa cum rămăsese cu ochii învîrtindu-i-se în cap, şi execută un touchdown ca la

rugbi. În aceeaşi clipă eu m-am dus la Cam, pentru a-l cerceta şi a-i spune cîteva, dar el îşi revenise şi acum toţi patru urlau ca nişte demenţi. Şi au numit-o Pîinea-Bowl. A fost ultima oară cînd am copt pîine, îţi spun sincer. Îmi lipsesc zilele acelea. În mod categoric îmi lipsesc.

– Aş vrea să stau mai mult cu tine. Aş vrea să pot să stau cu tine şi cu Ray.

Ea se îndreptă spre el şi îi mîngîie cîrlionţii căzuţi pe frunte. Gestul era atît de tandru că îl duru inima.

– E în regulă dacă îţi spun Bunico?

– Sigur că da, băiat scump ce eşti! murmură Stella. Ea nu a putut scoate din tine inima ta minunată, indiferent cît de mult a încercat. Şi nici n-a putut să o înţeleagă, de aceea i-a fost întotdeauna aşa de uşor să te rănească.

Acum nu mai vorbim despre Dru, gîndi el. Ci despre Gloria.

– Nu vreau să mă gîndesc la ea. Nu mai poate să mă rănească.

– Oare? Necazul vine. Necazul întotdeauna apare. Fi puternic, fii deştept şi-l vei depăşi. Mă auzi? Nu eşti singur, Seth. Nu vei fi niciodată singur.

– Nu pleca.

– Nu eşti singur, repetă ea.

Dar cînd se trezi, la primele raze ale soarelui ce se strecurau prin fereastră, părea totuşi că este.

Şi mai rău decît atît, văzu foaia împăturită de sub uşă. Făcu efortul să se scoale, să se îndrepte într-acolo şi să o ridice.

Cina la Lucy's, de lîngă hotelul By-Way, pe Calea 13.

Ora unsprezece diseară.

Asigură-te să ai banii.

Necazul vine. Seth avu impresia că aude ecoul unei voci. *Necazul întotdeauna apare.*

10

Aubrey fierbea, apoi renunţă, după care se adună din nou. Şi cu cît răbufnea şi insista asupra ideii, cu atît mai mult o înnebunea. Felul ei de a fi îi spunea foarte clar că Drusilla Whitcomb Banks avea nevoie de o lecţie gen întoarce-te-la-Isus şi Aubrey Quinn era exact persoana care putea să i-o dea.

Deoarece ea şi Seth făcuseră un pact, nu putea să se ducă la mama sau la tatăl ei. Nu putea să meargă nici la Sybill să-i solicite un fel de evaluare psihologică a problemei. Şi nu putea să meargă nici la Anna, doar pentru a-şi vărsa supărarea şi resentimentele.

Aşa că totul se adună, strat cu strat, pînă cînd capul ei deveni un cazan sub presiune, la vremea cînd părăsi şantierul naval, la ora cinci.

În timp ce se îndrepta cu maşina spre oraş, repeta ceea ce intenţiona să spună. Crîmpeie de vorbe reci, controlate, tăioase care să o înfăţişeze pe Domnişoara Pefecţiune în lumina ei adevărată.

Nimeni nu avea voie să-l facă pe Seth nefericit.

A face necazuri unui Quinn, se gîndi ea în timp ce-şi conducea maşina într-o curbă, înseamnă a face necazuri tuturor.

În cizme de lucru, cu un tricou murdar şi jeanşi gata să pleznească, intră la *„Boboc şi Floare"*.

Da, e perfectă, foarte bine,se gîndi Aubrey şi-şi stăpîni iritarea, în timp ce Dru împacheta un buchet de magarete pentru Carla Wiggins. Perfectă, în bluza ei de mătase roz şi părul de nimfă a pădurii. Pantalonii marinăreşti erau cenuşii ca piatra de stîncă şi fluizi. Probabil că tot de mătase. Supărată pe ea însăşi, Aubrey reflectă că îi admira aspectul neoficial, dar elegant.

Cînd uşa se deschise, privirea lui Dru se ridică spre ea. Ceea ce era gata să fie o primire de o căldură politicoasă, îngheţă ca la un semnal de alarmă, cînd Aubrey o privi la rîndul ei.

Cel puţin asta era ceva.

Carla, plină de viaţă şi strălucind, se întoarse.

– Bună, Aubrey. A fost un meci grozav ieri. Toată lumea vorbea despre sprintul tău. Puncte de plecare încărcate, i se adresă ea lui Dru. Aub i-a băgat în cofă pe Rockfish ăia.

– Adevărat? Dru auzise deja acelaşi lucru în ziua aceea, de o jumătate de duzină de ori. Felicitări.

– M-am învîrtit de un scor bun.

– Aproape am avut o criză de inimă, cînd a zburat mingea aia. Caria îşi lovi cu mîna pieptul destul de mic, pentru a-şi sublinia afirmaţia. Şi Jed continua să zboare. S-a dus, i se adresă ea lui Dru, să încarce punctele de plecare, înainte ca Aubrey să ajungă la bîtă. Oricum, eu pregătesc diseară cina pentru el şi părinţii lui — unde vom mai discuta puţin despre planurile de nuntă. Tocmai mă agitam să termin aranjamentele — mi-a luat o jumătate de zi de muncă — şi deodată mi-am dat seama că nu am nici un fel de flori pe masă. Vom avea spaghetti şi perişoare. Sunt preferatele lui Jed. Va fi nostim şi vesel, să ştiţi. Aşa că Dru a spus că margaretele ar arăta foarte bine în vasul acela roşu pe care îl am. Tu ce crezi?

Aubrey se uită la flori şi ridică din umeri

– Sînt frumoase. Prietenoase, cred. Genul simplu şi dulce.

– Asta e. Adevărul curat. Caria se agita, cu frumosul ei păr blond revărsat. Nu ştiu de ce sînt aşa nervoasă. Îi cunosc pe părinţii lui Jed de cînd mă ştiu. Dar acum e altfel, pentru că ne vom căsători în decembrie. I-am spus lui Dru că voi purta bleumarin şi argintiu. Nu am vrut să mă îmbrac cu roşu şi verde, să ştii, totuşi vreau să fiu festivă de Crăciun. Crezi cu adevărat că aceste culori vor merge? Carla îşi muşcă buza, în timp ce se uită iar la Dru. În legătură cu florile şi toate celelalte.

– Minunat. Căldura reveni pe figura lui Dru. Festivă, cum ai spus şi totuşi romantică. Intenţionez să-mi mai conturez cîteva idei , apoi tu, mama ta şi cu mine ne vom îngriji de tot. Să nu ai nici o grijă.

– O, n-am să mă pot abţine. Îi voi înnebuni pe toţi pînă în decembrie. Trebuie să plec. Îşi luă florile. Vor apărea într-o oră.

– O seară plăcută, îi ură Dru.

– Mulţumesc. Ne vedem altă dată, Aubrey.

– Da. Salută-l pe Jed.

Uşa se închise în urma Cariei şi după ce clopoţelul de la intrare se opri, veselia ce umpluse prăvălia sucombă.

– Nu cred că eşti aici pentru flori. Dru îşi încrucişă braţele. Ce pot să fac penru tine?

– Poţi să încetezi să-i mai storci creierii lui Seth, punîndu-mă pe mine în rolul celeilalte femei.

– De fapt, îmi era teamă că ăsta e rolul meu, dar nu mi-a păsat.

Toate cuvintele reci, controlate şi tăioase pe care le repetase, îi zburară din minte.

– Ce naiba nu e în regulă cu tine? Crezi că Seth s-ar da la tine, dacă ar fi interesat de altcineva?

– S-ar da?

Aubrey ridică din umeri.

– O expresie familiară, bombăni ea. Drept cine îl crezi? Nu s-ar fi îndreptat spre tine, dacă era prins de

altcineva. El nu e aşa, şi dacă nu ţi-ai dat încă seama, eşti pur şi simplu proastă.

– Afirmaţia că sînt proastă pune capăt acestei conversaţii, înainte de a fi început.

– Aşa că mai bine să-ţi dau un pumn în nas.

Dru ridică bărbia. Cu asta Aubrey îi oferise ocazia de a adopta un ton ironic.

– Aşa îţi rezolvi tu problemele?

– Uneori. E mai rapid. Aubrey zîmbi. Şi îţi datorez aşa ceva pentru remarca „blonda durdulie în negru".

Dru clipi, dar îşi menţinu vocea egală.

– Un comentariu prostesc nu face din mine o proastă. Adevărat că nu se cuvenea şi a fost neintenţionat. Îmi cer scuze. Presupun că ţie nu ţi-a ieşit niciodată ceva din gură, pe care să-l fi regretat imediat.

– Tot timpul, afirmă Aubrey înveselită. Scuzele sînt acceptate. Dar asta nu priveşte şi fondul, în legătură cu Seth. I-ai produs necazuri şi l-ai făcut nefericit. Aceasta, după mine, merită mult mai mult decît un afurisit de pumn în nas.

– N-a fost intenţia mea să fac asta. Simţi o undă de vinovăţie. Desigur că voise să-l înnebunească, dar nu intenţionase să-l facă nefericit. Nu făcuse decît ce crezuse că e corect, pentru fiecare. N-am să fac parte din jocurile unui bărbat, chiar dacă nu-şi dă seama că aşa mă determină să fac. V-am văzut împreună. Am

văzut felul cum te-ai uitat la mine ieri, cînd am venit la şantierul naval. Chiar acum, sînt aici cu tine, gata să-mi sari la beregată, din cauza a ceea ce sînteţi unul pentru altul.

– Vrei să ştii ce sîntem noi unul pentru altul? Din nou iritată, Aubrey se aplecă peste tejghea. Sîntem o familie. Şi dacă tu nu ştii că cei dintr-o familie se iubesc, se apără unul pe altul şi se îngrijorează cînd unul dinre ei arată ca şi cum ar fi băgat adînc în ceva unde nu-i este locul, atunci îmi pare rău pentru tine. Şi dacă felul cum m-am uitat la tine te-a făcut nefericită, foarte rău. Intenţioneaz să continui să te privesc aşa, deoarece nu sînt sigură că eşi bună pentru el.

– Nici eu, rosti Dru calmă şi o opri pe Aubrey din drum. Iată că avem şi un punct comun.

– Nu te cunosc, admise Aubrey, dar îl cunosc pe Seth. Deja îi pasă de tine. L-am cunoscut..... nu-mi amintesc nici o clipă în care să nu-l fi cunoscut, şi pot să văd cînd e atras de cineva. Ieri l-ai rănit şi eu nu pot să stau şi să-l privesc suferind.

Dru se uită în jos şi-şi văzu mîinile încleştate de tejghea. Intenţionat şi le relaxă.

– Lasă-mă să te întreb ceva. Dacă descoperi că eşti implicată sentimental cu un bărbat — deşi în viaţa ta a fost ultimul lucru pe care realmente l-ai vrut, dar oricum s-a întîmplat — şi descoperi că acel om are o

relaţie cu altă femeie — o femeie într-adevăr atractivă, vibrantă, interesantă — pe care nu o poţi defini — tot ce poţi să-ţi închipui este că e ceva special şi intim şi că te depăşeşte — cum te-ai simţi?

Aubrey deschise gura şi o închise la loc. Trebuia să-şi mai acorde o clipă, înainte de a răspunde.

– Nu ştiu. La naiba. La naiba, Dru, îl iubesc. Îl iubesc aşa de mult că, atunci cînd s-a aflat în Europa, era ca şi cum lipsea o bucată din mine. Dar nu e problemă de sex, nici romanţioasă, sau altceva de genul acesta. E prietenul meu cel mai bun. E fratele meu. E Seth al meu.

– Eu n-am avut niciodată un prieten bun, sau un frate. Familia mea nu are.... vitalitatea familiei voastre. Poate că de aceea îmi e greu să înţeleg.

– Ai fi avut dezlegarea, dacă ne-ai fi văzut pe amîndoi cum am izbucnit ieri în rîs, după ce ne-am sărutat. Aubrey îşi muşcă buzele. Seth e al tău. Ai sădit această sămînţă, e îngrijorat din cauza asta şi s-a agăţat de ea. „Vai de mine, m-am învîrtit în jurul ei şi am determinat oamenii să fie îngrijoraţi? Cum aş putea să o descurc?" Aşa că m-a chemat, mi-a descris situaţia şi mi-a spus că are nevoie să mă sărute — o sărutare adevărată, ca între un băiat şi o fată — pentru a ne asigura că nu e ceva care se îndreaptă în această direcţie.

– O Doamne! Dru închise ochi. Şi nu şi-a dat seama că asta e ceva insultător pentru tine?

– Nu. Surprinsă şi aproape încîntată, că Dru vedea situaţia sub acest aspect, Aubrey se aplecă mai prietenoasă pe tejghea. I-am dat voie să mă supere aşa, deoarece era atît de prost în legătură cu toată treaba. Atît de îngrijorat şi de agitat. Aşa că am dorit un mic experiment. Şi a primit puncte majore la departamentul sărutări. Ştie să sărute.

– Da, ştie.

– A fost o uşurare pentru amîndoi, pentru că nu s-a dărîmat pămîntul. Nici măcar nu s-a cutremurat. Apoi am rîs amîndoi ca nişte proşti şi ne-am simţit bine. Nu intenţionasem să-ţi spun şi partea asta, a adăugat Aubrey. M-am gîndit că lăsîndu-te să fierbi în suc propriu, vei suferi mai mult. Dar pentru că ai spus că sînt atractivă şi vibrantă şi interesantă, am făcut o excepţie.

– Mulţumesc. Şi regret. Era gata să.... Dru se depărtă tîrîndu-şi picioarele şi clătină din cap. Nu contează.

– Am ajuns aşa departe, aşa că nu mai reţine nimic în tine.

Începu să clatine din nou din cap, apoi realiză că e unul din defectele ei. Şovăi.

– În regulă. Ce se întîmplă între mine şi Seth a început să mă îngrijoreze puţin. Am avut pe cineva la

care am ţinut foarte mult şi care m-a trădat. Am început să mă văd ca pe o femeie care-şi înţelege poziţia. Şi nu voiam să mai am nici o toleranţă faţă de ea. Prefer să o dispreţuiesc.

– Ei bine, sigur că da. Nimic nu putea fi mai clar decît felul lui Aubrey de a gîndi. Poţi să te liniştești. Terenul e în întregime al tău. Sîntem de acord cu asta?

– Da. Da, sîntem. Apreciez că ai venit să stai de vorbă cu mine şi nu mi-ai dat un pumn în nas.

– Un pumn nu l-ar fi liniştit pe Seth, să nu mai spun de părinţii mei, aşa că e foarte bine aşa. Bănuiesc că ar fi mai bine să plec.

– Aubrey! Fusese întotdeauna teribil de greu pentru Dru, să acţioneze sub impulsul momentului. Nu-mi fac cu uşurinţă prieteni. Nu e una din însuşirile mele. Sînt oripilată cînd fac cunoştinţe noi, am mici convorbiri sociale şi conversaţii obişnuite. Dar nu am mulţi prieteni. Inspiră îndelung. Astăzi intenţionez să închid puţin mai devreme. Mi-ar lua doar cîteva minute pentru a închide şi a încuia totul. Eşti grăbită, sau ai vrea să mergem să bem ceva?

Seth e o cauză pierdută, realiză Aubrey. Niciodată nu va pleca steagul în faţa acestor probe de vulnerabilitate şi are nevoie să se ascundă sub aparenţe.

– Ai nişte vin bun la tine acasă?

– Da. Buzele lui Dru se curbară. Am.

– Trec pe la mine să fac un duş. Ne întîlnim acolo.

De la fereastra studioului său, Seth o văzu pe Aubrey îndreptîndu-se spre camioneta ei. O văzuse coborînd din ea cu aproximativ o jumătate de oră înainte. Şi nu putuse să-i vadă faţa, dar citise în mod clar limbajul trupului.

Era pusă pe ceartă.

Dar el nu coborî. Pînă după ce o va vedea pe Gloria şi-şi va scoate toată această afacere din minte, se va ţine departe de familie.

Dar ascultă să audă strigăte sau geamuri sparte. Dacă se ajungea acolo, ar fi coborît în fugă să le despartă.

Dar nu s-a ajuns, notă el, în timp ce Aubrey sări sprintenă în cabina camionetei şi plecă fără nici o urmă de supărare.

O grijă mai puţin, presupuse el, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, pentru a se uita la ceasul cuptorului. Mi-au mai rămas puţin mai mult de cinci ore de preocupare, reflectă el. Apoi se va întîlni cu Gloria şi îi va da banii pe care îi scosese din cont.

Şi va reveni la viaţă.

De abia intrase Dru pe uşă, cînd Aubrey trase pe aleea de acces. Nu-i lăsă timp să se ocupe de biscuiţii şi brînza pe care plănuise să le servească,

nici să spele strugurii mari şi negri, cumpăraţi în drum spre casă.

Deşi era o invitaţie întîmplătoare, era obişnuită să se prezinte într-un anumit mod. Şi acest anumit mod nu prevedea ca musafira ei să intre cu o pungă cafenie în mînă şi apoi să se uite în jur, scoţînd un fluierat.

– Grozav. De copertă pentru *„House & Garden"!* Îi adresă lui Dru un zîmbet vesel. Asta nu e deloc o ironie. Omule, ce i-ar plăcea asta mamei mele! Ar fi avidă să arunce o privire înăuntru. Foloseşti o agenţie de curăţenie? întrebă Aubrey şi îşi plimbă un deget pe tăblia mesei. Pic de praf!

– Nu. Doar eu mă ocup şi nu....

– Ar trebui. Eşti femeie ocupată şi bla, bla, bla. Mama poate să-ţi ofere tot serviciul. E o casă mare. Aubrey începu să se învîrtească în jur fără a fi invitată, în timp ce Dru ţinea în mînă punga.

– Am vrut să am o casă mare, cînd am ajuns pe seama mea. Să mă zăpăcească puţin, ştii? O schimbare, în comparaţie cu traiul pe care simţeam că uneori îl împărţeam cu milioane de oameni. Voi fi singură şi îmi vor lipsi, dar oricum voi petrece jumătate din timp acasă.

Aubrey ridică privirea.

– Tavane înalte, comentă ea. Trebuie că te costă ceva să încălzeşti locul ăsta iarna.

– Ţi-ar plăcea să vezi facturile? întrebă Dru sec făcînd-o să rîdă.

– Poate, mai tîrziu. Mai curînd aş vrea nişte vin. O, în pungă sînt nişte prăjiturele. Mama le-a copt ieri. Cu cremă de ciocolată. Grozave. Bucătăria e pe aici?

– Da. Dru oftă, apoi o urmă, hotărtă să încerce să se lase dusă de curent.

– Superutilată, nu-i aşa? rosti Aubrey după ce aruncă o privire, apoi deschise uşa din spate. Omule, dar aici e grozav! E ca şi cum ai avea mica ta insulă particulară. Te-ai speriat vreodată stînd singură aici, orăşanco?

– Nu. Am crezut că aş putea, răspunse Dru, în timp ce punea punga pe blatul bucătăriei şi ieşi să aducă o sticlă de Pinot Gris. Dar nu mi s-a întîmplat. Îmi place să ascult susurul apei, păsărelele şi vîntul. Îmi place să stau aici. Nu am nevoie de oraş. Şi mi-am dat seama, în prima dimineaţă cînd m-am trezit aici, în linişte, cu soarele intrînd pe fereastre, că niciodată nu voi avea. Alţi oameni aşa au crezut.

Turnă vinul.

– Vrei să stăm în patio?

– Ar fi bine. O să aduc prăjiturile.

Aşa că băură vin alb sec şi mîncară prăjituri umplute cu cremă, în timp ce soarele cobora încet dincolo de copaci.

– Oho! Aubrey înghiţi ce avea în gură. Trebuie să-ţi spun, Seth şi cu mine am făcut un legămînt, să nu spunem nimănui nimic despre marele experiment.

– Cum.... aaa!

– Nu-mi imaginezi că-ţi pasă, deşi a fost ideea ta. Un fel de a spune. Dar pentru că mi-am dat drumul la gură, va trebui să te ucid, dacă nu juri că nu vei spune nimănui.

– Şi jurămîntul acesta se face cu proba sîngelui?

– De obicei se face cu scuipat.

Dru reflectă cam două secunde.

– Mai curînd aş vrea să nu implice nici un fluid corporal. Cuvîntul meu nu e deajuns?

– Ba da... Aubrey mai luă o prăjitură. Oamenii ca tine îşi ţin cuvîntul.

– Oamenii ca mine?

– Da. Educaţi, sublinie ea cu o mişcare largă a mîinii. Eşti a naibii de bine crescută.

– Bănuiesc că e un fel de compliment.

– Sigur. Ai ceva de genul ăsta: sînt mult prea cultivată şi binecrescută să fac caz de asta. Întotdeauna arăţi perfect. Admiram asta şi cînd te uram. Nu e ca şi cum ai fi toată numai nervi, copilării şi alte treburi. Pur şi simplu întotdeauna arăţi bine. Aubrey se opri cu gura plină. Apoi înghiţi repede. Oho! Fii atentă, nu am venit la tine cu cine ştie ce intenţii. Băieţii îmi plac.

– O, îmi dau seama. Deci presupun că nu e cazul să avem marele experiment şi noi două. După două lungi ezitări, hohotul lui Dru izbucni. A trebuit să se lase pe spătarul scaunului şi să se ţină de coaste, parcă o durea de forţa rîsului. Faţa ta! De nepreţuit. E prima oară cînd te-am lăsat fără replică.

– A fost bine. Dînd afirmativ din cap, Aubrey ridică paharul cu vin. A fost al naibii de bine. Pînă la urmă s-ar putea să-mi placă de tine. Deci, intenţionezi să vorbeşti cu Seth despre portretul în acuarelă, cînd îl va termina?

– Nu ştiu. Oare îl va termina? se întrebă ea. Ori era prea furios pe ea, pentru a o mai *vedea* aşa cum o văzuse? Nu, îl va termina, hotărî ea. Artistul nu va avea de ales.

– În locul tău, l-aş obţine de la el prin linguşiri.

– Cred că m-aş simţi ciudat să am o imagine a mea atîrnată pe perete. De altfel, nu l-am văzut. A fost prea supărat pentru a-mi da voie.

– Da, e cu fundul în sus cînd e furios. Dar, există şi mita. Privind-o pe Dru,

Aubrey rămase cu coatele pe masă. Să nu plîngi cu adevărat. Ceea ce trebuie să faci este să pară că-ţi reţii cu curaj lacrimile. Să ştii, în felul ăsta ochii devin mai strălucitori şi mai umezi, iar buza îţi tremură puţin. Şi ţine-o aşa.

Se lăsă din nou pe spate, închise ochi, şi inspiră adînc. Apoi îi deschise iar şi o privi pe Dru cu ochi mari şi o expresie plină de milă, în timp ce în ochi îi apărură lacrimi.

– Dumnezeule, murmură Dru admirativ. E cu adevărat grozav. E pur şi simplu minunat.

– Să ştii, se smiorcăi Aubrey. Poţi să faci pe cineva să dea pe dinafară dacă vrei, asta e tot. O singură lacrimă îi alunecă pe obraz. Apoi chicoti. Începi să-ţi dai drumul şi el te va mîngîia pe cap şi îţi va vîrî în mînă o cîrpă pătată de vopsele, sau orice altceva, înainte de a bate total în retragere. Atunci vei crede că-l pierzi. Dar îi vei arunca o privire licărind, o treabă cu buzele tremurînd şi el va face tot ce vrei. Asta îl *desfiinţează*.

– De unde ai învăţat să faci aşa ceva?

– Hei, lucrez alături de băieţi. Aubrey îşi şterse singura lacrimă de pe obraz. Îţi desăvîrşeşti tehnica. Dacă trebuie, poţi să-ţi muşti vîrful limbii şi în felul acesta te dezlănţui. Eu, eu pot să-i dau drumul şi imediat să mă opresc. Vorbind despre băieţi, de ce nu-mi spui ceva despre tîrîtura aia cu care ai fost logodită, apoi putem să-l dăm la rebuturi.

– Jonah? Director adjunct de comunicaţii. Funcţionarii din Aripa de Vest, un om de la urechea preşedintelui. Minte strălucită, genul calm, figură frumoasă şi un trup făcut pentru Armani.

– Asta nu mă face să-l urăsc. Treci la părţile murdare.

– Nu e departe de ceea ce se vede. Cercuri sociale în Washington — bunicul meu rămîne o forţă la Washington şi familia mea e influentă. Activ social. Ne-am întîlnit la un cocktail şi de acolo au început lucrurile să se mişte. Cu calm şi cu paşi rezonabili. Ne distram împreună, ne plăceam. Aveam interese, oameni şi o filozofie comune. Apoi, am crezut că ne iubim. Nu simţea niciodată furie cînd se gîndea la asta. Doar tristeţe. Poate că aşa şi era. Am devenit amanţi....

– Cum era? La pat?

Dru ezită, apoi mai turnă vin. Nu vorbise niciodată despre genul acesta de treburi.

Apoi, realiză ea, asta pentru că nu avusese niciodată pe nimeni, care să o facă să se simtă în stare să discute despre aşa ceva.

Aubrey făcea ca totul să pară uşor.

– Ce naiba! Era bun. Am crezut că amîndoi sîntem buni, dar pentru mine iubiţii intră în aceeaşi categorie ca şi prietenii. Nu mi-i fac cu uşurinţă.

– Asta răneşte mai mult, cînd ţi-i faci de mîntuială, se oferi Aubrey.

– Da. Bănuiesc că aşa e. Dar eu am crezut că Jonah şi cu mine ne simţim bine împreună, în pat şi în afara lui. Eram pregătită cînd m-a cerut de soţie.

Ne îndreptasem în direcţia aceasta şi eram pregătită. Dar am reexaminat totul.

Curioasă, Aubrey dădu din cap.

— Dacă a trebuit să reexaminezi totul, poate că nu erai îndrăgostită.

– Poate că nu. Dru privi în lături, studiind zborul ezitant al unui fluture şi ascultînd ronrăitul liniştit al unei ambarcaţiuni cu motor, cu care cineva naviga pe rîu. Dar am avut nevoie să reexaminez lucrurile. Cu cît era mai mare pasul, cu atît mai îndelung şi mai cu grijă am reflectat. Nu eram sigură că voiam să fiu măritată. Căsătoria părinţilor mei — ei bine, nu e ca a părinţilor tăi. Dar am simţit că, cu Jonah va fi altfel. Nu ne-am certat niciodată.

– Niciodată? Figura lui Aubrey reflecta un real şoc. Nu aţi avut niciodată o altercaţie bună, încărcată de urlete.

– Nu. Zîmbea realizînd ce imposibil părea acest lucru penru oricine se numea Quinn. Cînd nu eram de acord, discutam.

— O, da, aşa facem şi noi în familia mea. Discutăm dezacordurile. Doar că o facem cu toată puterea plămînilor. Deci tu şi individul acela eraţi buni la pat, nu te certai cu el şi aveaţi multe în comun. Atunci ce s-a întîmplat?

– Ne-am logodit, am dat mai multe petreceri şi am început să facem planuri de nuntă, stabilită pentru vara următoare. Iulie era cea mai convenabilă lună pentru planurile noastre. El era foarte ocupat cu munca şi eu eram ocupată cărînd-o pe mama după mine la expoziţiile de rochii de mireasă. Vînam şi o casă — Jonah şi cu mine, mama mea şi cu mine, tatăl meu şi cu mine.

– A fost o vînătoare!

– Nici nu ai idee. Apoi, într-o noapte mă aflam în apartamentul lui. Eram în pat. În timp ce făceam dragoste, am simţit că ceva mă zgîrie pe spate. Pînă la urmă a trebuit să mă opresc. Era nostim, realmente. Am glumit în legătură cu asta. Apoi am aprins luminile şi m-am uitat printre cearşafuri. Şi am descoperit cercelul altei femei.

– Oho! Figura lui Aubrey se umplu de simpatie. Vai de mine!

– L-am şi recunoscut. Am văzut-o purtîndu-i la o petrecere sau alta. I-am şi admirat, am comentat în legătură cu ei. De aceea probabil, s-a asigurat că va rămîne acolo unde l-am găsit, în cel mai prost moment posibil.

– Căţeaua!

– O, da. Dru ridică paharul într-un semi-toast. Într-adevăr aşa era. Dar îl iubea şi acesta era cel mai discret şi mai sigur mod de a mă scoate din scenă.

– Nu are scuze. Aubrey făcu un semn cu degetul. A furat bărbatul altei femei, chiar dacă bărbatul nu

valora mai mult decît un rahat. A fost ticăloasă, ca şi el, şi tot aşa de vinovată.

– Ai dreptate. Nu are scuze. S-au meritat unul pe altul.

– Al naibii de adevărat. Deci, ia-i legat chestia într-un nod solid? Sau ce ai făcut?

Dru lăsă să-i scape un oftat prelung.

– Dumnezeule, aş vrea să fi putut să fiu ca tine. Aş vrea să fi putut, măcar o singură zi. Nu. M-am ridicat şi m-am îmbrăcat, în timp ce el începuse cu scuzele. Pe mine mă iubea. Celălalt fapt era doar ceva fizic, nu însemna nimic.

– Cristoase! În vocea lui Audrey dezgustul era total. Nu pot niciodată să iasă cu ceva mai original?

– Nu, după părerea mea. Simpatia bruscă şi sprijinul dezinteresat uşurau puţin din lipsa de experienţă, pe care încă o mai resimţea în legătură cu tot. Avea nevoi, adăugă Dru, nevoi sexuale pe care eu eram prea reţinută, pentru a le îndeplini. Voia să o scoată din anturajul lui, înainte de a se aşeza la casa lui. În principal mi-a spus că, dacă eu aş fi fost mai fierbinte, aş fi răspuns cu mai multă creativitate în pat, el nu ar fi trebuit să se uite în altă parte, pentru genul acela de satisfacţii.

– Şi totuşi mai trăieşte! bombăni Aubrey. I-ai permis să se mai învîrtă în jurul tău, în loc să-i tai biluţele şi să i le atîrni de urechi.

– Totuşi n-am fost chiar un preş de şters picioarele, obiectă Dru şi îi povesti despre distrugerea sistematică a preţioaselor bunuri ale lui Jonah.

– Să ataci CD-urile! Asta e ceva bun. Acum mă simt mai bine. Dar ca o sugestie, în loc să-i tai haina de caşmir, i-aş fi umplut buzunarele cu, o, nu ştiu, să zicem cu un amestec frumos de ouă clocite, ulei de motor, puţină făină care să le îngroaşe, poate o urmă de usturoi. Toate uşor de găsit printre articolele casnice. Apoi, aş fi împăturit-o foarte ordonat, cu buzunarele în interior. Nu ar fi fost surprins cînd ar fi scos-o din valiză?

– Am să ţin minte reţeta, dacă se va ivi iar ocazia.

– Bine. Dar problema cu CD-urile şi spălarea pantofilor îmi place cu adevărat. Dacă individul era gen Phil în privinţa pantofilor, asta realmente l-a durut. Ce spui dacă ne plimbăm puţin, pentru a digera prăjiturile astea? Apoi putem să comandăm nişte mîncare chinezească.

La urma urmei, nu e chiar aşa de greu să-ţi faci o prietenă, îşi dădu seama Dru.

– Sună grozav.

Restaurantul-bombă era luminat ca o pistă de decolare, dar afacerea nu era chiar înfloritoare. Seth stătea pe vinilinul roşu decolorat de soare al separeului, foarte retras. Gloria nu venise încă. Va întîrzia.

Întotdeauna întîrzia. Acesta, ştia el bine, era doar un alt mod de a demonstra că ţine toată situaţia sub control.

Comandă cafea, ştiind că nu o va bea. Dar avea nevoie de un pretext. Cele zece mii în numerar se aflau înr-o veche sacoşă de pînză, pe locul de lîngă el.

Exista un bărbat ca un munte, cu nişte umeri laţi, care stătea pe un scaun la tejghea. Ceafa lui era roşie de la soare şi părul tuns atît de scurt şi lipit ca o creastă, că ar fi putut să taie pîinea felii. Purta jeanşi şi cutia cu tabac pe care trebuie că o păstra de obicei în buzunar, formase un cerc alb în denimul uzat.

Mînca plăcintă cu mere, la modă, cu o concentrare de chirurg ce proceda la o operaţie complicată.

Glasul lui Waylon Jennings emanînd dintr-un tonomat din colţ îi învăluia de sus pînă jos.

În spatele tejghelei, chelneriţa era îmbrăcată în roz de acadea, cu numele imprimat în alb pe sînul drept. Ridică un recipient cu cafea de pe reşou, se îndreptă spre mîncătorul de plăcintă şi se aşează cu un şold pe un scaun, în timp ce-i umplea ceaşca.

Degetele lui Seth cotrobăiră după blocul de desen.

Dar negăsindu-l, îi schiţă în minte, pentru a-şi omorî timpul. Scena tejghelei — pictată în culori strălucitoare, crude. Şi perechea de vîrstă mijlocie

din ultimul rînd de separeuri, care arătau ca şi cum călătoriseră toată ziua şi acum erau epuizaţi. Mîncau fără să vorbească. Dar la un moment dat, femeia îi întinse bărbatului sarea şi el o strînse uşor de mînă. L-aş intitula *La capăt de drum,* reflectă el. Sau poate *Dincolo de şoseaua 13.* Asta îl linişti în mod considerabil, pentru a-şi putea aduna gîndurile.

Apoi Gloria intră şi tablourile se estompară.

Devenise mai mult decît slabă. Putea să-i vadă oasele ascuţite împungîndu-i pielea, de o parte şi de alta a gîtului şi muchiile ca nişte lame ale şoldurilor împungînd pantalonii colanţi roşii. Purta sandale-papuc fără vîrfuri şi fără tocuri, ce lipăiau şi ciocăneau pe picioarele ei şi pe linoleumul învechit.

Părul era de un blond decolorat aproape alb, tuns scurt şi ţepos, ce nu făcea decît să accentueze cît se îngustă îi devenise faţa. Ridurile săpaseră adînc în jurul gurii şi în jurul ochilor. Fardul pe care şi-l aplicase nu putea să le ascundă.

Îşi imagina ce supărată şi înfuriată era cînd se privea în oglindă.

Încă nu avea cincizeci de ani, calculă el, dar arăta ca şi cum timpul se scursese încet peste ea, cu mult mai mult.

Se strecură în separeu vizavi de el. Prinse o undă din parfumul ei — ceva puternic, floral. De obicei acop-

erea mirosul de whiskey, acela pe care nu putuse să-l ţină departe de ea, ci îl băuse înainte de întîlnire.

– Ultima dată părul tău a fost mai lung, zise ea apoi se mişcă pentru a-şi arăta dinţii chelneriţei. Ce plăcintă aveţi în seara asta?

– Cu mere, vişine, lămîie şi bezea.

– O să iau o bucată din cea cu vişine şi îngheţată de vanilie. Tu iei ceva, Seth, iubitule?

Vocea ei! Doar vocea ei şi i se strepezeau dinţii.

– Nu.

– Treaba ta. Aveţi şi sos de ciocolată? o mai întrebă pe chelneriţă.

– Sigur. Vreţi şi sos?

– Toarnă peste îngheţată. Apoi voi lua cafea. Ei bine, se lăsă pe spate şi-şi puse un braţ pe marginea separeului. Ciolănoasă cum era, notă el, pielea începuse să i se ofilească. Mi-am dat seama că ai stat în Europa să te joci de-a italianul. Dar bănuiesc că ţi-a fost dor de casă. Şi cum se simt toţi fericiţii Quinn, zilele acestea? Ce face iubita mea soră, Sybill?

Seth ridică sacoşa de pe locul de lîngă el şi o văzu cum o fixează, în timp ce o aşeza pe masă. Dar cînd întinse mîna, el o apucă strîns.

– Îi iei şi pleci. Dacă faci vreo mişcare spre oricine din familia mea, o să plăteşti. O să plăteşti, cu al dracului mai mult decît ce e în sacoşa asta.

– Acesta e un fel cam afurisit de a vorbi cu mama ta!

Tonul lui nu se schimbă.

– Nu eşti mama mea. Nici nu ai fost vreodată.

– Te-am cărat în mine nouă luni, nu-i aşa? Te-am adus pe lume. Îmi eşti dator.

El desfăcu fermoarul sacoşei, şi o înclină spre ea pentru a-i putea vedea conţinutul. Satisfacţia de pe figura ei îi răscoli stomacul.

– Asta e plata ta. Stai departe de mine şi de ai mei.

– Tu şi ai tăi, tu şi ai tăi! Ca şi cum ai fi primit ceva de la dosurile alea de fund, pe care nu dau nici un rahat. Am crezut că acum eşti o figură, nu-i aşa? Am crezut că eşti cineva special. Eşti tot un nimic.

Vocea i se ridicase destul, pentru ca omul de la tejghea să observe şi chelneriţa să le arunce o privire îngrijorată. Seth se ridică, scoase zece dolari din portmoneu şi îi aşeză pe masă.

– S-ar putea să fiu aşa, dar tot sînt mai bun decît tine.

Mîna ei se crispă ca o gheară, apoi se strînse într-un pumn pe care-l lăsă pe masă, în timp ce el pleca. Apucă sacoşa şi o aşeză pe scaun lîngă şoldul ei.

Plata s-a făcut, cugetă ea. Suficientă pentru încă cîteva săptămîni, timp în care îşi va acorda o pauză.

Nu terminase cu Seth. Nu pentru multă vreme.

11

Se refugiase în studio. Obişnuia să picteze pentru a scăpa de gînduri, ca o scuză şi ca o eliberare de frustrări.

Ştia că familia e îngrijorată din pricina lui. În ultimile zile, de abia îi mai văzuse, pe ei sau pe altcineva care conta. Nu fusese în stare să se întoarcă la ei, după ce se despărţise de Gloria.

Nu voia să ducă în casă la ei, în viaţa lor, nici o părticică din ea. Era maimuţa care i se căţărase în spinare. Dacă zece mii cumpărau o perioadă de pace, era o treabă bună!

Aşa că, munci ca posedat de furii, pînă ce îşi regăsi pacea.

Scoase o pînză mare dintre cele stocate şi pictă ceea ce simţea. Amestecul dezordonat de emoţii şi imagini luă formă şi culoare şi în acelaşi timp îl goli de tot.

Mînca atunci cînd îi era foame, dormea cînd privirea i se înceţoşa. Şi picta, ca şi cum viaţa lui depindea de asta.

Aşa gîndi şi Dru, cînd se opri în prag. Era o bătălie pe viaţă şi pe moarte, între sănătate mintală şi disperare, care îl zugrăvea ca o pensulă.

Avea una în mînă, cu care împungea pînza, parcă voia să o străpungă. Pe alta o ţinea între dinţi, ca armă de rezervă. Muzica bubuia, un sunet de chitară, ca un strigăt de bătălie. Vopseaua îi stropise cămaşa, jeanşii, pantofii. Şi podeaua.

Parcă ar fi pierdut sînge, reflectă ea şi strînse şi mai tare vasul în mîini.

El n-a auzit cînd a băut în uşă, din cauza muzicii ce urla, dar privindu-l, realiză că nu ar fi auzit-o nici dacă în cameră ar fi fost linişte, iar ea l-ar fi strigat zbierînd.

Nu se afla în cameră. Era cufundat în pictură.

Îşi propuse să se retragă şi să închidă uşa, pentru că îi viola intimitatea şi munca. Dar nu putu.

Aşa cum îl vedea acum, era irezistibil, intim şi ciudat de erotic. O sedusese cu pasiunea aceea, ce era dincolo de înţelegerea ei, şi la fel de depărtată de lumea ei, ca de la ea la lună.

Aşa că-l privi, în timp ce el schimba o pensulă cu alta, infigînd-o şi învîrtind-o în vopsea, apoi năpustind-o asupra pînzei. Lovituri îndrăzneţe, aproape cu răutate, după care altele delicate, ce păreau că reţin în ele un fel de furie stăpînită.

În ciuda adierii care pătrundea prin ferestre, putea să vadă pata întunecată de transpiraţie ce se întinsese pe mijlocul spatelui cămăşii lui, licărul umed al pielii de pe braţe şi de pe gît.

Aceasta e trudă, gîndi ea, nu doar pasiune.

El i-a spus că niciodată nu a suferit pentru artă, dar greşea, realiză Dru. Orice situaţie care te consumă atît de total stîrneşte durere.

Cînd el se depărtă cu un pas de pînză, ei îi trecu prin minte că o privea ca şi cum apăruse de undeva din aerul rarefiat. Mîna care ţinea pensula îi căzu de-a lungul trupului. Apoi îşi masă, aproape absent, muşchii braţului drept şi-şi flexă degetele.

Ea încercă să se retragă, dar el se întoarse şi o privi îndelung, ca un om care ieşea din transă. Părea epuizat, parcă izbit de o explozie atomică şi dureros de vulnerabil.

Pentru că pierduse ocazia de a pleca neobservată, ea făcu singurul lucru la care a putut să se gîndească. Intră, traversă spre radio şi închise muzica.

– Regret. Nu m-ai auzit cînd am bătut. Nu se uită la tablou. Aproape că îi era frică să o facă. Aşa că îl privi pe el. Te-am întrerupt din lucru.

– Nu. Îşi înlătură şuviţele răzleţe de păr ce îi căzuseră pe frunte. Cred că l-am terminat. Pentru nu-

mele lui Cristos, spera că aşa e, deoarece nu avea nimic ce să mai adauge. Pînă la urmă îl rănise şi-l golise de tot. Se îndreptă spre bancul de lucru, pentru a-şi spăla pensulele. Ce părere ai? întrebă el cu o mişcare a capului spre pînză.

Era o furtună pe mare. Brutală, sălbatică şi oarecum vie. Culorile erau întunecate şi teribile — albastru, verde, negru, galben închis, care se combinau, ca nişte vînătăi dureroase.

Putea să audă vîntul şuierînd, să simtă teroarea de care era cuprins omul care ducea o bătălie disperată pentru a-şi salva vasul să nu fie înghiţit de zidurile uriaşe ale valurilor.

Apa izbea şi fulgerele străluceau pe cerul învolburat. Văzu figuri — doar nişte urme fantomatice — în norii sălbatici ce revărsau o ploaie deasă şi furioasă. Mai mult, realiză apropiindu-se mai tare, alte figuri şi în mare.

Păreau înfometate.

Unica ambarcaţiune, unicul om, erau singuri în războiul acela primitiv.

Iar departe se afla pămîntul şi lumina. Acolo, bucăţica aceea de cer era senină şi de un albastru imaculat. Acolo era acasă.

Îşi croia drum spre casă.

– E plin de forţă, reuşi ea. Şi de durere. Nu i-ai arătat faţa, aşa că mă întreb ce să văd: disperare sau

hotărîre, emoţie sau frică? Tocmai asta e chestiunea, nu-i aşa? Nu-i arăţi faţa, astfel ca noi uitîndu-ne să vedem ceea ce am simţi noi dacă ne-am lupta singuri cu demonii noştri.

– Nu te întrebi dacă va învinge?

– Ştiu că va învinge, pentru că trebuie să ajungă acasă. Ei îl aşteaptă. Privi dincolo de el. Era încă prins de pictură şi îşi masa mîna dreaptă cu cea stîngă. Te simţi bine?

– Cum? O privi, apoi se uită la mîinile lui. O, da. Uneori sînt cuprinse de crampe, dacă lucrez prea mult.

– De cît timp lucrezi la tabloul ăsta?

– Nu ştiu. Ce zi e azi?

– E atît de mult timp! Deci îmi închipui că vrei să te duci acasă să te odihneşti puţin. Luă în mînă vasul cu flori, pe care îl pusese alături de radio. Le-am pus în vas, înainte de a închide în seara asta. I le întinse. Ofertă de pace.

Era o combinaţie de flori şi forme într-un vas albastru turtit.

– Mulţumesc. Sînt frumoase. Nu ştiu dacă să fiu dezamăgit sau uşurat că n-ai venit aici în ultimile zile, pentru a aplana dezacordul dintre noi. Mirosi florile. Ceva în buchet mirosea uşor a vanilie. Nu asta a fost?

– Ei bine, n-am fost de acord. Dar eu am greşit. Foarte rar mi se întîmplă.

– Aşa?

– Foarte rar, afirmă ea. Şi întotdeauna sînt şocată cînd mi se întîmplă, şi cînd mi se întîmplă, îmi place să admit, mă scuz şi merg mai departe, cît mai repede posibil.

– De ce nu îmi spui, în ce parte din dezacordul nostru ai greşit?

– În privinţa lui Aubrey şi a ta. Nu numai că am greşit în legătură cu aspectul relaţiei dintre voi, dar am greşit că am ridicat această problemă, pentru că e treaba ta personală.

– Îhî. Deci ai greşit de două ori.

– Nu. Este o greşală din două părţi. Am greşit doar odată. Şi regret.

El puse florile jos apoi îşi mişcă umerii, încercînd să-i elibereze de tensiune.

– Cum ţi-ai dat seama că ai greşit?

Ei bine,se gîndi ea, dacă mă aşteptam ca el să se mulţumească cu o scuză, ar fi trebuit să-l cunosc mai bine.

– S-a oprit la prăvălia mea ziua trecută şi mi-a explicat lucrurile foarte clar. Apoi am băut nişte vin şi am mîncat mîncare chinezească, acasă la mine.

– Dar ţi-am explicat şi eu treaba mai înainte şi mi-ai dat un picior....

– Eu niciodată....

– Metaforic vorbind. Aub ţi-a explicat lucrurile şi totul a devenit plăcut ca o piersică?

– Piersică? Ea chicoti ridicînd din umeri. Da.

– Ai ţinut seama de cuvîntul ei, după care aţi mîncat rollsuri de primăvară?

– Ăsta e adevărul. Îi plăcea să se gîndească la asta. Întreaga seară cu Aubrey îi plăcuse. Şi dacă ar fi fost interesată de tine în mod romantic sau sexual, nu ar fi avut nici un motiv să-mi netezească mie drumul. Ceea ce înseamnă că eu am greşit şi îmi cer scuze.

– Nu ştiu de ce, zise el după o clipă. Nu pot să o ating nici cu un deget, şi mă pisează din nou cu treaba asta. Vreau o bere. Tu vrei?

– Asta înseamnă că îmi primeşti scuzele?

– Mă mai gîndesc, strigă el din bucătărie. Întoarce-te la partea cu „netezirea drumului". Cred că asta ar putea schimba mersul evenimentelor.

Ea acceptă sticla pe care i-o aduse el cînd se întoarse.

– Nu te cunosc, nu prea bine, zise ea.

– Dulceaţă! Sînt ca o carte deschisă.

– Nu, nu eşti. Şi nici eu nu sînt. Dar se pare că mi-ar plăcea să te cunosc mai bine.

– Ce spui de o pizza?

– Pardon?

– Ce spui dacă am să comand nişte pizza, fiindcă sînt lihnit. Şi mi-ar plăcea să petrec ceva timp cu tine. Ţi-e foame?

– Ei bine, eu....

– Buunn! Unde naiba e telefonul ăla? Împinse obiectele de pe bancul de lucru, răsturnă articolele de pe rafturi, apoi în sfîrşit dădu peste telefon, sub o pernă de pe pat.

– Sună imediat, i se adresă după ce apăsă cîteva butoane. Ţin minte toate numerele vitale... Bună, la telefon Seth Quinn. Da. Sînt bine. Dar tu? Ai ghicit. Vreau una mare, încărcată.

– Nu, interveni Dru şi îl făcu să se încrunte la ea.

– Stai o clipă, rosti în telefon. Cum adică nu?

– Fără adaosuri.

– Fără adaosuri? căscă el gura la ea. *Nimic?* Ce, eşti bolnavă?

– Fără adaosuri, repetă ea strîmbînd din nas. Dacă vreau salată, iau o salată. Dacă vreau carne, iau carne. Dacă vreau pizza, iau pizza.

– Omule! Expiră zgomotos şi îşi frecă bărbia, într-un fel cum îl văzuse şi pe Ethan făcînd-o. Fă-o jumătate goală, jumătate cu adaosuri. Da, ai înţeles. Acasă la mine, deasupra florăriei. Mulţumesc. Întrerupse legătura, apoi aruncă telefonul înapoi pe pat. N-o să dureze mult. Ascultă, am nevoie să mă spăl. Răscoli printr-o cutie de ambalaj şi apăru cu ceea ce

păreau nişte jeanşi curaţi. Mă duc să fac un duş. Nu te sinchisi. Voi fi înapoi într-un minut.

– Pot să mă uit la unele din celelalte tablouri?

– Sigur. Îşi flutură mîna în care ducea berea cu el în mica baie. Dă-i drumul.

Şi uite aşa, realiză ea, ne aflăm înapoi pe un teren egal. Sau la fel de egal cum a fost întotdeauna. Nu te sinchisi, a spus el, parcă erau prieteni.

Dar nu era o minune că ea simţea că totuşi erau? Prieteni. Indiferent ce se întîmplase, sau nu se întîmplase între ei, erau prieteni.

Totuşi, aşteptă pînă ce uşa se închise şi auzi zgomotul apei ce curgea, înainte de a se îndrepta spre tabloul de pe şevaletul de lîngă ferestrele din faţă.

I se opri respiraţia. Presupuse că era o reacţie tipică, pentru cineva care se vede pe sine însuşi într-un tablou. Momentul acela de surpriză şi uimire, fascinaţia propriei figuri, aşa cum era văzută prin ochii altcuiva.

Ea nu s-ar fi văzut în felul acesta, realiză ea. Nu aşa de romantică şi relaxată şi sexy, toate la un loc. Îndrăzneţ prin colorit, visător prin lumină, şi sexy prin poză, cu piciorul gol şi fusta strălucitoare drapată cu grijă.

Într-un fel, plină de forţă, chiar şi în repaos.

Îl terminase. Sigur era terminat, deoarece era perfect. De o frumuseţe perfectă.

M-a făcut frumoasă, se gîndi ea. Dezirabilă, presupuse, dar încă distantă, deoarece era foarte clar că era singură — că voia să fie singură.

Îi spusese că nu-l cunoştea bine. Acum mai mult ca oricînd înţelegea cît de adevărată a fost afirmaţia. Şi cum ar putea cineva să-l cunoască cu adevărat? Cum putea cineva să înţeleagă un bărbat, care păstra atît de multe în el, care era capabil să creeze ceva atît de adorabil şi plin de visare într-un tablou şi ceva atît de plin de pasiune şi sălbatic în altul?

Acum, cu fiecare pas pe care îl făcea alături de el, ar fi vrut să ştie şi mai multe.

Se îndreptă spre grămada de pînze, se aşeză pe duşumea, puse berea alături şi începu să caute să afle.

Soarele inunda scena din Florenţa, cu acoperişurile ei roşii, clădirile aurii şi străzile sinuoase pavate cu bolovani. Altul explodînd de culoare şi mişcare — Veneţia, realiză ea — totul pătat de mulţimea oamenilor.

Un drum pustiu şi vîntos dintr-o cîmpie verde luminoasă. Un nud, cu ochii întunecaţi şi somnoroşi, cu părul de o splendoare sălbatică ce-i înconjura faţa şi umerii şi Roma cea falnică, zărită prin fereastra din spatele lui.

Un cîmp de floarea soarelui ce se cocea în căldura aproape tangibilă — şi figura surîzătoare a unei fete care alerga , trăgînd după ea un balon roşu.

Văzu veselie şi romanism, tristeţe şi imaginaţie, dorinţă şi disperare.

El a văzut, se corectă ea. El a văzut totul.

Cînd se întoarse, ea stătea pe duşumea cu un tablou în poală. Berea era alături, neatinsă.

El traversă încăperea şi luă sticla.

– Ce ai spune de nişte vin, în loc de asta?

– Nu contează. Nu putea să-şi mute atenţia de la tablou.

Era tot o acuarelă, una pe care o făcuse din memorie în Italia, într-o zi ploioasă. Îi fusese dor de casă şi era neliniştit.

Aşa că pictase mlaştinile pe care le explorase cînd era copil, cu încîlceala lor de arbori de cauciuc şi de stejari, cu iarba raţei şi papură, în lumina strălucitoare a zorilor.

– Locul acela nu e departe de casa ta, zise el. Poţi urma cărarea aceea pînă la el. Presupunea că asta a făcut şi el, în minte, cînd l-a pictat. A urmat cărarea spre ea.

– O să mi-l vinzi mie?

– Continui să urci pînă aici, deci n-am să am nevoie de agent. Se ghemui lîngă ea. Dar de ce pe acesta?

– Vreau să merg acolo, prin pîcla aceea. Uite cum se ridică din apă, în timp ce soarele răsare. Mă face să simt....

Se îndepărtă, cînd îşi ridică faţa pentru a-l privi.

Nu-şi pusese cămaşa şi mai existau cîţiva stropi de apă ce străluceau pe pieptul gol. Jeanşii îi erau lăsaţi în jos, pe şolduri, şi nu-şi închisese primul nasture.

Ea se imaginã strecurîndu-şi degetele acolo, exact dincolo de marginea aceea a materialului. Exact dedesubt.

– Ce să simţi? o îndemnă el.

Că sînt lipsită,se gîndi ea. Avidă şi fără minte.

– Hmmm! Cu ceva efort, îşi schimbă poziţia pentru a admira din nou tabloul. Puţin cam singură, presupun. Dar nu în mod trist. Deoarece e minunat acolo, iar cărarea înseamnă că eşti singur, doar pentru că vrei să fii. El se aplecă mai aproape de tablou. Ea mirosi parfumul duşului — gel şi apă — şi muşchii stomacului i se strînseră, în timp ce ai coapselor se relaxară.

– Unde l-ai pune?

Era dorinţă, realiză Du, era poftă de el? Nu simţise niciodată înainte aşa ceva.

– O, în biroul meu de acasă. Aşa că atunci cînd aş fi obosită de munca la registre, să pot să mă uit la el.

Şi să fac o plimbare în linişte. Se depărtă de el şi puse tabloul la loc. Deci, pot să-l cumpăr?

– Probabil. Se apropie de ea şi trupurile li se atinseră. Din sclipirea ochilor, ea hotărî că e perfect conştient de reacţia ei. Ţi-ai văzut portretul?

– Da. Asta îi oferi scuza să mai micşoreze distanţa dintre ei, cînd se îndreptă spre el. E adorabil.

– Dar nu vrei să-l cumperi?

– Nu e pentru mine. Cum l-ai numit?

– *Frumoasa adormită,* răspunse el apoi se încruntă, ca şi cum visul pe care-l uitase revenise. Fotbal zucchini, murmură el.

– Pardon?

– Nimic. Doar un gînd straniu. Pizza, rosti auzind bătaia bruscă din uşă. Îşi luă portmoneul de pe bancul de lucru şi, tot fără cămaşă şi cu picioarele goale, se îndreptă spre uşă. Hei, Mike, cum merge treba?

– În cădere liberă. Adolescentul uscăţiv şi cu faţa plină de coşuri îi întinse cutia cu pizza. Apoi privirea i se mută şi o zări pe Dru. Felul în care i se mişcă mărul lui Adam, felul în care surpriza, interesul şi invidia îi inundară faţa tînără şi buboasă, o atenţionă pe Dru că ar putea să apară producţii noi la radio şanţ şi că acestea îi vor prezenta pe ea şi pe Seth combinaţi. Hmm, hei, hmm! Bunica ţi-a trimis şi nişte şerveţele şi

alte chestii. Depuse punga de hîrtie în braţele lui Seth.

– Grozav. Transmite-i mulţumiri. Banii, Mike. Reţine restul.

– Da. Bine. Hmmm. Ne mai vedem.

– Se pare că Mike a fost copleşit de prezenţa ta, comentă Seth în timp ce dădu un picior uşii pentru a o închide.

– Aş spune că Mike se va întoarce cu toată viteza la *Village Pizza,* pentru a răspîndi zvonul că artistul şi florăreasa împărtăşesc atît o pizza fierbinte, cît şi un sex fierbinte.

– Sper să aibă dreptate. Dacă intenţionăm să facem ca prima parte să devină realitate, ar fi mai bine să ne apucăm de ea. Puse cutia pe pat. Ai nevoie de o farfurie?

Inima ei se poticni puţin, dar dădu din cap.

– Da, am nevoie de o farfurie.

– Ei, ei, nu te enerva. Îţi aduc şi un pahar dintr-un Chianti foarte bun, în loc de berea asta.

– Pot să beau şi bere.

– Poţi, comentă el în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Dar mai bine ai bea vin. Beau eu bere. Şi, iubito, dacă nu-ţi place ca oamenii să vorbească despre tine, n-ar trebui să trăieşti într-o comunitate mică, aşa de strîns unită.

– Nu-mi pasă că lumea vorbeşte despre mine aşa de mult. Nu în felul în se întîmplă aici se gîndi ea, diferit şi mult mai puţin afurisit, decît modul în care se bîrfeşte la Washington. Şi nici nu-mi pasă că vorbesc despre mine că fac ceva, înainte de a fi avut ocazia să o fac.

– E vorba de pizza sau de sex? întrebă el revenind cu nişte farfurii de plastic.

– Nu m-am hotărît. Răscoli printre lucrurile din cutia unde erau împachetate, pînă găsi o cămaşă de lucru din denim. Pune-ţi-o pe tine.

– Da, o pun. Poţi să te descurci stînd şi mîncînd pe pat, dacă îţi promit că nu sar pe tine?

Ea se aşeză şi, folosind una din furculiţele albe din plastic, pe care bunica lui Mike le pusese în pungă, alese o bucată de pizza. O puse pe farfuria ei apoi, folosind aceeaşi metodă, îi dădu şi lui o bucată din jumătatea lui.

– Ştii, ne-am dat întîlnire de cîteva ori pînă acum...

– Nu ne-am dat nici o întîlnire. Asta nu e întîlnire. E pizza.

– Adevărat, dar oricum. Se aşeză cu picioarele încrucişate şi cu cămaşa descheiată neglijent. E şi mai rău, realiză ea, decît fără cămaşă. Nu am pus unele întrebări ce se impun, continuă el, pentru a fi siguri că relaţia noastră are viitor.

– Cum ar fi?

– În privinţa unui weekend de vacanţă. La munte sau la mare?

– La munte. Locuim la mare.

– De acord. Îşi înfipse dinţii în pizza. Care e chitaristul tău preferat, Eric Clapton sau Chet Atkins?

– Chet cum?

El păli, pur şi simplu.

– O, Doamne! Cutremurîndu-se, îşi masă pieptul în dreptul inimii. Lasă-mă să trec peste asta. E prea dureros. Filmul de groază — categoria clasic. *Psycho* sau *Fălci*?

– Niciunul. *Exorcistul.*

– Bună alegere. Cui ţi-ai încredinţa viaţa, între putere şi răutate? Superman sau Batman?

– Lui Buffy — vampirul criminal.

– Du-te de aici! Luă o gură de bere. Superman. *Trebuie* să fie Superman.

– O boare de kryptonit şi e la pământ, pentru conte. Şi în afară de asta — dădu gata felia ei şi se întinse după alta — Buffy are o garderobă mult mai interesantă.

El clătină din cap dezgustat.

– Hai să mergem mai departe. Duş sau baie?

– Depinde de....

– Nu, nu, nu. El înhăţă mai multă pizza. Nu depinde. Alege.

– Baie. Îşi linse sosul de pe degete. Îndelung, fierbinte şi plină de spumă.

– Exact cum am bănuit. Cîine sau pisică.

– Pisică.

El puse felia jos.

– Asta e de-a dreptul greşit.

– Muncesc toată ziua. Pisicile se descurcă singure şi nu-ţi rod pantofii.

El clătină din cap cu profund regret.

– Acesta ar putea fi sfîrşitul tuturor treburilor dintre noi. Oare s-ar putea salva această relaţie? Repede. Cartofi prăjiţi franţuzeşti sau caviar?

– Asta e chiar culmea! Cartofi franţuzeşti, desigur.

– Adevărat? Ca şi cum speranţa ţîşni iar din inima lui, îi apucă mîna strîngînd-o tare. N-ai spus asta doar pentru a-mi face plăcere, deci s-ar putea să ai un drum alături de mine?

– Caviarul e bun în anumite ocazii, dar cu greu poţi să-l numeşti un element esenţial al vieţii.

– Mulţumesc lui Dumnezeu! Îi depuse un sărut sonor pe mînă, apoi se îndreptă din nou spre mîncare. În afară de ignoranţa nespus de tristă relativă la muzică şi judecata greşită privind animalele de companie, te-ai descurcat destul de bine. Am să mă culc cu tine.

– Nu ştiu ce să spun. Sînt aşa de mişcată. Vorbeşte-mi despre femeia din tablou — bruneta care stă în faţa geamului din Roma.

– Bella? Mai vrei puţin vin?

Ea ridică o sprînceană, în felul acela care îi punea lui sîngele în mişcare.

– Te eschivezi?

– Mda, dar oricum, nu mai vrei puţin vin?

– Ba da.

El se ridică pentru a aduce sticla şi umplu cu vîrf paharul ei, înainte de a se reaşeza.

– Vrei să şii dacă m-am culcat cu ea?

– Surprinzător! Sînt transparentă pentru tine, ca sticla. Mai luă o gură de pizza. Ai putea să-mi spui că nu e treaba mea.

– Aş putea. Sau aş putea să te mint. E ghid turistic. Am întîlnit-o ici şi colo, cînd făceam unele tururi prin Italia. Am ajuns să ne cunoaştem. Îmi plăcea. Am pictat-o şi m-am culcat cu ea. Ne-am bucurat unul de altul. Nu s-a mers mai departe şi nici mai complicat de atît. Nu mă culc cu fiecare femeie care îmi pozează. Şi nici nu o pictez pe fiecare femeie cu care mă culc.

– Mă mir. Şi m-aş fi mirat, dacă m-ai fi minţit. E un obicei al meu să bănuiesc că cineva va spune o minciună la îndemînă, în loc de adevărul mai complicat. Dar tu nu eşti genul de bărbat cu care sînt obişnuită.

– Drusilla.... Se întrerupse bombănind o înjurătură, cînd celularul începu să sune.

– Dă-i drumul. Strîng eu, în locul tău.

Ea coborî din pat, adună cutia de pizza şi farfuriile, în timp ce el ridica receptorul.

– Da? Nu, sînt bine. Am fost cam distrat. Anna, sînt bine. Am terminat tabloul la care lucram. Şi să ştii că nu fac foame de moarte. Tocmai am mîncat o pizza cu Dru. Îhî. Sigur. Am să fiu acasă mîine. Absolut. Şi eu te iubesc. Închise în timp ce Dru se întorcea în cameră. Era Anna.

– Da, am auzit. Ea luă telefonul şi-l puse pe o masă alăturată. Am văzut că aveai bere, vin şi o provizie de răcorioare cît pentru o lună, iar acum ai şi resturi de pizza. Acesta e tot conţinutul frigiderului tău?

– De obicei era şi o jumătate de porţie de perişoare, dar le-am mîncat.

– O, atunci e bine. Se îndreptă spre uşă. O încuie. Sunetul răsucirii cheii în broască stîrni ecou în capul ei, dar nu o făcu să se oprească. Traversă încăperea spre el. Ultima oară cînd m-am culcat cu un bărbat, continuă ea, a fost o experienţă umilitoare pentru mine. S-a întîmplat acum aproape doi ani. Nu mi-a lipsit sexul în mod deosebit. E foarte posibil ca, la un anumit nivel, să te folosesc pentru a lua ceva de la tine, ce simt că altcineva a luat de la mine. Cum el tot mai stătea pe pat cu picioarele încrucişate, ea i se

strecură în poală, îşi înnodă picioarele în jurul şoldurilor lui şi mîinile în jurul gîtului. Te deranjează?

– N-aş putea să spun că da. Îşi plimbă mîinile pe spatele ei. Dar există totuşi ceva.

Ai putea să obţii mai mult decît te aştepţi.

– Risc asumat, murmură ea şi-şi lipi gura de a lui.

12

Mîinile lui îi alunecară pe piele şi nervii scoaseră scîntei la atingere. Voia asta, îl voia. Hotărîrea de a intra în patul lui fusese a ei. Dar ştia că bătăile inimii ei proveneau atît din dorinţă, cît şi din panică.

Şi tot aşa, realiză ea în timp ce mîinile acelea minunate i se mişcau în sus şi în jos pe spate, i se întîmpla şi lui.

– Relaxează-te, îi şopti el, în timp ce buzele lui îi atingeau obrazul. Nu e o operaţie pe creier.

– Nu cred că vreau să mă relaxez. Nervii erau un alt fel de emoţie, alergînd vijelios alături de furnicătura dorinţelor. Nu cred că pot.

– Bine. Şi continuă să o mîngîie cu mîinile, cu buzele. Atunci fii sigură de ceea ce vrei.

– Sînt sigură. Sînt sigură. Se depărtă puţin. Voia să-i vadă faţa. Se pare că niciodată n-am făcut nimic, fără să fiu sigură. Îşi trecu mîna prin şuviţele de păr ce îi căzuseră lui pe frunte. Doar că... e ceva vreme.

Cum putea să-i spună că şi-a pierdut încrederea în acest fapt? Dacă i-ar fi spus, nu ar fi fost niciodată sigură că ceea ce se întîmpla între ei acum, era atît dorinţa ei, cît şi a lui.

– Atunci să o luăm încet.

Se potoli. Intim, aşa a crezut întotdeauna, era atît curaj, cît şi dorinţă. Ea făcuse primul pas. Ea a încuiat uşa. Ea a venit în patul lui. Iar acum va mai face un pas.

– Poate că e mai bine. Privindu-l îşi descheie bluza şi îi văzu privirea coborînd. Văzu albastrul ochilor lui devenind mai profund, în timp ce-şi desfăcea materialul şi-l lăsa să-i cadă de pe umeri. Poate că nu.

El îşi plimbă vîrful degetelor de-a lungul proeminenţei sînilor, pe pielea moale de sub danela albă şi nostimă a sutienului.

– Ştii care e unul dintre cele mai grozave lucruri la femei? întrebă el parcă făcînd conversaţie, în timp ce degetele îi dansau pe dantelă înainte şi înapoi. Nu doar că au sîni — care nu pot fi altfel decît foarte apreciaţi — dar există toate lucrurile astea cool, în care ele şi-i ascund.

Asta o făcu să rîdă, deşi pielea începuse să-i vibreze.

– Îţi place lenjeria, nu-i aşa?

– O, da. Se juca cu breteaua ei dreptă, apoi o coborî de pe umăr. La femei, aşa e! Obişnuiam să răsfoiesc cataloagele *Victoria's Secret* ale Annei aşa

că pot.... Ei bine! Coborî şi breteaua stîngă. Probabil că n-aş putea să mă obişnuiesc niciodată cu asta. Porţi chiloţi care se asortează cu sutienul?

O pulsaţie puternică începu să i se zbată printre nervi.

– Cred că ar trebui să afli singur.

– Tocmai făceam pariu că asta crezi. Se aplecă pentru a-şi plimba buzele pe umărul ei. Eşti un gen de femeie la care totul e în armonie. Ştii ce altă parte — anatomic vorbind — îmi place realmente la tine?

Acum buzele lui alunecau de-a-lungul gîtului, stimulînd şi mîngîind în acelaşi timp.

– Ezit să întreb.

– Exact locul acesta. Degetele lui îi mîngîiau ceafa. Mă înebunesc după ea. Te avertizez că intenţionez să te muşc de acolo foarte curînd, aşa că, să nu intri în panică.

– Apreciez că... mmmm. Dinţii lui îi atinseră bărbia şi se strînseră uşor peste obraz, înainte de a-i muşca buza inferioară.

– Ai început să te relaxezi, şopti el cînd îi captură răsuflarea. Nu se poate altfel.

De data aceasta gura lui o apucă pe a ei, fierbinte, puternică, într-un sărut posesiv care aproape că o ardea. Saltul de la joc la posesiune fu aşa de rapid, aşa de susţinut, încît nu putu să facă nimic, decît să se implice şi ea, în timp ce el o devora.

Ferm, gîndi ea cu mintea ameţită. Crezuse că avea nevoie să fie ferm şi sigur? O nu, această cursă pe nerăsuflate era mai bună. Mult mai bună.

Picioarele i se strînseră în jurul taliei lui, trupul i se încordă. Dintr-un salt al nevoii, răspunse la cererea sărutului lui, cu cererile ei propiii.

Nu, aceasta nu înseamnă doar a vrea, realiză ea. E dorinţă fierbinte.

Se mută la cămaşa lui, i-o dădu jos de pe umeri, astfel ca degetele ei să poată pătrunde adînc în carne, să-i frămînte muşchii.

Parfumul ei era peste tot, ca şi cum ar fi făcut baie în flori de cîmp. Delicateţea şi textura mătăsoasă a pielii înmiresmante îl ameţi. Gemetele uşoare, guturale pe care le scotea cînd o atingea, cînd o gusta, îi răvăşeau sîngele.

Lumina se schimbase, devenind mai blîndă spre seară. Voia să vadă această strălucire molcomă a soarelui pe trupul ei, să privească cum scaldă verdele şi auriul ochilor ei.

Respiraţia ei se acceleră şi se arcui spre spate, atunci cînd el îi dezmierdă linia lungă a gîtului. Apoi căzu înapoi, parcă lipsită de oase, cînd limba lui coborî spre sîni.

Făcînd efort să nu se grăbească, el se ridică să o privească.

– Maleabilă, nu-i aşa?

– Am făcut yoga — se cutremură şi se cabră ea. De două ori pe săptămînă.

– Maica Domnului! A fost tot ce a putut el să îngaime, în timp ce trupul ei lung şi subţire se întinse, cu picioarele încă înnodate în jurul mijlocului lui. Aproape cu respect, mîinile i se mişcară pe ea, explorînd rotunjimile umărului, curba pieptului, linia torsului. Îi descheie nasturele de la fustă şi îi coborî fermoarul. Încet. Am avut dreptate, continuă el. Se supuseră amîndoi la o dulce tortură, cînd îşi strecură degetele sub elasticul chiloţilor de dantelă albă. Totul e armonios la tine. În mai multe privinţe, nu numai în una.

Vîrîndu-şi mîinile sub şolduri, i le ridică. Apoi îşi înfundă nasul în abdomenul ei. Îi simţi muşchii vibrînd sub buzele lui, apoi făcînd un salt, cînd îşi apăsă gura pe dantela de bumbac.

Fiorul se adună în ea strîns ca un pumn, apoi se desfăcu, degetele unei plăceri ajunsă aproape dureroasă. Cînd picioarele îi tremurară, el le împinse în jos, apoi trase de pantalonii îngrijiţi şi ajustaţi pe corp.

– Am nevoie să-mi netezesc drumul pînă sus la ceafă. Buzele şi degetele lui i se jucau pe picioare. S-ar putea să dureze o vreme.

– E în regulă. Respiraţia i se opri, apoi îi dădu drumul într-un suspin. Nu te grăbi.

Nu se grăbea. Deşi dorinţa devenise dureroasă, îşi încleştă mîinile de cearşaf, pentru a se opri să nu-l implore. Voia să-şi plimbe degetele prin părul lui, să le treacă peste trupul lui, dar îi era frică că dacă va da drumul acestei ancore a aşternutului, chiar şi pentru o clipă, ar putea să ţîşnească afară din această bulboană de dorinţe răvăşitoare.

Voia să se înnece în ea.

El o muşcă uşor de coapsă şi o făcu să se întoarcă cu faţa în jos, smulgîndu-i un geamăt. Limba îi alunecă pe marginea dantelei, şi transformă geamătul în suspin. Apoi o întoarse sub el, astfel că suspinul deveni nişte strigăte rapide şi gîfîitoare.

Nevoia ei era nevoia lui, şi mîinile îi erau uşoare pe cînd rula în jos dantela şi îşi trecea palma peste fierbinţeala ei. Să o privească cum se ridică, să-i vadă ochii şocaţi, orbiţi aproape cînd o săltă spre el, a fost ceva extraordinar.

Cînd deveni moale, îi răsfăţă trupul cu sărutări leneşe. Voia să o facă să vibreze, să-i strige numele, să se încleşteze în jurul lui, ca şi cum toată viaţa ei ar fi depins de asta.

Şi aşa va face, îşi promise el în timp ce îi sugea sînul prin dantelă. Înainte de apogeu, aşa va ajunge.

Inima ei bubuia sub gura lui şi bătaia ei se acceleră, cînd dădu dantela de-o parte şi îi prinse în gură carnea.

Degetele i se tîrau prin părul lui, îl presau mai tare de ea, apoi alunecară în jos pe spate.

– Lasă-mă pe mine. Vocea ei era groasă şi visătoare, în timp ce trăgea de jeanşii lui. Lasă-mă pe mine.

Muzica se auzea în surdină, ritmică şi cu bătăi primare, tot aşa de rapide ca pulsul ei. Se rostogoli în timp ce îi trăgea în jos pantalonii şi-şi presă trupul de-a lungul trupului lui. Apoi îi găsi gura, într-un sărut disperat.

Avea nevoie, avea nevoie să se umple de el. Îşi purtă buzele într-o peregrinare sălbatecă peste faţa, gîtul, pieptul lui.

Doamne, ce tare e, ce trup, ce bărbat!

Îl dorea, dorea să se umple de el, să cunoască şocul, uimirea de a fi invadată, de a fi unită cu el. Dar cînd era gata să se urce pe el, să-l primească în ea, el se retrase.

– Nu încă. Şi o răsturnă uşor pe burtă.

– Vreau....

– Şi eu. Cristoase, şi eu!

Cînd îşi încleştă dinţii pe ceafa ei, şocul erotic o făcu să ţipe. Mîinile i se apucară de barele de metal de la căpătîiul patului, dar de data aceasta nu mai dădură de o ancoră de susţinere.

Era sălbatică.

Se sfărîma sub el, se simţea atingînd ceva ce semăna cu o nebunie.

– Doamne! O, Doamne! Acum.

Mîna i se strecură sub ea şi degetele acelea atît de desăvîrşite pătrunseră în ea, în fierbinţeala şi umezeala ei. O purtară într-un spasm violent, ce o lăsă neajutorată şi tremurînd.

Cînd mîinile i se desprinseră de bare, el o împinse pe spate.

– Acum, zise ei şi îşi încleştă gura de a ei, înghiţindu-i ţipătul cînd o pătrunse.

Se strînse şi mai tare în jurul lui, se arcui spre el. O ridicare şi o coborîre rapidă, carne umedă izbindu-se în carne. De fiecare dată cînd ajungea să respire, sîngele lui se zbuciuma.

Aşa că o privi, în ultimile raze ale soarelui ce străluceau pe faţa ei şi prinse verdele şi auriul ochilor, ce se umpleau de lacrimi.

Ridică o mînă spre obrazul lui şi în vocea ei descoperi un fel de uimire cînd rosti:

– Seth!

Frumuseţea întregului îl sufocă.

Şi continuă să o privească, în timp ce totul în ei se spărgea în mici fărîme.

Următorul cel mai bun lucru după ce faci dragoste, în opinia lui Seth, era să te laşi purtat pe fluviul cald al satisfacţiei. Exista ceva incredibil de duios şi de plăcut în legătură cu trupul unei femei, după în-

deplinirea a ceea ce făcea din el un loc de odihnă perfect.

Pierduseră apusul şi se îndreptau spre amurg. Cîndva în acest interval, realiză el, ultimul CD se terminase. Acum nu se mai auzea decît şuieratul vîntului ce se stîrnise şi respiraţia Drusillei.

Se apropia ploaia. Putea să-i simtă mirosul — putea să simtă furtuna dansînd în aer.

Trebuia să închidă ferestrele, pînă la urmă.

Ridică o mînă să-i mîngîie o parte a sînului.

– Bănuiesc că eşti relaxată acum, murmură el. Indiferent dacă îţi place sau nu.

– Cred că da.

El în mod sigur este,se gîndi ea. E un semn bun. Oare? Se ura că era atît de proastă. Se ura ştiind că acum cînd mintea i se limpezise iar, îndoielile o asaltau din nou.

Îi era greu să întrebe dacă a fost bine pentru el, fără să sune ca un clişeu ridicol.

Dar asta nu o oprea să dorească să ştie.

– Ţi-e sete? o întrebă el.

– Puţin.

– Hmmm. Se ghemui lîngă ea. Am să aduc ceva, cînd am să pot să mă mişc din nou.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui. Era aşa de moale, aşa de drept, aşa de luminos.

– Ah.... Te simţi bine?

– Îhî. Vine ploaia.

Ea îşi aruncă ochii pe fereastră.

– Nu, nu vine.

– E clar că vine ploaia. Întoarse capul să privească cerul. Se va stîrni furtună. Geamurile de la maşina ta sînt ridicate?

De ce dracu' întreba de geamurile maşinii, cînd ea tocmai trecuse printr-o experienţă care îi va schimba viaţa?

– Da.

– Bine.

Ea privi în tavan.

– Trebuie să plec, înainte să înceapă să plouă.

– Îhî. O înlănţui ţinînd-o mai strîns lîngă el, apoi se răsuci odată cu ea. Trebuie să rămîi, să ascultăm ploaia, cînd vom face iar dragoste.

– Iar?

– Mmmm. Ştii că ai o mică aluniţă, chiar la baza coloanei vertebrale. O pipăi cu un deget, după care deschise ochii şi îi văzu faţa. Ceva nu e în regulă?

– Nu ştiu. E acolo?

El îi prinse capul în mîini şi chibzui.

– Cunosc faţa asta. Eşti iritată şi te străduieşti să nu-ţi ieşi din fire cu adevărat. Ce nu e în regulă? Am fost prea dur?

– Nu.

– Sau nu destul de dur, ce zici? Hei! Îi scutură uşor capul. Spune-mi ce nu e în regulă, Dru.

– Nimic. Nimic. Eşi un amant incredibil. Nu am fost niciodată cu nimeni atît de excitată şi răvăşită.

– Atunci ce e? întrebă el în timp ce ea se depărtă şi se aşeză.

– Am spus că nimic. Putea să-şi audă îndărătnicia din voce. Doamne,se gîndi ea, într-o clipă am să plîng. Primul bubuit al tunetului părea un fundal perfect, pentru starea ei sufletească. Ai fi putut să spui *ceva* despre mine. Chiar ceva standard: O, iubito, a fost minunat.

– O, iubito, a fost minunat! Era gata să izbucnească în rîs, dar văzu că licărirea din ochii ei nu era doar o toană. Stai puţin! Trebuia să se mişte repede şi să o apuce, înainte ca ea să poată fugi din pat. Şi pentru a evita o încăierare, se răsturnă peste ea pentru a o ţine pe loc. Ce s-a întîmplat între tine şi individul acela cu care ai fost logodită?

– Nu mai e ceva relevant.

– Este, pentru că tocmai l-ai adus în pat cu noi.

Ea deschise gura, pregătită să-i dea o replică tăioasă şi injurioasă. În loc de asta oftă.

– Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Şi eu sînt de o prostie perfectă. Lasă-mă să mă ridic.Nu pot să continui nici un fel de conversaţie în felul acesta.

El se dădu la o parte, pentru ca ea să se poată mişca. Şi nu spuse nimic, cînd îşi trase cearşaful peste sîni, pentru că recunoscu gestul ca un fel de scut de apărare.

Ea încerca să-şi adune gîndurile, în timp ce tunetul se rostogoli din nou şi fulgerul străluci în întuneric.

– M-a înşelat, dar declara că mă iubeşte şi motivul trădării a fost faptul că eram lipsită de imaginaţie în pat.

– Atunci te-ai apucat din nou de yoga? Cînd ea îl privi cu răceală, Seth dădu din cap. Iubito, dacă adopţi această linie, eşti într-adevăr o proastă.

– Eram gata să mă *mărit* cu el. Am comandat invitaţiile. Am avut prima probă la rochia de mireasă. Apoi am descoperit că se zbenguise în cearşafuri — pe care eu le cumpărasem, pentru informarea ta — cu o *avocată*. Vîntul aruncă o rafală prin ferestre şi fulgerul despică cerul. Dar nu-şi luă ochii de la ea. Şi nici nu se grăbi să închidă geamurile, împotriva ploii care venea. Şi s-a aşteptat să-i înţeleg raţionamentul, adăugă ea. S-a aşteptat să continui cu pregătirile de nuntă, deoarece nu era vorba decît de sex, ceva la care eu nu eram deosebit de talentată.

Ce chin, gîndi el. Felul de chin care le crează acestor indivizi un nume rău.

– Şi îţi închipui că un tip care se duce după invitaţiile la nunta cu o femeie şi se furişează pe alături cu alta, merită atenţia ta?

– Nu prea, şi nu m-am despărţit de el, doar pentru a-mi cauza mie şi familiei mele o neplăcere considerabilă. Dar acum nu mă mai gîndesc la el. Mă gîndesc la mine.

Greşea în legătură cu asta, dar o lăsă în pace.

– Vrei să-ţi spun cum a fost cu tine? A fost magic. Se aplecă pentru a-şi atinge buzele de ale ei. O magie!

Cînd îi luă mîna, ea se uită la felul cum erau împreunate. Apoi oftînd, privi spre ferestre.

– Plouă, rosti încet.

– Rămîi cu mine o vreme. Duse la buze mîinile lor unite. Vom asculta cum plouă.

Încă mai ploua cînd se ridică. Răpăitul blînd şi constant de după furtună, transformă camera într-un cuib tihnit, unul în care ar fi dorit să se desfete.

– Rămîi peste noapte. Dis de dimineaţă, dau fuga şi caut ceva bun pentru micul dejun.

– Nu pot. Părea aşa de intim, aşa de romantic să stea de vorbă cu el în întuneric, încît, cînd el aprinse lumina, prima ei reacţie a fost de dezamăgire. A doua a fost un şoc, deoarece realiză că putuse să fie văzută prin fereastră. Pentru numele cerului! Se tîrî spre baie în lenjerie.

– Da, ca şi cum ar fi cineva afară, la ora asta din noapte şi în ploaie. Nepăsător şi modest, se ridică şi gol, dar simţindu-se bine, o urmă. Reuşi să oprească uşa să nu-i fie trîntită în nas. Priveşte totul astfel, mîine dimineaţă nu trebuie decît să cobori scările pentru a începe munca.

– Nu am nimic de îmbrăcat. Nici o îmbrăcăminte curată, adăugă ea, cînd el făcu un gest spre bluza făcută grămadă pe podeaua dormitorului. Numai un bărbat poate să sugereze să merg la lucru de dimineaţă, îmbrăcată cu aceleaşi lucruri pe care le-am purtat ieri. Eşti bun să-mi dai bluza aia?

O obligase, dar asta nu însemna că nu putea să se eschiveze.

– Îţi aduci mîine altă îmbrăcăminte. Eu voi lua nişte provizii. O să luăm cina. Pot să gătesc, declară el cînd ea ridică o sprînceană. Corespunzător. Sau putem să mergem la tine şi să pregăteşti tu cina.

– Eu nu gătesc, nici măcar corespunzător.

– Putem să ieşim în oraş, apoi ne întoarcem aici. Sau la tine, adăugă el înconjurînd-o cu braţele. Nu-mi pasă unde. O întîlnire programată, în loc de obişnuitele noastre improvizaţii.

– Asta nu a fost întîlnire. Se întoarse pentru a-şi încheia bluza. Ăsta a fost sex.

– Scuză-mă. Am mîncat, am băut, am conversat şi am făcut sex. Asta, puişor, e o întîlnire.

Putea să simtă cum buzele i se curbau într-un zîmbet.

– Fir-ar să fie! M-ai prins.

– Exact. Cînd ea se mişcă, o apucă din nou de mijloc şi o trase la el.

– Cinează cu mine, culcă-te cu mine, trezeşte-te cu mine.

– În regulă, dar va trebui să mîncăm după opt. Am curs de yoga mîine.

– Spui asta doar ca să mă chinui. Dar pentru că tot sîntem la acest subiect, poţi să-ţi pui piciorul după cap?

Ea rîse şi-l împinse.

– Trebuie să plec. E trecut de miezul nopţii. Am să mă întorc aici în jurul orei opt. Am să risc să mănînc ce găteşti tu.

– Grozav. Hei, vrei să înrămez acuarela pentru tine?

Se aplecă spre el.

– Pot să o am?

– Depinde. Vreau să fac un schimb, un tablou pentru un tablou.

– Deja l-ai terminat pe unul cu mine.

– Vreau altul.

Ea îşi puse pantofii.

– Ai făcut deja două.

– Într-o zi, cînd voi fi mort şi un artist faimos, ale cărei lucrări sînt studiate, iar preţul lor ridicol de ridicat, asta o să se numească perioada Drusilla.

– Interesant. Dacă asta e ceea ce doreşti drept plată, am să-ţi pozez iar.

– Duminică.

– Da, bine. Acuma ştii ce cauţi? Cu ce vrei să mă îmbrac?

– Ştiu exact ce caut. Se îndreptă spre ea, îi puse mîinile pe umeri şi o sărută. Vei
purta doar petale de trandafiri.

– Pardon?

– Petale de trandafiri roşii. Avînd în vedere că eşti florăreasă, trebuie să fii în stare să-mi faci rost de aşa ceva.

– Dacă crezi că am să-ţi pozez fără nimic pe mine, doar.... Nu.

– Vrei acuarela?

– Nu e destul pentru a fi şantajată.

Se întoarse, dar el o prinse de mînă şi o răsuci.

– Îmi admiri lucrarea suficient pentru a dori să o ai.

– Admir munca ta foarte mult, dar n-o să mă pictezi goală.

– În regulă. Eu o să fiu îmbrăcat, dar tu te vei îmbrăca doar cu petale de trandafiri. Şşşt. Îi puse un deget pe buze, înainte ca ea să poată protesta iar. În mod evident nu o să reuşesc să te fac să-mi pozezi nud, aşa că pot să te pictez în pat, deoarece deja te-am avut în pat. Şi nu uita, eu nu folosesc arta în felul acesta. Imaginea aceasta o port în cap, din prima clipă în care te-am văzut. Trebuie să o pictez. Îi luă mîinile. Am nevoie să o pictez. Dar am să închei cu tine o înţelegere.

– Ce fel de înţelegere?

– N-am să o arăt nimănui. Cînd va fi gata, tu vei hotărî ce faci cu tabloul.

El recunoscu privirea de pe faţa ei — de reflexie şi de consideraţie.

Şi ştia că a convins-o.

– Eu hotărăsc?

– Am încredere în tine, că o vei face în mod cinstit. Va trebui să ai încredere în mine că voi picta ceea ce văd, ceea ce simt. De acord?

– Petale de trandafiri roşii. Îşi înclină capul. Deci va trebui să comand o mulţime.

A doua zi dimineaţa Seth intră fluierînd în şantierul naval. Ducea cu el o cutie cu gogoşi proaspete de la brutărie.

Cam era deja la lucru, înşurubînd conexiunile unei carcase.

– E o frumuseţe, strigă Seth în timp ce se îndrepta spre iola minunat proporţionată. Voi băieţi trebuie că v-aţi dat peste cap, pentru a-i respecta dorinţa de a o termina aşa de repede.

– Da. E gata, cu excepţia finisării unor detalii din cabină. Clientul vrea să o ridice duminică.

– Regret că nu v-am dat nici o mînă de ajutor, în ultimile zile.

– Ne-am descurcat.

Nu era nici o înţepătură în tonul lui, dar sugera ceva.

– Unde e restul lumii?

– Phil e la etaj. Ethan şi cu Aubrey controlează gropile cu crabi, în dimineaţa asta. O să vină şi Kevin, după ore. Într-o săptămînă sau cam atît va termina, şi va avea mai mult timp liber.

– Va termina? Şcoala e deja pe sfîrşite? În ce naiba de zi sîntem?

– Vei şti şi mai bine, dacă vei trece din cînd în cînd pe acasă.

– Am fost ocupat, Cam.

– Da. Cam mai fixă un şurub. Aşa am auzit şi eu.

– De ce îţi ieşi din fire? Seth trînti pe punte cutia de la brutărie. Sînt aici, nu-i aşa?

– Tu umbli după ceea ce umbli, după cum ai chef. Ai hotărît să vii să-ţi dai ifose astăzi pe aici, pentru că în sfîrşit azi noapte ai avut noroc?

– Ce e cu tine?

– Ce e cu mine? Cam puse perforatorul alături, şi sări pe pardoseală — o mişcare rapidă de mascul supărat. Vrei să ştii ce e cu mine, măi dos de fund? Este al dracului de bine cu mine, să ştii, cînd apari şi dispari, cea mai mare parte a săptămînii. Te învîrţi pe aici, ca un fel de nor negru deasupra capului, apoi te îngropi în studioul tău. E al dracului de bine cu mine, cînd trebuie să o văd pe Anna îngrijorată, din cauză că nu poţi fi convins să ne spui ce mama naibii se întîmplă. Crezi că pur şi simplu poţi să revii doar cînd te simţi bine, din cauză că în sfîrşit i-ai ridicat lui Dru cămaşa peste cap?

Vinovăţia, care începuse să pîlpîie, explodă roşie de furie. Seth făcu mişcarea înainte de a gîndi, izbindu-l pe Cam de carcasa iolei.

– Să nu vorbeşti despre ea în felul acesta. Nu e o bubă pe care obişnuiesc să o scarpin cînd mă mănîncă. Să nu mai vorbeşti niciodată despre ea în acest fel.

Cam îl împinse pe Seth cu un pas înapoi. Acum se înfruntau nas în nas. Boxeri care nu dădeau nici o para chioară pe gong.

– Nici tu să nu-ţi tratezi familia în acest fel. Ca o afurisită de comoditate.

Temperamentul e un cîine rău, ce le sări la amîndoi la gît.

– Vrei să vii cu mine puţin? îl invită Cam izbindu-l cu pumnul.

– Terminaţi, terminaţi! Isuse Cristoase, terminaţi! Phillip nu făcu decît să sară între ei şi să-i despartă. Ce dracu' se întîmplă aici? V-am auzit pe amîndoi, de sus de la mine.

– Puştiul crede că poate să mă doboare, răspunse Cam înfierbîntat. Eram gata să-l las să încerce.

– Pe naiba erai! Dacă vreţi să vă bateţi, faceţi asta afară. De fapt, Seth, ar trebui să ieşi tu. Răcoreşte-te. Phillip arătă spre uşă şi spre docul din spatele ei. Ai fost destul de rar pe aici în ultima vreme, aşa că încă cîteva minute nu o să mai conteze.

– Asta e ceva între mine şi Cam.

– Aici e un loc de muncă, îl corectă Phillip. Afacerea noastră, aşa că asta mă face să intru şi eu în ecuaţie. Continuaţi aşa şi primul care va da cu pumnul s-ar putea să dea în mine. Am avut suficiente necazuri cu tine.

– Despe ce dracului vorbeşti?

– Vorbesc despre categoria promisiuni, despre respectarea responsabilităţilor. Vorbesc despre faptul că avem un client care se aşteapta să-i desenezi proiectul, treabă cu care ai fost de acord. Unde dracu' e proiectul, Seth?

El deschise gura, apoi o închise la loc. Goeleta Drusillei. Uitase de ea. Tot aşa, îşi aminti el, cum uitase că i-a spus Annei că va săpa pământul pentru noul strat de flori. Şi raidul pe care i-l promisese lui Bram, cu noua lui maşină. În timp ce furia i se stingea, se îndreptă spre uşa de intrare.

– Pişăciosul, bombăni Cam. Are nevoie de un picior în fund.

– De ce nu-l laşi în pace?

Încurcat, încă aburind de furie, Cam se întoarse spre Phillip:

– Ei bine, să te ia dracu'! De fapt, tu eşti cel care tocmai te dădeai la el.

– Am fost tot atît de îngrijorat şi de supărat ca şi tine, îi dădu replica strigînd. Dar acum, destul. E suficient de mare să vină şi să plece cînd doreşte. Cînd

erai de vîrsta lui, te-ai vînturat prin Europa şi ai pus mîna pe cît de multe fuste ai putut.

– Nu mi-am călcat niciodată cuvîntul.

– Nu. Mai calm acum, Phillip îşi îndreptă privirea spre locul unde stătea Seth, în capătul docului. Şi după felul cum arată, nici el n-a intenţionat să şi-l calce pe al lui. Cît timp intenţionezi să-l laşi să stea acolo şi să se simtă ca un rahat?

– O săptămînă sau două s-ar putea să-i fie de ajuns. La privirea fixă a lui Phillip, Cam expiră şuierat şi simţi cum mult din furie îi pierise. La naiba! Trebuie că am îmbătrînit. Urăsc asta. Mă duc să mă ocup de el.

Seth auzi paşi pe doc. Se întoarse. Se adună.

– Hai, încearcă ceva. Dar nu o să ai acces decît la una.

– Puştiule, nici nu voi avea nevoie decît de una.

– Cristoase, iartă-mă! îi scăpă lui Seth. Regret că te-am doborît. Am să fac orice treabă ai nevoie. Am să termin proiectul astăzi. Am să-l fac cum vrei tu.

– O, pe naiba! De data asta Cam îşi trecu degetele prin păr. Acum cine se simte ca un rahat? se întrebă el. Nu m-ai doborît, continuă apoi. M-ai îngrijorat, m-ai scos din minţi, dar nu m-ai doborît. Nimeni nu se aşteaptă să-ţi petreci tot timpul pe aici. Sau să fii acasă în orice minut liber. Să fie al naibii, mai întîi Anna m-a cicălit, din cauză că stai prea mult pe acasă şi ea crede că nu e bine pentru tine. Apoi s-a înfuriat,

din cauză că nu stai pe acasă deloc. Cum dracu' am reuşit eu să fiu băgat la mijloc?

– Pur şi simplu noroc, bănuiesc. Am cîteva treburi de care trebuie să am grijă. Asta e tot. Şi am lucrat. Am fost prins în asta şi am uitat restul. Familia nu este o comoditate pentru mine, Cam. Nu poţi crede asta. E un miracol. Dacă nu ai fi fost tu...

– Opreşte-te imediat. Nu e vorba de fapte vechi, e vorba de acum.

– Nu aş fi avut nici un acum, fără tine.

– N-ai fi avut, fără Ray. Nici unul dintre noi n-ar fi avut. Las-o baltă. Îşi înfipse mîinile în buzunare şi privi peste apă. Isuse, gîndi el. Nu contează cît de mari cresc puştii. Sînt tot ai tăi. Deci, eşti serios în legătură cu florăreasa aia sexy?

Fără să-şi dea seama, Seth imită atitudinea lui Cam şi acum priveau împreună peste apă.

– Aşa se pare.

– Poate că acum cînd ţi-ai mai potolit dorinţele, vom reuşi să scoatem ceva muncă de la tine.

– Am impresia că am ceva energie de risipit în dimineaţa asta, replică Seth.

– Da, întotdeauna dimineaţa are şi asupra mea această influenţă. Ce fel de gogoşi ai luat?

Sîntem din nou în regulă, se gîndi Seth. Într-un anume fel, nu conta ce se întîmpla, ajungeau pînă la urmă să fie din nou în regulă.

– Un pachet asortat. Am căpătat o pasiune pentru crema bavareză.

– Eu sînt omul jeleurilor. Hai să mergem, înainte ca Phil să dea de ele.

Porniră înapoi împreună, apoi Seth se opri scurt.

– Fotbal zucchini!

Obrajii lui Cam se goliră de sînge.

– Ce naiba spui acolo?

– Mingea de pîine. Pîinea zucchini. Pîinea aceea coaptă, pe care voi băieţii aţi folosit-o ca minge de fotbal. Mi-a spus.

– Cînd? Zguduit, Cam îl apucă pe Seth de umeri. Cînd ai văzut-o?

– Nu ştiu. Nu ştiu, am visat. Am simţit ca şi cum am visat, murmură el. I se strînse stomacul, dar nu în mod neplăcut. A fost, realiză el, ca un fel de bucurie. A vorbit cu Stella,se gîndi Cam. Are o bunică, şi ea îşi împărtăşeşte poveştile cu el. E adevărat, nu-i aşa? continuă Seth. Bucuria i se distingea în voce, îi acoperise faţa. Şi tu — tu ai încercat să interceptezi o pasă şi ai fost lovit deasupra ochiului. Te-a trîntit la pămînt, aproape ai leşinat. E adevărat, nu-i aşa?

– Da. Cam trebui să-şi menţină echilibrul. Era o amintire frumoasă. Fuseseră atît de multe frumoase. A ieşit alergînd pe uşa din spate, strigînd la noi, tocmai cînd făceam eu săritura. M-am întors şi bum! O afurisită de galaxie de stele verzi! Pîinea aia era ca o blestemată de cărămidă. Era un doctor dat naibii,

însă pîine n-ar fi trebuit să coacă niciodată, nici o bucăţică.

– Da, mi-a spus.

– Deci, s-a aplecat, s-a uitat la pupilele mele, sau nu ştiu unde, şi a ridicat degetele să le număr. A spus că părea că aş fi avut un bostan în loc da cap. Am scutit-o de necazuri. Atunci toţi am început să rîdem — eu şi tati, Phil şi Ethan. Un buchet de zăpăciţi. Mami stătea acolo, privindu-ne cu mîinile în şold. Parcă încă o mai văd. Pot să o văd. Scoase un suspin lung. Apoi a plecat înapoi în bucătărie şi a luat altă bucată de pîine, pentru ca noi să continuăm jocul. Ţi-a spus şi partea asta?

– Nu. Seth îşi puse o mînă pe umărul lui Cam, în timp ce se îndreptau spre uşa hangarului.

– Cred că a vrut să-mi spui tu urmarea.

13

După ce gogoşile fură devorate, Seth se aşeză pe vine într-un colţ, cizelînd schiţa de bază a lui Ethan, pentru goeleta lui Dru. Aceasta ieşi din prăvălie, pentru a înlătura florile veştede din butoiul de whiskey, plin cu verbine şi heliotrop, de lîngă uşa din faţă.

Furtuna din timpul nopţii răcorise atmosfera şi alungase umiditatea sîcîitoare, lăsînd în urmă o dimineaţă proaspătă şi limpede ca un cristal.

Golful Chesapeake era de un albastru intens, încă mai zbătîndu-se puţin din cauza turbulenţelor din timpul nopţii. Vasele se legănau la ancore. Barcagii în bărcile lor de lucru, turiştii în skifurile sau bărcile cu motor împrumutate, străbăteau deja valurile. Oamenii verii care îşi acostaseră aici ambarcaţiunile şi profitau de orice vreme pentru a le folosi, erau deja de mult pe mare. De ce să pierzi un minut din această zi perfectă? se gîndi Dru.

În cîteva luni, şi ea va putea să-şi petreacă o dimineaţă minunată înălţînd velatura, spălînd puntea sau lustruind garniturile artistice. Să posezi o ambarcaţiune însemna mult mai mult decît să te plimbi cu ea, să ridici pînzele sau să captezi vîntul. Însemna să cheltuieşti timp, bani şi energie pentru a o întreţine. Dar asta, se gîndi ea, făcea parte tot din plăcere. Sau pentru ea aşa va fi.

Îi plăcea să muncească. Era una din micile ei realizări făcute de-a lungul anilor. Îi plăcea să muncească, să producă ceva şi să aibă satisfacţia de a se retrage şi a privi ce reuşise să facă singură.

Se bucura de punerea pe picioare a unei *afaceri,* de conducerea unei afaceri. Ţinerea registrelor, aprovizionarea, comenzile de produse, calcularea profitului. Se potriveau simţului ei de ordine, aşa cum natura afacerii ei actuale se potrivea dragostei ei de frumos, de dragul frumuseţii.

Ambarcaţiunea, cînd va fi terminată, va fi răsplata ei personală, pentru că le-a adunat pe toate laolaltă.

Şi Seth... Nu era pe deplin sigură ce era cu Seth. Noaptea care o petrecuse cu el fusese splendidă. Dar, ca şi cu o barcă, o relaţie cu el nu va fi niciodată o navigaţie calmă şi exista nevoia de a fi întreţinută.

Unde s-ar putea ajunge, se întrebă ea, dacă vîntul care i-a purtat pînă în acest punct se va bloca? Ce ar trebui să facă dacă vor da peste o furtună serioasă,

sau vor eşua, sau pur şi simplu — aşa cum fac mulţi — vor descoperi că emoţia călătoriei a dispărut?

Şi ar fi dorit să nu poată face nimic altceva, decît să se bucure de moment, fără să caute problemele din viitor.

El o intriga şi o provoca. O stîrnea şi o amuza. Îi trezea sentimente cum nimeni nu o făcuse — nici chiar, fu forţată să admită, omul cu care aproape se căsătorise.

Fu purtată spre sentimentul solid al conştiinţei lui de sine, a cinstei şi liniştii lui. Şi era fascinată de urmele de turbulenţă şi pasiune, pe care le vedea clocotind sub aparenţa acestei linişti.

Era, credea ea, bărbatul cel mai irezistibil pe care-l întîlnise. O făcea fericită. Acum erau amanţi şi deja căuta să intuiască necazurile ce o aşteptau.

Deoarece dacă nu priveai înainte, îşi reminti ea, vei da exact peste aceleaşi probleme şi peste aceleaşi ratări.

Duse foarfecele în magazia din spate şi le puse la locul lor, pe raft. Ar fi vrut să poată vorbi cu cineva, cu altă femeie, despre vibraţia şi anxietatea care goneau aşa vijelios prin trupul ei. Ar fi vrut să poată să se aşeze cu o prietenă şi să discute fleacuri, să pălăvrăgească despre tot ce simţea.

Despre felul cum inima începea să i se zbuciume, cînd el îi zîmbea. Cum pornea în galop, cînd el o atingea. Ce îngrozită era, şi totuşi ce minunat , să fie

cu cineva care o plăcea şi o accepta, pentru ceea ce avea ea nevoie să fie.

Ar fi vrut să-i spună cuiva că se îndrăgostise.

Nici una dintre femeile din fostul ei cerc social n-ar fi înţeles. Nu modul în care *avea ea nevoie* să fie înţeleasă. Ar fi interesate, desigur, poate chiar ar sprijini-o. Dar nu-şi putea imagina să-i spună nici uneia, cum o muşcase el de ceafă, apoi cum a gemut şi a suspinat de dorinţă.

Asta era ceea ce voia să povestească.

Nu putea să o sune pe mama ei şi să-i spună că a avut parte de cea mai incredibilă partidă de sex din viaţa ei, cu un bărbat de care s-a îndrăgostit.

Nu era genul de conversaţie pe care vreuna dintre ele s-ar fi simţit bine să o poarte.

Însă instinctele îi spuneau că nu era nimic care spunîndu-i să o fi şocat pe Aubrey şi era teribil de sigură că ar stîrni exact reacţia pe care o căuta, din partea noii ei prietene. Însă legătura lui Aubrey cu Seth făcea totuşi această eventualitate puţin cam prea stînjenitoare.

Aşa că rămîn doar cu mine însămi, raţionă Dru. Ceea ce era exact ce voise ea de la bun început. Totuşi, acum că avea ceva de împărtăşit, acum cînd simţea că viaţa i se clatină sub picioare, nu găsea pe nimeni care să o stabilizeze.

E doar sarcina mea, admise ea. Putea ori să trăiască cu ideea, ori să înceapă să o schimbe. A se

deschide însemna mai mult decît să-şi ia un amant. Însemna mai mult decît să-şi înmoaie degetele în apa unei noi prietenii.

Înseamna muncă. Aşa că va munci.

Clopoţelul de la uşa de intrare sună, semnalînd sosirea primului ei client din ziua aceea. Dru îşi îndreptă umerii. Va dovedi că poate să-şi refacă viaţa. Poate să o facă din nou.

Pregătită să fie mai mult decît o florăreasă politicoasă şi eficientă, ieşi din magazie cu un zîmbet cald pe faţă.

– Bună dimineaţa. Cu ce vă pot fi de folos?

– O, nu sînt sigură. Am venit doar să mă uit.

– Poftiţi. E o zi minunată, nu-i aşa? Dru păşi peste obstacolul care ţinea deschisă uşa din faţa ei. Prea minunată pentru a sta în interior. Vizitaţi Saint Chris?

– Exact, răspunse Gloria. Mi-am luat o mică şi încîntătoare vacanţă.

– Aţi prins un timp perfect. Dru ignoră frisonul de neplăcere, datorat felului în care era studiată. Sînteţi cu familia?

– Nu, sînt singură. Gloria îşi plimbă degetele peste petalele unui aranjament floral, cu ochii fixaţi pe Dru. Uneori, o fată trebuie să-şi croiască singură drumul. Să ştii.

– Da, şi eu fac asta. Nu e genul care-şi pierde timpul şi banii pe flori, gîndi Dru. Arată.... dură, taioasă — şi ieftină. Şortul îi era prea strîmt şi prea

scurt, iar topul prea strîns. Cînd sesiză ceea ce bănui că e damf de whiskey amestecat cu parfumul floral al femeii, se întrebă dacă nu era pe cale să fie jefuită.

Apoi alungă gîndul. Nimeni nu jefuieşte o florăreasă şi, în mod cert, nu în St.Chris. Şi dacă femeia ar avea o armă, aceasta ar fi trebuit să fie foarte, foarte mică pentru a putea fi ascunsă sub echipamentul acela.

Şi să judeci pe cineva pentru că nu-i păsa de stilul în care e îmbrăcată, nu era modul de a porni pe noua ei cale, de a deveni mai amabilă cu clienţii.

– Dacă vei căuta ceva care să-ţi înveselească camera de hotel, în timp ce te afli aici, săptămîna asta am garoafe de cîmp speciale. Au un parfum minunat şi cer foarte puţină îngrijire.

– Asta s-ar putea să funcţioneze. Ştii, îmi pari cunoscută şi nu pari să fii localnică. Poate că ne-am întîlnit undeva. Petreci mult timp în D.C.?

Dru se relaxă şi mai mult.

– Am crescut acolo.

– Asta e explicaţia. În minutul în care te-am văut, am crezut... Stai o clipă! Eşti fiica Katherinei. Prucilla — nu, nu, Drusilla.

Dru încercă să şi-o imagineze pe mama ei avînd vreo tangenţă cu femeia aceasta slabă, prost îmbrăcată, care mirosea a parfum ieftin şi a whiskey. Apoi se înjură că era snoabă.

– Adevărat.

– Ei bine, să fiu a naibii! Gloria îşi puse mîinile în şolduri şi schiţă un zîmbet larg şi prietenesc, continuîndu-şi cercetările. Ce dracu' faci pe aici?

– Locuiesc aici, acum. Deci o cunoşti pe mama?

– Sigur, sigur. Am activat cu Kathy în mai multe comitete. Apoi n-am mai dat peste ea o perioadă de timp. Cred că sînt trei sau patru ani. Ultima oară, mi se pare că a fost la o adunare de fonduri pentru literatură. Dineu cu autorul cărţii, la Shoreham. Despre eveniment se scrisese destul de detaliat în *Washington Post* şi în arhivele pe care Gloria le cercetase on-line, ceea ce o determină să facă afirmaţia cu calm. Tatăl tău ce mai face?

Nu, gîndi Dru, nu sunt snoabă. Sînt doar un bun judecător de caractere. Totuşi răspunse:

– Sînt amîndoi foarte bine, mulţumesc. Regret, nu am reţinut numele tău.

– Sunt Glo. Glo Harrow, zise ea folosind numele de fată al mamei ei. Ce al dracului de mică e lumea, hîm? Mi se pare că ultima oară cînd am vorbit cu Kath, erai logodită. Era în al nouălea cer din cauza asta. Bănuiesc că n-a mers.

– Nu, n-a mers.

– Ei bine, bărbaţii sînt ca autobuzele. Întotdeauna vine altul. Ştii, mama mea a fost prietenă cu bunicul tău. Era destul de adevărat, deşi „cunoscuţi" ar fi fost termenul mai adecvat. Senatorul s-a ţinut bine de treabă. O instituţie regulată.

– E un om minunat. Dru vorbea acum cu răceală.

– Ce mult îl admir! Un bărbat la vîrsta lui, încă activ în felul în care e. Dar îţi dai seama, cu banii familiei n-a avut nevoie să muncească nici măcar o zi în viaţa lui, aşa că a putut să se dedice politicii. Arenă dură, chiar şi pentru un bărbat tînăr, e vorba de felul în care îi place lumii să arunce cu noroi, în zilele noastre.

– Oamenii au aruncat întotdeauna cu noroi. Şi familia mea nu a crezut niciodată că avantajul financiar înseamnă să laşi pe altcineva să-ţi facă treaba.

– Cît am admirat asta! Aşa cum am mai spus.

Cînd un client intră în prăvălie, Dru îşi stăpîni iritarea şi se întoarse spre el.

– Bună dimineaţa.

– Hei. Hei, să nu-ţi pese de mine, termină ce ai de făcut. Nu mă grăbesc.

– Ai vrea să te mai uiţi încă puţin în jur, doamnă Harrow?

– Nu. Pierduse timp mai mult decît suficient cu această vizită. De ce să nu iau o duzină din.... cele speciale?

– Garoafe de cîmp. Dru făcu un gest spre vasul în care aranjase flori de toate culorile. Ţi-ar plăcea o culoare anume, sau o combinaţie?

– Nu, nu, amestecă-le.

Gloria citi preţul afişat şi calculă că era destul de mic, pentru a plăti această privire de aproape. Scoase nişte mărunţiş şi-l puse pe tejghea.

Acum că fusese făcut contactul, Gloria voia să plece. Nu-i păsa de felul în care tipul care intrase o privea, prefăcîndu-se că nu se uită la ea.

– Sper să-ţi facă plăcere.

– Deja îmi fac. Transmite-i cele mai bune urări mamei tale, cînd vorbeşti cu ea, adăugă Gloria şi ieşi.

– O, da, aşa voi face. Dru se întoarse spre noul ei client. Ceva din furia ce începuse să clocotească în ea se reflecta pe figura ei.

– Vremuri grele?

– Nu, categoric nu. Îşi ajustă gîndurile. Cu ce pot să te ajut?

– Mai întîi, eu sunt Will. Will McLean. Îi întinse mîna.

– O, eşti prietenul lui Aubrey. Drăguţ şi serios, îi spusese Aubrey. Avusese perfectă dreptate, hotărî Dru cînd îşi strînseră mîinile. Îmi face plăcere să te întîlnesc.

– Şi eu pe tine. Tocmai am ieşit din schimb, hotărît să trec să o văd pe Aub — poate să-l prind şi pe Seth, înainte de a mă duce acasă şi a mă prăvăli într-o cameră întunecoasă, timp de cîteva ore. Florile acelea, pe care Seth i le-a dăruit fetei mele acum cîteva săptămîni, au fost de un real succes. Nu pot să-l las să aibă un avans faţă de mine. Ce ai, care să o facă knock-out, iar mie să-mi permită să muncesc de două ori mai mult săptămîna asta?

– Care e bugetul tău?

– Am să plătesc. Bătu cu palma peste buzunarul din spate. Limita e doar cerul.

– În acest caz, aşteaptă aici. Ea se opri, reflectînd. Şocul din dimineaţa aceasta nu îi va distruge planurile de a fi o Drusilla mai accesibilă. Sau mai bine, vino cu mine în spate. Dacă îţi va plăcea ceea ce am eu în minte, poţi să te aşezi şi să-ţi odihneşti picioarele cîteva minute, în timp ce eu le împachetez.

– Arăt chiar aşa de rău?

– Arăţi epuizat. Făcu un gest cu mîna. Mai bine du-te şi stai jos, i se adresă ea în timp ce se îndrepta spre frigider. Livrat proaspăt în dimineaţa asta, adăugă ea în timp ce scoase un singur trandafir cu coada lungă, de culoare roz ca o bomboană. O duzină din ăştia garantat o vor face knock-out.

El îl mirosi, cînd ea i-l întinse.

– Miroase grozav. Poate că ar trebui să iau două duzini. A trebuit să anulez două întîlniri în ultimile zece zile.

– Două duzini o vor băga în comă.

– Perfect. Poţi să-i pui în una din cutiile astea nostime?

– Categoric. Ea se îndreptă spre masa de lucru.

– Tu şi fratele tău aţi devenit cei mai buni clienţi ai mei. El a cumpărat trandafiri galbeni, acum aproximativ o săptămînă.

– Se logodeşte.

– Da, ştiu. Plutea pe aici, cam la zece centimetri deasupra pămîntului. Tu, fratele tău şi cu Seth sînteţi prieteni de multă vreme.

– De cînd eram puşti, declară Will. Nu pot să cred că s-a întors de o lună şi eu nu am fost în stare să-l prind. Dan spune că Seth este grozav de împărţit între munca lui, şantierul naval şi tine. Hooopa! Zîmbetul strîmb sclipi în timp ce-şi freca ochii. Iartă-mă. Limba se dezleagă cînd sînt cu creierul la pămînt.

– E în regulă. Nu-mi imaginez că e un secret faptul că Seth şi cu mine sîntem.... Ce? Că ne vedem unul cu altul, hotărî ea.

Will făcu tot ce putu pentru a-şi înăbuşi un căscat.

– Ei bine, dacă nu am reuşit încă să ne punem programele de acord, poate că noi şase am putea să facem altceva.

– Mi-ar plăcea. Dru aranjă trandafirii în cutia căptuşită cu mătase. Mi-ar plăcea foarte mult.

– Bine. A, pot să te întreb ceva? Femeia aceea care a fost aici înaintea mea? S-a certat cu tine?

– De ce întrebi?

– Nu ştiu, doar o părere. Plus că e ceva cu ea. Cred că o cunosc de undeva. Nu pot să spun sigur, dar nu mi se pare în regulă. Ştii ce vreau să spun?

– Ştiu exact ce vrei să spui. Îşi ridică privirea spre el. Era prietenul lui Aubrey şi al lui Seth. Noua Dru, cea accesibilă, era gata să-l considere şi prietenul ei.

A declarat că-mi cunoaşte mama, dar nu e adevărat. Nimeni,se gîndi Dru, absolut nimeni nu-i spunea mamei ei Kathy. Era Katherine şi arareori, Kate. Dar niciodată Kathy, niciodată Kath. Nu ştiu ce voia, dar sînt încîntată că ai intrat pe uşă.

– Vrei să stau prin preajmă o vreme, în caz că se întoarce?

– Nu, dar mulţumesc. Nu mă îngrijorează.

– I-ai spus Harrow? Will scutură din cap. Nu-mi declanşează nici un clopoţel în creier. Dar o ştiu de undeva. Cînd am să-mi amintesc, am să-ţi comunic.

– Apreciez gestul.

A fost o greşeală că şi-a sunat mama, realiză Dru imediat. Dar n-a fost în stare să-şi scoată din minte clienta matinală. Singurul mod de a controla adevărul era să întrebe.

Mama ei i-a răspuns degajată că nu cunoaşte pe nimeni cu numele Glo Harrow, deşi cunoştea o Laura Harrow şi o fostă Barbara Harrow. Dru fu liniştită de dispoziţia veselă a mamei ei şi de informaţia că ea şi tatăl ei s-au împăcat.

Pentru moment, cel puţin.

Dar conversaţia luă în curînd calea obişnuită. De ce nu venea acasă de weekend — era mai bine vara? De ce nu se duceau să petreacă cîteva zile la proprietatea familiei din North Hampton?

Motivele fură înlăturate, scuzele ignorate, pînă au închis telefonul. Dru nu se îndoia că mama ei devenise tot atît de iritată şi nefericită ca ea însăşi.

Îşi aminti cu părere de rău că îi ceruse să o lase în pace.

Dar descoperi că fusese prea puţin, mai tîrziu, cînd mama ei intră în prăvălie, cu zece minute înainte de a închide.

– Iubire! Katherine îşi ridică braţele îndreptîndu-se repede spre tejghea, apoi le înnodă în jurul lui Dru, ca pe o frînghie. Sînt aşa de fericită că te văd. Aşa de fericită!

– Mami! Dru o bătu pe Katherine pe spate şi se urî, pentru că ar fi dorit să o împingă deoparte. Ce faci aici?

– Imediat după ce am închis, am realizat că nu mai pot să aştept să nu te văd. Îmi lipseşti, baby. Lasă-mă să mă uit la tine. Katherine se retrase şi-şi plimbă o mînă pe părul lui Dru. Cînd intenţionezi să-l laşi să-ţi crească iar? Ai un păr aşa frumos şi uită-te cum umbli cu el, tuns ca al unui băiat. Eşti aşa de subţire! Ai mai slăbit!

– Nu am slăbit.

– Sunt îngrijorată din cauza ta, că nu mănînci cum trebuie. Dacă ai angaja personal de întreţinere pentru casă...

– Mami, nu vreau personal de întreţinere. Şi mănînc foarte bine. N-am slăbit nici un gram, de cînd ne-am văzut luna trecută. Tu arăţi minunat.

Era perfect adevărat. Purta o jachetă roz cu o croială minunată peste pantalonii gri-perlă, ce îmbrăcau o siluetă pe care şi-o menţinea printr-o dietă scrupuloasă şi exerciţii.

– O, m-am simţit ca o babornită, zilele astea. Katherine dădu din mînă înlăturînd gîndurile negre.

Dru se îmblînzi.

– Nu, nu-i adevărat. Ai o impresie foarte aspră despre tine şi nici o oglindă.

– Eşti aşa de dulce.

– Ai venit cu maşina singură pînă aici?

– Henry, zise ea referindu-se la şofer. I-am spus să se învîrtească în jur vreo jumătate de oră. E un orăşel într-adevăr încîntător pentru o vacanţă.

– Da, aşa e. Dru îşi menţinu vocea plăcută. Noi care locuim aici sîntem foarte recunoscători că turiştii îl găsesc tot atît de încîntător ca şi noi.

– Dar ce ţi-ai găsit să faci? O, nu te înfuria. Nu te înfuria. Katherine dădu iar din mînă, în timp ce se îndrepta spre vitrina din faţă. Eşti aşa departe de oraş. Cu tot ce oferă el, cu tot ce eşti tu obişnuită. Iubito, tu poţi să trăieşti *oriunde*. Deşi Dumnezeu ştie, am să înnebunesc dacă ai să te muţi mai departe de aici. Însă văzîndu-te cum te-ai îngropat aici, mă doare inima.

– Nu m-am îngropat. Şi Saint Christopher nu e la capătul pămîntului. Dacă aş vrea ceva din ceea ce oferă oraşul, aş putea să fiu acolo într-o oră, cu maşina.

– Nu vorbesc din punct de vedere geografic, Dru, ci cultural, social. Locul acesta e foarte pitoresc, dar te-ai desprins de viaţa ta, de familia ta, de prietenii tăi. Dumnezeule, draga mea, cînd ai avut ultima dată o întîlnire cu un bărbat demn de a fi ales?

– De fapt, am avut una chiar noaptea trecută.

– Adevărat? Katherine ridică din sprîncene, în vreme ce Dru era sigură că aşa va face. Ce ai făcut?

Nu-şi bătu capul să-şi pună frîu la limbă.

– Am mîncat pizza şi am făcut sex.

Gura Katherinei se rotunji într-un O şocat.

– Ei bine, Doamne! Drusilla!

– Dar nu acesta a fost scopul. Nu eram mulţumită de viaţa mea, aşa că am schimbat-o. Acum sînt mulţumită. Aş vrea să poţi să fii încîntată de mine.

– Asta e numai vina lui Jonah. Aş putea să-l strîng de gît.

– Nu, el a fost doar o pietricică minoră în calea mea. Nu mai vreau să repet asta, iar şi iar, mami. Regret că nu ne înţelegem una cu alta.

– Eu nu vreau decît ce e mai bun pentru tine. Tu eşti toată viaţa mea.

Capul lui Dru începuse să bubuie.

– Nu vreau să fiu toată viaţa ta. Nu ar trebui să fiu întreaga ta viaţă. Tati.....

– Ei bine, desigur, tatăl tău. Dumnezeu ştie de ce m-am împăcat cu omul acela.

Dar am investit douăzeci şi opt de ani unul în altul.

– Asta e căsătoria voastră? O investiţie?

– Cum naiba am ajuns la o astfel de discuţie? Nu e deloc motivul pentru care am venit.

– Îl iubeşti? întrebă Dru şi o văzu pe mama ei clipind.

– Sigur că da. Ce întrebare! Şi deşi uneori nu avem aceleaşi păreri, avem totuşi amîndoi un punct de vedere comun. Tu eşti lucrul cel mai de preţ din vieţile noastre. Se aplecă şi o sărută pe Dru pe amîndoi obraji. Acum, am o surpriză minunată pentru tine. O apucă pe Dru de mînă. O să ne ducem împreună pînă la căsuţa ta, chiar acum, pentru a-ţi lua paşaportul şi a împacheta cîteva obiecte necesare. Nu e nevoie de prea multe, vom avea grijă de garderoba ta, cînd vom ajunge acolo.

– Unde să ajungem?

– La Paris. Totul e aranjat. Am avut această inspiraţie minunată, după ce am vorbit cu tine azi dimineaţă. L-am sunat pe tatăl tău şi el ni se va alătura într-o zi sau două. Avionul ne aşteaptă la aeroport. Vom sta o vreme în apartamentul mătuşii Michelle de la Paris, vom face cumpărături — o, vom da şi o mică serată. Apoi ne vom îndrepta spre sud şi

vom petrece o săptămîn la vilă. Să scăpăm de căldură şi de mulţime.

– Mami.....

– După care cred că tu şi cu mine trebuie să fugim să petrecem un weekend plăcut ca între fete. Niciodată nu am petrecut împreună destul timp. Există staţiunea aceea balneară minunată nu departe de.....

– Mami. Nu pot să merg cu tine.

– O, nu fi proastă. Totul e aranjat. Nu trebuie să ai grijă nici măcar de un singur amănunt.

– Nu pot să merg. Am o afacere de condus.

– Pur şi simplu, Dru. În mod categoric poţi să închizi pentru cîteva săptămîni, sau să rogi pe cineva să aibă grijă. Nu poţi lăsa acest hobby să te lipsească de orice plăcere.

– Nu e un hobby. Nu mă lipseşte de nimic. Şi nu pot să închid fără grijă şi să mă vîntur prin Franţa.

– Nu vrei.

– În regulă, nu vreau.

Din ochii Katherinei izvorîră lacrimi.

– Nu-ţi dai seama cît de mult am nevoie să fac asta, pentru tine? Eşti copilul meu, copilul meu dulce. Mă îmbolnăveşte gîndul la tine, singură aici.

– Nu sînt singură. Am aproape douăzeci şi şapte de ani. Am nevoie să-mi croiesc drumul meu în viaţă. Tu şi tati aveţi nevoie şi voi să-l croiţi pe al vostru. Te rog nu mai plînge.

– Nu ştiu cu ce am greşit. Katherine deschise geanta şi scoase o batistă. De ce nu sacrifici puţin din timpul tău, pentru a fi cu mine. Mă simt abandonată.

– Eu nu te-am abandonat. Te rog.... Cînd clopoţelul se auzi, Dru privi spre uşă. Seth! rosti ea disperat de uşurată.

– M-am gîndit să trec pe la tine înainte.... Se retrase, cînd văzu o femeie ştergîndu-se la ochi cu o batistă. Scuzaţi! O... mă întorc.

– Nu. Nu. Trebui să se forţeze să nu sară în faţa uşii, pentru a-i bloca retragerea. Ştia că nimic nu-i va usca mamei ei lacrimile, ca o nouă relaţie socială. Sînt fericită că te-ai oprit pe la mine. Vreau să o cunoşti pe mama mea. Katherine Whitcomb Banks, Seth Quinn.

– Încîntat să vă cunosc.

– Şi eu. Katherine îi adresă un zîmbet apos, în timp ce-i întindea mîna. Trebuie să mă ierţi. Mi-a fost dor de fiica mea şi asta m-a emoţionat peste poate. În timp ce-şi usca ochii, privirea îi deveni ageră. Seth Quinn. Artistul?

– Da. confirmă Dru strălucitoare. I-am admirat lucrările lui Seth, nu-i aşa, mami?

– Foarte mult. Foarte mult. Fratele meu cu soţia au fost la Roma anul trecut şi s-au îndrăgostit de tabloul tău *Trepte Spaniole.* Am fost foarte invidioasă peste ce au dat. Şi tu ai crescut aici, nu-i aşa?

– Da, doamnă. Familia mea e aici.

– E aşa de important să-ţi aduci aminte de familie, rosti Katherine cu o privire plină de tristeţe spre Dru. Cît timp vei mai sta pe aici?

– Locuiesc aici.

– O, dar am crezut că stai în Europa.

– Am stat în Europa o vreme. Acum locuiesc aici. Acesta e căminul meu.

– Aha. O să deschizi expoziţii în D.C., sau în Baltimore?

– Probabil.

– Trebuie să-mi garantezi că o să-mi spui cînd. Mi-ar plăcea să văd mai multe din lucrările tale. Aş fi încîntată să te avem la noi la cină, cînd îţi convine. Ai o carte de vizită, pentru a putea să-ţi trimit o invitaţie?

– O carte de vizită? Nu putea să se abţină. Nu. Regret. Dar puteţi să-i comunicaţi lui Dru. Ea ştie cum să dea de mine.

– Aşa. Se pornise deja. O să o facem curînd.

– Mami pleacă la Paris, interveni imediat Dru. Cînd te întorci, i se adresă mamei ei şi o împinse spre uşă, vom vedea cum să ne adunăm cu toţii.

– *Bon voyage.* Seth ridică o mînă drept salut.

– Mulţumesc, dar nu sînt sigură că voi....

– Mami, du-te la Paris. Dru îi aplică un sărut ferm pe obraz. Distrează-te. Petrece o vacanţă minunată şi romantică cu tati. Cumpără tot ce are Chanel. Timite-mi o vedere.

– Nu ştiu. Am să mă mai gîndesc. A fost o plăcere să te cunosc, Seth. Sper să te revăd, foarte curînd.

– O să fie minunat. Călătorie plăcută.

El aşteptă bătîndu-se cu degetele pe coapsă, în timp ce Dru o conducea pe mama ei afară. Cu un pas cam înţepenit, se corectă el. Apoi văzu prin vitrină că o urcă într-un Mercedces sedan de culoare crem, cu şofer în uniformă.

Asta îi aminti de o mică problemă de care uitase. Familia lui Dru era o povară. Dar destul de uşor să o uiţi, medită el. Ea nu trăia ca o bogătaşă. Trăia normal.

Cînd se înapoie în magazin, încuie uşa, apoi se sprijini de ea.

– Regret.

– De ce?

– Pentru că te-am folosit pentru a scăpa de o situaţie foarte neplăcută.

– Pentru ce există prietenii? Se îndreptă spre ea şi îi atinse bărbia cu degetul. Vrei să-mi spui de ce plîngea şi de ce tu arătai aşa mizerabil?

– Voia să merg cu ea la Paris. Pur şi simplu, adăugă Dru ridicînd mîinile, apoi lăsîndu-le în jos. A făcut toate aranjamentele fără să mă întrebe, apoi a venit pînă aici aşteptîndu-se să sar în sus de bucurie, să alerg acasă, să-mi fac bagajul şi să plec.

– Bănuiesc că unii oameni aşa ar fi făcut.

– Unii oameni nu au o afacere de condus, se repezi ea. Unii oameni nu au fost deja la Paris, de mai multe ori decît îmi aduc aminte. Şi *unor* oameni nu le place să li se organizeze vieţile, ca şi cum ar avea tot opt ani.

– Dragoste! Deoarece o putea simţi vibrînd de furie şi frustrare, îi masă braţele. Nu am spus că trebuia, dar aceşti unii oameni ar fi făcut-o. Te-a rănit, nu-i aşa?

– Aproape. Şi ştiu că de fapt nu a vrut să o facă. Ea crede cu adevărat că asta trebuie să facă pentru mine. Amîndoi judecă aşa şi asta face lucrurile şi mai grele. Face presupuneri pe care nu trebuie să le facă, ia hotărîri în numele meu, pe care nu mai are nici un drept să le ia, apoi eu îi rănesc sentimenele cînd nu sînt de acord.

– Dacă asta te face să te simţi mai bine, şi eu am fost săpunit serios de Cam în dimineaţa asta, pentru că nu m-am mai arătat pe acolo şi pentru că am uitat să fac nişte treburi pe care am promis că le voi face.

Dru îşi lăsă capul într-o parte.

– A plîns?

– S-ar putea să i se fi înceţoşat privirea. Bine, nu, afirmă el uşurat cînd gura ei se curbă într-un surîs. Dar eram gata să ne dăm pumni unul altuia, cînd a intervenit Phil.

– Ei bine, cu greu aş putea să o lovesc şi eu pe mama. Ai rezolvat cu fratele tău?

– Da, sîntem în regulă. Am nevoie să merg şi să-i cer iertare Annei, dar m-am gîndit să-ţi las proiectul ambarcaţiunii. Făcu un semn spre o mapă pe care o pusese pe tejghea.

– Oho! Ea îşi apăsă degetele pe tîmple. Pot să mă uit la ea mai tîrziu? Trebuie să închid, sau am să întîrzii la antrenament.

– Yoga. O, da. Nu trebuie să pierzi asta. Vom fi împreună la noapte.

– Vrei să fim împreună la noapte?

– M-am gîndit la asta toată ziua. Să fiu cu tine. Asta o încălzi.

– Presupun că aş putea să-ţi dau liberă trecere. Deşi am fost destul de ocupată aici astăzi.

– Aşa am auzit şi eu. Will a trecut pe la şantierul naval şi aproape i-a provocat lui Aub un atac de cord, cu pădurea aia de trandafiri.

– I-au plăcut?

– Au transformat-o într-o plîngăreaţă — şi nu e uşor să o faci pe Aubrey să plîngă.

Pe de altă parte, Will arăta ca un mort viu. Mi-am dat seama că trebuie să fie serios prins de ea, dacă a venit aici, i-a cumpărat flori şi i le-a adus, cînd arăta ca şi cum n-ar fi dormit de o săptămînă.

– Mi-a plăcut şi de el şi de fratele lui. Eşti norocos să ai prieteni încă din copilărie.

– Tu nu ai?

– Nu, deloc. În orice caz, continuă ea să evite subiectul, am mai avut o vizită ciudată, chiar înainte de a sosi el. O femeie, continuă ea în timp ce făcea casa, încuind banii primiţi în ziua aceea. A declarat că o cunoaşte pe mama, dar de cum a deschis gura, am ştiut că nu e adevărat. Nici din ceea ce spunea şi nici din felul cum arăta. Sună a snobism, dar nu e decît gîndire logică.

– Cum arăta?

– Dură, ieftină şi nesemănînd cu nimeni care a lucrat vreodată în vreun comitet de caritate alături de mama. Mă pisa cu întrebări, mă sonda. Dru ridică din umeri. Nu că ar fi ceva neobişnuit cînd aparţii unei familii influente.

În fundul stomacului lui se ivise gheaţa.

– Ce a spus? Ce a făcut?

– Nimic prea mult. Cred că sonda terenul pentru ceva anume, dar atunci a intrat Will. A cumpărat nişte garoafe de cîmp şi a plecat. Nostim, el a spus că are impresia că o cunoaşte de undeva.

Iar acum răul îi prinsese şi gîtul.

– Ţi-a spus numele?

– Hmmm? Da. Dru aruncă o ultimă privire în jur, îşi luă geanta şi cheile. Harrow, Glo Harrow. Am vrut să o fac cu adevărat să plece. Se opri scurt, surprinsă cînd mîna lui i se încleştă de braţ. Seth?

– Dacă mai vine, vreau să mă suni.

– De ce? Nu e decît o femeie oarecare, care speră să mă escrocheze de ceva bani, sau să-i fac cunoştinţă cu bunicul. Crede-mă, am avut de a face toată viaţa mea cu astfel de treburi.

– Vreau să-mi promiţi. Vorbesc serios. Dacă mai vine, du-te în spate, ridică receptorul şi sună-mă.

Ea începu să spună că nu avea nevoie de protecţie, dar în vocea lui exista un asemenea foc, o atare urgenţă, încît dădu din cap:

– În regulă. Promit.

14

A trebuit să aştepte pînă dimineaţă, pînă cînd Dru a coborît la parter să-şi pregătească comenzile zilnice. Nu prea dormise. Deşi luptase să-şi alunge îngrijorarea, a stat treaz cea mai mare parte a nopţii.

Chiar plăcerea de a o avea pe Dru ghemuită alături, i-a fost stricată.

Dar trebuia să fie sigur.

Deşi simţurile lui îi spuneau că Gloria s-a băgat din nou şi în această parte a vieţii lui, totuşi bătu la uşa apartamentului fraţilor McLean. Trebuia să fie sigur.

Îmbrăcat de lucru, cu o ceaşcă enormă de cafea în mînă, Dan fu cel care a răspuns.

– Hei, ce e? Bine că m-ai prins. Am o întîlnire matinală.

– Am nevoie să vorbesc cu Will.

– Nici o şansă! E mort, în dormitorul de lîngă hol. Vrei o cafea? Probabil că va trece la procesul învierii, pe la prînz.

– Asta nu poate să aştepte.

– Hei, Seth, tipul e categoric pierdut. Pentru că Seth deja se strecura printre talmeş-balmeşul din camera de zi, Dan se luă după el. Nu, asta e a mea. Resemnat, Dan îşi îndreptă degetul spre o altă uşă. Acolo se afla lipit un avertisment:

la două aspirine şi du-te departe, departe de aici.

Seth nici nu se osteni să bată la uşă, ci o împinse pînă se deschise spre întunericul dinăuntru. Datorită luminii ce se strecura din coridor, Seth putu să vadă draperiile de la geam trase ermetic peste ferēstre. Camera era aproape de mărimea unei cămări şi era formată în principal din pat.

Will zăcea în el, cu faţa în sus şi braţele aruncate în lături, ca şi cum ar fi căzut pe spate în poziţia aceea şi nu s-a mai mişcat de atunci. Era îmbrăcat cu şort Marvin-Marţianul şi o şosetă.

Sforăia.

– Stai să-mi iau aparatul de fotografiat, bombăni Dan. Ascultă, Seth, e prima lui ocazie de a dormi, din ultimile două săptămîni. A dorit să-şi facă timp pentru Aubrey, aşa că nu a reuşit să se adune decît după ora două. Era aproape inconştient cînd a apărut la uşă.

– E ceva important.

– Rahat! Dan se îndreptă spre fereastră. Probabil că va vorbi în dodii. Şi dădu fără milă draperiile deoparte.

Soarele strălucitor al dimineţii scăldă patul. Will nu se mişcă. Seth se aplecă peste el şi-l apucă de umăr.

– Trezeşte-te.

– Glumph missitop.

– Ţi-am spus eu! Dan se îndreptă spre pat. Uite cum se face! Îşi apropie gura de urechea lui Will şi strigă: Cod albastru! Cod albastru! Doctor McLean, raport în Camera de Gardă Trei. Terminat.

– Ce dracu? Will se ridică în şezut, ca şi cum jumătatea superioară a trupului său ţîşnise dintr-un arc. Unde s-a zdrobit rabla? O parte a creierului său se limpezi, cînd clipind dădu de figura lui Seth. Fir-ar al dracului! Încercă să se întindă la loc, dar Seth îl apucă de braţ.

– Trebuie să-ţi vorbesc.

– Ai hemoragie internă?

– Nu.

– O să ai, dacă nu ieşi dracului de aici şi nu mă laşi să dorm. Apucă o pernă din spatele lui şi şi-o puse pe faţă, pentru a se feri de lumină. Nu vezi un tip ani de zile, apoi nu mai poţi să scapi de el. Pleacă şi ia-l cu tine şi pe imbecilul care obişnuieşte să fie fratele meu.

– Ai fost ieri la prăvălia lui Dru.

– Am să izbucnesc în plîns într-o clipă.

– Will! Seth dădu perna de o parte. Femeia care era acolo cînd ai intrat tu. Ai spus că ai impresia că o recunoşti.

– În clipa asta nu mi-aş recunoaşte nici propria mamă. De fapt, cine dracu eşti tu şi ce faci în dormitorul meu? Chem poliţia.

– Spune-mi cum arăta.

– Dacă îţi spun, pleci?

– Da. Te rog.

– Cristoase, lasă-mă să mă gîndesc. Căscînd uriaş, Will îşi trecu mîinile peste faţă. Apoi mirosi. Şi iar mirosi. Cafea! Ochii lui începură să se mişte, pînă ce se aşezară pe ceaşca lui Dan. Vreau cafeaua aia.

– Asta e a mea, tampon smucit ce eşti!

– Dă-mi nenorocita aia de cafea, sau îi spun mamei că tu crezi că rochia galbenă o face să arate grasă. Viaţa ta nu va mai merita trăită.

– Dă-i afurisita aia de cafea, se repezi Seth.

Dan i-o întinse.

Will sorbi, înghiţi. Seth aşteptă să-şi înmoaie capul în ceaşca supradimensionată şi să plescăie din limbă.

– În regulă, care era întrebarea?

Seth îşi încleştă un pumn, imobilizîndu-şi furia în el. Prinsă în cursă şi stăpînită.

– Femeia pe care ai văzut-o în prăvălia lui Dru.

– A, aşa e! Will căscă din nou încercînd să se concentreze. Ceva despre ea m-a izbit. Îmbrăcată ca şi cum ar agăţa la un colţ de stradă din Baltimore. Nu că aş şti ceva despre asta, adăugă el cu un zîmbet angelic. Decolorată, costelivă, blondă. Ceea ce tata ar

numi îmbrăcată la telal. Diagnosticul, în urma unei examinări vizuale rapide, ar fi de abuz serios de alcool, împreună cu ale chimicale relaxante. Culoare urîtă a pielii. Probabil afecţiune la ficat.

– Ce vîrstă? întrebă Seth.

– Spre cincizeci, dar ani grei. Putea fi mai tînără. Şi voce de fumător înrăit. Dacă îşi cedează cadavrul ştiinţei, nu vom descoperi prea multe.

– Da. Seth se aşeză greoi pe marginea patului.

– Aşa cum i-am spus lui Dru, exista ceva familiar în legătură cu ea. Dar n-am putut să depistez ce. Poate că era vorba doar de gen. Dur, aspru, aş zice tip de prădător. Ce? S-a întors să o sîcîie pe Dru? M-aş fi învîrtit pe acolo, dacă aş fi crezut..... Apoi faţa îi căzu, ca şi cum atunci i se înfăţişă tabloul adevărat. O, rahat! Isuse Cristoase Răstignitul! Gloria DeLauter.

Seth îşi presă podul palmelor pe frunte.

– Fir-aş al dracului!

– Staţi o clipă, staţi o clipă. Dan ridică ambele mîini. Spuneţi că Gloria DeLauter a fost în florăria lui Dru? Ieri? Nu se poate. E plecată, e plecată de ani de zile.

– Ea a fost! declară Will. Nu mi-am dat seama pînă acum. Am văzut-o o singură dată, i se adresă el lui Dan, dar e o amintire foarte puternică. Ţipetele ei şi încercarea de a-l băga pe Seth în maşină. Sybill doborînd-o. El mîrîind ca un nebun, parcă era gata să

smulgă din ea o halcă de carne. S-a schimbat, dar nu prea mult.

– Nu. Seth îşi coborî mîinile. Nu prea mult.

– Ce dracu face pe aici? întrebă Will. Acum nu mai eşti un puşti. Nu poate încerca să te răpească, pentru a putea să stoarcă o răscumpărare de la fraţii tăi, sau alte rahaturi. Şi nici nu umblă după o reuniune sentimentală mamă-fiu. Atunci care e treaba?

– Will e cam încet la gîndire, comentă Dan, mai ales cînd e vorba de partea întunecată a vieţii. Banii ar fi treaba, nu-i aşa, Seth? Amicul nostru aici de faţă e un artist de succes, căţărîndu-se pe scara strălucitoare a faimei şi norocului. Indiferent în ce gaură o fi fost ea vîrîtă, trebuie că a auzit de asta. Şi acum a revenit, dorind partea ei din profit.

– Ceea ce înseamnă cea mai mare parte, bombăni Seth.

– Eu tot nu pricep. Will îşi trecu mîna prin păr. Nu-i datorezi nici o para chioară. Nu poate avea nici o pretenţie asupra ta.

– I-am plătit ani întregi.

– O, drace, Seth!

– Continua să apară. I-am dat bani pentru a pleca din nou. Ca un prost, dar nu vedeam ce altceva puteam să fac, pentru a o împiedica să-mi hărţuiască familia. Aveau de pus pe picioare o afacere, din temelii, iar copiii veneau şi ei. Nu am vrut să le provoace necazuri.

– Ei nu ştiu? întrebă Will.

– Nu, niciodată n-am spus nimănui. Reţinuse totul în el, în locul pe care încerca să-l ţină ferecat, departe de ceea ce devenise viaţa lui. M-a urmărit şi la Roma, acum cîteva luni. Asta tocmai cînd îmi închipuiam că nu era nici un pericol, fiind la şase mii de kilometri depărtare. Am dorit să vin acasă. A dat peste mine din nou, acum o săptămînă. De obicei rămînea în umbră mai mult. Un an sau doi. Credeam că îmi cumpărasem ceva timp. Dar dacă s-a dus în prăvălia lui Dru, nu a fost pentru a cumpără nişte afurisite de margarete.

– Ce vrei să facem noi? întrebă Dan.

– Nu puteţi face nimic. Doar să păstraţi secretul, pînă mă descurc eu. Între timp, aştept. Să văd care e următoarea ei mişcare.

Dar nu putu doar să aştepte. Petrecu ore întregi căutînd prin hoteluri, moteluri, pensiuni, încercînd să o găsească, fără să ştie ce va face, dacă şi cînd o va găsi.

Începuse cercetarea mai mult din furie, decît cu un plan anume, gîndind că tot ce avea nevoie era să se confrunte cu ea, să o ducă departe, indiferent de ce mijloace era nevoie. Dar în timp ce peregrina din hotel în hotel, începu să se calmeze. Începu să gîndească aşa cum gîndea ea. La rece.

Dacă ea credea că Dru contează pentru el, o va folosi. Unealtă, armă, victimă. Foarte probabil toate trei. Dacă şi cînd o va găsi, va trebui să aibă grijă să-şi înfăţişeze relaţia cu Dru ca una întîmplătoare. Chiar una de interes.

Dacă exista un lucru pe care Gloria îl înţelegea, chiar respecta, era acela de a te folosi de cineva. Să foloseşti pe oricine altcineva, pentru propriile tale scopuri.

Atît timp cît ea credea că o folosea pe Dru doar pentru sex şi pentru studio, aceasta va fi în siguranţă.

Şi în felul acesta va exista cel puţin o persoană de care-i păsa, care să nu fie murdărită de intervenţiile Gloriei.

Se afla cam la optzeci de kilometri de St. Christopher, cînd află răspunsul.

Motelul se făIea cu o piscină, TV pe cablu şi apartamente familiale. Funcţionara de la recepţie era tînără şi destul de amabilă, pentru a-l face să-şi închipuie că era angajată doar sezonieră.

Se aplecă deasupra tejghelei vorbindu-i prietenește.

– Bună. Cum merge treaba?

– Destul de bine, mulţumesc. Aveţi rezervare?

– Nu. Sînt aici să-mi văd o prietenă. Gloria DeLauter.

– DeLauter. O clipă, vă rog. Îşi prinse buza de jos între dinţi şi începu să tasteze pe computer. Hm, aţi putea să-i spuneţi numele pe litere?

– Desigur.

Cînd o făcu, ea începu din nou să alerge peste taste, apoi îl privi cu regret.

– Îmi pare rău. Nu este înregistrată nici o DeLauter.

– Hm. O, ştii ce, s-ar putea să se fi înregistrat sub numele Harrow. E numele pe care îl foloseşte în afaceri.

– Gloria Harrow? Se întoarse spre computer, apoi se încruntă. Mi-e teamă că domnişoara Harrow a plecat.

– A plecat? Seth înţepeni, dar făcu totul pentru a-şi menţine un ton moderat. Cînd?

– În dimineaţa aceasta. Chiar eu i-am întocmit nota de plată.

– E ciudat. Blondă? Subţire? Cam atît de înaltă. Ridică estimativ o mînă.

– Da. Chiar aşa.

– Ei drace! Trebuie că am încurcat datele. Mulţumesc. Se îndreptă spre ieşire, apoi se întoarse ca din întîmplare. Nu cumva a menţionat că se îndreaptă spre St.Christopher, nu-i aşa?

– Nu. Mie mi s-a părut că se îndreaptă în direcţie opusă. Vai, sper că nu e nimic grav.

– E doar o încurcătură, rosti el şi îşi permise să simtă un prudent fior de uşurare. Mulţumesc pentru ajutor.

Îşi spunea că a plecat. A luat cei zece mii şi s-a cărat. O controlase pe Dru, şi aceasta era ceva îngrijorător, dar îşi închipui că Gloria, odată ce a întîlnit-o, a renunţat să creadă că el şi Dru au o relaţie serioasă, pe care să o poată exploata.

Adevărul era, că de fapt nici el nu era sigur care e relaţia lui cu Dru.

Ea nu e genul care îşi pune inima pe tavă, se gîndi el. Sau în oricare alt loc, unde ar fi putut el să o vadă bine. Şi oare nu era o parte din fascinaţia pe care o exercita asupra lui, faptul că era aşa de reţinută?

Cel puţin aşa a fost la început, dar interesul şi atracţia se transformaseră în ceva cu mult mai puternic.

Acum, el voia mai mult.

Un mod pe care-l folosea, pentru a vedea în sufletul oamenilor, era să-i picteze.

Ştia că ea era departe de a fi de acord cu ideea de a-i poza din nou — mai ales în felul pe care-l avea în minte. Totuşi, duminică dimineaţa se afla în studio, ca şi cum ea şi-ar fi dat acordul cu entuziasm.

– De ce nu iei bani pe tablou.

– Nu vreau bani. Aranjă cearşafurile pe pat, cele pe care le împrumutase de la Phil, după un raid prin dulapul cu lenjerie al fratelui său.

Materialul era moale, se drapa fluid. Şi culoarea, caprifoiul cel mai palid, se potrivea perfect cu petalele trandafirilor de un roşu aprins şi cu albul delicat al pielii lui Dru.

Voia această combinaţie de tonuri şi dispoziţii — calde, fierbinţi, reci — deoarece ea le întruchipa pe toate.

– Dar acesta e scopul muncii tale, nu-i aşa? Îşi strînse halatul mai aproape pe lîngă gît şi aruncă priviri neliniştite spre pat. Să faci bani.

– Nu pictez pentru bani. Aceştia sînt un subprodus disponibil, pe care îl las în seama reprezentantului meu.

– Eu nu sînt model.

– Şi nici nu vreau un model. Se mişcă nemulţumit, trase, împinse, pînă cînd schimbă unghiul şi poziţia patului. Profesionistele pot să-ţi ofere un studiu grozav. Dar eu am descoperit că, folosind oameni obişnuiţi, mi se oferă mai mult. În afară de asta, pentru tabloul acesta nu pot să folosesc pe nimeni altcineva, decît pe tine.

– De ce?

– Pentru că eşti tu.

Ea şuieră printre dinţi cînd el deschise prima pungă cu petale.

– Asta ce *înseamnă?*

– Te văd doar pe tine. Răsturnă petalele pe cearşaf, răspîndindu-le aparent la întîmplare. Tu doar relaxează-te şi lasă totul în seama mea.

– Nu pot să mă relaxez, cînd zac goală pe un pat presărat cu petale de trandafiri şi tu te uiţi la mine.

– Ba poţi. Mai adăugă petale, făcu un pas înapoi şi le studie.

– Am făcut dragoste pe patul ăsta, acum cîteva ore.

– Exact. Acum o privea zîmbind. Mi-ar fi de ajutor, dacă te-ai gîndi la asta cît lucrez.

– Oho, ai făcut sex cu mine, pentru a mă pune în dispoziţia corespunzătoare?

– Nu, am făcut sex cu tine, pentru că se pare că nu pot să iau destul din tine. Dar dispoziţia e alt sub-produs disponibil.

– Lasă-mă să-ţi spun unde poţi să-ţi pui sub-produsul tău disponibil.

El rîse, apoi o apucă, înainte ca ea să se întindă pe pat.

– Sînt nebun după tine.

– Opreşte-te. Clocotea în timp ce el îi muşca lobul urechii. Vorbesc serios, Seth.

– Absolut nebun. Eşti aşa frumoasă. Nu fi ruşinoasă.

– Nu mă poţi face să mă dezbrac măgulindu-mă şi linguşindu-mă.

– Linguşeli. Un cuvînt foarte cool. Dar de ce nu te gîndeşti că am încredere în felul în care apreciezi tu arta? Încearcă doar. Îşi atinse buzele de ale ei. Dă-mi o oră. Dacă tot te mai simţi jenată, ne gîndim la altceva. Trupul uman e ceva natural.

– Aşa e şi lenjeria de bumbac.

– Sigur că da, în felul în care o porţi tu.

Şi astfel o făcu să rîdă.

– O oră? Se lăsă pe spate. Şi primesc tabloul?

– Batem palma. Acum, cu muzica eşti de acord, sau vrei să pun altceva pentru a te dezbăca.

– O, eşti grozav de nostim.

– Hai să dăm jos ăsta. Îi desfăcu halatul, coborîndu-l uşor de pe umeri. Îmi place să te privesc. Îmi plac formele tale. Vorbea blînd, îndreptînd-o spre pat. Felul în care se vede pielea ta în lumină. Vreau să-ţi arăt cum mă priveşti.

– Cum îţi închipui că seducîndu-mă, mă ajuţi să mă relaxez?

– Întinde-te. Nu te mai gîndi la nimic.Vreau să stai întoarsă pe o parte, cu faţa la mine. Braţul aşa. Îl ridică şi îl plasă mai jos, peste sîni.

Ea făcea tot ce putea, pentru a ignora senzaţia ce o simţea pe piele, cînd degetele lui, încheieturile degetelor, o atingeau.

– Mă simt.... expusă.

– Revelată, o corectă el. E o diferenţă. Ridică genunchiul. Şi ţine braţul ăsta în acest unghi. Cu palma în sus, deschisă. Bine. Confortabil?

– Nu-mi vine să cred că fac asta. Nu sînt eu.

– Ba da, tu eşti. Căută în pungă şi împrăştie petale peste ea, lăsînd o grămăjoară în palma deschisă, înainte de a-i pune altele mai cu grijă în păr, în despărţitura sînilor, pe braţ, de-a lungul liniei şoldului şi a piciorului. Încearcă să rămîi aşa, pentru mine. Făcu un pas înapoi, şi-şi plimbă privirea pe ea, într-un fel care o făcu să roşească.

– Seth.

– Încearcă doar să nu te mişti prea mult. În primul rînd, am nevoie de corpul tău. Acum nu am grijă de cap şi de faţă. Vorbeşte-mi. Se retrase în spatele pînzei.

– Despre ce? Cît de ridicolă mă simt?

– De ce nu ne ducem diseară să navigăm? Cerşim cina de la Anna, apoi ieşim în larg.

– Nu pot să mă gîndesc la cină, şi în mod cert nu vreau să mă gîndesc la sora ta vitregă cînd sînt... Oamenii o să vadă pictura, o să mă vadă pe *mine*. Goală.

– Oamenii vor vedea un tablou al unei femei pictate.

– Mama, rosti Dru brusc oripilată.

– Ce mai face? Ea şi tatăl tău sînt iar împreună?

– După cîte ştiu eu. Au plecat la Paris, dar nu sînt fericiţi, din cauza mea.

– E greu să faci pe toată lumea fericită, tot timpul. Schiţă curba umărului ei, lujerul cefei, linia zveltă a torsului. Cînd ai fost ultima oară la Paris?

– Acum aproximativ trei ani. La nunta mătuşii mele. Acum stă acolo — de fapt în afara Parisului, dar are un apartament şi în oraş.

Aşa că el îi vorbi despre Paris, satisfăcut cînd văzu tensiunea părăsindu-i trupul. Apoi începu să picteze.

Contrastul dintre roşu şi pielea albă, sclipirea luminii, delicateţea cearşafurilor cu umbrele adînci dintre faldurile moi. Voia eleganţa mîinii deschise şi muşchii puternici ai pulpei.

Ea se mişcă uşor, dar el nu spuse nimic pentru a-i corecta poziţia. Conversaţia pe care o purta pentru a o menţine relaxată se afla într-o altă porţiune a minţii lui. Restul era cufundat în imaginea pe care o creiase, cu vopsele şi pensule.

Iată-o din nou pe zîna din poveste, dar acum era trează. Acum era conştientă.

În modestia ei, încetase să se mai gîndească la pozat. Era o emoţie incredibilă să-l priveşti lucrînd. O euforie. Îşi dă el seama, se minună ea, de cîtă intensitate era cuprins? Felul cum ochii i se schimbau, reflectînd o anumită înverşunare a efortului, în contrast direct cu fluxul nepăsător al lucrului.

Se vedea oare pe el însuşi? Probabil că da. Trebuie că ştia fluiditatea şi concentrarea ce făceau parte din tehnica lui. Sexualitatea acesteia. Şi frumuseţea şi puterea, ce făceau ca subiectul pe care îl trata să se simtă frumoasă, să se simtă puternică.

Uită de limita de timp pe care o stabiliseră. Indiferent ce fantezie crease el în mintea lui, devenise prea mult o parte din ea, pentru a distruge vraja.

Oare modelul se îndrăgostea întotdeauna de artist? se întrebă ea. Era normal să simtă această intimitate atroce alături de el şi această stupefiantă nevoie de el?

Cum de devenise unicul bărbat, singurul bărbat, căruia voia să i se dăruiască? Să-i dea tot ce-i cerea. Era înfricoşător să afli asta, să înţelegi că dragostea putea să însemne să dăruieşti aşa de mult din tine însuţi.

Ce ar mai fi rămas din ea, dacă se dădea aşa?

Cînd privirea lui se întoarse spre ea, ca şi cum ar fi absorbit-o cu totul, se cutremură.

– Ţi-e frig? Vocea lui era nerăbdătoare. Apoi, cînd ea dădu din cap, el vorbi cu mai multă uşurinţă. Iartă-mă, ţi-e frig?

– Nu. Da. Poate puţin. Cam înţepenită.

El se încruntă, apoi privi în jos spre ceasul de la mînă, pe care uitase din nou să şi-l pună.

– Probabil că a trecut o oră.

– Cel puţin. Ea schiţă un zîmbet.

– Ai nevoie de o pauză. Vrei puţină apă? Suc? Am cumpărat suc?

– Apa e bună. Acum pot să mă aşez?

– Sigur, sigur. Oricum, acum nu se mai uita la ea, ci la lucrare.

– Şi pot să văd ce ai făcut pînă acum?

– Îhî. Puse jos pensula şi apucă o cîrpă. Dar nu-şi desprinse ochii de pe pînză. Dru se strecură afară din pat, luă halatul şi se înfăşură, după care se duse la el.

Patul era în centrul pînzei, cu mult din spaţiul înconjurător încă alb şi nepictat. Iar ea era în mijlocul patului.

Încă nu-i pictase faţa, era doar un trup — membre lungi împodobite cu petale de trandafiri. Braţul îi acoperea pieptul, dar nu era un gest de pudoare. Ci unul de provocare, gîndi ea. De invitaţie. De cunoaştere.

Doar parţial realizat, îşi dădu ea seama, şi deja era splendid. Oare se privise vreodată şi văzuse lumina şi umbrele jucîndu-se aşa de minunat?

Alesese bine patul. Barele subţiri de metal ofereau simplitate şi atemporalitate. Nuanţa delicată a cearşafurilor îi încălzea pielea şi era un alt contrast cu restul culorilor.

– E frumos.

– Va fi, fu el de acord. E un bun început.

– Ştii că aş fi putut să te opresc, odată ce aş fi văzut ce faci.

– Dacă te-ai fi uitat şi nu ai fi văzut ce voiam eu să vezi, însemna că am ratat, Drusilla.

Îl studie. Pulsul i se acceleră cînd văzu intensitatea de pe faţa lui îngustă, puterea concentrării, a scopului. Dorinţa ce vibra în jurul lui cînd lucra.

Şi acum, totul era pentru ea.

– Nu am dorit pe nimeni aşa, reuşi ea să spună. Nu ştiu ce înseamnă asta.

– Nu-mi pasă. O trase spre el, îi cuceri gura.

Îi scoase halatul, în timp ce o purta spre pat.

O parte din ea — cea care fusese născută şi crescută în lux şi eleganţă — fu şocată de tratament. Şi mai şocată de răspunsul ei la acesta. Şi partea ce răspunsese triumfă.

Îi scoase cămaşa, chiar cînd căzu între cearşafurile presărate cu petale de trandafiri.

– Atinge-mă. O, atinge-mă. Şi se agăţă de el. În felul în care îmi închipui că mă atingi cînd mă pictezi.

Mîinile lui se plimbară peste ea, aspre şi dornice, mîngîind flăcările ce o ardeau, în timp ce se întindea goală. Asta o umplu de energie, îi explodă în sînge, pînă simţi că devenise o masă fremătătoare de dorinţă brută, plină de lăcomie cutezătoare.

Gura ei se lupta cu a lui într-o bătălie frenetică.

Iar el era pierdut în ea, prins în labirintul emoţiilor cu care îl înconjurase. Cufundată în fluviul senzaţiilor, era stîrnită de fiecare mîngiere, de fiecare atingere, de fiecare cuvînt.

Înfometată de a se împiedica şi mai mult în limita instabilă a iubirii.

Cînd o trase mai aproape — ţinînd-o strîns — căzu peste ea.

Un fel de schimbare, de tandreţe întîrzie urgenţa. O inundă şi se lipi de el.

Gurile li se întîlniră înr-un sărut lung, somptuos. Mîinile mîngîiau delicat pielea.

Aerul se îngroşase de parfumul trandafirilor, de vopsele, de terebentină, totul agitat de briza mării

Ea se ridică peste el şi se uită în jos.

O durea gîtul. Bătăile inimii i se intensificară. Insuportabil de zguduită, îşi lipi buzele de ale lui, pînă gîtul o duru din nou, de data aceasta de dulceaţă.

Ştia că asta era mai mult decît plăcere, era dincolo de dorinţă şi nevoie. Aceasta, dacă putea să-şi permită, era totul.

Dacă aşa ceva consuma, atunci va fi consumată. Şi îl primi în ea, dîndu-se pe ea însăşi înainte de toate.

Încet şi mătăsos, profund şi intens, se mişcară în ritm. Tremurînd cînd se ridicau, oftînd cînd pluteau. I se părea că culorile, nuanţele bogate şi crude pe care le folosise în tablou, se revărsau în ea.

El o ridică, găsindu-i gura iar cu a lui, în timp ce braţele o înconjurau. Strîns îmbrăţişaţi, se abandonară.

Pentru o vreme nu vorbiră. Ea îşi ţinea capul pe umărul lui, privind lumina ce se strecura prin ferestre.

Deschisese o fereastră, realiză ea. Una care era sigură că avea nevoie să stea închisă. Acum lumina şi aerul pătrundeau prin ea.

Cum ar fi putut să o închidă din nou?

– Nu am făcut niciodată dragoste pe petale de tandafiri, rosti ea blînd. Mi-a plăcut.

– Şi mie.

Culese una de pe spatele lui.

– Iar acum uite ce am făcut. I-o arătă. Artistul va fi foarte supărat pe noi.

– Ar trebui să fie, dar nu va fi. În afară de asta — bucuria, bucuria pură, alerga prin el cu paşi lungi, pierduţi — artistul e foarte inventiv.

– Pot să verific asta.

– Mai dă-mi o oră.

Ea se lăsă pe spate pentru a-l privi.

– Intenţionezi să pictezi din nou? Acum?

– Ai încredere în mine. E important, realmente important. Chiar — aici. Ea încă se mai uita la el cînd o mişcă şi îi dădu un brînci uşor înapoi în pat. Îţi amînteşti poziţia, sau ai nevoie de mine să te aranjez?

– Dacă.... O, pentru numele cerului! Puţin cam bosumflată, se rostogoli pe o parte şi-şi puse braţul pe sîni.

– Bine. Am să te aranjez eu. Vesel, plin de energie, se duse la ea, redistribui petalele, făcu un pas înapoi, apoi înaintă din nou pentru a face şi alte corecturi.

– Acum e în regulă, poţi să te îmbufnezi, dar întoarce-ţi capul spre mine.

– Nu mă îmbufnez. Sînt prea matură penru asta.

– Oricum. Îşi apucă jeanşii şi îi trase pe el. Am nevoie de un unghi cu capul tău....bărbia sus. Oho, nu aşa de sus, iubito. Aşa e mai bine, zise el şi apucă pensula corespunzătoare. Mişcă-ţi capul, doar un... A, da, asta e. Eşti minunată, eşti perfectă. Eşti cea mai bună.

Taci acum. Doar uităt-te la mine şi ascultă muzica.

– Bine.Oricum nu mai am nimic să-ţi spun.

Poate că nu,se gîndi el, dar faţa ei avea multe de spus. Şi el le voia pe toate. Pictă unghiul arogant al feţei, bărbia puternică şi umbra aceea adorabilă a gropiţei din mijloc, pomeţii sculpturali, forma splendidă a ochilor, sprîncenele, linia dreaptă, patriciană, a nasului.

Dar pentru rest, pentru gură, pentru privirea *din* ochii ei, avea nevoie de ceva mai mult.

– Nu te mişca, porunci el în timp ce se îndrepta spre pat. Vreau să te gîndeşti cît de mult te doresc.

– Pardon!

– Gîndeşte-te cît de puternică eşti, în felul cum arăţi. Ca şi cum te-ai fi trezit şi m-ai fi descoperit privindu-te. Rîvnindu-te. Toată puterea ta stă în asta.

– Aşa e?

– Sînt disperat după tine. Se aplecă şi-şi lipi buzele de ale ei. Şi tu ştii. Tot ceea ce trebuie este să îmi faci cu degetul. Tot ce trebuie să faci este să zîmbeşti. Îşi lipi iar buzele de ale ei, o sărută încet şi apăsat, îi oferi gustul dorinţei lui. Şi eu îţi sînt sclav. Se retrase cu ochii lui în ai ei, în timp ce se îndrepta spre pînză. E vorba de tine, Drusilla. De tine!

Buzele ei se curbară, dovadă că ştia. În ochii ei străluci o invitaţie, care era şi senină şi languroasă.

El văzu tot ce voia în acel unic moment, sensibilitatea, încrederea, dorinţa şi promisiunea.

– Să nu te schimbi.

Nu vedea nimic decît pe ea, nu simţea nimic decît pe ea, pînă în punctul cînd deveni aproape inconştient de mişcarea propriei lui mîini. De amestecarea culorilor, de atingerea pînzei, de întinderea culorilor, totul şi aproape fără să respire, asfel încît faţa ei înflorea pentru el.

Prinse tot ce putu, ştia că ar fi vrut să vadă lumina aceea de pe faţa ei pentru totdeauna. Va fi acolo cînd va avea nevoie să-şi desăvîrşească munca.

Va fi acolo, în mintea şi în inima lui, şi nu va mai fi singur niciodată. Niciodată nu va mai fi un singuratic.

– Pot să o fac, zise el şi puse pensula alături. Cînd termin asta, va fi cel mai important tablou pe care l-am făcut vreodată. Ştii de ce? Ea nu putea să vorbească, de abia putea să respire, din cauza tumultului inimii ei. Putu doar să dea din cap. Din cauză că asta este ceea ce eşti tu pentru mine. Ceea ce am ştiut, într-un fel, că vei fi pentru mine din primul moment. Drusilla. Se îndreptă spre pat.Te iubesc.

Respiraţia ei se cutremură.

– Ştiu. Îşi apăsă o mînă pe inimă, minunndu-se cum nu izbucnea pur şi simplu într-un salt nebun de bucurie. Ştiu. Şi sînt îngrozită. O Doamne, Seth, sînt îngrozită, pentru că şi eu te iubesc.

Ţîşni în sus, împrăştiind petalele de trandafiri şi îi sări în braţe.

15

Uraganul Anna mătura prin casă şi bărbaţii se pitulau ascunzîndu-se. Bîntui prin camera de zi înşfăcînd şosete, pantofi, huse de mingi, pahare goale. Cei care nu se grăbeau suficient de repede pentru a dispărea, erau forţaţi să prindă articolele azvîrlite de ea, sau erau loviţi.

Cînd ajunse în bucătărie, mai rămăseseră puţini supravieţuitori. Chiar şi cîinele plecase să se ascundă.

De la ceea ce spera că e o distanţă suficientă, Seth îşi drese glasul:

– Vai, Ana, nu e decît o cină.

Se întoarse spre el. Îşi dădu seama că o supraevaluase, cu aproximativ 20 kg mai mult, şi stomacul i se contractă în ceva ce semăna cu frica, văzînd lumina ucigaşă din ochii ei negri.

– Numai o cină? repetă ea. Şi presupun că-ţi închipui că mîncarea se pregăteşte singură?

– Nu. Dar indiferent ce am avea, tot bine e. Este grozav, se corectă el. Dru nu e pretenţioasă, sau aşa ceva.

– O, Dru nu e pretenţioasă sau aşa ceva! repetă Anna în timp ce deschidea cu zgomot dulapurile, scotea ingredientele şi le închidea la loc cu o izbitură.. Deci pentru tine e destul, dacă mă anunţi cu doar o oră înainte, că vom avea musafiri la cină.

– Nu e musafir, exact. Am crezut că poate să luăm ceva, atunci....

– O, ai crezut să iei ceva. Se îndreptă spre el cu paşi rari şi fermi, care îi strecurară teroare în străfundul inimii. Poate că doar comandăm nişte pizza şi îi spunem să o ridice în drumul ei încoace.

Cam, în speranţa că-l strivise destul pe Seth, ca pe un gîndac, şi dorind să-i distragă atenţia, încercă să se furişeze, pentru a şterpeli o bere din frigider. Ar fi trebuit să ştie mai bine.

– Şi tu. Îşi dezgoli dinţii spre Cam. Crezi că poţi să mărşăluieşti prin bucătăria mea cu pantofii tăi murdari? Nu te-ai gîndit decît să-ţi plasezi fundul în camera de zi, şi să sugi o bere. Nu tu eşti rege aici.

El luă berea şi o ascunse la spate, în caz că ei i-ar fi venit vreo idee.

– Hei, sînt un spectator inocent.

– Nu există inocenţi în casa asta. Stai! ordonă ea cînd Seth încercă să se strecoare afară din bucătărie. Cu tine n-am terminat.

– Bine, bine. Ascultă, care e problema? Tot timpul pică cîte cineva pe aici, la cină. Kevin l-a adus pe prietenul ăla trăznit al lui chiar aseară.

– Nu e trăznit, strigă Kevin din siguranţa camerei de zi.

– Hei, are un cercel în ureche şi îl cita într-una pe Dylan Thomas.

– O, Marcus! El e trăznit. Credeam că ai vrut să spui Jerry.

– Vezi? Seth îşi ridică mîinile în sus. Sînt aşa de mulţi oameni, care intră şi ies din casa asta, că nici nu pot să-i ţin minte.

– Acum e altceva. Cînd Anna scoase din suport un cuţit mare de bucătărie şi Cam, laşul, părăsi terenul, Seth hotărî să nu mai protesteze.

– Bine. Regret. Am să te ajut.

– La naiba, chiar aşa să faci. Cartofii roşii. Arătă cu cuţitul spre cămară. Curăţă-i.

– Da, doamnă.

– Quinn!

– Ce e? Cu voce îndurerată, Cam apăru pe prag, dar nu ţinea berea la vedere. N-am făcut nimic.

– Exact. Aşa că fă un duş. Şi nu-ţi arunca prosopul pe jos. Bărbiereşte-te.

– Să mă bărbieresc? Îşi trecu palma peste bărbie şi arătă chinuit. Nu e dimineaţă.

– Bărbiereşte-te, repetă ea şi începu să toace usturoi cu un entuziasm atît de violent, încît Seth îşi

ascunse degetele în buzunare, în siguranţă, pentru orice eventualitate.

– Isuse Cristoase, Cam îşi curbă buzele spre Seth şi plecă plin de el.

– Jake! Ridică rahaturile alea de pe podeaua bîrlogului. Kevin! Bagă aspiratorul.

– De ce vrei să mă urască toţi? pledă Seth.

Singurul răspuns al Annei fu o privire oţelită.

– După ce cureţi cartofii ăia, vreau să-i tai cubuleţe. De mărimea asta, zise ea ridicînd degetul mare şi arătătorul. Apoi, cînd termini, pune săpun şi prosoape pentru oaspete, în baia de jos. Pe primul, pe care-l prind că foloseşte săpunurile oaspetelui sau lasă amprente pe prosoape, am să-i ciopîrţesc degetele, strigă ea.

Puse ingrediente într-un bol şi mestecă repede.

– Nu sînt doar rahaturile mele pe podeaua aia, să ştii. Jake intră cu paşi apăsaţi şi-i adresă lui Seth un surîs batjocoritor. O mulţime de oameni aruncă rahaturi în casa asta.

– Ce crezi că faci? întrebă Anna cînd Jake deschise frigiderul.

– Intenţionam să iau....

– Nu, n-o să iei. Vreau să pui masa....

– E rîndul lui Kev să pună masa şi să facă curat. Nu mă ocup eu de vase.

– În seara asta tu pui masa şi tu speli.

– De ce trebuie să aşez eu masa şi să spăl vasele? N-am invitat nici o fată drogată la cină.

– Pentru că aşa spun eu. Pune masa în sufragerie. Foloseşte vesela cea bună.

– Cum de mîncăm acolo? Nu e Ziua Recunoştinţei.

– Şi şervetele de pînză, adăugă ea. Cele cu trandafiri. Şase locuri. Întîi spală-te pe mîini.

– Pfui! E doar o fată. Crezi că vine Regina Angliei, sau cineva de genul ăsta? Se îndreptă spre chiuvetă, dădu drumul la apă şi îşi curbă buzele, exact cum făcuse tatăl lui. Eu nu am adus niciodată aici o fată.

– Am să-ţi amintesc asta peste cîţiva ani. Ideea ca mezinul ei să aducă o fată la cină făcu să-i lăcrimeze ochii. Anna îşi trase nasul şi turnă marinată pe pieptul de pui.

– Eu am să mă gîndesc de două ori la asta, bombăni Seth în barbă.

– Poftim?

El clipi.

– Nimic. La dracu', Anna. Am mai adus fete aici şi înainte. Chiar şi Dru a stat aici la masă şi tu n-ai intrat aşa în alertă.

– Asta a fost altceva. A trecut pe aici inopinat şi de-abia o cunoşteai.

– Da, dar....

– Şi poate că ai adus şi alte fete aici înainte, dar niciodată nu ai invitat-o la cină pe femeia de care eşti îndrăgostit. Bărbaţii nu înţeleg nimic. Nu înţeleg

absolut nimic şi nu ştiu de ce am fost eu năpăstuită cu o hoardă întreagă.

– Nu plînge. Of Doamne! Of Doamne! Te rog nu face asta.

– Plîng dacă aşa vreau. Încearcă numai să mă opreşti.

– Frumoasă treabă, bombăni Jake şi zbură spre sufragerie.

– Voi face eu puiul. Disperat, Seth termină cartofii şi se îndreptă imediat şi o mîngîie pe Anna pe cap. Spune-mi doar ce vrei să fac cu ei. Şi cu restul, de asemenea. Şi am să spăl eu vasele după aceea şi... Făcu un pas înapoi. Nu am spus niciodată că sînt îndrăgosit de Dru.

– Ce, acum mă faci oarbă şi proastă? Apucă uleiul de măsline şi mixerul, pentru a amesteca sosul special pentru cartofi. Dă-mi nenorocitul ăla de sos Worcestershire.

În loc de asta, el îi luă mîinile, apoi îşi plimbă palmele pe braţele ei.

– De abia am reuşit să-i spun ei. Cum de ştii tu asta?

– Pentru că, prost idiot ce eşti, te iubesc. Pleacă de lîngă mine. Sînt ocupată. Îi lipi obrazul de al ei şi oftă. La naiba! Îşi aruncă braţele în jurul lui. Vreau să fii fericit. Vreau să fii aşa de fericit!

– Chiar sînt. Îşi apăsă faţa în părul ei. Dar puţin cam speriat.

– N-ar fi normal dacă n-ai fi puţin speriat. Îl mai ţinu strîns încă puţin, apoi îi dădu drumul. Acum ieşi afară de aici. Săpunuri şi prosoape pentru oaspete. Capacul WC-ului coborît. Şi găseşte-ţi o pereche de jeanşi fără găuri.

– Nu sînt sigur că am aşa ceva. Şi, mulţumesc, Anna!

– Cu plăcere. Totuşi vei spăla vasele.

Din sufragerie se auzi iu-huul entuziast al lui Jake.

– Apreciez că mi-ai permis să-ţi provoc un astfel de deranj. Din nou.

Anna alese un vas bleumarin, pentru crinii veseli aduşi de Dru.

– Sîntem încîntaţi să te avem alături de noi. Şi nu e nici un deranj.

– Nu pot să-mi imaginez că un oaspete la cină anunţat în ultima clipă, după ce ai muncit toată ziua, nu provoacă nici un deranj.

– O, e doar nişte pui. Nimic exagerat. Anna zîmbi subţire în timp ce Jake îşi rostogoli dramatic ochii în spatele lui Dru. Vrei ceva, Jake?

– Mă întrebam doar cînd o să începem să mîncăm.

– O să fii primul care va afla. Puse florile pe masa de bucătărie. Du-te şi spune-i lui Seth să vină să destupe vinul acesta minunat, pe care ni l-a adus Dru. O să bem un pahar înainte de cină.

– Oamenii ar putea să moară de foame pe aici, se plînse Jake în şoaptă, în timp ce ieşea tropăind afară din bucătărie.

– Aş putea să fiu de ajutor în vreun fel? întrebă Dru. Bucătăria mirosea fantastic. Ceva, îşi dădu ea seama că era pui, fierbea la foc scăzut într-o caserolă.

– Totul e sub control, mulţumesc. Îndemînatecă, Anna luă capacul caserolei, o scutură uşor de mîner, înţepă puiul cu o furculiţă, apoi puse capacul la loc. Găteşti?

– Nu aşa. Sînt doar adepta pastelor fierte, atacate cu sos din borcan, apoi amestecate.

– O, iubito! rosi Anna şi rîse. Fără complicaţii! Îmi place şi mie să lucrez fără complicaţii. Dar într-una din zilele astea am să-ţi arăt cum să faci un sos de bază roşu şi apoi vom vedea încotro mergem mai departe. Seth, se repezi Anna la el cînd intră. Destupă sticla, eşti bun? Toarnă-i un pahar lui Dru. Poţi să o duci afară, să-i arăţi cum se dezvoltă plantele mele perene, în timp ce eu termin de gătit cina.

– Aş fi încîntată să ajut, protestă Dru. Poate că nu gătesc, dar respect foarte bine indicaţiile.

– Data viitoare. Acum du-te cu Seth şi bucură-te de vin. Vom fi gata în zece minute.

Anna îi goni afară, apoi, încîntată de ea însăşi, îşi frecă mîinile, înainte de a plonja din nou în restul pregătirilor.

În cincisprezece minute, erau aşezaţi în sufrageria arareori folosită, cu o jumătate de duzină de lumînări pîlpîind. Cîinele, observă Dru, fusese alungat afară.

– Sînt nişte farfurii minunate, comentă Dru.

– Şi mie îmi plac. Cam şi cu mine le-am cumpărat din Italia, în luna de miere.

– Dacă spargi una, comentă Jake atacînd puiul, vei fi încătuşată în pivniţă, să-ţi mănînce şobolanii urechile.

– Jake! Încurcată dar rîzînd, Anna trecu cartofii spre stînga. Ce pot să spun! Nici măcar n-avem pivniţă.

– Asta a spus tati că ai face, chiar dacă ar trebui să sapi tu pivniţa. Nu-i aşa, tati?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Mai bine ia nişte asparagus.

– Trebuie?

– Dacă eu trebuie să iau, trebuie şi tu.

– Nici unul dintre voi nu trebuie neapărat. Anna se ruga să aibă răbdare.

– Straşnic! Eu vreau chiar mai mult. Kevin se întinse entuziast după farfurie, înainte de a prinde privirea de avertizare a mamei. Ce e? Mie îmi place.

– Atunci cere, domnule Linişte, înainte de a te întinde peste masă. Nu le dăm drumul prea des afară din coteţ, o lămuri Cam pe Dru.

– Întotdeauna am vrut să am şi eu fraţi.

– Pentru ce? o întrebă Jake. Cel mai adesea te iau la bătaie.

– Ei bine, arăţi destul de bine bumbăcit, consideră ea. Întotdeauna am crezut că ar fi nostim să am pe cineva cu care să vorbesc — şi să mă bat. Cineva care să preia ceva din tensiune, cînd părinţii mei erau supăraţi sau iritaţi. Cînd eşti singurul copil, nu există nimeni cu care să împarţi focarul, dacă ştiţi ce vreau să spun. Şi nimeni care să mănînce asparagusul, cînd tu nu vrei.

– Da, dar Kev a înghiţit jumătate din bomboanele bune de Halloween, anul trecut.

– Pfui, treci peste asta.

Jake îşi privi fratele.

– N-am să uit niciodată. Toate acestea sînt stocate în banca mea de memorii. Şi într-o zi, porc de bomboane ce eşti, ai să plăteşti.

– Eşti aşa un măscărici

– Thesbo!

– Asta e ultima insultă născocită de Jake. Seth făcu un gest cu paharul cu vin. Un apelativ dramatic, de cînd Kev s-a băgat în aşa ceva.

– Rimează cu lesbo, explică Jake îndatorat, în timp ce Anna scoase un mormăit. E un mod şmecheresc de a-l face fată.

– Isteaţă treabă. Mi-a plăcut piesa de luna trecută de la şcoală, i se adresă Dru lui Kevin. Cred că a fost

minunat interpretată. Te gîndeşti să studiezi arta dramatică la colegiu?

– Da. Mi-ar plăcea într-adevăr. Teatrul e cool, dar cinematograful îmi place mai mult. Băieţii şi cu mine am tras nişte casete video, pur şi simplu grozave. Ultima pe care am făcut-o, *Ciopîrţitul,* a fost cea mai bună. E vorba de un asasin psihopat, cu o singură mînă, care îi urmăreşte pe vînători prin pădure. Îi ciopîrţeşte, unul cîte unul, răzbunîndu-se, pentru că unul dintre ei l-a împuşcat în braţ, într-un accident ciudat de vînătoare. Sînt şi reluări şi tot ce e necesar. Vrei să o vezi?

– Sigur că da.

– N-am ştiut că ai fost la piesa lui Kevin.

Dru îşi îndreptă atenţia spre Seth.

– Îmi place să particip la evenimentele sociale ale comunităţii. Şi îmi place şi teatrul.

– Am fi putut merge împreună.

Ea ridică paharul cu vin şi îi zîmbi pe deasupra lui, într-un fel care făcu inima Annei să bată mai repede.

– Ca o întîlnire?

– Dru are obiecţii filozofice împotriva întîlnirilor, rosti Seth cu ochii la ea. De ce oare?

– Deoarece adesea asta implică bărbaţi care nu mă interesază. Dar în primul rînd pentru că nu am avut timp pentru o astfel de socializare, de cînd m-am mutat aici. Să înfiinţez negoţul, apoi să-l fac să funcţioneze, astea au fost priorităţile mele.

– Ce te-a făcut să devii florăreasă? o întrebă Anna.

– A trebuit să mă întreb de ce sînt în stare şi, în afară de asta, ce m-ar bucura cel mai mult. Îmi plac florile. Am participat la nişte cursuri şi am descoperit că sînt talentată în această direcţie.

– Îţi trebuie mult curaj să pui pe picioare o afacere şi să vii într-un loc nou pentru a o începe.

– M-aş fi veştejit dacă rămîneam la Washington. Sună dramatic, dar aveam nevoie de un loc nou. Locul meu personal. Indiferent ce consideram că pot să fac şi pe unde am putut să merg, continuam să mă învîrt în jurul lui Saint Christopher şi al unei florării. O florărie te introduce în capătul cel mai adînc al bazinului.

– Cum vine asta? se minună Cam.

– Devii imediat aproape intim cu cei din comunitate. Cînd vinzi flori, ştii cine îşi sărbătoreşte ziua de naştere, cine îşi aniversează numele. Ştii cine a murit, cui i s-a născut un copil. Cine e îndrăgostit, sau tocmai a scăpat dintr-un conflict, cine a fost promovat, cine e bolnav. Şi într-un orăşel mic ca acesta, în mod invariabil afli toate amănuntele. Se gîndi o clipă, apoi vorbi cu accentul leneş de pe Coastă: Bătrîna doamnă Wilcox a murit — în septembrie împlinea optzeci şi nouă de ani. A sosit acasă de la piaţă şi a avut un atac de cord chiar în bucătărie, în timp ce aranja mărfurile cumpărate. Păcat că nu şi-a rezolvat

problemele cu sora ei, înainte de a fi prea tîrziu. N-au vorbit una cu alta timp de doisprezece ani.

– Grozav. Amuzat, Cam îşi puse bărbia în palmă. E mai mult decît pare şi numai creier,se gîndi el. Există şi căldură şi umor în fiinţa ei. Odată ce o stîrneşti.

Seth bău în sănătatea ei.

– Şi eu am crezut că vinzi doar flori, adăugă el.

– O, e mult mai mult decît atît. Cînd un bărbat intră înnebunit că tocmai acum şi-a amintit că e aniversarea căsătoriei lui, treaba mea este nu numai să-i pun în mînă florile potrivite, dar să rămîn şi discretă.

– Ca un preot, spuse Cam făcînd-o să rdă.

– Nu prea departe. Ai fi uimit ce confesiuni aud. Şi toate într-o zi de muncă.

– Îmi place, murmură Anna.

– Şi mie. Categoric îmi place. Iubesc afacerea însăşi şi îmi place să fac parte din ceva. La Washington... Se opri, puţin uimită cu cîtă uşurinţă divaga. ...lucrurile erau altfel, adăugă pînă la urmă. Asta e ceea ce am căutat.

O însoţi acasă, unde se aşezară pe treptele verandei în noaptea caldă de vară, privind dansul licuricilor în întuneric.

– Ai petrecut bine?

– Am petrecut minunat. Cina, cunoaşterea familiei tale puţin mai bine. Navigaţia.

– Bine. Îşi duse mîna ei la buze. Deoarece Anna intenţionează să ducă vorba mai departe, să te aştepţi să repeţi performanţa şi la Grace şi la Sybill.

– O! Nu se gîndise la asta. Şi va fi nevoie de reciprocitate. Va trebui să invit pe toată lumea aici pentru... Trebuia să se îngrijească de mîncare şi de băutură, desigur. Şi trebuia să decidă care e cel mai bun mod de a distra o ceată de adolescenţi. E ceva neobişnuit pentru mine, continuă ea. Genul de serată pe care eram obişnuită să-l găzduiesc eu, e departe de ceea ce numiţi voi asta aici.

– Vrei să-i aduni pe toţi? Ideea îl încînta. Vom lua un grătar şi o să gătim afară. Pe bază de fripturi şi porumb fiert. Ceva simplu. Vom lua, gîndi ea. Într-un anumit fel, evoluaseră de la individual la *noi.* Nu era prea sigură cum se simţea în legătură cu asta.

Intenţionasem să te întreb ceva, adăugă el. Se lăsă pe spate sprijinindu-se de trepte, pentru a-i putea studia profilul. Cum este să te naşti obscen de bogat?

Sprînceana i se arcui, aşa cum îi plăcea lui.

– Noi preferăm termenul „peste măsură de bogaţi" în locul lui „obscen de bogaţi". Şi evident, avem motivele noastre.

– Fac pariu că aşa e. Într-un fel, am stabilit de ce o puicuţă din societatea peste măsură de bogată se ocupă de o florărie pe faleză, dar cum de nu are un ajutor pentru întreţinerea casei, sau nişte angajaţi?

– Îl am pe domnul G, care se achită foarte bine de treabă. E flexibil, ascultător, cunoaşte şi iubeşte florile. Şi plănuiesc să mai angajez pe cineva în magazin, cu jumătate de normă. Întîi e nevoie să mă conving că există destul de lucru, pentru a-i justifica prezenţa. Voi începe căutările foarte curînd.

– Dar tu ţii registrele.

– Îmi place să ţin socotelile.

– Şi comenzile, şi inventarul, tot.

– Îmi place....

– Da, am înţeles. Nu încerca să te aperi. Îl amuză cînd umerii ei se rigidizară. Îţi place să fii la cîrmă. Nu e nimic rău în asta.

– Vorbind de cîrme, îmi place proiectul goeletei.

– Bine, dar ai abandonat subiectul. Cum se face că nu ai o menajeră?

– Dacă asta face reclamă pentru serviciile lui Grace, Aubrey m-a bătut deja la cap cu asta. Am să vorbesc cu ea.

– N-a fost aşa ceva, dar e o idee bună. Îşi plimbă degetele de-a lungul piciorului ei, un gest inconştient de intimitate. Abandonează-ţi bogăţia şi simte-te liberă. Un fleac.

– Brusc ai devenit grozav de interesat de bogăţie.

– De tine, o corectă el. Sybill e singura persoană pe care o cunosc, o cunosc într-adevăr, care s-a născut în avuţie. Şi am impresia că familia ei e un fleac, în comparaţie cu a ta. Mama ta a venit să te

vadă condusă de un şofer în uniformă. Fercheşă treabă. Şi tu nu ai nici măcar pe cineva care să-ţi cureţe closetul. Mă întreb cum vine asta. Nu cumva îţi *place* să cureţi closete?

– A fost visul meu din copilărie, afirmă ea pe un ton sec.

– Oricînd doreşti să-ţi atingi visul în baia studioului, simte-te ca acasă.

– Foarte generos din partea ta.

– Ei bine, te iubesc. Fac şi eu ce pot.

Era gata să ofteze. O iubea. Şi voia să o înţeleagă.

– Banii, începu ea, marile sume de bani rezolvă o mulţime de probleme. Şi crează altele. Dar într-un fel sau în altul, bogat sau sărac, dacă îţi frîngi degetul, te doare. Asta ar putea să te izoleze, astfel încît nici nu întîlneşti şi nici nu încerci să-ţi faci prieteni, din afara cercului acesta vrăjit. Cîştigi o mulţime, pierzi o mulţime. În mod cert pierzi o mulţime de bani, cînd părinţii tăi au sentimente aşa de puternice în privinţa protejării tale de o mulţime de lucruri din afara acestui cerc. Se întoarse să-l privească. Asta nu e ceea ce spune o „biată fetiţă bogată". E un fapt. Am crescut plină de privilegii. N-am rîvnit niciodată nici măcar un singur obiect, şi nici nu voi rîvni vreodată. Am avut o educaţie excepţională, destinată marilor călătorii. Dar, dacă aş fi rămas în cercul acela vrăjit, cred că aş fi murit încet-încet. Ea dădu din cap. Din nou aceeaşi dramă.

– Nu cred că e ceva dramatic. Există foame de toate genurile. Dacă nu eşti hrănit, mori de inaniţie.

– Deci bănuiesc că am putea să spunem că am avut nevoie de un alt fel de meniu. În casa din Washington, mama mea conducea şaisprezece angajaţi. E o casă frumoasă, perfect prezentată. Dar aici e prima dată cînd sunt singură. Cînd m-am mutat în casa mea din Georgetown, ei — în ciuda faptului că le-am spus că nu vreau şi nici nu am nevoie de nici un ajutor — au angajat o menajeră, ca dar de inaugurare. Aşa că m-au prins.

– Ai fi putut să refuzi.

Dru dădu doar din cap.

– Nu e aşa uşor cum crezi şi ar fi creat un conflict şi mai mare, cînd aş fi încercat să mă mut pe contul meu. În orice caz, nu a fost vina menajerei. Era o femeie absolut perfectă, absolut eficientă şi cu desăvîrşire plăcută. Dar nu o voiam acolo. Am ţinut-o, pentru că părinţii mei erau destul de înnebuniţi de ideea că nu mai locuiam cu ei şi continuau să-mi spună cît de îngrijoraţi erau pentru mine şi cît de bine se simţeau ştiind că cineva demn de încredere locuia cu mine. Şi eram pur şi simplu obosită de cicăleli.

– Nimeni nu manevrează butoanele mai bine ca familia.

– Din experienţa mea, aşa e, fu ea de acord. Pare ridicol să te plîngi că ai pe cineva care găteşte, curăţă, face comisioane şi aşa mai departe. Dar în schimb renunţi la intimitate, în schimbul comodităţii şi a tihnei. Nu eşti niciodată, niciodată singur. Şi nu contează cît de plăcut, cît de loial, cît de discret poate fi personalul, ei ştiu totul despre tine. Ştiu cînd te-ai certat cu părinţii, sau cu iubitul. Ştiu ce mănînci, sau nu mănînci. Cînd dormi, sau cînd nu dormi. Ştiu dacă ai făcut sex, sau dacă nu ai făcut. Fiecare stare de spirit, fiecare mişcare şi, dacă au stat destul de mult timp cu tine, fiecare gînd pe care îl ai este împărţit cu ei. Nu aş vrea să am aşa ceva pe aici. Expiră îndelung. În afară de asta, îmi place să am eu însămi grijă de mine. Să mă îngrijesc de propriile mele mărunţişuri. Îmi place să ştiu cît de bună sînt la asta. Dar nu sînt sigură cît de bună voi fi la organizarea unei petreceri pentru hoarda Quinn.

– Dacă te face să te simţi puţin mai bine, Anna era înnebunită în ora dinaintea sosirii tale acolo, în seara asta.

– Adevărat? Ideea o încălzi. Asta nu mă face să mă simt mai bine. Întotdeauna ea pare să fie adevăratul conducător.

– Aşa este. Şi ne sperie de moarte.

– Tu o adori. Toţi o adoraţi. Este fascinant. E un teritoriu foarte nou pentru mine, Seth.

– Şi pentru mine.

– Nu. Întoarse capul. Nu este. Adunările de familie, indiferent dacă sînt întîmplătoare sau tradiţionale, improvizate sau programate, sînt un foarte vechi

domeniu pentru tine. Nu ai nevoie de hartă. Eşti foarte norocos că îi ai.

– Ştiu asta. Se gîndi de unde provenea. Se gîndi la Gloria. Ştiu!

– Da, se vede. Toţi sînteţi aşa de *plini* unul de altul. Mi-au făcut loc şi mie printre ei, deoarece tu i-ai rugat. Ţie îţi pasă de mine, aşa că le pasă şi lor. Asta nu se întîmplă în familia mea. Dacă şi cînd îi vei întîlni, vei fi cu mare grijă chestionat, studiat, analizat şi judecat.

– Deci şi ei au grijă de tine.

– Nu, nu aşa de mult de mine, cît de ei înşişi. De numele familiei — numele lor, se corectă ea. Poziţia lor. Se vor pune întrebări discrete şi în ce priveşte stabilitatea ta financiară, pentru a se asigura că nu umbli după banii mei. Deşi mama iniţial va fi emoţionată că sînt implicată într-o relaţie cu cineva cu panaşul tău în cercurile artistice...

– Panaş. Tu nu foloseşti cuvinte de acestea cool.

– Sînt superficiale.

– O, hai s-o iertăm! Îi răscoli părul, ca şi cum ar fi fost un băiat de zece ani. N-am să mă simt insultat, pentru că cineva e impresionat de reputaţia mea de artist.

– Ai putea fi insultat cînd mediul din care provii e cercetat în secret şi în profunzime, cînd linia de credit a *Ambarcaţiunilor Quinn* e supusă controlului.

Ideea cercetării mediului din care provenea făcu să-i îngheţe sîngele în vene.

– Pentru numele lui Cristos!

– Trebuia să ştii. E procedeul standard în familia mea. Jonah a trecut examenul cu brio şi legăturile lui politice au fost un bonus. Iată de ce nimeni n-a fost deosebit de încîntat că am anulat căsătoria. Regret. Ştiu că distrug buna dispoziţie a serii, dar am realizat că, avînd în vedere felul în care lucrurile par să se mişte între noi, tu ai nevoie să ştii asta mai curînd, decît mai tîrziu.

– Bine. Spune-mi-o mai curînd, decît mai tîrziu. Îi luă mîna, jucîndu-se cu degetele ei. Dacă nu le place ce vor descoperi, lucrurile dintre noi vor înceta să se mai mişte?

– Eu m-am retras de acolo, de la ei, deoarece nu am putut trăi în felul acesta. Îşi încleştă degetele între ale lui. Mi-am edificat propria mea minte şi inimă.

– Atunci să nu ne mai îngrijoreze asta. O luă în braţe. Te iubesc. Nu-mi pasă ce crede altcineva.

Ar fi vrut să fie aşa de simplu!

Învăţase că dragostea e singura forţă mai puternică decît orice. Putea învinge şi depăşi lăcomia, lipsa de importanţă, ura, invidia. Schimba vieţi.

Dumnezeu ştie că pe a lui a schimbat-o.

Credea în puterea nemărginită a iubirii, indiferent dacă apărea sub formă de pasiune, sau altruism, sau furie, sau tandreţe.

Dar dragostea arareori era simplă. Avea limitele ei, complexităţile ei, care de fapt o făceau să fie o forţă atît de mare.

Deci, iubind-o pe Dru, îşi dădea seama că trebuia să-i spună tot. Nu se născuse la vîrsta de zece ani. Ea avea dreptul să ştie de unde provenea şi cum. Trebuia să găsească modul de a-i vorbi despre copilăria lui. Despre Gloria.

Pînă la urmă.

Îşi spusese că merita să fie cu ea, să se bucure de prospeţimea sentimentelor lor. Îşi inventase scuze.

Dar acum voia să o determine să ştie şi să se simtă bine cu familia lui. Avea nevoie să termine tabloul. Voia să-şi dedice timpul şi eforturile pentru construirea ambarcaţiunii ei, în aşa fel încît atunci cînd va fi gata, să fie ceva ce aparţinea amîndurora.

Totuşi nu exista limită de timp, pînă la urmă. Nu avea nevoie să grăbească totul. Zilele se transformară în săptămîni şi Gloria n-a mai apărut. Era uşor să se autosugestioneze că a plecat din nou. Şi poate că de data aceasta va rămîne plecată.

Se tîrguia cu el însuşi. Şi astfel, nu se mai gîndi la nimic pînă la sărbătoarea de Patru Iulie. În fiecare an, familia Quinn organiza un uriaş picnic, la care veneau toţi. Familia, prietenii, vecinii se adunau acasă la ei, la fel ca pe vremea lui Ray şi a Stellei, pentru a mînca, a bea, a pălăvrăgi, a înota în apa rece a golfuleţului şi a privi artificiile.

Dar înainte de bere şi crabi, se dedicau şampaniei şi caviarului.

Cu neplăcere evidentă şi după considerabile parlamentări cu ambii părinţi, Dru fu de acord să participe la una din galele de la Washington, însoţită de Seth.

– Rahat, ia uită-te la tine! Cam se afla în uşa dormitorului şi fluieră la vederea lui Seth în smoching. Eşti foarte şmecher în costumul ăsta de papiţoi.

– Ai vrea tu să poţi arăta aşa de bine. Seth se trase de manşete. Am impresia că la această mică serată voi fi artistul pus în vitrină. Aproape că mi-a venit să-mi iau o capă şi o beretă, în loc de smoching. Dar m-am resemnat. Începu să se tragă de papion. Ţinuta asta a fost alegerea lui Phil. După el, clasică, dar nu demodată.

– El trebuie că ştie. Încetează să te mai tragi de ăla. Isuse! Cam plecă de pe prag şi traversă încăperea, pentru a se ocupa el însuşi de papionul lui Seth. Eşti mai nervos decît o virgină în noaptea nunţii.

– Da, poate. În seara asta, voi înota într-o groază de sînge albastru. Şi nu vreau să mă înec.

Ochii lui Cam se ridicară şi-i întîlniră pe ai lui.

– Banul nu-l face pe om. Tu eşti tot aşa de bun ca fiecare dintre ei şi mai bun decît mulţi. Cei din familia Quinn nu se plasează pe locul doi, după nimeni.

– Vreau să mă însor cu ea, Cam.

Stomacul i se strînse. Drumul de la băiat la bărbat se gîndi el, nu e chiar aşa de lung cît îţi închipui.

– Da, am înţeles.

– Cînd te însori cu cineva îi preiei şi familia, bagajul, nota de plată.

– E adevărat.

– Am cunoştinţă de ai ei, deci şi ea trebuie să aibă cunoştinţă de ai mei. M-am gîndit la toate în noaptea asta, ea s-ar putea să facă pe nebuna pe aici de Patru Iulie, apoi..... aşa că trebuie să-i spun lui Dru despre asta, înainte. Despre Gloria, mai mult decît am făcut-o. Trebuie să-i spun despre.... tot.

– Dacă crezi că va fugi, atunci nu te merită. Şi, cunoscînd femeile aşa cum le cunosc, nu e genul care o ia la goană.

– Nu cred că va fugi. Nu ştiu ce va face. Ce voi face eu. Dar trebuie să-i prezint totul şi să-i dau ocazia să hotărască încotro doreşte să se îndrepte. Am evitat asta deja prea multă vreme.

– E istorie. Dar e istoria ta, aşa că trebuie să-i spui. Apoi pune-o din nou la spate. Cam făcu un pas înapoi. Realmente şmecher! Îi dădu lui Seth o lovitură în biceps, ştiind că asta îi va şterge necazul de pe faţă. Ohooo, ai ridicat greutăţi!

– M-am îndopat.

Seth rîdea cînd părăsi casa, şi încă mai rîdea deschizînd portiera maşinii lui. Dar panica îl izbi ca un pumn, cînd văzu nota de pe bancheta din faţă.

Mîine seară la ora zece.

Barul Miller's. St.Michael.

Vom sta de vorbă.

A venit aici, gîndi el în timp ce mototolea hîrtia în pumn. Acasă la el. La un pas de familia lui.

Da, vor sta de vorbă. Să fie al dracului, dacă nu vor sta de vorbă.

16

Îşi aminti să-i spună ce minunat arată. Şi chiar aşa era, cu rochia aceea de un roşu aprins, care se mula pe trup pînă jos lăsîndu-i spatele gol şi susţinută doar de bretelele încrucişate, subţiri şi pline de ştrasuri.

Îşi aminti să zîmbească şi să facă conversaţie pe drumul pînă la Washington. Îşi porunci să se relaxeze. Se va ocupa de Gloria mai tîrziu, aşa cum s-a ocupat întotdeauna.

Îşi spuse că nu putea să ia nimic de la el, decît bani.

Dar ştia că e o minciună.

Nu asta e ceea ce mi-a comunicat Stella în vis? reflectă el. Gloria nu voia doar bani. Voia să sape în inima lui, pînă cînd ultima fărîmă de fericire îl va părăsi.

Îl ura pentru tot ce avea. Într-un anumit fel, întotdeauna ştiuse asta.

– Apreciez că ai fost de acord cu această neplăcere din seara asta.

El privi în zare şi îşi puse mîna peste ale ei.

– Haide, haide! Nu reuşesc în fiecare zi să mă întîlnesc cu sunătorii şi foşnitorii la o petrecere atît de simandicoasă. Multă fanfaronadă, adăugă el.

– Mai mult aş fi vrut să fiu acasă, să stau în leagănul de pe verandă.

– Nu ai leagăn pe verandă.

– Dar de mult îmi doresc să cumpăr unul. Îmi place să stau, cînd apune soarele, pe leagănul meu imginar de pe verandă, cu un pahar de vin. Şi aşa va fi, hotărî ea. Dar indiferent ce spunea el, ceva nu era în regulă. Acum îi cunoşte aşa de bine figura — atît de bine, încît putea să închidă ochii şi să o picteze în minte, trăsătură cu trăsătură. În mod categoric, în ochii lui era ascunsă o urmă de amărăciune. Două ore, continuă ea. Vom sta numai două ore, apoi plecăm.

– Hotărîrea îţi aparţine, Dru. Vom sta atît cît îţi va plăcea.

– Eu n-aş fi mers deloc, dacă aş fi putut să evit. Părinţii mei, amîndoi, au insistat pentru asta. Mă întreb dacă vom ajunge vreodată cu adevărat, dincolo de punctul în care un părinte poate să ne şantajeze emoţional, pentru a face ceva ce nu vrem să facem.

Cuvintele ei îl făcură să se gîndească la Gloria şi i se strînse stomacul.

– E doar o petrecere, dragoste.

– O, dacă ar fi numai atît. O petrecere este locul unde mergi să te distrezi, să te relaxezi şi să te bucuri

de compania oamenilor cu care ai ceva în comun. Eu nu mai am nimic în comun cu aceşti oameni. Probabil că n-am avut niciodată. Mama mea vrea să te arate la lume şi eu am să-i permit, deoarece mi-a învins rezistenţa.

– Totuşi, trebuie să admiţi că arăt grozav în seara asta.

– Nu am nimic împotrivă. Şi încerci să mă înveseleşti. Aşa că, mulţumesc. Promit că aşa voi face şi eu pe drumul de întoarcere acasă, după ce ai fost expus în vitrină şi ai devenit incoerent din cauza interogatoriilor.

– Pentru tine contează ce cred ei despre mine?

– Desigur. Amuzată de ea însăşi, îşi scoase rujul de buze, astfel că nu văzu felul cum i se încleştase lui maxilarul. Vreau ca toată această lume, care mi-a arătat o simpatie aşa mieroasă, cînd am rupt legătura cu Jonah, toţi aceştia care îmi scrutau faţa sperînd că voi spune sau voi face ceva ce ar putea să relateze la următoarea serată, să se uite puţin la tine. Vreau să zică: Ei bine, în mod cert Dru a căzut în picioare, nu-i aşa? Şi l-a băgat în sac tocmai pe *il maestro giovane*.

Tensiunea i se localizase la ceafă, prea puternică pentru a fi alungată.

– Deci, acum eu sînt simbolul poziţiei tale, zise el şi încercă să pară nepăsător.

Ea îşi reîmprospătă rujul şi închise tubul.

– Mai bine decît un colier cu diamantul Harry Winston. Asta înseamnă ceva meschin, jalnic de feminin. Dar nu-mi pasă. E o revelaţie să-mi dau seama că am aşa de mult în mine de la mama mea, încît să vreau şi eu să te arăt lumii.

– Nu avem nici o scăpare, indiferent de unde provenim. Nu contează cît de departe ajungem.

– Asta e cam depresiv. Dacă aş fi crezut asta, m-aş fi aruncat de pe faleză. Crede-mă, nu intenţionez să-mi sfîrşesc zilele prezidînd comitete şi oferindu-le ceaiuri doamnelor, miercuri după-amiază.

Ceva din felul în care tăcu el o făcu să întindă mîna şi să-i atingă braţul.

– Două ore, Seth. Maximum.

– Voi fi bine, răspunse el.

Seth îşi dădu seama pentru prima oară de aspectul real al vieţii trecute a lui Dru, în minutele imediat următoare intrării lor în sala de bal.

Grupuri eterogene de oameni, amestecaţi pe fondul muzicii în surdină susţinută de o orchestră formată din douăsprezece persoane. Decorul în culorile patriotice: roşu, alb, albastru, format din flori, feţe de masă, baloane şi steaguri.

O sculptură uriaşă de gheaţă reprezentînd steagul american, fusese imaginată ca şi cum acesta flutura într-o adiere.

Femeile purtau foarte mult alb, sub formă de diamante şi perle. Rochile erau conservatoare, tradiţionale şi foarte, foarte bogate.

În parte o întrunire politică, presupuse el. În parte eveniment social şi în parte fabrică de bîrfe.

Tot la fel ar fi fost şi în nailon, reflectă el. Toate culorile şi formele astea puternice, în lumina strălucitoare a cristalelor!

– Drusilla! Katherine năvăli splendidă în albastru militar. Ce bine arăţi! Dar mi s-a părut că ai spus că îmbraci alb Valentino. O sărută pe Dru pe obraz şi cu un tse-tse tolerant îşi trecu degetele peste părul lui Dru. Şi Seth. Îi întinse mîna. Ce minunat să te revăd. Mi-a fost teamă că veţi fi prinşi în trafic. Speram aşa mult ca tu şi Dru să veniţi să staţi cu noi în weekend, ca să nu trebuiască să parcurgeţi tot drumul ăsta groaznic cu maşina.

Era pentru prima oară că auzea de aşa ceva, dar profită de ocazie.

– Apreciez invitaţia, dar n-am putut să scap. Sper să mă ierţi şi să-mi rezervi un dans. În felul aceste voi putea să spun că am dansat cu cele mai frumoase două femei din sală.

– Încerci să mă farmeci? Cocheta agreabil. Poţi fi sigur că aşa voi face. Acum hai, trebuie să te recomand şi celorlalţi. Atît de mulţi oameni aşteaptă să te cunoască!

Înainte de a se întoarce, apăru tatăl Drusillei. Era un bărbat remarcabil, cu părul negru cu şuviţe argintii şi ochii umbriţi, de un căprui închis.

– Iat-o pe prinţesa mea! O apucă pe Dru într-o îmbrăţişare aprigă şi posesivă. Ai întîrziat aşa de mult, mi-am făcut griji.

– Dar n-am întîrziat.

– Pentru numele cerului, lasă fata să respire, ceru Katherine şi-l trase pe Proctor de braţ. Pe loc, Seth avu imaginea unui prost încercînd să-şi croiască drum între Anna şi oricine altcineva, care încerca să o îmbrăţişeze cînd se afla prin apropiere. Proctor, el e însoţitorul Drusillei, Seth Quinn.

– Îmi pare bine că te cunosc, în sfîrşit. Proctor apucă mîna lui Seth într-o încleştare fermă. Ochii aceia întunecaţi se fixară pe faţa lui. Îl studia.

– Şi mie îmi pare bine că vă cunosc. Exact cînd Seth începuse să se întrebe dacă nu cumva e gata să-l provoace la un meci de lupte indiene, Proctor îi dădu drumul la mînă.

– Păcat că n-aţi putut să vă faceţi timp să veniţi în weekend.

– Da, regret.

– Tati, nu e vina lui Seth. V-am spus — amîndurora — că nu pot veni. Dacă....

– Prăvălia lui Dru e grozavă, nu-i aşa? o întrerupse Seth vesel, în timp ce lua şampanie de pe tava purtată de un chelner, oferindu-i o cupă Katherinei,

una lui Dru, una lui Proctor, înainte de a-şi lua şi el una. Sînt sigur că unele aspecte ale afacerii sînt complicate şi provocatoare, dar eu vorbesc din punct de vedere estetic. Cum a folosit spaţiul şi lumina, combinaţia culorilor şi a formelor. Ochiul unui artist admirîndu-l pe altul, spuse el calm. Trebuie că sînteţi incredibil de mîndri de ea.

– Sigur că sîntem. Zîmbetul lui Proctor fu tăios, mortal. *E fata mea,* afirmă el clar, în timp ce Katherine îl trăgea de mînecă. Drusilla e comoara noastră iubită.

– Cum ar putea fi altfel? replică Seth.

– Iată-l pe bunicu', Seth. Dru îl prinse de mînă.

– Sigur, le adresă el un zîmbet radios părinţilor ei. Scuzaţi-ne un minut.

– Eşti foarte bun la treaba asta, îi spuse Dru.

– Departamentul tact şi diplomaţie. Probabil că am prins asta de la Phil. Ar fi trebuit să-mi spui despre invitaţia în weekend.

– Da, îmi pare rău. Ar fi trebuit. Am crezut că ne salvăm pe amîndoi şi în loc de asta, te-am pus într-o situaţie delicată.

Fură opriţi de o jumătate de duzină de ori, în drumul spre masa unde senatorul Whitcomb îşi stabilise curtea. De fiecare dată, Dru schimba un sărut uşor sau o strîngere de mînă, făcea recomandările apoi se depărtau.

– Şi tu eşti bună la treaba asta, comentă Seth.

– Mi-a intrat în sînge. Bună, bunicule. Se aplecă şi-l sărută pe bărbatul frumos şi bine făcut.

Are o privire aspră şi rezervată,se gîndi Seth. Ca un boxer care domină ringul mai mult cu inteligenţa decît cu muşchii. Părul îi era des şi de culoarea cositorului, iar ochii de acelaşi verde strălucitor, ca al nepoatei lui.

Se ridică în picioare şi îi prinse faţa în cele două mîini mari. Surîsul lui era magnetic.

– Iat-o pe cea mai bună fată a mea.

– Le spui asta tuturor nepoatelor tale.

– Şi chiar asta cred, de fiecare dată. Unde e pictorul despre care mama ta mi-a împuiat urechile? Cel de aici? Ţinîndu-şi o mînă pe umărul ei, îl măsură pe Seth. Ei bine, nu pari idiot, băiete.

– Încerc să nu fiu.

– Bunicule!

– Linişte. Ai avut destul bun simţ să-ţi faci timp pentru obiectul acesta frumos?

Seth zîmbi.

– Da domnule.

– Senatorul Whitcomb, Seth Quinn. Nu mă face să mă jenez, bunicule.

– Este privilegiul unui bătrîn să-şi stînjenească nepoatele.Îmi place mult opera ta, i se adresă lui Seth.

– Mulţumesc, domnule senator. Şi mie îmi place a dumneavoastră.

Buzele lui Whitcomb se strînseră o clipă, apoi se destinseră.

– Pare să aibă coloană vertebrală. Vom vedea ce e cu asta. Sursele mele mi-au spus că duci o viaţă decentă din pictura ta.

– Destul, o opri el pe Dru, cînd deschise gura. Sînt norocos că pot să trăiesc făcînd ceva ce-mi place. Iar realizările voastre indică că sînteţi un mecena puternic, aşa că în mod evident înţelegeţi şi apreciaţi arta, de dragul artei. Recompensele financiare sînt pe planul doi.

– Construieşti şi bărci, nu-i aşa?

– Da, domnule. Cînd pot. Fraţii mei sînt cei mai minunaţi proiectanţi şi constructori de ambarcaţiuni cu pînze din lemn, din Est. Dacă veţi vizita Saint Chris, puteţi să veniţi pe la noi, să vedeţi cu ochii dumneavoastră.

– Poate că am s-o fac. Bunicul tău a fost profesor. E adevărat?

– Da, rosti Seth cu ton egal. Aşa a fost.

– Cea mai onorabilă dintre profesii. L-am întîlnit odată la o întrunire politică de la colegiu. Era un om interesant şi excepţional. A adoptat trei băieţi, nu-i aşa?

– Da, domnule.

– Dar tu provii de la fiica lui.

– Un fel de a spune. Am fost destul de norocos în viaţă să-l am pe bunicul, aşa cum şi Dru e destul de

norocoasă să vă aibă pe dumneavoastră. Influenţa lui asupra mea, ceea ce a însemnat pentru mine, e extrem de profundă. Sper că ar fi fost măcar pe jumătate la fel de mîndru de mine, cum sînt eu de el.

Dru îşi puse o mînă pe braţul lui Seth, sesizîndu-i tensiunea.

– Dacă pentru moment ai terminat, mi-ar plăcea să dansez, Seth.

– Sigur. Scuzaţi-mă, domnule senator.

– Regret. Pe ringul de dans, Dru se răsuci în braţele lui Seth. Regret aşa de mult.

– N-ai ce să regreţi.

– Ba da. E în natura lui să pretindă răspunsuri, uneori chiar personale.

– Nu pare să fi intenţionat să mă prăjească la foc deschis, ca tatăl tău.

– Nu. El nu e aşa posesiv şi e mai pregătit să mă lase să iau propriile mele hotărîri, are încredere în instinctul meu.

– Îmi place de el. Aceasta, gîndi Seth, e o parte a problemei. Văzuse un bărbat perspicace şi inteligent care îşi iubea nepoata şi se aştepta la ce e mai bun de la ea. Şi care în mod evident ajunsese la concluzia că şi ea aştepta ce e mai bun de la ea însăşi.

Şi ce era mai bun nu părea să aibă nici o legătură cu un tată pe care nu-l cunoscuse niciodată şi o mamă cu un mare apetit pentru şantaj.

– De obicei e mai subtil decît astăzi, afirmă ea. Şi mai rezonabil. Problema cu Jonah l-a înfuriat. Acum presupun că e exagerat de protector faţă de mine, o vreme. De ce nu plecăm?

– Evadarea nu dă nici un rezultat. Crede-mă. Am încercat.

– Ai dreptate, dar asta e o treabă foarte plictisitoare. Se depărtară cînd muzica se opri şi ea îl văzu pe Jonah, peste umărul lui Seth. Şi nu e singura treabă, rosti liniştită, mai sînt două. Cum stai cu tactul şi cu diplomaţia?

– Cu cît mai multă, cu atît mai bine.

– Împrumută-mi şi mie ceva, zise ea apoi buzele i se curbară într-un zîmbet rece şi distant. Bună, Jonah. Şi Angela, nu-i aşa?

– Dru. Jonah începuse să se aplece, ca şi cum ar fi vrut să o sărute pe obraz. Dar se opri scurt, la avertismentul ce sclipi în ochii ei, însă tranziţia spre o strîngere de mînă politicoasă fu lină ca mătasea. Arăţi minunat, ca de obicei. Jonah Stuben, i se adresă lui Seth şi îi întinse mîna.

– Quinn, Seth Quinn.

– Da, artistul. Am auzit de tine. Logodnica mea, Angela Downey.

– Felicitări. Perfect conştientă că o duzină de ochi erau îndreptaţi spre ea, Dru îşi menţinu o expresie afabilă. Şi cele mai bune urări, îi spuse Angelei.

– Mulţumesc. Angela îl ţinea pe Jonah de braţ, strîns cu putere. Am văzut două din tablourile tale la expoziţia artiştilor contemporani de la *Smithsonian*, anul trecut. Unul părea un studiu foarte personal în ulei; o casă veche şi albă, copaci umbroşi, oameni adunaţi în jurul unei mese mari de picnic şi cîini în curte. Era adorabil şi aşa senin.

– Mulţumesc. *Acasă,* gîndi Seth. Îl pictase din memorie şi reprezentantul lui îl expediase pentru expoziţie.

– Şi cum merge mica ta afacere, Dru? întrebă Jonah. Şi viaţa, pe o străduţă fără viaţă?

– Amîndouă mă răsplătesc din plin. Îmi place să trăiesc şi să lucrez printre oameni, care nu se strecoară în fiecare dimineaţă pe vîrful picioarelor spre prefăcătorie.

– Adevărat? Zîmbetul lui Jonah era tăios. Am impresia, de la părinţii tăi, că ai să te întorci curînd înapoi.

– Greşeşti. La fel şi ei. Seth, mi-ar face plăcere puţin aer proaspăt.

– Bravo. O, Jonah, vreau să-ţi mulţumesc că ai fost aşa un nesuferit. Seth îi zîmbi vesel Angelei. Sper să fiţi foarte fericiţi împreună.

– Asta n-a fost nici plin de tact, nici de diplomaţie, îl admonestă mai tîrziu Dru.

– Bănuiesc că am învăţat de la Cam să-i spun nesuferit. În loc să-i distrug biluţele pentru că ţi-a numit

prăvălia „mica ta afacere", e probabil influenţa lui Ethan. Vrei să ieşim pe terasă?

– Da. dar.... Lasă-mă un minut, eşti bun? Mi-ar plăcea să ies singură, să mă liniştesc. Apoi putem face restul turului, după care să ieşim dracului de aici.

– Mie îmi sună bine.

O privi plecînd, dar înainte de a putea găsi un loc unde să se ascundă, Katherine năvăli peste el.

Afară, Dru inspiră două guri de aer, apoi o gură din şampania pe care o luase înainte de a ieşi.

Oraşul ăsta,se gîndi ea privind luminile şi reclamele, o sufoca. Nu era de mirare că fugise mîncînd pămîntul într-un loc unde aerul era proaspăt.

Voia să se aşeze în veranda ei şi să simtă satisfacţia calmă, de după o lungă zi de muncă. Voia să-l ştie pe Seth alături de ea, sau că va veni.

Ce ciudat că putea să vadă această imagine atît de clar, că putea să-i dea tîrcoale, zi după zi. An după an. Şi cu greu putea să înţeleagă forma şi structura vieţii pe care o dusese înainte. Tot ce ştia era greutatea ei, în momente ca acesta.

– Drusilla?

Îşi aruncă ochii peste umăr şi reuşi să-şi înăbuşe un suspin — şi o înjurătură — cînd Angela se îndreptă spre ea.

– Să nu ne prefacem că avem ceva să ne spunem una alteia, Angela. Am jucat teatru pentru lume.

– Am ceva să-ţi spun. Ceva ce am vrut să- ţi spun de mult. Îţi datorez scuze.

Dru ridică o sprînceană.

– Pentru ce?

– Nu e uşor pentru mine. Eram geloasă pe tine. Îmi displăcea că aveai tot ce voiai. Şi foloseam asta, pentru a justifica faptul că mă culcam cu bărbatul cu care urmă să te măriţi. Îl iubeam. Îl doream, aşa că am luat ceea ce era disponibil.

– Şi acum îl ai. Dru ridică o mînă cu palma în sus. Problemă rezolvată.

– Nu mi-a plăcut să fiu cealaltă femeie. Să mă furişez şi să apuc orice rămăşiţă pe care o lăsai în urmă. M-am auto-convins că e greşeala ta, că e singurul mod în care puteam să trăiesc cu această vină. Tot ce trebuia să fac era să te înlătur din drum şi Jonah şi cu mine puteam fi împreună.

– Şi ai făcut-o dinadins. Dru se întoarse şi se lăsă cu spatele pe balustradă. M-am minunat.

– Da. Am făcut-o dinadins. A fost un impuls şi unul pe care l-am regretat de atunci.... Ei bine, chiar de atunci. Nu meritai să ne găseşti aşa. Nu ai făcut nimic. Erai partea vătămată şi eu am jucat un mare rol în rănirea ta. Îmi pare foarte rău pentru asta.

– Te scuzi deoarece te mustră conştiinţa, Angela, sau pentru că asta îţi va netezi calea, înainte de a te mărita cu Jonah?

– Ambele.

În sfîrşit cinstită, cugetă Dru, ceea ce respecta ea.

– În regulă, eşti iertată. Mergi şi nu mai păcătui. El nu a avut curajul să se scuze, să vină la mine în felul acesta, faţă în faţă, şi să admită că a greşit. De ce eşti alături de cineva ca el?

– Îl iubesc, răspunse Angela simplu. Şi părţile bune şi cele rele, tot pachetul.

– Da. Cred că asta e. Noroc. Sincer.

– Mulţumesc. Era gata să plece, apoi se opri. Jonah nu s-a uitat niciodată la mine, în felul în care l-am văzut pe Seth Quinn privindu-te. Şi nu cred că o va face vreodată. Unii dintre noi se mulţumesc cu ce pot obţine.

Şi unii dintre noi, realiză Dru, obţin mai mult decît ar fi visat vreodată.

Cînd au ajuns acasă la Dru era sleit. De la condus, de la tensiune, de la gîndurile care dădeau tîrcoale prin mintea lui, ca nişte vulturi.

– Îţi datorez mult.

El întoarse capul şi se uită la ea absent.

– Poftim?

– Îţi sînt îndatorată, pentru că ai tolerat tot. Interogatoriul bunicului, îngîmfarea ex-logodnicului meu, pe mama care s-a grozăvit cu tine peste tot timp de peste o oră, ca şi cum ai fost un armăsar premiat la o expoziţie cabalină, toate întrebările, sugestiile, speculaţiile. Ai trecut prin furcile caudine.

– Da, adevărat. Îşi îndreptă umerii şi deschise portiera maşinii. M-ai avertizat.

– Tatăl meu a fost grosolan, în repetate rînduri.

– Nu neapărat. Doar că nu mă place. Cu mîinile în buzunare, Seth merse alături de ea spre uşa de intrare. Am impresia că nu-i place nici un tip, în mod deosebit, care se atinge de prinţesa lui.

– Nu sînt prinţesă.

– O, iubito, cînd familia ta posedă averi şi stăpîneşte imperii politice, înseamnă că eşti prinţesă. Doar că nu vrei să trăieşti într-un turn de fildeş.

– Nu sînt ceea ce îşi închipuie ei că sînt. Nu vreau ceea ce insistă ei să creadă că vreau. N-am să reuşesc să le fac pe plac, în felul în care se aşteaptă. Acum asta e viaţa mea. Rămîi?

– În noaptea asta?

– Pentru început.

Păşi înăuntru alături de ea. Nu ştia ce să facă cu disperarea şi frica bruscă şi urgentă, că va ajunge să piardă tot ce a încercat aşa de greu să obţină.

O trase aproape de el, parcă să dovedească că astfel putea să o reţină. Dar putea să audă hohotul batjocoritor ce se ridica în creierul lui.

– Am nevoie.... Îşi apăsă faţa în curbura gîtului ei. La dracu! Am nevoie....

– De ce? Încercînd să-l liniştească, îşi plimbă mîinile pe spatele lui. De ce ai nevoie?

De prea multe, se gîndi el. Şi era sigur că, mai multe decît îi permisese vreodată soarta să aibă. Dar pentru moment, pentru această noapte, toate nevoile se reduceau la una singură.

– De tine. O răsuci şi o lipi cu spatele de uşă, într-o mişcare atît de dură şi şocantă, ca o şfichiuire de bici. Gura lui îi opri gîfîitul surprins, într-un sărut aproape sălbătic, ce ardea. Am nevoie de tine. Privi în ochii ei mari şi uluiţi. În noaptea aceasta nu intenţionez să te tratez ca pe o prinţesă. Îi trase rochia în sus, pînă la brîu, şi mîna lui aspră şi intimă i se apăsă între picioare. Poate că tu nu mă vrei.

– Seth. Se agăţă de umerii lui, prea năucită pentru a-l respinge.

– Spune-mi să mă opresc. Îşi înfipse degetele în ea şi o ridică în sus, tare şi repede.

Panica şi excitaţia explodară în ea, umbrite de plăcere.

– Nu. Se lăsă să zboare, făgăduindu-şi să-l ia şi pe el cu ea. Nu, să nu ne oprim.

– Am să iau ce am nevoie. Apucă una din bretelele subţiri împodobită cu ştrasuri, astfel că materialul alunecă în jos, agăţîndu-se de sfîrcurile ei. S-ar putea să nu fii pregătită, pentru ceea ce am eu nevoie în noaptea asta.

– Nu sînt fragilă. Respiraţia i se opri în gît. Nu sînt slabă. Deşi tremura, privirea îi rămase în a lui. S-ar

putea ca nici tu să nu fii pregătit, pentru ceea ce am eu nevoie în seara asta.

– Sîntem pe cale să aflăm. O răsuci şi o apăsă de uşă, înfigîndu-şi dinţii în ceafa ei.

Ţipă şi se apucă cu mîinile de uşă, în timp ce mîinile lui alergau pe ea.

Se iubiseră deja cu urgenţă, cu mare tandreţe, chiar rîzînd. Dar niciodată nu cunoscuse felul de disperare, pe care o sesiza acum la el. O disperare nemiloasă, temerară şi aspră. Nu ştia ce putea să înţeleagă din ea şi dacă ar putea să simtă aceeaşi violenţă biciuitoare. Sau dacă s-ar putea bucura de felul cum îi anula auto-controlul.

Îi lua simţurile cu asalt, lăsînd-o crispată printre dărîmături.

Îi smulse şi a doua bretea, rupînd eleganţa acesteia sclipitoare, asfel încît rochia alunecă într-o grămadă roşie, pe podea.

Purta un sutien fără bretele şi un portjartier din dantelă de culoarea şampaniei, chiloţi transparenţi, şi tocuri înalte argintii. Cînd o întoarse şi o privi, degetele lui i se înfipseră în umeri.

Acum ea palpita, iar pielea îi era îmbujorată şi umedă. Şi în ochii ei exista acea putere, acel mesaj.

– Du-mă în pat.

– Nu. Îi apucă sînii. Am să te am aici.

Apoi mîinile i se aşezară pe şolduri, ridicînd-o, aducînd-o mai aproape de el. Îi devastă gura, în timp

ce mîinile rătăceau într-o călătorie nerăbdătoare peste dantelă, peste piele, peste mătase. Şi cu sîngele pulsînd, urmări cu gura aceeaşi rută fierbinte.

Voia să o mănînce de vie, să se ospăteze din ea, pînă cînd foamea aceasta mistuitoare va fi în sfîrşit potolită. Voia să-şi piardă minţile, pentru ca să nu se mai gîndească la nimic, în afară de această nevoie primordială.

Chiar şi delicateţea pielii ei îl făcea nebun de dorinţa de a o poseda. Mirosul ei proaspăt de femeie nu făcea decît să-i stîrnească un apetit mortal.

Cînd se aruncă spre el, recunoscu un strălucitor şi arzător triumf.

Trase de haina lui, cu degetele bîjbîind de grabă, iar strigătele şocate îi erau înnăbuşite de gura lui. Ameţită, disperată, i se agăţă de papion.

– Te rog. Nu-i păsa că era obligată să implore. Te rog. Grăbeşte-te.

Era încă pe jumătate îmbrăcat, cînd o trase pe podea. Şi ea se arcui cerşind, cînd pătrunse în ea.

Unghiile îi rîcîiră cămaşa, apoi pătrunseră dedesubt, pentru a se înfige în carnea fierbinte şi umedă. Galopînd împreună de el, îl întîlni împingîndu-se într-o pătrundere nebună.

Cu respiraţia fragmentată, cu inimile bătînd în ritm primar, se abandonară freneziei.

Dominator şi dominată, atinseră împreună apogeul.

Stătea întinsă, epuizată, sleită şi fericită pe duşumeaua goală lustruită, cu lumina preţioasei ei lămpi Tiffany răspîndind nestemate în aer. Cînd bubuitul sîngelui în urechi se potoli, începu să audă zgomotele nopţii ce intrau prin ferestrele deschise.

Apa, ţipătul leneş al unei bufniţe, cîntecul insectelor.

Din el încă mai emana fierbinţeală, răspîndindu-se în ea ca un drog. Îşi frecă indolentă piciorul de glezna lui.

– Seth?

– Mmmm.

– N-am crezut niciodată că o să mă aud spunînd asta, dar sînt fericită că am fost în seara asta la petrecerea aia plictisitoare şi enervantă. De fapt, dacă a reuşit să te transpună în genul acesta de dispoziţie, cred că ar trebui să mergem la cîte una, cel puţin o dată pe săptămînă.

El întoarse capul şi văzu pata strălucitoare de roşu de pe podea.

– Am să plătesc reparaţia rochiei.

– S-ar putea să fie dificil de explicat croitorului cum s-a stricat.

Din cauza violenţei, se gîndi el. Ştia cum să o controleze, cum să o canalizeze. Recunoştea diferenţa dintre pasiune şi pedeapsă. Ştia ce putea să însemne sexul, tot aşa cum ştia că ceea ce se întîmplase între

ei, era la o distanţă de ani lumină de ceea ce aflase şi văzuse în primii ani ai vieţii lui.

Şi totuşi....

– Există o mulţime de lucruri pe care nu le cunoşti despre mine, Dru.

– Îmi închipui că există o mulţime pe care nu le cunoaştem, despre fiecare dintre noi. Fiecare am trăit printre alţi oameni, Seth. Nu sîntem copii. Dar ştiu că niciodată n-am simţit aşa ceva faţă de nimeni altcineva. Şi pentru prima oară în viaţa mea, nu am simţit nevoia să plănuiesc fiecare detaliu, să ştiu fiecare alternativă. Asta... m-a eliberat. Îmi place să descopăr cine eşti şi cine sînt. Cine sîntem amîndoi. Îşi trecu degetele prin părul lui. Cine vom fi amîndoi. Pentru mine asta e o parte minunată a iubirii. Descoperirea, continuă ea în timp ce el îşi ridică ochii şi o privi. Convingerea că e timpul să descoperi mai mult. Lui îi era teamă că timpul era o problemă şi asta pentru că fugea. Ştii ce mi-ar plăcea să faci acum? mai întrebă ea.

– Ce ţi-ar plăcea să fac acum?

– Să mă duci în pat. Îşi înnodă braţele în jurul gîtului lui. E ceva ce nu ştii în legătură cu mine. Totdeauna, în mod secret desigur, am visat să am un bărbat puternic şi frumos, care să mă ducă sus pe scări, în braţe. E împotriva raţiunii, dar iată-te.

– Un vis secret şi romantic. Hotărît să aibă o noapte de pace, îşi lipi uşor buzele de ale ei. Foarte

interesant. Să vedem dacă pot să fac asta pentru tine. Se ridică, apoi o privi. Întîi va trebui să scap de cămaşă. Ce naiba de imagine frumoasă e asta, a unui tip îmbrăcat doar cu cămaşa de la smoching, cărînd sus pe scări o femeie goală?

– Bună idee.

El se ocupă de nasturi, de butoanele de la manşetă, apoi aşează cămaşa peste rochia ei. După care se aplecă spre ea, iar ea se ridică spre el.

– Cum merge pînă acum?

– Perfect, răspunse ea frecîndu-şi nasul de ceafa lui, în timp ce o căra spre scări. Spune-mi ceva ce nu ştiu despre tine.

Asta îi opri elanul, dar o duse mai departe spre scări.

– Am visat-o pe soţia bunicului meu. N-am întîlnit-o niciodată. A murit înainte de a veni eu la Saint Chris.

– Adevărat? Ce fel de vis?

– Foarte amănunţit, foarte real şi am avut o conversaţie îndelungată. Obişnuiam să ascult discuţiile băieţilor despre ea şi doream să fi avut şansa de a o cunoaşte.

– Cred că e ceva drăguţ şi plin de iubire.

– Treaba este că eu nu cred că sînt vise. Cred că am avut aceste discuţii cu ea în realitate .

– Ai gîndit aşa ceva în vis?

– Nu. O întinse pe pat şi se lungi alături de ea, apoi o trase lîngă el. La asta m-am gîndit acum.

– Oho!

– Ţi-ai dat seama.

– Stai să mă gîndesc. Se întoarse pînă cînd capul îi rămase confortabil în îndoitura gîtului lui. Crezi că e un fel de viziune? Că eşti în legătură cu spiritul ei?

– Ceva de genul acesta.

– Despre ce aţi vorbit?

El ezită şi aproape evită.

– Despre familie. Probleme de familie. Mi-a spus lucruri pe care nu le ştiam, lucruri care s-au întîmplat cînd fraţii mei erau mici. Lucruri care s-au dovedit a fi adevărate.

– Aşa? Se strînse lîngă el. Atunci presupun că ar fi mai bine să-i dai ascultare.

– E o femeie inteligentă ce ai tu acolo, comentă Stella.

Mergeau prin ceaţă, în aerul greu al nopţii, pe marginea rîului lui Dru. Lampa de la fereastra camerei de zi reflecta pe geam o lumină frumos colorată.

– Are o minte puternică şi complicată. Totul la ea e puternic şi complicat.

– Puterea e sexy, rosti Stella. Nu crezi că ea se uită la tine din acelaş motiv? Pentru puterea minţii, a caracterului, a inimii? Restul nu înseamnă decît glande — nu că ar fi ceva rău în legătură cu glandele. Fac ca omenirea să supravieţuiască.

– Am căzut aşa de repede. O clipă eram în picioare şi în următoarea eram întins la pămînt. Şi n-am crezut vreodată că e la fel şi pentru ea. Totuşi aşa e. Într-un fel.

– Ce intenţionezi să faci înlegătură cu asta?

– Nu ştiu. Ridică o piatră şi o aruncă în rîul negru ca smoala. Dacă iei pe cineva la drum lung, îi iei şi bagajele. Dar bagajul meu este al naibii de greu. Bunico, am sentimentul că devine din ce în ce mai greu.

– Te-ai ferecat singur în bagajul acela, Seth. Dar ai cheia, întotdeauna ai avut-o. Nu crezi că e timpul să o foloseşti şi să arunci peste bord balastul?

– Ea nu va pleca niciodată şi nici nu va sta departe.

– Probabil că nu. Ceea ce faci în legătură cu asta dă dimensiunea balastului. Eşti al naibii de încăpăţînat, pentru a o împărţi şi cu alţii. Ca bunicul tău.

– Adevărat? Însăşi ideea îl emoţionă. Crezi că sînt ca el, în vreun fel?

– Ai ochii lui. Se întinse şi îi atinse părul. Dar asta ştii deja. Şi încăpăţînarea lui. Întotdeauna şi-a imaginat că poate să ducă treburile la bun sfîrşit singur. Enervant. Avea un fel de a fi calm — pînă exploda. Tu eşti la fel. Şi faci aceleaşi afurisite de greşeli pe care le-a făcut el cu Gloria. Îi permiţi să folosească dragostea ta pentru familie şi pentru Dru, ca pe o armă.

– E vorba doar de bani, bunico.

– Pe dracu'. Ştii ce trebuie să faci, Seth. Acum du-te şi fă. Fiind bărbat, vei găsi un mod de a prinde curaj pentru început.

Îi căzu maxilarul.

– N-am s-o tîrăsc pe Dru în asta.

– La naiba! Fata aia nu doreşte un martir. Îşi puse mîinile în şolduri şi se încruntă la el. Încăpăţînat pînă la prostie. Exact ca bunicul tău, murmură ea.

Şi dispăru.

17

Barul era o pivniţă întunecoasă, genul acela de loc unde beţia era tratată cu seriozitate, de cele mai multe ori fiind o ocupaţie solitară. Perdeaua albastră de fum, suficient de groasă să o tai cu cuţitul, transforma totul într-o scenă dintr-un film prost alb-negru. Luminile erau slabe, permiţîndu-le patronilor să aibă grijă de ei, prin obţinerea unui beneficiu în plus, şi estompînd petele, cînd cineva hotăra să aibă grijă de vecinul lui.

Mirosea a tutun de acum un an şi a bere de săptămîna trecută.

Spaţiul de recreere şi socializare era format dintr-o fîşie insuficientă de loc într-o parte, unde fusese înghesuită o masă de biliard. Un grup de indivizi jucau o rundă de opt bile, în timp ce cîţiva stăteau în jur sugînd din bere, cu expresia unui dezgust plictisit pe figură, ce demonstra omenirii ce oameni de nimic erau.

Aparatul de aer condiţionat era încadrat în fereastră, într-o foaie de placaj crăpată şi nu făcea altceva decît să agite mirosurile şi să facă zgomot.

Seth luă loc la capătul barului şi, prefăcîndu-se că e în siguranţă, comandă o Bud la sticlă.

Îşi închipui că se potrivea cu fiinţa ei, să-l atragă într-un loc ca acesta. Îl atrăsese în astfel de locuri destul de des cînd era puşti — iar cînd avea un mijloc de transport, dormea în maşină, în timp ce ea intra înăuntru.

Deşi Gloria fusese crescută într-un mediu solid aparţinînd clasei superioare, toate beneficiile şi avantajele acestei educaţii fuseseră risipite pe un caracter, care căuta într-una şi găsea, doar nivelele inferioare.

Încetase să se mai întrebe ce exista în ea, ce o făcea să urască şi să dispreţuiască tot ce era decent. Ce o silise să folosească pe oricine, care avusese vreodată motiv să se îngrijească de ea, pînă îl golea de tot şi îl distrugea.

Viciile ei — bărbaţii, drogurile, băutura — au făcut asta. Nu erau decît o altă formă a auto-satisfacţiei ei absolute.

Dar i se potriveşte locul acesta, reflectă el în timp ce se aşeza ascultînd ciocnirea sonoră a bilelor, uruitul aerului condiţionat şi simţea mirosurile acelea ce-l purtau înapoi, în coşmarul copilăriei lui.

Venea să agaţe un mascul, îşi aminti el, dacă avea nevoie de mărunţiş. Dar dacă avea bani, intra să bea

pînă se îmbăta — dacă chiolhanul nu fusese drogul ales pentru noaptea aceea. Atunci trebuia să intre şi să stabilească scorul.

Dacă scopul era masculul, îl lua cu ea în gaura aceea în care locuiau. Zgomotele provocate de sex şi hohotele sălbatice din camera alăturată! Dacă scopul era băutura sau drogurile şi acestea îi creau bună dispoziţie, avea loc o oprire în fiecare loc deschis toată noaptea. Şi în noaptea aceea, el mînca.

Dacă dispoziţia ei era proastă, nu existau decît pumni, în loc de mîncare.

Sau aşa s-au petrcut lucrurile, pînă a crescut suficient de mare, adică în stare să evite pumnii.

– Reuşeşti să bei berea aia? întrebă barmanul, sau te uiţi doar la ea toată noaptea?

Seth îşi mută privirea şi avertismentul rece de pe figura lui îl făcu pe barman să se dea înapoi un pas. Menţinîndu-şi privirea la acelaşi nivel, Seth scoase zece dolari din buzunar şi îi puse pe tejghea, alături de berea neatinsă.

– Ai vreo problemă? Vocea lui era o blîndă ameninţare.

Barmanul ridică din umeri şi plecă în altă parte, cu treburi.

Cînd ea intră, vreo doi dintre jucătorii de biliard ridicară privirea şi o cercetară. Seth îşi imagină că Gloria considera zîmbetele lor superioare şi viclene o apreciere flatantă.

Purta jeanşi tăiaţi, care îi ascundeau şoldurile costelive, dar erau roşi la tiv, exact mai jos de bifurcaţia picioarelor. Topul strîns pe trup era de un roz violent, şi lăsa descoperiţi mai mulţi centimetri de abdomen gol. Avea buricul perforat, în jur cu un tatuaj reprezentînd o libelulă lîngă un lingou de aur. Unghiile de la mîini şi de la picioare erau acoperite cu o ojă lucioasă, ce părea neagră în lumina urîtă.

Se strecură pe un scaun, apoi le aruncă jucătorilor de biliard o ocheadă lungă şi fierbinte.

Seth nu avea nevoie decît să se uite la ochii ei, pentru a-şi da seama că cel puţin o parte din banii pe care i-i dăduse dispărusèră inhalaţi pe nas.

– Gin şi tonic, i se adresă barmanului. Dar mai uşor cu tonicul.

Soase o ţigară, o aprinse cu o brichetă de argint, apoi aruncă o pală uşoară de fum spre tavan. Îşi încrucişă picioarele şi-şi legănă laba piciorului.

– E suficient de aţîţător penru tine? rosti ea şi rîse.

– Ai cinci minute.

– Ce te grăbeşti aşa? Mai trase un fum şi ciocăni repede pe bar cu unghiile ei lucioase. Bea-ţi berea şi relaxează-te.

– Nu beau cu oamenii pe care nu-i agreez. Ce doreşti, Gloria?

– Vreau ginul şi tonicul ăsta. Apucă paharul pe care barmanul i-l pusese în faţă. Bău îndelung şi profund. Poate şi puţină acţiune. Le aruncă jucătorilor de biliard o nouă privire şi îşi linse buzele, într-un fel care îi întoarse lui Seth stomacul pe dos. Şi acum, în urmă, m-am gîndit că aş avea nevoie şi de un mic locşor frumos pe plajă. Poate că pe Daytona. Mai luă o înghiţitură şi-şi lăsă urmele de ruj pe marginea paharului. Ştii, tu nu vrei un loc al tău, nu-i aşa? Tot mai stai în casa aia plină de copii şi de cîini. Ţi-ai făcut un obicei.

– Să stai departe de familia mea.

– Sau ce? Îi adresă un zîmbet, la fel de lucios şi de negru ca unghiile ei. Ai să le spui fraţilor tăi mai mari despre mine? Crezi că familia Quinn mă îngrijorează pe mine? Sînt nişte oameni slabi şi proşti, aşa cum sînt oamenii care taie frunze la cîini toată viaţa lor nenorocită şi nefolositoare, într-un oraş mort, crescînd copii gălăgioşi şi stînd în faţa televizorului în fiecare seară, ca o ceată de zombi prăpădiţi. Singurul lucru inteligent pe care l-au făcut, a fost să te ia pe tine la ei pentru a obţine banii bătrînului — exact ca dosul de fund care s-a însurat cu sora mea lipsită de caracter, pentru banii ei. Dădu peste cap restul de băutură şi izbi cu paharul în bar, tare şi de două ori, pentru a cere alta.Trupul îi era în continuă agitaţie — legăna laba piciorului, ciocănea cu degetele, îşi rotea capul şi gîtul. Bătrînul era sînge din sîngele meu, nu al lor, continuă ea. Banii aceia trebuiau să fie ai mei.

– L-ai rănit destul înainte de a muri. Dar pentru tine niciodată nu e prea mult, nu-i aşa?

– Să-l ia dracu'! Aprinse o altă ţigară. Tu te-ai descurcat bine, la urma urmelor, în ultimii ani. Ai făcut alianţe înalte în viaţă, nu-i aşa? Drusilla Whitcomb Banks. Ho-hooo! Gloria îşi aruncă capul pe spate şi scoase un ţipăt. Marfă bună. Marfă bogată. S-o umfli pe ea, a fost singurul lucru inteligent pe care l-ai făcut vreodată. Te-a pus pe picioare pentru o viaţă întreagă. Apucă paharul în clipa în care barmanul îl puse jos. Sigur că faci ceva destul de bun pentru tine pictînd. Mai bun decît mi-am închipuit. Ronţăi gheaţa din pahar. Nu-mi dau seama de ce aruncă oamenii bani pe ceva pe care-l atîrnă pe perete. Iau tot felul de lucruri.

El îşi puse mîna pe încheietura mîinii ei şi strînse încet degetele, într-o încleştare care o făcu să încerce să se smucească.

– Înţelege asta: apropie-te de familia mea sau de Dru, sau învîrteşte-te pe lîngă oricine altcineva care contează pentru mine, şi o să afli exact de ce sînt în stare. Asta va fi mult mai rău pentru tine, decît atunci cînd Sybill ţi-a tras un picior în fund, în felul în care a făcut-o, cu ani în urmă.

Ea îşi aplecă faţa spre el.

– Mă ameninţi? *Fiule?*

– Îţi promit.

Prin drog şi alcool, simţi o undă a ceea ce-i promitea el, şi se retrase, cum făcuse şi barmanul.

– Ăsta e ultimul tău cuvînt? Luă paharul cu mîna liberă şi faţa ei slabă şi uzată deveni prevăzătoare. Vrei să-i evit pe cei mai apropiaţi şi mai dragi ţie?

– Ăsta e ultimul meu cuvînt.

– Şi acum iată-l pe al meu. Întinse mîna liberă pentru a-şi lua ţigara. Am jucat destul pe mărunţiş şi pe nimicuri, tu şi cu mine. Tu ai strîns destui biştari cu tablourile tale şi acum îţi croieşti drum printr-un morman şi mai mare, şi mai gras. Vreau partea mea. O singură tranşă, plata deodată a unei sume şi am plecat. Asta vrei, nu-i aşa? Vrei să plec.

– Cît?

Satisfăcută, mai trase odată puternic din ţigară şi-i trimise fumul în faţă. Fusese întotdeauna cel mai uşor de manevrat.

– Un milion.

El nici măcar nu clipi.

– Vrei un milion de dolari!

– Mi-am făcut temele, plăcintuţă dulce. Ai pus mîna pe lovele serioase, cînd găgăuţii ăia ţi le-au trîntit pentru tablourile tale. Ai pus mîna pe o grămadă, acolo în Europa. Cine ştie cît timp vei mai putea să-i duci cu preşul? Şi mai adaugă la asta şi bucăţica nostimă pe care eşti ocupat acum să o umfli. Se foi iar pe scaun, îşi încrucişă din nou picioarele. Amestecul de droguri şi alcool ce bîntuia prin organismul ei o făcea să se simtă puternică. O făcea să se simtă *vie.* Se scaldă în ei, continuă ea. Există o

mulţime de bani pe acolo. Şi bani cu vechime. Felul de bani cărora nu le place scandalul. Îţi dă peste cap treburile, dacă presa află că nepoata senatorului, cea de rasă pură, îşi desface picioarele penru o corcitură. Unul care a fost răpit din braţele mamei lui, cînd aceasta a venit la tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată să-i ceară ajutor. Pot să joc rolul ăsta în tot felul de moduri. Tu şi familia Quinn nu o să ieşiţi basma curată din asta. Şi murdăria o va păta şi pe prietena ta. Nu o să mai bîntuie pe aici, cînd rahatul va începe să zboare în toate direcţiile. Făcu semn pentru a treia porţie de băutură şi se foi din nou. O să te azvîrle repede la gunoi, adăugă ea, şi poate că lumea nu va mai fi aşa dornică să pice cu bani pentru tablourile tale, cînd îmi vor auzi varianta. O, am cumpărat de la el primul tablou! Ha, ha! Îşi aruncă capul pe spate şi rîse, un sunet atît de plin de răutate şi încîntare, încît jucătorii de biliard încetară să mai lovească bilele, pentru a o privi. Presa va sări în sus. Adevărul e că aş putea să vînd povestea asta şi să fac o mică şi frumuşică afacere. Dar îţi dau ţie ocazia să o cumperi primul. Poţi să o consideri o investiţie. Mă plăteşti şi eu ies din viaţa ta odată pentru totdeauna. Nu o faci, altcineva o va face.

Figura lui era inexpresivă, rămăsese inexpresivă tot timpul fanfaronadei ei. Nu-i arătă nici măcar dezgustul pe care-l simţea.

– Povestea ta e balegă de cal.

– Sigur că e. Rîse şi mai înghiţi o gură de gin. Oamenii nu se satură de balegă, cînd aceasta se îngrămădeşte pe altcineva. Îţi dau o săptămînă să ieşi cu banii — în numerar. Dar vreau ceva plată în avans. Îi vom numi bani de bunăcredinţă. Zece mii. Îi aduci aici, mîine seară. Ora zece. Dacă nu apari, încep să dau telefoane.

El se ridică în picioare.

– Cheltuieşte încă zece pe praful tău de tras pe nas, Gloria, şi vei fi moartă în camera din spate a unui gunoi ca acesta de aici, cu mult înainte de a te putea bucura de vreun bănuţ din milionul acela.

– Lasă-mă să am eu grijă de mine. Plăteşte consumaţia.

Dar el îi întoarse pur şi simplu spatele şi se îndreptă spre uşă.

Nu s-a putut duce acasă, pentru că voia să stea în întuneric şi să bea ceva în linişte.

Ştia foarte bine. Ştia că asta înseamnă evadare, auto-compătimire, o călătorie într-un singur sens. Să bei susţinut, intenţionat, era doar o proptea de moment, o iluzie, o capcană.

Dar nu dădea nici două parale. Aşa că îşi turnă un alt Jameson şi îi studie strălucirea profundă de ambră, în unica lumină pe care o aprinsese în sudio.

Fraţii lui îi dăduseră să guste whiskey pentru prima oară, la aniversarea lui de douăzeci şi unu de ani.

Doar ei patru, îşi amintea Seth, stînd în jurul mesei de la bucătărie, cu copiii şi femeile plecaţi.

Era una din acele amintiri puternice şi bogate, care ştia că nu-l va părăsi niciodată. Mirosul înţepător al fumului de ţigară, fumată de Ethan. Aroma whiskey-ului de pe limbă, de-a lungul gîtului, apoi înmuindu-l cînd ajungea în stomac. Sunetul vocilor fraţilor lui, rîsul lor şi certitudinea categorică că le aparţine.

Nu-i plăcuse în mod deosebit gustul whiskey-ului. Şi nici acum nu-i plăcea. Dar la el ajungea un bărbat, cînd singura lui intenţie era să uite.

Era mult de cînd încetase să se mai întrebe ce a fost Gloria DeLauter şi ce a devenit. O parte din ea exista în el şi accepta asta, ca pe un semn din naştere. Nu credea în păcatele tatălui — sau ale mamei. Nu credea în sînge viciat. Fiecare din fraţii lui proveneau dintr-un mediu oribil şi totuşi erau cei mai buni oameni pe care îi cunoştea.

Indiferent ce exista în fiinţa lui din Gloria, fusese anihilat de decenţa, mîndria şi compasiunea arătată lui de familia Quinn.

Poate că acesta era şi motivul pentru care îl ura ea, îi ura pe toţi. Nu conta cauza. Era o parte din viaţa lui şi trebuia să se împace cu ea.

Într-un fel sau altul.

Stătea bînd în acea unică lumină, într-o cameră plină cu picturile şi uneltele de lucru pe care le iubea. Luase deja o hotărîre şi trebuia să trăiască cu ea. Dar

pentru această seară, îşi ascundea viitorul în whiskey irlandez şi în pulsaţia blues-ului jalnic, pe care îl alesese ca muzică de pahar.

Cînd sună celularul, îl ignoră. Ridică sticla şi-şi mai turnă o porţie.

Dru închise telefonul şi reîncepu să se plimbe în sus şi în jos prin camera de zi.

Încercase la numărul lui Seth de o jumătate de duzină de ori şi croise o adevărată cărare pe podea, în ultimile două ore. De cînd o sunase Aubrey căutîndu-l.

Nu se afla la Aubrey în seara aceasta, aşa cum îi spusese că va fi. Şi nici cu ea — aşa cum îi spusese lui Aubrey şi familiei lui că va fi.

Aşa că unde iadului putea să fie?

Era plecat. *Ceva* se întîmpla, hotărîse ea, încă de aseară. Chiar de dinainte de petrecere, realiză ea acum. Înainte de a merge acolo. Existase în el un fel de violenţă reprimată — reprimată cu răutate, îşi dădea ea seama. Pînă la urmă, aceasta se reflectase şi în sexul acela sălbatic.

Şi chiar şi după aceea, după ce se epuizaseră unul pe altul, simţise o vehemenţă fundamentală în el. Şi eu am ignorat-o, admise Dru. Nu era genul ei să-şi bage nasul. Se resimţise din cauza modului în care părinţii ei o chestionaseră şi disecaseră fiecare dis-

poziţie a ei. Dispoziţii, îi plăcea ei să creadă, care adesea erau doar probleme personale.

Iar acum a minţit-o. Acesta, simţea ea cu putere, nu era genul lui.

Dacă ceva nu era în regulă, avea nevoie să-l ajute. Nu era asta o parte din îndatoririle iubirii?

Îşi controlă ceasul, de-abia reuşind să se oprească să nu-şi frîngă mîinile. Era după miezul nopţii. Dacă e rănit? Dacă a făcut un accident?

Şi dacă pur şi simplu a dorit să aibă o seară doar a lui?

– Dacă asta e realitatea, trebuia să-mi fi spus, bombăni ea şi se îndreptă spre uşă.

Exista un loc în care îşi imagina că ar putea să fie. Nu intenţiona să se potolească pînă nu se convingea.

Pe drumul spre oraş îşi ţinu o dizertaţie. Relaţia ei cu Seth nu însemna că el trebuia să-i dea ei socoteală de fiecare minut din timpul lui. Amîndoi aveau vieţi, interese, obligaţii proprii. Şi în mod cert ea nu era tipul de femeie care nu se mulţumea, sau nu era productivă, în propria ei companie.

Dar aceasta nu-i dădea dreptul să o mintă, în legătură cu planurile lui pentru această seară. Dacă ar fi răspuns la afurisitul ăla de telefon, acum ea n-ar fi stat la volan conducînd spre oraş în toiul nopţii şi căutîndu-l, ca un clişeu de femeie cicălitoare dintr-o telenovelă.

Şi intenţiona să-l bumbăcească bine, pentru că a făcut-o să se simtă aşa.

Creierul aproape că-i fierbea, cînd intră în parcarea din spate şi descoperi maşina lui parcată acolo. Insulta pe care o resimţi, aproape că o determină să treacă pe lîngă ea şi să se întoarcă acasă. N-a putut să-i spună ei, sau oricui altcuiva, că voia să lucreze? Nu putea să ţină telefonul deschis şi....

Apăsă cu putere pe frînă.

Dar ce ar fi dacă n-a putut să răspundă la telefon? Ce ar fi dacă n-a putut să răspundă pentru că era inconştient, sau bolnav?

Parcă maşina, sări afară şi se îndreptă spre scări.

Imaginea lui zăcînd neajutorat pe jos era aşa de puternică, încît cînd năvăli înăuntru şi îl văzu stînd pe pat şi turnînd într-un pahar alcool dintr-o sticlă, realitatea nici nu o marcă prea tare.

– Eşti bine! Mai întîi apăru uşurarea ce îi slăbi genunchii. O, Seth! O, Dumnezeule! Eram aşa îngrijorată!

– De ce? Puse sticla jos şi, în timp ce bău, o studie cu ochi înceţoşaţi.

– Nimeni nu ştie unde.... Conştientizarea realităţii îi făcu sîngele să clocotească. Eşti beat!

– Încerc să devin.Am găsit modul de a o face. Tu ce faci aici?

– Aubrey a sunat acum cîteva ore căutîndu-te. Poveştile voastre n-au coincis. Pentru că nu ai

răspuns la telefon, am fost suficient de nebună să mă îngrijorez în legătură cu tine.

Era încă destul de treaz. Suficient de treaz pentru a-şi da seama că dispoziţia în care se afla ea, putea să facă ca totul să fie mai uşor.

– Dacă ai venit aici alergînd, în speranţa că o să mă prinzi în pat cu ală femeie, regret că te dezamăgesc.

– Nu mi-am închipuit niciodată că ai putea să mă trădezi. Aproape la fel de încurcată pe cît furioasă, se îndreptă spre pat şi observă nivelul whiskey-ului din sticlă. Totuşi, nu mi-a trecut prin cap nici că ai nevoie să mă minţi. Sau să stai aici singur şi să te îmbeţi.

– Ţi-am spus că există o mulţime de lucruri despre mine, pe care tu nu le ştii, dulceaţă. Arătă cu degetul spre sticlă. Vrei şi tu? Paharele sînt în bucătărie.

– Nu, mulţumesc. Există vreun motiv pentru care îţi îngrijorezi familia participînd la un maraton cu băutură?

– Sînt băiat mare, Dru, n-am nevoie să faci scene pentru că vreau ceva băutură. Acesta e stilul meu, nu două cupe politicoase de şampanie, la o gală politică plictisitoare. Tu poţi să te ocupi de aşa ceva, nu e treaba mea.

Asta o duru şi o făcu să-şi ridice bărbia.

– Am fost obligată să mă duc. Tu nu. Alegerea ţi-a aparţinut. Vrei să te îneci într-o sticlă de whiskey, asta

e desigur tot alegerea ta. Dar eu nu vreu să fiu minţită. Nu vreau să mă înnebuneşti.

El ridică din umeri cu nepăsare şi continuînd să bea, hotărî că ştia ce era mai bun pentru ea. Încă puţine lovituri date mîndriei ei,se gîndi el, şi va pleca.

– Ştii care e problema cu femeile? Te culci cu ele de cîteva ori şi le spui ce vor ele să audă. Le faci să petreacă bine. Dar imediat, încep să te pună la colţ. Ia-ţi un mic respiro şi sar pe tine, ca puricii pe maimuţă. Isuse, ştiu că nu trebuia să fi mers cu tine aseară. Mi-am spus eu că o să-ţi dea nişte idei.

– Idei? repetă ea. Simţi cum se sufocă şi cum o arde gîtul. *Idei?*

– N-ai putut să laşi lucrurile aşa, n-ai putut? Scutură din cap şi-şi turnă din nou de băut. Întotdeauna gata să cauţi ce se află mai departe. Care e treaba de mîine, ce se va întîmpla săptămîna viitoare? Urzeşti în secret viitorul, dulceaţă, şi asta e exact ceea ce nu sînt eu pregătit. Este al naibii de distractiv să fim cu voi odată ce vă daţi drumul, dar noi mai bine plecăm cînd am ajuns prea departe.

– Tu — mă arunci la gunoi?

– Ooo, nuuu, nu o lua aşa, iubito. Doar că avem nevoie să reducem puţin viteza.

Mîhnirea o invadă amorţind-o.

– Totul, totul a fost doar pentru sex şi artă? Nu-mi vine să cred. Nu pot.

– Să nu faci din asta o tragedie. Se întinse din nou după siclă. Şi turnă whiskey peste whiskey. Orice, numai pentru a nu o privi, pentru a nu-i vedea ochii înotînd în lacrimi.

– Te-am crezut, cu toată fiinţa şi cu tot sufletul meu. Şi niciodată nu ţi-am cerut nimic. Înotdeauna mi-ai dat, înainte de a putea eu să cer. Nu merit să fiu tratată astfel, înlăturată astfel, doar pentru că m-am îndrăgostit de tine.

Se uită la ea şi combinaţia de mîndrie şi tristeţe de pe faţa ei îl distruse.

– Dru...

– Te iubesc, rosti calmă, atîta timp cît mai putea să rămînă calmă. Dar asta e problema mea. Te las singur cu tine însuţi şi cu sticla.

– La dracu', la dracu', nu pleca, zise el cînd ea se îndreptă spre uşă. Dru, nu pleca. Te rog, nu. Puse paharul pe masă şi-şi îngropă faţa în mîini. Nu pot să fac asta. Nu pot să o las să-mi ia şi asta.

– Crezi că am să stau aici să plîng în faţa ta? Şi să *vorbesc* cu tine, cînd eşti beat şi mă insulţi.

– Iartă-mă. O, Cristoase! Îmi pare rău!

– Ăsta eşti tu. Îţi pare rău. Mîna încleştată de clanţa uşii tremura şi o lacrimă îi alunecă pe obraz. Combinaţia o înfurie. Nu vreau conştiinţa ta de bărbat patetic, vinovat că m-ai rănit şi că m-ai făcut să-mi apară cîteva lacrimi. Ceea ce realmente vreau chiar acum, este să te duci direct în iad.

– Te rog nu ieşi pe uşa aia. Nu cred că aş putea suporta. Totul în el — tristeţe, vinovăţie, dezgust, iubire — i se urcă în gît, ca nişte mîini ce-l sugrumau. Am crezut că o să pot să te îndepărtez, înainte de a fi trasă înăuntru. Nu pot s-o fac. Nu pot *rezista.* Nu ştiu dacă e egoism sau e bine, dar nu pot să te las să pleci. Pentru numele lui Dumnezeu, nu pleca de la mine.

Ea privea fix la suferinţa de pe faţa lui. Inima ei, deja sfărmată, se făcu ţăndări.

– Seth, te rog spune-mi ce nu e în regulă. Spune-mi ce te doare.

– Nu trebuia să-ţi spun vorbele alea. A fost o prostie.

– Spune-mi de ce le-ai spus. Spune-mi de ce stai aici singur, bînd pînă te îmbolnăveşti.

– Am fost bolnav, încă înainte de a cumpăra sticla. Nu ştiu de unde să încep. Îşi trecu mîinile prin păr. Cu începutul, bănuiesc. Îşi apăsă degetele pe pleoape. Sînt aproape beat. Am nevoie de nişte cafea.

– O fac eu.

– Dru. Îşi ridică din nou mîinile, apoi le lăsă să cadă. Tot ce am spus, de cînd ai intrat pe uşa aceea, a fost o minciună.

Ea inspiră adînc. Pentru moment, gîndi ea, trebuie să-mi alung furia şi durerea şi să ascult.

– În regulă. Am să-ţi fac o cafea, apoi tu o să-mi spui adevărul.

– Totul ne duce cu mult timp în urmă, începu el. Mai înainte de bunicul meu. Înainte ca Ray Quinn să se însoare cu Stella. Înainte de a o întîlni. Dru, regret că te-am rănit.

– Spune-mi doar. Ne vom ocupa de asta mai tîrziu.

El sorbi din cafea.

– Ray a întîlnit o femeie şi s-a implicat. Au avut o legătură, se corectă el. Erau amîndoi tineri şi singuri, aşa că de ce nu? Oricum, el nu era genul după care umbla ea. El era profesor, era înclinat mai mult spre stînga, ea era înclinată spre dreapta. Provenea dintr-o familie ca a ta. Ce vreau să spun e că....

– Ştiu ce vrei să spui. Avea o anumită poziţie şi anumite aspiraţii sociale.

– Mda. Respiră profund şi mai bău cafea. Mulţumesc. Ea a rupt legăturile şi a plecat. Dar era însărcinată şi nu prea încîntată de asta, după cîte am auzit. A întîlnit alt tip, unul cu care se potrivea. Aşa că a hotărît să păstreze copilul şi s-a căsătorit cu el.

– Şi nu i-a spus niciodată bunicului tău despre copil.

– Nu, nu i-a spus niciodată. Apoi a avut al doilea copil, tot o fată. A avut-o pe Sybill.

– Sybill, dar.... Ooo! Dru aşteptă să-i pătrundă ideea în cap, pînă îşi găsi locul. Acum văd. Fiica lui Ray Quinn şi sora vitregă a lui Sybill, e mama ta.

– Asta s-a întîmplat. Ea — Gloria. Numele ei e Gloria. Nu e ca Sybill. Gloria a urît-o. Cred că s-a născut urînd tot ce există. Indiferent ce a avut în copilărie, nu părea să fie destul pentru ea.

Era palid, arăta scos din circulaţie şi bolnav. Dru trebui să-şi zăgăzuiască nerăbdarea, pur şi simplu să şi-l apropie şi să-l reconforteze.

– Pentru unii, nimic nu e destul.

– Mda. La un moment dat, s-a întîlnit cu un tip şi a încropit un copil. Acesta am fost eu. Pînă la urmă, omul s-a însurat cu ea. Dar asta nu e important. Eu nu l-am întîlnit niciodată. Nu intră în calcul.

– Tatăl tău.....

– Donator de spermă, o corectă Seth. Nu ştiu ce s-a întîmplat între ei. Nu m-a preocupat. Cînd Gloria a isprăvit banii, s-a întors acasă şi m-a luat şi pe mine cu ea. Nu-mi amintesc nimic din vremea aceea. Evident, n-au tăiat viţelul cel gras pentru ea. Gloria căpătase o patimă pentru sticlă şi pentru alte diverse stimulente chimice. Cred că a venit şi a plecat ani întregi. Ştiu doar că atunci cînd Sybill a avut locuinţa ei proprie la New York, m-a abandonat acolo. Nu-mi aduc aminte prea multe în legătură cu asta. Pe Sybill nu mi-o amintesc cînd am întîlnit-o prima oară. Aveam doar cîţiva ani. Sybill mi-a dat căţelul acela de pluş. I-am spus Altău. Ştii, cînd întrebam al cui era ea răspundea....

– Al tău, termină Dru şi îl atinse uşor, apoi îşi trecu mîna prin părul lui. A fost bună cu tine.

– A fost grozavă. Aşa cum am spus, nu-mi amintesc prea multe, în afară de faptul că mă simţeam în siguranţă cînd eram cu ea. Ne-a primit la ea, ne-a dat de mîncare, haine, avea grijă de mine cînd Gloria lipsea zile întregi. Iar ea a răsplătit-o furînd tot ce putea cînd Sybill era plecată, apoi luîndu-mă şi pe mine.

– N-ai avut de ales. Copiii nu au.

– Nu am nici o responsabilitate în legătură cu asta. Îţi relatez doar. Nu ştiu de ce nu m-a părăsit, să plece de capul ei. Pot doar să-mi imaginez că, din cauză că Sybill şi cu mine eram atît de legaţi, pentru că noi....

– Pentru că aţi început să vă iubiţi unul pe altul. Dru îl prinse de mînă şi degetele lui o ţinură strîns. Iar ei nu-i plăcea de nici unul, aşa că nu putea să suporte aşa ceva.

El închise ochii pentru o clipă.

– Mă ajută faptul că îţi dai seama de asta.

– N-ai crezut că aş putea.

– Nu ştiu ce am crezut. M-a dat dracului; e singura scuză pe care o am.

– Lasă scuzele. Spune mai departe.

Puse cafeaua deoparte. Nu făcuse nimic pentru durerea de cap, sau pentru stomacul îngreţoşat, dar îl făcuse mai treaz şi mai conştient de el.

– Am locuit într-o mulţime de locuri diferite, scurte perioade de timp. Avea o mulţime de bărbaţi, am ştiut totul despre sex, înainte de a şti să-mi scriu propriul

nume. Se îmbăta şi se droga, aşa că mult timp eram de capul meu. Cînd nu mai avea bani şi nu putea să se drogheze, se răzbuna pe mine.

– Te bătea.

– Isuse, Dru. Indiferent cîtă imaginaţie ai avea, nu cunoşti cuvîntul acesta. Şi de ce ar trebui? De ce ar trebui să ştie cineva? Îşi adună gîndurile. Scotea sufletul din mine dacă simţea că asta doreşte. Rămîneam flămînd, dacă nu simţea nevoia să mă hrănească. Şi dacă îşi plătea drogurile făcînd sex, auzeam totul din odaia alăturată. Nu existau prea multe pe care nu le văzusem, cînd am ajuns de şase ani.

Asta o îmbolnăvea. O făcea să dorească să lovească pe cineva. Dar dacă Seth avea nevoie de ceva din partea ei, aceasta era putere.

– De ce Serviciile Sociale nu au făcut ceva pentru a te ajuta?

Se uită la ea o clipă, ca şi cum îi vorbise într-o limbă necunoscută.

– Nu ne învîrteam prin locuri unde adulţi interesaţi ar fi putut să cheme autorităţile la mamele drogate şi copiii lor abuzaţi. Era cum era, dar n-a fost niciodată proastă. M-am gîndit să fug, am început să adun ceva bani pentru asta. O monedă ici, o hîrtie colo. Cînd am fost suficient de mare, m-a aruncat într-o şcoală — ceea ce i-a dat ei timp să umble hai-hui. Mi-a plăcut.

Mi-a plăcut şcoala. N-am admis niciodată că a fost prea grozav, dar mi-a plăcut.

– Nici unul dintre profesorii tăi nu şi-a dat seama ce se întîmplă?

– Nu mi-a trecut prin minte niciodată să spun cuiva. Ridică din umeri. Asta era viaţa, asta era situaţia. Şi în afară de asta, eram aşa de al naibii de îngrozit de ea. Şi atunci.... Cred că s-a întîmplat prima dată cînd aveam şapte ani. Unul dintre bărbaţii pe care i-a adus cu ea.... Clătină din cap şi-şi întinse picioarele. Chiar după toţi anii care trecuseră, amintirile tot îi mai acopereau pielea de sudoare. Unii dintre ei aveau gust pentru băieţii tineri.

Inima ei pur şi simplu se opri, apoi îi sări din piept, pînă în gît.

– Nu. Nu!

– Întotdeauna am reuşit să scap. Eram rapid şi ştiam ce înseamnă. Am găsit locuri unde să mă ascund. Şi ştiam ce voia, cînd unul dintre ei încerca să-şi pună mîinile pe mine. Ştiam ce înseamnă. A trecut multă vreme, înainte de a putea să las pe cineva să mă atingă. Nu puteam suporata să fiu atins. Nu mai pot să trec prin toate astea dacă plîngi.

Ea îşi uscă lacrimile ce ameninţau să se dezlănţuie. Dar se ridică şi traversă camera spre el. Fără o vorbă îl înconjură cu braţele.

– Bietul copil, îl dezmierdă legănîndu-l. Bietul băieţaş.

Distrus, îşi apăsă faţa în curba umărului ei. Parfumul părului şi al pielii ei era aşa de proaspăt!

– N-am vrut să ştii toate astea.

– Ai crezut că am să te iubesc mai puţin?

– Pur şi simplu n-am vrut să ştii.

– Dar acum ştiu şi sînt copleşită de ceea ce eşti în realitate. Crezi că asta e peste puterile mele, din cauza originii. Greşeşti. Îl ţinu strîns. Greşeşti. Ea n-a reuşit să te strice, Seth.

– Ar fi putut să o facă, dar nu şi pe cei din familia Quinn. Trebuie să termin. Se retrase puţin. Lasă-mă să termin.

– Vino, stai jos.

Se duse cu ea şi se aşeză iar pe marginea patului.

– În timpul uneia dintre scenele pe care le avea cu mama ei, Gloria a aflat despre Ray. Asta i-a oferit pe încă cineva pe care să-l urască, altcineva pe care să-l acuze de toate nedreptăţile care îi plăcea să creadă că îi erau făcute. El preda la universitate cînd l-a găsit. Asta a fost după ce Stella a murit, după ce fraţii mei deveniseră adulţi şi plecaseră de acasă. Cam era în Europa, Phil în Baltimore şi Ethan avea propria lui casă în Saint Chris. Aşa că l-a şantajat pe Ray.

– Pentru ce? El nici măcar nu ştia că ea există.

– Asta nu conta pentru ea. A cerut bani; el i-a dat. Ea a vrut mai mulţi, s-a dus la decan şi a început să mintă despre hărţuire sexuală. A încercat să mă dea

drept copilul lui Ray. Însă nu a prins, dar sămînţa aruncată a început să rodească ici şi colo. Aşa că Ray a făcut o înţelegere cu ea. Voia să mă scape de ea. Voia să aibă grijă de mine.

– A fost un om bun. De fiecare dată cînd i-am auzit numele rostit de cineva din Saint Chris, era însoţit de afecţiune şi respect.

– A fost cel mai bun, fu de acord Seth. Şi ea ştia că e un om bun. Acesta era genul de lucruri pe care le dispreţuia, dar pe care le folosea. Aşa că m-a vîndut lui.

– Ei bine, a fost greşeala ei, rosti Dru cu blîndeţe. Şi singurul lucru decent făcut vreodată de ea pentru tine.

– Mda. Expiră îndelung. Ţi-ai dat seama. Eu nu ştiam cine e el. Tot ce ştiam era că acest bătrîn mare mă trata.... cu decenţă şi am vrut să rămîn în casa aceea de lîngă apă. Cînd făcea o promisiune, o ţinea şi nu m-a rănit niciodată. M-a făcut să păstrez linia, dar, la naiba, chiar asta voiai să faci, fiind linia lui Ray. Avea cu el un prostuţ plin de sine, dar niciodată n-a mai trebuit să flămînzesc. Însă, cel mai bun lucru era că eram departe de ea, pentru prima oară departe de ea. Nu voiam să mă mai întorc vreodată. Şi el mi-a spus că nu va trebui să o fac, iar eu l-am crezut. Dar ea a revenit.

– Şi-a dat seama că a greşit.

– Şi-a dat seama că m-a vîndut prea ieftin. Voia şi mai mulţi bani, sau mă va lua înapoi. Şi el i-a dat şi a continuat să-i dea. Într-o zi, el a avut un accident, pe drumul de întoarcere după ce o plătise pe ea. A fost rău de tot. L-au chemat pe Cam din Europa. Încă îmi amintesc prima oară cînd l-am văzut, prima oară cînd i-am văzut pe toţi trei, stînd în jurul patului de spital. Ray i-a determinat să-i promită că vor avea grijă de mine, că mă vor păstra lîngă ei. Nu le-a spus de Gloria, sau de înrudirea mea cu el. Poate că nici nu s-a gîndit la asta. Era pe moarte şi ştia, aşa că a vrut doar să se asigure că rămîn în siguranţă. A avut încredere că vor avea grijă de mine.

– Şi-a cunoscut fiii, zise Dru cu voce fermă.

– I-a cunoscut — mai bine decît mine. Cînd a murit, mi-am închipuit că mă vor alunga de acolo, sau va trebui să fug. N-am crezut niciodată că mă vor ţine la ei. Nu mă cunoşteau, aşa că de ce le-ar fi păsat? Dar ei şi-au ţinut promisiunea făcută lui Ray. Şi-au schimbat viaţa, pentru el şi pentru mine. Şi-au făcut o casă — una destul de sălbatică la început, pe care Cam a construit-o. Pentru prima oară de cînd începuse să povestească, ceva din suferinţa lui se estompă. În voce i se strecură umorul. Permanent făcea să explodeze cîte ceva în cuptorul cu microunde, continuă el, sau inunda bucătăria. Tipul nu era obişnuit. I-am silit, le-am făcut — mai ales lui Cam — o mulţime de neplăceri, atîtea cîte am putut împărţi. Şi

puteam să împart o mulţime. Am continuat să mă aştept să-mi dea un picior şi să mă alunge, sau să mă lovească nemilos. Dar ei mi-au rămas loiali. Mi-au stat alături şi cînd Gloria a încercat să-i şantajeze, cum făcuse cu Ray. Au luptat pentru mine. Chiar înainte de a afla că eram nepotul lui Ray, făcuseră din mine unul de-al lor.

– Te iubesc, Seth. Oricine poate să vadă că au făcut-o mai mult de dragul tău, decît al tatălui lor.

– Ştiu. Şi nu există nimic pe care să nu-l fac pentru ei. O să o plătesc pe Gloria, aşa cum am făcut tot timpul, de cînd aveam paisprezece ani.

– Deci nu s-a retras.

– Nu. Şi acum s-a întors iar. Acolo am fost aseară, am întîlnit-o şi am discutat cu ea ultimii termeni. A venit şi la tine în magazin. Cred că voia să te privească mai îndeaproape, în timp ce-şi imagina următoarele acţiuni.

– Femeia aceea! Dru înţepeni şi-şi fricţionă braţele înfiorate. Harow, a spus. Glo Harrow.

– E de fapt DeLauter. Cred că Harrow e numele de familie. Ştia totul despre familia ta. Banii, legăturile, implicaţiile politice. A adăugat asta la tot ce avea. A făcut tot ce a putut să te rănească, în felul în care o va face de cîte ori va putea să-mi rănească familia, dacă nu-i voi da ceea ce vrea.

– E un mod de a şantaja. Ştiu cîte ceva despre felul acesta de şantaj, care îţi uzează sentimentele pînă te goleşte. Îţi foloseşte dragostea ca pe o armă.

La această frază, un fior îi străbătu pielea şi în minte auzi ecoul vocii Stellei.

– Ce ai spus?

– Am spus că-ţi foloseşte dragostea ca pe o armă şi tu i-ai pus-o în mînă. Trebuie să te opreşti. Trebuie să spui totul familiei tale. Chiar acum.

– Isuse! Dru, nu m-am gîndit niciodată că a le spune este lucrul cel mai bun de făcut. Cu atît mai puţin, să le spun la ora două dimineaţa.

– Ştii foarte bine că este cea mai bună soluţie, singurul lucru de făcut. Îţi dai seama cît contează timpul pentru ei? Traversă spre bancul de lucru, unde îşi lăsase el telefonul. Aş zice că ar fi cazul să-i spui mai întîi Annei şi ea va lua legătura cu ceilalţi. Apucă telefonul. Vrei să o sun eu şi să-i spun că sîntem pe drum, sau nu?

– Eşti al naibii de autoritară, aşa deodată.

– Pentru că ai nevoie ca cineva să fie autoritar, chiar în acest moment. Crezi că am să stau deoparte şi am s-o las să îţi facă asta? Crezi că oricare dintre noi ar face-o?

– Treaba e că maimuţa asta e căţărată în spinarea mea. Nu vreau să vă lovească şi pe tine şi pe familia mea. A fost nevoie să te protejez de aşa ceva.

– Să mă protejezi? Ai noroc că nu-ţi dau una cu telefonul ăsta. Soluţia ta a fost să mă faci să plec. Crezi că-mi doream un fel de cavaler în alb, care se sacrifică?

Aproape zîmbi.

– Oare ăsta e similar cu un martir?

– Destul de aproape.

El întinse mîna.

– Nu mă lovi. Dă-mi doar telefonul.

18

Bucătăria fusese întotdeauna locul unde se aduna familia. Se purtau acolo discuţii, se ţineau mici aniversări; hotărîri şi planuri se făceau tot acolo. Pedepsele erau împărţite tot acolo, iar premiile se dădeau cel mai adesea la vechea masă de bucătărie, pe care nimeni nu s-a gîndit vreodată să o înlocuiască.

Tot acolo se adunaseră şi acum, cu cafeaua pe foc şi luminile suficient de strălucitoare pentru a înlătura întunericul. Lui Dru i se părea că erau prea mulţi, pentru a putea încăpea în spaţiul acela limitat. Dar îşi făcură loc unul altuia. Şi îi făcură şi ei loc.

Au venit cu toţii fără să ezite, trăgîndu-se jos din pat pe ei şi pe copiii lor. Trebuie că erau alarmaţi, dar nimeni nu-l bătu la cap pe Seth cu întrebările. Ea putea să simtă tensiunea fremătînd în aerul leneş al miezului de noapte.

Cei mai tineri îşi tîrîră picioarele sus pe scări, pînă la oricare pat disponibil, sub supravegherea lui Emily.

Dru îşi imaginã cantitatea de speculaţii şoptite, ce aveau loc acolo sus, printre toţi cei care reuşiserã sã rãmînã treji.

– Regret toate acestea, începu Seth.

– Ne-ai scos din pat la ora douã noaptea, pentru cã probabil ai un motiv. Phillip o prinse pe Sybill de mînã. Ai ucis pe cineva? Pentru cã, dacã trebuie sã scãpãm de cadavru la aceastã orã din noapte, ar fi mai bine sã ne apucãm imediat de treabã.

Recunoscãtor pentru încercarea de a descreţi frunţile, Seth clãtinã din cap.

– De data aceasta, nu. Poate cã ar fi fost mai bine, dacã aş fi fãcut-o.

– Scuipã-ţi în sîn, Seth, i se adresã Cam. Cu cît mai repede ne spui ce nu e în regulã, cu atît vom putea sã facem ceva în legãturã cu asta.

– Aseará m-am întîlnit cu Gloria. Se aşternu tãcerea, o lungã perioadã de timp. Seth se uitã la Sybill, conştient cã ea era cea mai afectatã. Îmi pare rãu. Eram gata sã încerc sã gãsesc un mod de a nu vã spune, dar nu existã nici unul.

– De ce sã nu ne spui? În vocea lui Sybill se vãdea încordarea şi mîna ei o strînse vizibil pe cea a lui Phillip. Dacã e prin preajmã şi te plictiseşte, avem nevoie sã ştim.

– Nu e pentru prima oarã.

– Dar va fi pentru ultima. Furia bîntuia vocea lui Cam. Ce dracu' înseamnã asta, Seth? S-a învîrtit pe aici mai de mult şi tu n-ai spus nimic?

– Nu am vãzut motivul, pentru a face pe toatã lumea sã se ambaleze — în felul în care intenţionaţi sã vã ambalaţi acum.

– Dã-o naibii! Cînd? Cînd a început sã se apropie din nou de tine?

– Cam....

– Dacã intenţionezi sã-mi spui sã mã calmez, i se adresã Annei, îţi cheltuieşti energia degeaba. Te-am întrebat ceva, Seth.

– De cînd aveam paisprezece ani.

– Cãţeaua dracului! Cam se depãrtã de masã. Vizavi de el, Dru sãri în picioare. Nu vãzuse niciodatã o astfel de furie, de o violenţã care ameninţa sã mãture totul în cale. A venit la tine în tot acest timp, ani întregi, şi tu n-ai spus nici un nenorocit de cuvînt?

– Nu e cazul sã ţipi la el. Ethan se aplecã peste masã şi, deşi vocea lui era calmã, avea ceva în ochi care o avertizã pe Dru cã genul acesta de furie era tot atît de mortalã ca a fratelui sãu. A primit bani de la tine? Seth fu gata sã vorbeascã, apoi ridicã din umeri. Acum poţi sã ţipi la el, bombãni în continuare Ethan.

– O plãteşti? Ai plãtit-o? Şocul vibra, în timp ce Cam îl privea pe Seth. Ce dracu' se întîmplã cu tine? I-am fi tras un picior în fundul ei lacom, pînã în Nebraska, dacã ai fi spus mãcar un nenorocit de cu-

vînt. Am luat toate măsurile legale, pentru a o ţine departe de tine. De ce iadului ai lăsat-o să-ţi sugă sîngele?

– Aş fi făcut orice, pentru a nu o lăsa să se apropie de nici unul dintre voi. Era vorba doar de bani. Pentru numele lui Cristos, de ce mi-ar fi păsat de bani, dacă pleca iar?

– Dar nu a rămas departe, rosti Anna liniştită. Liniştită, deoarece temperamentul ei clocotea în interior. Dacă ar fi izbucnit afară, l-ar fi făcut pe Cam să arate ca un băieţel ţîfnos. Nu-i aşa?

– Nu, dar....

– Ar fi trebuit să ai încredere în noi. Trebuia să ştii că vom sări cu toţii în ajutorul tău.

– O, Dumnezeule, Anna, ştiam asta.

– Dar n-a fost un mod de a o demonstra, se repezi Cam.

– I-am dat bani. Seth ridică mîinile. Doar bani. A fost tot ce ştiam să fac, pentru a vă proteja. Aveam nevoie să fac ceva, orice puteam pentru a vă răsplăti.

– Să ne răsplăteşti? Pentru ce?

– Pentru că m-aţi *salvat*. Emoţia luase amploare în vocea lui Seth şi copleşindu-i cu disperarea din ea, făcu camera să se liniştească. Mi-aţi dat tot ceea ce am avut vreodată ca lumea, tot ce era curat, ce era al naibii de normal. V-aţi schimbat vieţile pentru mine şi aţi făcut-o cînd nu eram nimic pentru voi. Mi-aţi oferit o familie. La dracu. La dracu, Cam, m-aţi creat.

Trecură cîteva momente înainte de a putea vorbi, dar cînd o făcu, vocea lui Cam era aspră şi hotărîtă.

– Nu vreau să aud astfel de prostii din partea ta. Nu vreau să aud de afurisite de cecuri de plătit şi nici de afurisite de recompense.

– Nu asta a vrut să spună. Luptîndu-se cu lacrimile, Grace vorbi cu blîndeţe. Acum stai jos. Stai jos, Cam şi nu-l mai biciui în felul acesta. Are dreptate.

– Ce dracu' înseamnă asta? Dar Cam căzu înapoi pe scaun. Pur şi simplu ce dracu' înseamnă asta?

– Nu m-a lăsat niciodată să o spun, reuşi Seth să articuleze. Nimeni dintre voi nu m-a lăsat....

– Acum să taci, zise Grace. Te-au salvat şi au început să o facă, atunci cînd nu erai nimic decît o promisiune făcută tatălui lor, pentru că l-au iubit. Apoi au făcut-o pentru tine, pentru că te-au iubit. Toţi te iubim. Dacă n-ai fi recunoscător pentru ceea ce au făcut, pentru ceea ce n-au încetat niciodată să facă, ceva n-ar fi în regulă cu tine.

– Am vrut să.....

– Aşteaptă. Grace n-a trebuit să ridice decît un deget pentru a-l opri. Dragostea nu cere răsplată. Cam are dreptate în legătură cu asta. Nu există cecuri de plătit, nici recompense.

– Am avut nevoie să vă răsplătesc cu ceva. Dar asta n-a fost tot. A spus unele lucruri despre Aubrey.

O privi pe Grace în timp ce culoarile îi dispăreau acesteia din obraji.

Aubrey, care plîngea în tăcere, îşi regăsi vocea.

– Ce? M-a folosit şi pe mine?

– Doar vorbe, că nu e frumoasă şi că nu ar fi nici un rău, dacă i s-ar întîmpla ceva. Sau surorii ei, sau verilor. Cristoase, m-am speriat. Aveam paisprezece ani. Eram îngrozit de moarte că, dacă voi spune cuiva, va găsi mijlocul de a o răni pe Aubrey, sau pe unul dintre puşti.

– Sigur că erai îngrozit, zise Anna. Şi ea a contat pe asta.

– Şi cînd mi-a spus că îi eram dator pentru toate necazurile pe care i le-am pricinuit şi că are nevoie de cîteva sute, ca bani de drum, am considerat că e cel mai bun mod de a scăpa de ea. Isuse! Grace era însărcinată cu Deke, iar Kevin şi Bram erau copilaşi. Am vrut doar să plece departe de ei.

– Ştia asta. Sybill lăsă să-i scape un suspin, se ridică şi se duse la cafetieră. Ştia ce înseamnă familia pentru tine, aşa că de asta s-a folosit. A fost întotdeauna bună la găsirea butonului corect, pe care să apese. Pe al meu l-a apăsat destul de des, cînd eram cu mult mai mare de paisprezece ani. Puse o mînă pe umărul lui şi o apăsă, în timp ce umplea cănile. Ray era om matur şi tot i-a plătit.

– Dispărea timp de cîteva luni, continuă Seth. Chiar ani. Dar revenea. Eu aveam bani. Partea mea

de la şantierul naval, ceea ce mi-aţi dat de la Ray, apoi din picturile mele. M-a pleznit cu asta de două ori, cînd eram la colegiu, apoi a revenit pentru a treia oară. Mi-am închipuit că nu va mai merge nicăieri, vreme îndelungată. Ştiam că eram un prost, pentru că continuam să o plătesc. Am avut şansa să plec în Europa să studiez, să lucrez. Am folosit-o. Nu era cazul să vină pe aici, dacă eram plecat.

– Seth. Anna aşteptă pînă ce el se uită la ea. Te-ai dus în Europa pentru a scăpa de ea? Pentru a o îndepărta de noi?

Privirea pe care i-o aruncă, aşa de aprigă, aşa de plină de dragoste, făcu să i se strîngă gîtul lui Dru.

– Am vrut să merg. Am avut nevoie să aflu pe cont propriu, ce pot face cu talentul meu. A fost o nouă uşă, pe care mi-aţi deschis-o voi. Iar în fundul sufletului meu.... Ei bine, a contat, asta e tot.

– Bine. Ethan îşi roti cana în cercuri leneşe. Ai făcut ce ai crezut că trebuie să faci atunci. Dar ce spui de acum?

– Acum aproximativ patru luni, a apărut pe pragul casei mele de la Roma. Era cu un tip pe care-l tîra după ea. Auzise de mine — citise despre mine — şi şi-a închipuit că ulciorul era mult mai plin acum. Mi-a spus că se va adresa presei, galeriilor şi le va spune toată povestea. Povestea ei, se corectă el. În felul în care o răstălmăcise ea. Tîrînd din nou numele lui Ray

în noroi. I-am plătit şi am venit acasă. Am vrut să vin acasă. Dar s-a dovedit că am adus-o înapoi cu mine.

– Nu ai adus-o tu nicăieri, niciodată, îl corectă Phillip. Să-ţi intre bine asta în capul ăla mare.

– Bine, a venit înapoi. Doar că de data asta banii nu au mai expediat-o departe. A rămas prin jur, pe undeva. A intrat în magazinul lui Dru.

– Te-a amenințat? Temperamentul înflăcără din nou fața lui Cam. A încercat să te rănească?

– Nu. Dru dădu din cap. Ştie că Seth şi cu mine sîntem împreună. Aşa că m-a adăugat combinaţiei, folosindu-mă ca pe o altă armă pentru a-l răni. Eu n-o cunosc, dar din tot ce am auzit, din tot ce aud, doreşte asta tot atît de mult, cît îşi doreşte şi banii. Să-l rănească. Să vă rănească pe toţi. Nu sînt de acord cu ceea ce a făcut Seth, dar înţeleg de ce a făcut-o. Privirea ei trecu de la unul la altul, de jur împrejurul mesei. N-aş sta aici, la această masă, în timp ce discutaţi despre asta. E o treabă de familie şi cît se poate de personală. Dar nimeni nu m-a întrebat de ce sînt aici.

– Eşti a lui Seth, rosti simplu Phillip.

– Nici nu-ţi dai seama cît de speciali sînteţi. Toţi. Această.... unitate. Dacă încercarea lui Seth de a proteja această unitate a fost corectă sau greşită, inteligentă sau prostească, nu contează prea mult în acest moment. Chestiunea este că v-a iubit prea mult

pe toţi pentru a face altfel — şi ea a ştiut asta. Acum trebuie să înceteze.

– Iată o femeie cu creier, zise Cam. Aseară ai plătit-o, puştiule?

– Nu, a stabilit noi condiţii. Se va duce la presă, le va spune povestea ei. Bla, bla, bla. Ridică din umeri şi realiză că o mare parte din greutatea de pe aceştia fusese deja înlăturată. Dar are un nou atu în mînă, atrăgînd-o şi pe Dru în povestea asta. Nepoata senatorului implicată într-un scandal sexual! E o speculaţie, dar dacă o face, va atrage pe toată lumea în scandal. Reporterii o vor vîna la florărie, vă vor vîna pe toţi şi-i vor da peste cap şi familia. Şi pe toţi dintre noi.

– Strînge-o cu şurubul, zise Aubrey foarte clar.

– Altă fată cu creier, Cam îi făcu cu ochiul lui Aubrey. Cît vrea de data asta?

– Un milion.

Cam se înecă cu cafeaua pe care tocmai o sorbise.

– Un milion — un milion de nenorociţi de dolari?

– Nu o să primească nici un ban. Cu figura dură, Anna îl bătu pe Cam pe spate.

Nici un ban de data asta, sau altă dată. E clar, Seth?

– Ştiam, cînd stăteam cu ea în gaura aia în care a vrut să ne întîlnim, că trebuie să i-o retez.. Indiferent dacă va face ce intenţionează să facă.

– Nu vom sta cu mîinile în sîn, promise Phillip. Cînd se presupune că trebuie să o întîlneşti din nou?

– Mîine seară, cu zece mii de dolari avans.

– Unde?

– În barul acela oribil din Saint Michael.

– Phil gîndeşte, rînji Cam cu o gură mare, mare. Îmi place cînd se întîmplă asta.

– Da, mă gîndesc.

– De ce să nu încep să pregătesc micul dejun? Grace se ridică în picioare. Iar voi puteţi să ne spuneţi tot la ce vă gîndiţi.

Dru le ascultă ideile, argumentele şi incredibil, din punctul ei de vedere, hohotele şi insultele întîmplătoare, în timp ce încet-încet luă contur un plan.

Şunca sfîrîia, ouăle erau deja jumări şi cafeaua fiartă. Se întreba dacă lipsa somnului îi făcuse mintea aşa amorţită, sau dacă era doar imposibil pentru cineva din afară să ţină pasul cu dinamismul lor.

Cînd voi să se ridice, să ajute la aşezarea mesei, Anna îi puse o mînă pe umăr masînd-o uşor.

– Stai jos, iubito. Arăţi epuizată.

– Sînt în regulă. Doar că nu cred că înţeleg prea bine. Presupun că Gloria nu a comis o crimă reală, atunci de ce să nu vorbiţi cu poliţia sau cu un avocat, în loc să încercaţi să faceţi voi înşivă un tîrg cu ea.

Conversaţia încetă. Pentru cîteva secunde nu se auzi nimic decît gîlgîitul cafetierei şi sfîrîitul şuncii.

– Ei bine, rosti Ethan în felul lui molcom, asta ar fi o opţiune. Cu excepţia faptului că va trebui să-i vezi pe poliţişti spunîndu-i lui Seth cum de a fost aşa cretin să-i dea bani, de la bun început. Se pare că am discutat asta.

– Dar l-a *şantajat*.

– E un fel de a spune, fu de acord Ethan. Dar nu o s-o aresteze pentru asta, nu-i aşa?

– Nu, dar....

– Şi bănuiesc că un avocat va trebui să scrie un întreg teanc de hîrtii şi scrisori şi tot ce trebuie. Poate că s-ar putea să o dăm în judecată, sau aşa ceva. Poţi să dai în judecată pe oricine, pentru orice fleac, aşa mi se pare. Poate că vom ajunge la tribunal. După care totul se va transforma în ceva urît şi se va prelungi.

– Nu e suficient pentru a opri extorsiunea, insistă Dru. Trebuie să plătească pentru ceea ce a făcut. Tu lucrezi în sistem, i se adresă ea Annei.

– Da, aşa e. Şi cred în el. De asemenea, îi cunosc şi defectele. Pe cît de mult vreau ca femeia asta să plătească, pentru fiecare clipă de durere, regret şi nefericire, pe care i le-a provocat lui Seth, pe atît de bine ştiu că nu o va face. Nu putem decît să cădem la învoială cu ea.

– Am căzut de acord cu noi înşine. Cam vorbi cu un ton de finalitate. Familia rămîne verticală. Asta e tot.

Dru se aplecă spre el.

– Şi crezi că eu nu voi fi verticală?

Cam se lăsă pe spate.

– Dru, eşti la fel de grozavă ca şi ei că au venit, dar nu stai la această masă ca décor. Vei rămîne şi tu verticală. Bărbaţii Quinn nu se îndrăgostesc de o femeie decît dacă are coloană vertebrală.

Ea îşi ţinu ochii aţintiţi în ai lui.

– Este un compliment?

El îi zise.

– Au fost două complimente.

Ea se lăsă pe spate şi dădu din cap.

– Foarte bine. Deci rezolvaţi în felul vostru. Modelul Quinn, adăugă ea. Dar cred că ar fi de ajutor să aflaţi, avînd în vedere felul ei de viaţă şi obiceiurile, dacă are vreo vulnerabilitate. Un telefon dat bunicului meu ar putea să obţină pentru noi această informaţie, înainte de seara de mîine. Nu o să o rănească dacă realizează că şi noi jucăm tare.

– Îmi place de ea, i se adresă Cam lui Seth.

– Şi mie. Seth îi luă mîna lui Dru. Nu vreau să bag familia ta în treaba asta.

– Pentru că nu ai vrut să-i bagi pe ai tăi sau pe mine în nimic, de asta stai aici la ora patru dimineaţa. Luă platoul cu ouă pe care îl trecea Aubrey tuturor şi scoase ceva pe farfuria ei. Soluţia ta strălucită a fost să te îmbeţi şi să mă arunci la gunoi. Cum a funcţionat asta?

El luă platoul şi încercă să zîmbească.

– Mai bine decît m-am aşteptat.

– Nu mulţumită ţie. Nu te-aş sfătui să porneşti din nou pe acest drum. Dă-mi sarea.

În timp ce familia lui îi privea, el se întinse, îi luă faţa în mîini şi o sărută. Puternic şi îndelung.

– Dru, rosti apoi. Te iubesc.

– Bine. Şi eu te iubesc. Îl apucă de încheieturile mîinilor şi-l strînse uşor. Acum dă-mi sarea.

Nu i-a trecut prin cap că ar fi în stare să doarmă, dar căzu ca un pietroi timp de patru ore. Cînd se trezi în vechea lui cameră, dezorientat şi cu creierul ameţit, primul lui gînd clar a fost că ea nu era alături de el.

Se împletici afară din cameră, apoi pe scări în jos, şi-l găsi pe Cam singur în bucătărie.

– Unde e Dru?

– S-a dus la treabă, acum aproximativ o oră. A împrumutat maşina ta.

– A plecat? Isuse! Seth îşi frecă faţa cu mîinile şi încercă să-şi pună în funcţie mintea, după prea mult whiskey, prea multă cafea, prea puţin somn. De ce nu a închis astăzi prăvălia? N-a putut să prindă prea mult somn.

– Arăta ca şi cum a reuşit să se descurce mult mai bine decît tine, amice.

– Da, dar n-a îngurgitat o jumătate de sticlă de Jameson.

– Tu joci, tu plăteşti.

– Da. Deschise un bufet, pentru a căuta o aspirină. Vorbeşte.

Cam umplu un pahar cu apă şi i-l dădu.

– Dă asta pe gît şi hai să facem o plimbare.

– Am nevoie să mă spăl, să mă duc în oraş. Poate că pot să-i dau o mînă de ajutor lui Dru în magazin. Ceva.

– O să reziste cîteva minute. Cam deschise uşa bucătăriei. Hai să ieşim afară.

– Dacă intenţionezi să-mi tragi un picior în fund, nu va fi prea greu în dimineaţa asta.

– M-am gîndit şi eu la asta. Dar cred că ai fost destul de bumbăcit pînă acum.

– Ascultă, ştiu că am făcut-o de oaie....

– Taci odată din gură. Cam îi dădu lui Seth un brînci penru a-l scoate pe uşă. Am cîteva lucruri să-ţi spun.

Se îndreptă spre doc, aşa cum se aşteptase Seth. Soarele era puternic şi fierbinte. Era doar nouă dimineaţa şi deja aerul era greu şi ameninţător, promiţînd să capete şi mai multă putere.

– M-ai scos din fire, începu Cam. Dar aproape am trecut peste asta. Însă vreau să clarific ceva — şi vorbesc şi în numele lui Ethan şi al lui Phil. Ai înţeles?

– Da, am înţeles.

– Noi n-am făcut nici măcar un afurisit de lucru pentru tine. Taci, Seth, îl repezi el cînd acesta

deschise gura. Taci naibii şi ascultă. Dădu drumul aerului din plămîni cu putere. Ha, ha. Arăţi ca şi cum eu te-am scos din fire pînă la urmă. Grace are unele puncte de vedere şi eu nu intenţionez să le discut. Dar nici unul dintre noi nu renunţă la ale lui.

– Aţi vrut să vă întreceţi.....

– Şi ne-am întrecut, îl repezi Cam. Ţi-am spus să taci. Taci dracului, pînă termin. Aveai zece ani şi noi am făcut ceea ce trebuia să facem. Nimeni nu-ţi pretinde să ai nişte afurisite de obligaţii faţă de noi, nimeni nu vrea plată de la tine şi e o nenorocită de insultă să crezi asta.

– Nu e chiar aşa.

Cam se apropie mai mult.

– Vrei să-ţi fac un nod la limbă, sau o să taci odată?

Pentru că se simţea din nou de zece ani, Seth ridică din umeri.

– Pentru tine, lucrurile s-au schimbat în modul în care se presupunea că se vor schimba. Lucrurile s-au schimbat şi pentru noi. Nu mă pot opri să nu mă gîndesc că, dacă nu aş fi rămas credincios unui puşti isteţ, costeliv şi ţeapă în fund, poate că nu aş fi întîlnit-o pe Anna? S-ar fi putut să trăiesc toată viaţa fără ea — şi fără Kevin şi fără Jake. Cu Phil şi Sybill, acelaşi lucru. S-au găsit unul pe altul, deoarece tu erai la mijloc. Şi bănuiesc că Ethan şi Grace încă s-ar mai învîrti după cîte o întîlnire şi acum, la aproape

douăzeci de ani, dacă nu ai fi făcut parte dintre lucrurile ce i-au împins unul spre celălalt. Se opri o secundă. Aşa că, reluă apoi, cît de mult îţi datorăm noi ţie, pentru soţiile şi copiii noştri? Pentru că ne-ai adus înapoi acasă, pentru că ne-ai dat un motiv să începem o afacere.

– Îmi pare rău.

Frustrarea pură îl făcu pe Cam să se tragă singur de păr.

– Nu vreau să-ţi pară rău, pentru numele lui Isus cel dulce! Vreau să te trezeşti.

– Sînt treaz. Nu mă simt chiar George Bailey, dar sînt treaz. *O viaţă minunată,* adăugă Seth. Bunica — Stella mi-a spus că trebuie să mă gîndesc la asta.

– Da. Îi plăceau filmele vechi. Nu mi-aş fi închipuit că altcineva ar putea să pună o aşchie în capul acela de piatră al tău, în afară de mami.

– Totuşi, bănuiesc că n-am ascultat-o. Cred că şi ea şi-a ieşit din fire. Ar fi trebuit să vă spun imediat.

– Dar n-ai făcut-o, şi asta este. Deci să începem de acum. O să tratăm cu ea diseară.

– Aştept asta. Seth se întoarse cu un zîmbet uşor. N-am crezut că am s-o spun vreodată, dar aştept să o întîlnesc diseară. Mai e încă o mulţime de timp. Deci... Vrei să-mi tragi un picior în fund, sau îmi dai o palmă?

– Pedepseşte-te singur. Am vrut doar să limpezesc atmosfera. Cam puse un braţ prietenesc în jurul

umerilor lui Seth. Apoi îl aruncă în apă. Nu ştiu de ce, rosti Cam cînd Seth ieşi la suprafaţă, dar cînd fac asta întotdeauna mă simt mai bine.

– Încîntat că am putut să-ţi fiu de ajutor. Seth scuipă apa şi se lăsă la fund.

– Tu rămîi aici. Ăsta e sfîrşitul.

– Şi cînd vom ajunge la momentul în care vei hotărî tu, unde să mă duc şi ce şă fac? Derulează filmul înapoi, trebuie că mi-a scăpat mie ceva de prima dată.

– Nu intenţionez să mă cert cu tine.

– Ba da, rosti Dru aproape dulce, chiar asta faci.

– Nu o să se mai apropie de tine. Aceasta în primul rînd. Apoi, locul în care mă întîlnesc cu ea e o speluncă şi tu nu aparţii acelui loc. Aceasta în al doilea rînd.

– A, văd. Acum hotărăşti şi cărui loc îi aparţin. E o melodie pe care am auzit-o toată viaţa. Nu-mi pasă de ea.

– Dru. Seth făcu o pauză apoi păşi spre uşa din spate a bucătăriei familiei, după care reveni. E greu pentru mine să merg acolo, avînd grijă ca vreaun dos de fund să nu se lege de tine. Locul e pur şi simplu o gaură.

– Nu ştiu de ce-ţi închipui că nu pot să mă descurc cu un dos de fund. Cu tine m-am descurcat, nu-i aşa?

– Foarte nostim, dar am să izbucnesc în rîs mai tîrziu. Vreau să se facă asta şi să termin. Vreau să las totul în urma mea. În urma noastră. Te rog. Schimbînd tactica îşi puse cu blîndeţe o mînă pe umărul ei. Stai aici şi lasă-mă pe mine să fac ce trebuie să fac.

Ochii lui aveau o expresie hărţuită, mai curînd decît furie. Aşa că îi răspunse:

– Ei bine, dacă mi-o ceri aşa de fumos.

Umerii lui se relaxară, în timp ce-şi lipi fruntea de a ei.

– Bine. Poate că ar trebui să te întinzi o vreme. Nu ai dormit prea bine azi noapte.

– Nu forţa nota, Seth.

– Bine. Trebuie să plec.

– Ştii cine eşti. Îşi întoarse capul pentru a-şi lipi buzele de ale lui. Şi eu de asemenea. Ea însă nu ştie. Niciodată n-a putut.

Îl lăsă să plece şi rămase în faţa verandei alături de celelalte femei Quinn, în timp ce cele două maşini se depărtau.

Anna lăsă în jos mîna pe care o ridicase în semn de la revedere.

– Iată-i pe puternicii şi bravii noştri bărbaţi, mergînd la bătălie. Iar noi femeile rămînînd acasă, ascunse în siguranţă.

– Pune-ţi şorţul, bombăni Aubrey. Fă o salată de cartofi pentru picnicul de mîine.

Dru privi în jur şi zări aceeaşi privire în ochii camaradelor ei, care ştia că există şi în ai săi.

– Nu prea cred.

– Aşa. Sybill îşi roti umerii şi-şi privi ceasul.

– Cît de mult timp le dăm avans?

– Cinsprezece minute ar trebuie să fie de-ajuns, hotărî Anna.

Grace acceptă din cap.

– Vom lua dubiţa mea.

Seth stătea la bar, meditînd deasupra berii neatinse. Îşi dădea seama că groaza din fundul stomacului lui era normală. Întotdeauna i-a băgat-o în suflet. Locul, presupuse el, e perfect pentru demascarea ei, a copilăriei lui, a propriilor lui fantome şi demoni.

Intenţiona să-i scoată de acolo, cînd va termina şi să lase toată acestă mizerie în urmă, încă o pată în atmosfera murdară.

Avea nevoie să se simtă din nou curat, din nou întreg. Se întreba dacă Ray ar fi înţeles această dezgustătoare luptă decisivă dintre furie şi tristeţe.

Îi făcea plăcere să creadă că da. Exact cum îi plăcea să creadă că o parte din Ray stătea acum alături de el, la bar.

Dar cînd intră ea, nu mai rămaseră decît ei doi. Beţivii, jucătorii de biliard, barmanul şi chiar legătura

aceea nebuloasă cu omul care fusese bunicul lui, dispărură.

Nu rămăsese decît Seth şi mama lui.

Ea se aşeză pe un scaun, îşi încrucişă picioarele şi-i adresă barmanului o ocheadă.

– Arăţi cam prost, i se adresă lui Seth. Ai avut o noapte grea?

– Şi tu arăţi la fel. Ştii, am stat aici şi m-am gîndit. Ai fost crescută într-un mediu frumos.

– Rahat! Apucă ginul cu tonic pe care barmanul îl pusese în faţa ei. Ştii multe despre asta?

– Casă mare, plină de bani, educaţie aleasă.

– La dracu'. Bău cu poftă. Un mănunchi de tipi nesuferiţi, nişte dosuri de fund.

– I-ai urît.

– Mama, un peşte rece. Tatăl vitreg, vînător de fuste. Şi mai era Sybill, fiica perfectă. De abia am aşteptat să mă smulg de acolo şi să trăiesc.

– Nu ştiu nimic despre părinţii tăi. N-au avut nimic de a face cu mine. Dar Sybill nu ţi-a făcut rău niciodată. Te-a luat la ea, ne-a luat pe amîndoi, cînd ai aterizat distrusă la uşa ei, pentru că nu aveai unde să mergi.

– Şi deci putea să-mi fie stăpînă? Nenorocita de căţea superioară!

– De aceea ai furat-o cînd eram la New York? Ai curăţat-o de tot şi m-ai luat cu tine, după ce îţi dăduse un loc unde să stai.

– Am luat ce aveam nevoie. Aşa poţi să înaintezi în viaţă. Trebuia să te întreţin, nu-i aşa?

– Lasă rahaturile astea. Niciodată n-ai dat o para chioară pe mine. Singurul motiv pentru care n-ai plecat fără mine lăsîndu-mă lui Sybill, a fost pentru că ştiai că îi pasă de mine. Aşa că m-ai luat de acolo. I-ai furat lucrurile, deoarece o urai. Ai furat pentru a putea cumpăra droguri.

– O, da. I-ar fi plăcut să i te las. Ar fi putut să facă paradă cît e de corectă şi să le spună tuturor cît de lipsită de valoare eram eu. Să o ia dracu'! Tot ce am luat de la ea, eram îndreptăţită să iau. E bine să fii numărul unu în viaţă. N-am putut niciodată să te învăţ asta.

– M-ai învăţat destule. Cînd Gloria zdrăngăni gheaţa din pahar, el îl atenţionă pe barman să-i mai aducă o băutură. Ray nici măcar n-a ştiut nimic de tine, dar tu îl urai. Cînd a aflat, cînd a încercat să te ajute, n-ai făcut decît să-l urăşti şi mai tare.

– Îmi era dator. Ticălosul nu şi-a putut ţine fermoarul închis şi a făcut praf o idioată de elevă, merita să plătească.

– Şi te-a plătit. N-a ştiut că Barbara era însărcinată cu tine, n-a ştiut niciodată că ai existat. Iar cînd i-ai spus, ţi-a dat bani. Dar asta n-a fost de-ajuns. Ai încercat să-l distrugi cu minciunile tale. Apoi ai folosit bunul lui simţ împotrivă-i şi m-ai vîndut lui, ca şi cum aş fi fost un căţeluş de care te-ai plictisit.

– La dracu', sigur că eram plictisită de tine. Să te ţin pe lîngă mine zece ani, să-mi paralizezi modul de viaţă. Bătrînul Quinn îmi era dator că i-am dat un nepot. Şi asta ţi-a prins bine şi ţie, toţi s-au purtat foarte bine cu tine, nu-i aşa?

– Bănuiesc că îţi datorez ceva şi pentru asta. Ridică berea în semn de toast şi bău. De fapt ţi-a prins bine ţie, cel puţin cît a trăit el. Nu făceai decît să-l storci de şi mai mulţi bani, folosindu-mă ca pretext.

– Hei, putea să te azvîrle oricînd de acolo. Nu erai nimic pentru el, aşa cum nici eu nu eram nimic.

– Da, unii oameni sînt foarte proşti, slabi, însemnaţi de natură, închipuindu-şi că promisiunea făcută unui băiat de zece ani, e nevoie să fie ţinută. Genul de om care crede că acel puşti merită puţină viaţă decentă, o casă, o familie. Ţi-ar fi oferit şi ţie acelaşi lucru, dacă ai fi dorit.

– Crezi că doream să fiu înţepenită într-un oraş împuţit de pe Coastă, aducînd omagii unul bătrîn care adună vagabonzi de pe drum? Gîlgîi din gin. Ăsta e scenariul tău, nu al meu. Şi tu ai avut parte de el, aşa că de ce mai discutăm? Şi dacă vrei ca totul să rămînă aşa, plăteşte. Exact cum ai plătit întotdeauna. Ai adus banii?

– Cît de mulţi îţi închipui tu că ai luat de la mine de-a lungul anilor, Gloria? În afară de ceea ce ai supt de la Ray, cît ai supt de la mine? Trebuie să fie cîteva

sute de mii, cel puţin. Desigur, de la fraţii mei nu ai primit nimic. Ai încercat — obişnuitele minciuni, ameninţări, intimidări — dar ei nu permit cu uşurinţă să li se sugă sîngele. Ai avut succes doar la bătrîni şi la copii.

Ea zîmbi superior.

– A trebuit să plătiţi, dacă aşa am vrut eu. Aveam lucruri mai bune de făcut. Erau peşti mari de prăjit. Iar acum tu îţi prăjeşti propriul peşte, te ţii de cariera asta nostimă de artă, pe care ai început să ţi-o înşurubezi bine, continui să te vîri în nepoata senatorului, aşa că pentru toate astea plăteşti.

– Aşa spui tu. Lasă-mă să clarific termenii. Îţi dau un milion de dolari, începînd cu cei zece mii avans din seara asta....

– În numerar.

– Corect, în numerar, sau te adresezi presei, familiei lui Dru şi ţeşi o întreagă reţea de minciuni, despre felul cum ai fost folosită şi abuzată de familia Quinn, începînd cu Ray. Îi vei tîrî în noroi pe ei, pe mine şi pe Dru. Biata femeie disperată, fata luptînd să-şi crească copilul, implorînd ajutor şi forţată să renunţe la el!

– Frumos scenariu. Filmul realist al săptămînii.

– Fără să menţionezi figurile făcute în timp ce acel copil era în camera de alături — sau pe bărbaţii pe care-i lăsai să-l atingă. Fără să menţionezi drogurile, beţiile, bătăile.

– Acordează-ţi scripca! Se aplecă spre el, foarte aproape. Erai o ţeapă în fundul meu. Eşti norocos că te-am ţinut pe lîngă mine, atît cît am făcut-o. Şi coborînd vocea:

Eşti norocos că nu te-am vîndut unuia dintre masculii mei. Unii ar fi plătit o groază de dolari.

– Ai fi făcut-o, mai devreme sau mai tîrziu.

Ea ridică din umei.

– Trebuia să obţin ceva de pe urma ta, nu-i aşa?

– M-ai tapat de bani de cînd aveam paisprezece ani. Te-am plătit pentru a-mi proteja familia. Mai mult, te-am plătit, deoarce liniştea mea valora mult mai mult decît banii. Te-am lăsat să mă şantajezi.

– Vreau ce mi se cuvine. Apucă în mînă cea de a treia porţie de băutură. Fac cu tine un tîrg. O plată angro şi-ţi păstrezi viaţa frumoasă şi plictisitoare. Pune-te cu mine şi pierzi tot.

– Un milion de dolari, sau vei face tot ce poţi să-mi răneşti familia, să-mi ruinezi cariera şi să distrugi relaţia mea cu Dru.

– În cîteva cuvinte.

El îşi împinse berea deoparte şi îi întîlni privirea.

– Nici acum şi niciodată de acum înainte.

Ea îl apucă de cămaşă şi îi trase faţa aproape de a ei.

– Doar nu vrei să te pui dracului, cu mine.

– O, ba da, chiar asta fac. Asta am făcut. Se scotoci prin buzunar şi scoase un mini-casetofon. Tot ce

am vorbit se află aici. S-ar putea să fie o chestiune de tribunal, dacă mă hotărăsc să mă duc la poliţie. Cînd ea întinse mîna să-l apuce, îi trase o palmă peste încheiatură. Vorbind de poliţişti, vor fi interesaţi să afle că nu ai respectat eliberarea pe cauţiune la Fort Worth. Ademenire şi posesiune. Fă-ţi publicitate şi un investigator cu fundul dur şi gata de treabă, va fi realmente fericit să te încolţească şi să te ducă înapoi în Texas.

– Pui de căţea!

– Vai ce vorbe adevărate, rosti el prietenos. Dar dă-i drumul şi încearcă să-ţi vinzi versiunea. Îmi închipui că oricine, care vrea să scrie o istorie despre toate astea, va fi cu adevărat interesat de acest interviu informativ.

– Vreau banii mei. Scoase un ţipăt strident şi îi aruncă în faţă ceea ce mai rămăsese în pahar.

Cei patru jucători de biliard ridicară privirile. Cel mai solid dintre ei apucă tacul, în timp ce-l studia pe Seth.

Ea sări de pe scaun şi furia făcu să-i dea lacrimile.

– Mi-a furat banii!

Cei patru se îndreptară spre el. Seth se ridică de pe scaun.

Atunci intrară fraţii lui şi i se alăturară.

– Asta pare să egaleze forţele. Cam îşi băgă degetele mari în buzunarele din faţă ale jeanşilor şi îi

adresă Gloriei o strîmbătură fioroasă. Pentru moment.

– Ticăloşilor. Toţi sînteţi nişte ticăloşi nenorociţi. Vreau ce e al meu.

– Nu avem nimic de al tău. Ethan vorbi liniştit. Şi niciodată n-am avut.

– I-am luat eu ceva? îl întrebă Seth pe barman.

– Nu. Continuă să şteargă barul. Dar dacă vreţi scandal, duceţi-vă afară.

Phillip studie figurile celor patru bărbaţi.

– Voi vreţi scandal?

Cel mai solid îşi pregăti iar tacul.

– Bob spune că nu a luat nimic de la tine, nu ţi-a luat nimic. De altceva nu-mi pasă.

– Tu ce spui, Gloria? Vrei scandal? o întrebă Phillip.

Înainte de a putea vorbi, uşa se deschise. Şi intrară femeile.

– La naiba, bombăni Cam în barbă. Ar fi trebuit să ne închipuim.

Dru se îndreptă direct spre Seth şi îşi strecură mîna într-a lui.

– Bună, Gloria. E nostim că mama mea nu-şi aduce aminte deloc de tine. Nu este interesată de tine cîtuşi de puţin. Dar bunicul meu e. Scoase din buzunar o bucată de hîrtie. Acesta e numărul de la biroul lui, de pe Hill. Va fi încîntat să vorbească cu tine dacă-l suni.

Gloria smulse hîrtia din degetele lui Dru, apoi se dădu repede înapoi, cînd Seth făcu un pas înainte.

– O să vă pară vouă rău! Trecu printre ei, oprindu-se scurt şi arătîndu-şi colţii la Sybill.

– N-ar fi trebuit să te mai întorci, Gloria, i se adresă aceasta. Nu ţi-ai provocat decît neplăceri.

– Căţea! Am să te fac să regreţi. Am să vă fac pe toţi să regretaţi. Cu o ultimă privire ameninţătoare, se îndreptă spre uşă.

– Se presupunea că trebuie să rămîi acasă, rosti Seth.

– Nu, n-a trebuit. Dru îi atinse obrazul.

19

Casa şi curtea erau pline de oameni. Crabii aburéau în cazan şi o jumătate de duzină de mese de picnic erau încărcate cu mîncare.

Sărbătorirea anuală de Patru Iulie a familiei Quinn era în plină desfăşurare.

Seth scoase o bere din butoiul cu gheaţă, găsi puţină umbră şi luă o pauză de la conversaţii, pentru a desena.

Lumea mea, reflectă el. Prietenii, familia, vocile tărăgănate de pe Coastă şi copiii ţipînd.

Doi copii erau pe apă, într-un Sunfish cu pînza galbenă strălucitoare. Cîinele lui Ethan se bălăcea la mal, împreună cu Aubrey — ca în vremurile bune.

Auzi rîsul Annei şi bocănitul vesel al copitelor cailor.

Ziua Independenţei, reflectă el. Şi-o va aminti tot restul vieţii.

– Făceam asta tot aici şi înainte de a te naşte tu, rosti Stella de lîngă el.

Creionul îi scăpă dintre degete. De data aceasta nu e vis, gîndi el cu un fel de mirare ce-i tăia răsuflarea. Stătea în umbra caldă, pătată de soare, înconjurat de oameni şi de zgomot.

Şi vorbind cu o fantomă.

– N-am fost sigur că vorbeşti cu mine.

– Aproape ai făcut-o latră şi asta m-a alarmat. Dar pînă la urmă ai înţeles.

Purta vechea pălărie kaki, o bluză roşie şi şort lăbărţat albastru. Fără să se gîndească prea mult, Seth luă creionul, întoarse pagina caietului de desen şi începu să o schiţeze aşa cum arăta, stînd mulţumită la umbră.

– O parte din mine era speriată de ea, indiferent de cauză. Dar acum totul s-a sfîrşit.

– Bine. Continuă pe această cale, fiindcă ea întotdeauna va cauza neplăceri. Dumnezeule, uită-te la Crawford. Cum a putut să îmbătrînească aşa? Timpul trece, indiferent ce naiba faci. Unele lucruri le laşi să treacă. Altele merită să fie repetate. Ca petrecerea asta, an după an, an după an.

El continua să schiţeze, dar gîtul i se strînse.

– N-ai să mai vii, nu-i aşa?

– Nu, iubire. N-am să mai vin. Îl atinse şi nu va uita niciodată senzaţia mîinii ei pe genunchiul lui. Viaţa merge înainte, Seth. Nu trebuie să uiţi vreodată ce ai lăsat în urmă, dar trebuie să mergi înainte. Uită-te la

băieţii mei. Scoase un lung oftat, privindu-i pe Cam, pe Ethan şi pe Phillip. Toţi maturi acum, cu propriile lor familii. Sînt încîntată că le-am spus că-i iubesc şi că sînt mîndră de ei, pe cînd încă mai respiram. Zîmbi şi-l bătu uşor pe genunchi. Încîntată că am avut şansa să-ţi spun şi ţie că te iubesc. Şi că sînt mîndră de tine.

– Bunico.....

– Croieşte-ţi o viaţă frumoasă, sau voi fi din nou trimisă la tine. Iată-ţi fata, mai zise ea şi plecă.

Inima lui aproape îi sări din piept. Dru se aşeză lîngă el.

– Vrei companie? întrebă ea.

– Atîta timp cît e vorba de tine.

– Aşa de mulţi oameni! Se lăsă pe spate sprijinindu-se în coate. Mă face să mă gîndesc că Saint Chris s-ar putea să arate ca un oraş fantomă.

– Aproape fiecare locuitor trece pe la noi, măcar pentru cîtva timp. Numărul lor se reduce la căderea nopţii, iar restul rămînem aici să privim artificiile. Unele lucruri le laşi să treacă, îşi aminti el. Altele merită să fie repetate. Te iubesc, Drusilla, adăugă el. Gîndeşte-te doar că merită să repet asta.

Îşi lăsă capul într-o parte, studiind micul surîs ciudat de pe faţa lui.

– Poţi să o repeţi de cîte ori îţi place. Şi dacă vii cu mine acasă după aceea, putem să aprindem propriile noastre artificii.

– Asta da întîlnire!

Ea se aşeză din nou examinîndu-i desenul.

– Ce minunat! O faţă atît de puternică — şi totuşi prietenoasă. Se uită în jur după model. Unde e? Nu-mi amintesc să o fi văzut.

– Nu mai e aici. Aruncă o ultimă privire schiţei apoi închise cu blîndeţe blocul de desen. Vrei să mergem să înotăm?

– Deşi e destul de cald, nu m-am gîndit să-mi aduc costumul.

– Adevărat? Zîmbind se ridică şi trase de ea. Dar poţi să înoţi, nu-i aşa?

– Sigur că pot. Imediat ce pronunţă cuvintele, recunoscu licărul din ochii lui. Nici să nu-ţi treacă prin minte.

– Prea tîrziu. O ridică în picioare.

– Nu.... Se împletici, se redresă, apoi intră în panică atunci cînd el o luă la goană spre doc. Nu e nostim deloc.

– Dar va fi. Nu uita să-ţi ţii respiraţia.

Alergă de-a lungul docului şi dincolo de capătul lui.

– Asta e o treabă tip Quinn, rosti Anna în timp ce-i întindea lui Dru o cămaşă uscată. Nu pot să o explic. Întotdeauna fac aşa.

– Mi-am pierdut un pantof.

– Probabil că-l vor găsi.

Dru se aşeză pe pat.

– Bărbaţii sînt aşa ciudaţi.

– Trebuie doar să ne amintim că, în unele privinţe, nu au mai mult de cinci ani. Sandalele astea ţi se vor potrivi destul de bine. I le oferi.

– Mulţumesc. Sînt splendide.

– Îmi plac pantofii. E o pasiune a mea.

– Mie, cerceii. Nu am nici o putere să le rezist.

– Îmi place foarte mult de tine.

Dru încetă să mai admire sandalele şi ridică ochii.

– Mulţumesc. Şi mie îmi place de tine foarte mult.

– Ăsta e un fel de bonus. Aş fi acceptat orice femeie pe care Seth ar fi iubit-o. Toţi am fi reuşit. Dar tu eşti un bonus minunat. Am vrut să ţi-o spun.

– Eu.... nu am experienţe de familie, cum sînt ale voastre.

– Dar cine are? Rîzînd Anna se aşeză pe pat lîngă ea.

– A mea nu e altruistă. Am să încerc să vorbesc din nou cu părinţii mei. Văzînd prin ce a trecut Seth, cu ce a trebuit să se confrunte azi noapte, mi-am dat seama că trebuie să încerc. La indiferent ce

înţelegere am ajunge, nu vom fi niciodată ca familiile voastre. Ei nu-l vor primi, în felul în care m-aţi primit voi pe mine.

– Nu fi prea sigură. Îşi puse un braţ pe umerii lui Dru. El are un fel al lui de a-i cuceri pe oameni.

– Cu mine în mod sigur a funcţionat. Îl iubesc. Îşi apăsă mîna pe stomac. Teribil cît de mult îl iubesc.

– Cunosc sentimentul. În curînd va fi întuneric. Anna o strînse uşor pe Dru. Hai să mergem să luăm un pahar de vin şi să găsim un loc bun pentru a privi spectacolul.

Cînd ieşiră afară, Seth o întîmpină ţinînd în mînă o sanda de pînză udă leoarcă, avînd pe faţă cu un zîmbet sfios.

– Am găsit-o.

Ea o luă şi o puse lîngă uşa din spate, unde îi lăsase perechea.

– Eşti un maimuţoi!

– Doamna Monroe a adus îngheţată de piersici făcută de ea. Îşi luă mîna de la spate în care ţinea un cornet cu o porţie dublă de îngheţată.

– Hmmm. Ea pufni, dar luă cornetul.

– Vrei să te aşezi pe iarbă cu mine, să privim artificiile?

Ea linse cu plăcere din îngheţată.

– Poate.

– Şi o să mă laşi să te sărut, cînd nu se uită nimeni?

– Poate.

– Şi o să împarţi cu mine îngheţata aia?

– Asta categoric nu.

În timp ce Seth încerca să cerşească partea lui din cornetul cu îngheţată, iar copiii emoţionaţi săreau în sus anticipînd prima explozie de lumină şi culoare de pe cerul nopţii, Gloria DeLauter trase maşina în parcarea şantierului *Ambarcaţiunile Quinn.*

Se opri cu o smucitură şi rămase fierbînd în sucul murdar al propriei furii, stimulată de o jumătate de litru de gin.

Vor plăti. Toţi vor plăti. Ticăloşii. Au crezut că pot să o sperie, să o atace în bandă aşa cum au făcut-o şi apoi să se întoarcă la nenorocita lor casă şi să rîdă de ea.

Vor vedea ei cine va rîde la urmă, cînd va termina cu ei.

Îi erau *datori.* Bătu volanul cu podul palmei, în timp ce turbarea o gîtuia.

O să-l facă pe puiul ăla de căţea, căruia îi dăduse naştere, să regrete. Îi va face pe toţi să regrete.

Coborî din maşină poticnindu-se, din cauza ginului ce făcea să i se învîrtă capul.

Îşi croi drum spre portbagaj. *Dumnezeule!* Îi plăcea să fie la înălţime. Oamenii care treceau prin viaţă treji şi urmînd drumul drept erau nişte dosuri de fund. Omenirea e al dracului de plină de dosuri de fund, gîndi ea pe cînd încerca să introducă cheia în broasca portbagajului.

Ai nevoie să intri într-un program de dezintoxicare, Gloria.

Asta i-au spus toţi. Mama ei cea fără valoare, tatăl ei vitreg fără coloană vertebrală, sora ei cea bine făcută. Şi sfîntul găgăuţă Ray Quinn încercase asta cu ea.

Toate erau nişte rahaturi.

La a patra încercare, reuşi să bage cheia în broască. Ridicînd capacul, strigă de plăcere cînd scoase afară cele două canistre cu benzină.

– O să avem nişte artificii date dracului! E bine.

Se împiedică din nou, apoi din picior îi căzu unul dintre pantofi, dar era prea beată să-şi dea seama. Şchiopătînd, cără canistrele la uşa de intrare, apoi îşi îndreptă spatele trăgîndu-şi răsuflarea.

Îi luă ceva timp pentru a deşuruba capacul primei canistre şi în timp ce se lupta cu el îl înjura pe puştiul ăla nătîng de la benzinărie, care i le umpluse.

Încă un dos de fund într-o lume de dosuri de fund.

Dar buna dispoziţie îi reveni cînd stropi uşa cu benzină şi mirosul ei înţepător şi periculos umplu aerul.

– Băgaţi-vă în fund bărcile voastre de lemn! Nenorociţii dracului de Quinn!

Stropi peretele, geamul, tufişurile frumoase de dracilă, pe care Anna le plantase de-a lungul fundaţiei. Cînd o canistră se goli, trecu la a doua.

Încercă o emoţie puternică atunci cînd o aruncă, pe jumătate plină, prin fereastra din faţă. Ţopăi în întuneric, la zgomotul geamului ce se spărgea.

Apoi şchiopătă înapoi pînă la portbagaj şi recuperă cele două sticle pe care le umpluse mai devreme cu gaz şi le înfundă cu cîrpe.

– Cocktail Molotov, chicoti legănîndu-se. Am adus două pentru voi, ticăloşilor.

Bîjbîi după brichetă şi o aprinse. Şi zîmbea cînd duse flacăra la cîrpă.

Se aprinse mai repede decît se aşteptase şi îi arse vîrful degetelor. Cu un mic ţipăt, o aruncă spre fereastră, dar se sparse de perete.

– Rahat! Flăcările aprinseră tufişurile, acoperiră pămîntul şi se îndreptară spre uşă.

Dar ea voia mai mult.

Se apropie şi cu fierbinţeala cuprinzîndu-i faţa, aprinse a doua cîrpă. Modul cum a ochit de data aceasta a fost mai bun şi auzi zgomotul sticlei sparte

şi văzu flacăra, cînd aceasta se sparse pe duşumeaua din interiorul clădirii.

– Pupaţi-mă în fund! strigă ea şi se delectă privind focul ce se înteţea, înainte de a alerga la maşină.

Racheta explodă pe cer într-o fîntînă arteziană de aur pe fondul negru. Cu Dru ghemuită între picioarele lui, cu braţele înconjurîndu-i mijlocul, Seth se simţea aproape prosteşte de mulţumit.

– Realmente mi-au lipsit astea cînd am fost în străinătate, îi spuse el. Să stau de Patru Iulie în curtea din spate şi să privesc cum cerul înnebuneşte. Îşi lipi buzele de ceafa ei. O să obţin şi mai tîrziu nişte artificii?

– Probabil. De fapt, dacă îţi joci bine cartea, aş putea să te las.....

Se îndepărtă de el privind în zare, în timp ce Seth auzea zgomot de vociferări. Sări în picioare trăgînd-o şi pe Dru, exact cînd Cam alergă spre ei.

– Şantierul naval e în flăcări.

Departamentul de pompieri se lupta deja cu flăcările. Uşa şi feresrele nu mai erau şi peretele din jurul lor se înnegrise. Seth stătea cu pumnii strînşi, în timp ce apa era pompată prin deschizături şi fumul tălăzuia afară.

Se gîndea la munca ce se desfăşurase în acest hambar de cărămizi. Sudoarea şi sîngele cuprins în ea, hotărîrea dîrză şi mîndria familiei.

Apoi se aplecă şi ridică papucul fără spate şi cu toc înalt de la picioarele lui.

– E al ei. Rămîi cu Anna şi cu ceilalţi, i se adresă lui Dru şi se îndreptă spre fraţii lui.

– Doi copii au auzit explozia şi au văzut o maşină depărtîndu-se. Cam se frecă la ochii care-l usturau de la fum. Nu e nici o îndoială că focul a fost pus, deoarece şi-a abandonat canistrele de benzină. Au tipul maşinii şi descrierea ei. N-a putut să ajungă departe.

– Va considera asta ca o plată, rosti Seth. M-a pedepsit şi alături de mine v-a pedepsit şi pe voi.

– Da, ei bine, dar va avea o surpriză. De data asta va intra la închisoare.

– Însă mai întîi ne-a făcut-o.

– Sîntem asiguraţi. Cam privea zidurile înnegrite, tufişurile călcate în picioare, valul de fum ce încă se mai revărsa prin uşa sfărîmată. Durerea din inima lui era fizică. Am reuşit să ridicăm acest loc o dată, vom putea să o facem din nou. Dacă plănuieşi să-ţi însuşeşti vreo vină....

– Nu. Seth dădu din cap. Acum răul e făcut. Ridică mîna în timp ce Aubrey se îndrepta spre ei.

– Sîntem cu toţii bine. Îl apucă de degete. Asta contează. Dar lacrimile de pe obrajii ei nu erau cauzate de fum.

– Al dracului necaz, rosti Phillip apropiindu-se. Faţa îi era mînjită de funingine, hainele murdare. Dar totul s-a terminat. Copiii aceia care au sunat la nouă-unu-unu ne-au salvat fundurile. Departamentul de pompieri a sosit în cîteva minute.

– Le-ai luat numele? îl întrebă Cam.

– Da. Dădu drumul aerului din piept. Ethan e acolo discutînd cu comandantul de pompieri. O să ne spună cînd vom avea voie să intrăm înăuntru. Va dura o vreme, din cauza investigaţiilor, pentru că focul a fost pus.

– Care dintre noi se duce să vorbească cu femeile şi să ducă copiii acasă?

Phillip băgă mîna în buzunar şi scoase o monedă.

– Să dăm cu banul. Capetele sînt durerea ta de cap, pajura e a mea.

– S-a făcut. Dar dau eu cu banul. Degetele tale sînt puţin cam prea lipicioase, ca să-mi convină.

– Vrei să spui că trişez?

– În legătură cu asta? S-ar putea.

– E rău de tot, se plînse Phillip, dar îi dădu moneda.

– La dracu'! Cam şuieră printre dinţi cînd moneda arătă capul.

– Nici măcar să nu-ţi treacă prin minte să spui că sînt doi cînd sînt trei. Încruntîndu-se, Cam îi întinse moneda lui Phillip apoi se îndreptă spre femei pentru a discuta cu ele. E bine, adăugă Phillip încrucişînd braţele şi studiind clădirea. Am putea să spunem că o ridicăm, apoi ne mutăm în Tahiti şi deschidem un bar. Şi ne petrecem zilele pescuind, pînă ce ne bronzăm ca nişe maimuţe, iar nopţile făcînd sex ca în junglă, cu femeile noastre.

– Nuuuu. Dacă trăieşti pe o insulă, sfîrşeşti bînd rom. Nu mi-a plăcut niciodată.

Phillip îl bău pe Seth pe umăr.

– Atunci bănuiesc că vom suporta tot ce e aici. Vrei să ne îndreptăm spre Ethan? Făcu semn cu capul spre fratele lui, în timp ce acesta traversa pajiştea noroioasă.

– O să fie bine. Nici lui nu-i place romul. Dar optimismul pe care Seth se lupta să-l întreţină scăzu cînd zări figura lui Ethan.

– Au prins-o. Ethan îşi trecu mîna peste sprîncenele asudate. Într-un bar de la nici zece kilometri de oraş. Tu eşti bine? îl întrebă pe Seth.

– Sînt foarte bine.

– Atunci e în regulă. Poate că ar trebui să te duci să stai de vorbă cu fata ta în drum spre casă. Aici va fi o noapte lungă.

Şi a fost o noapte lungă şi o lungă zi, după aceea. Vor fi, se gîndi Seth, nişte săptămîni şi mai lungi, înainte ca *Ambarcaţiunile Quinn să* reintre în funcţie în întregime.

Păşea printre dărîmături, în mirosul greu al clădirii, deplîngînd împreună cu fraţii lui şi cu Aubrey pierderea frumosului schif, cu carcasa pe jumătate gata, din care acum nu mai rămăseseră decît nişte bucăţi de tek înnegrit.

Se supără din cauza schiţelor pe care le făcuse în copilărie şi care nu mai erau decît cenuşă. Putea şi chiar le va reface. Dar nu putea să le înlocuiască, nici pe ele nici bucuria pe care fiecare dintre ele i-o provocase.

Cînd nu mai fu nimic de făcut, se duse acasă, să se spele şi să doarmă, pînă să reuşească să mai facă şi altceva.

Era aproape în amurg, seara următoare, cînd se duse la Dru. Era obosit pînă în fundul oaselor, dar cu mintea mai limpede decît oricînd în viaţă. Scoase leagănul cumpărat pentru verandă, din fundul portbagajului maşinii împrumutată de la Cam, şi luă şi uneltele.

Cînd ea ieşi afară, el tocmai înşuruba primul cîrlig.

– Ai spus că vrei aşa ceva. Aici pare să fie locul cel mai potrivit.

– E un loc pefect. Se îndreptă spre el şi îi atinse umărul. Vorbeşte cu mine!

– Aşa am să fac. De aceea sînt aici. Regret că n-am luat legătura azi cu tine.

– Ştiu că aţi fost ocupaţi. Jumătate din oraş a intrat şi a ieşit din prăvălia mea, aşa cum jumătate din oraş a fost la foc noaptea trecută.

– Am avut mai mult ajutor decît aveam nevoie. Focul nu s-a extins şi la etajul superior. Ea ştia. Vorba se dusese tot atît de repede ca flacăra. Dar îl lăsă să vorbească. Principalul nivel e o ruină. Va trebui să-l curăţăm de foc, de fum şi de apă. S-a pierdut cea mai mare parte a uneltelor, şi a ars carcasa skifului. Apreciatorul de la asigurări a fost astăzi. Vom fi cu toţii bine.

– Da, veţi fi bine.

Trecu la înşurubarea celui de al doilea cîrlig.

– Au arestat-o pe Gloria. Copiii i-au identificat maşina şi puştiul care i-a vîndut benzina a identificat-o. Plus că şi-a lăsat amprenele pe canistra pe care a abandonat-o afară. Cînd au ridicat-o penru interogatoriu, încă mai purta doar un singur pantof. Pierderea pantofilor pare să bîntuie pe aici.

– Îmi pare aşa rău, Seth.

– Şi mie. N-am să mă obişnuiesc, adăugă el. Ştiu că nu e vina mea. Tot ce a reuşit să facă a fost să distrugă o clădire. Nu ne-a rănit. Nu poate. Vom construi

ceva ce nu va putea atinge. Agăţă lanţul apoi trase de el pentru a-l verifica. Nu că va înceta vreodată să încerce. Ocoli leagănul şi agăţă şi celălalt lanţ. O să fie băgată la închisoare. Vorbea degajat şi ea se întreba dacă-şi închipuia că nu poate să-i vadă oboseala pe faţă. Dar nu se va schimba, adăugă el. Nu se va schimba pentru că nu poate să se vadă pe ea însăşi. Şi cînd va fi eliberată, sînt gata să pariez că-şi va relua acelaşi drum, şi mai devreme sau mai tîrziu, va începe din nou jocul banilor. Face parte din viaţa mea şi nu pot să scap. Dădu leagănului un mic brînci şi îl privi legănîndu-se. E prea mult să-i cer cuiva să accepte asta.

– Da, aşa e. Plănuiesc să am o discuţie lungă de-la-inimă-la-inimă cu părinţii mei. Însă nu cred că asta va schimba ceva. Sînt din cale afară de posesivi, oameni nemulţumiţi, care în mod sigur vor continua să mă folosească asemeni unei arme îndreptată unul împotriva altuia, sau ca o scuză că nu reuşesc să facă faţă propriului lor mariaj, în proprii lor termeni. Fac parte din viaţa mea şi nu pot să scap. Făcu o pauză şi clătină din cap. E prea mult să-i cer cuiva să accepte asta.

– Bănuiesc că aşa e. Vrei să-l încerci?

– Da.

Stăteau legănîndu-se încet, în timp ce amurgul devenea din ce în ce mai întunecat, iar apa scălda clipocind malul.

– E bun pentru tine? o întrebă el.

– Sigur că da. E exact locul pe care l-aş fi ales eu.

– Dru?

– Hmmm?

– Ai de gînd să te măriţi cu mine?

Buzele ei se ridicară la colţuri.

– Ăsta era planul meu.

– E un plan bun. Îi luă mîna şi o duse la buze. Ai de gînd să ai copii cu mine?

Ochii o usturau, dar îi ţinu închişi şi continua să se legene uşor.

– Da. Acesta e al doilea stadiu al planului. Ştii ce simt eu în legătură cu stadiile.

El îi întoarse mîna şi îi sărută palma.

– Îmbătrîneşte alături de mine, aici, în casa de lîngă apă.

Acum deschise ochii şi lăsă prima lacrimă să-i alunece pe obraz.

– Ştii că asta mă face să plîng.

– Doar puţin. Uite. Scoase un inel din buzunar, o simplă verigă de aur cu un mic rubin round. E simplu şi micuţ şi a fost al Stellei — bunica mea. I-l puse în deget. Tipei cred că i-ar fi plăcut să-l am eu.

– O, ooo!

– Ce e?

Degetele i se încleştară de ale lui, în timp ce-i ducea mîna la obraz.

– Pînă la urmă s-ar putea să nu fie deloc micuţ. E cel mai frumos lucru pe care ai fi putut să mi-l dai.

El îşi lipi buzele de ale ei, trăgînd-o spre el, în timp ce ea îl înconjura cu braţele.

– Cineva realmente deştept mi-a spus că trebuie să mergi înainte. Nu uita ce ai lăsat în urmă, dar trebuie să mergi înainte. Şi asta începe chiar acum. Pentru noi, aici e începutul.

– Chiar acum.

Îşi lăsă capul pe umărul lui şi îi ţinu mîna strînsă în ale ei. Se dădeau în leagăn, în aerul greu al nopţii, în timp ce apa devenise neagră şi libelulele îşi începuseră dansul.

SFÎRŞIT